

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

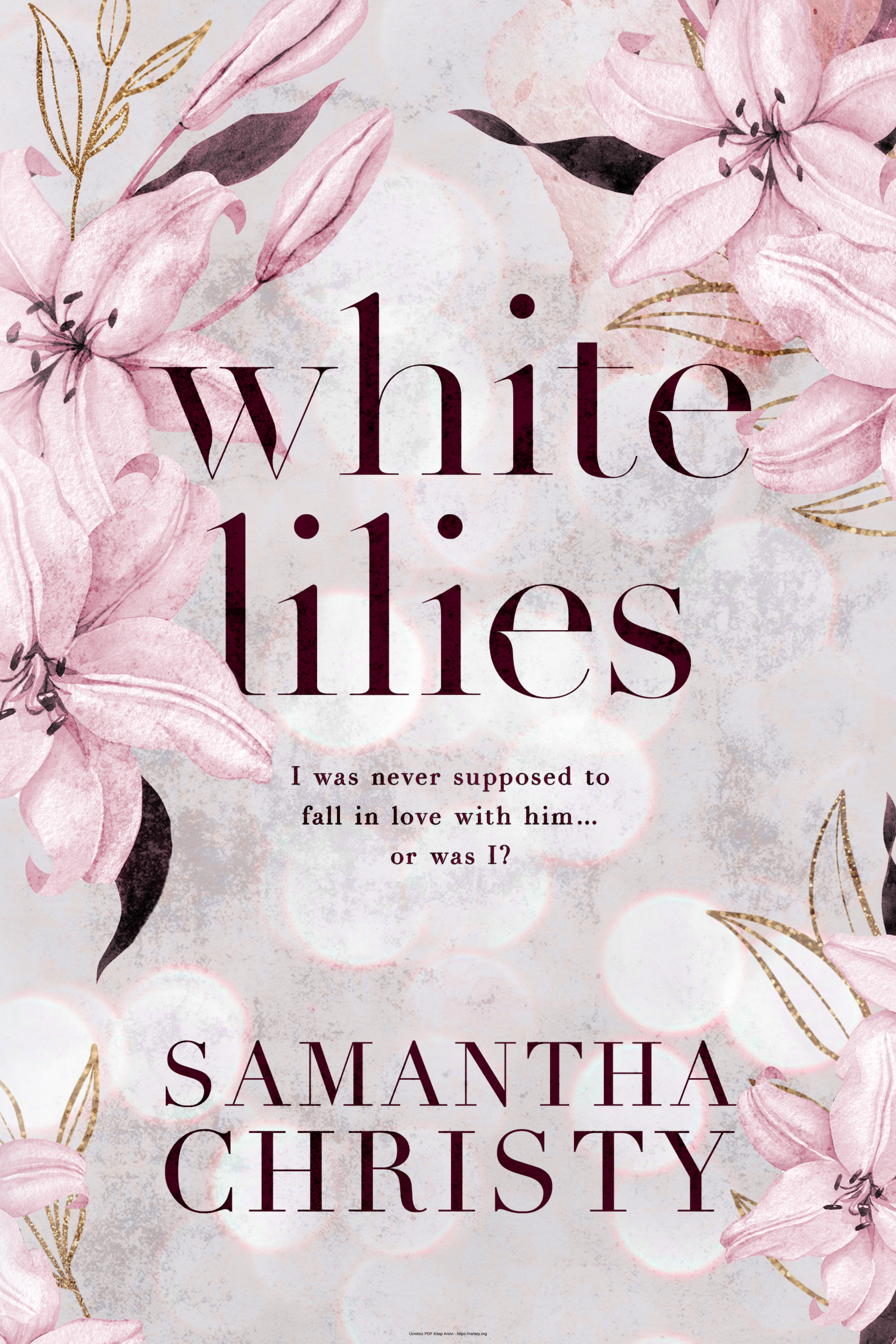
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

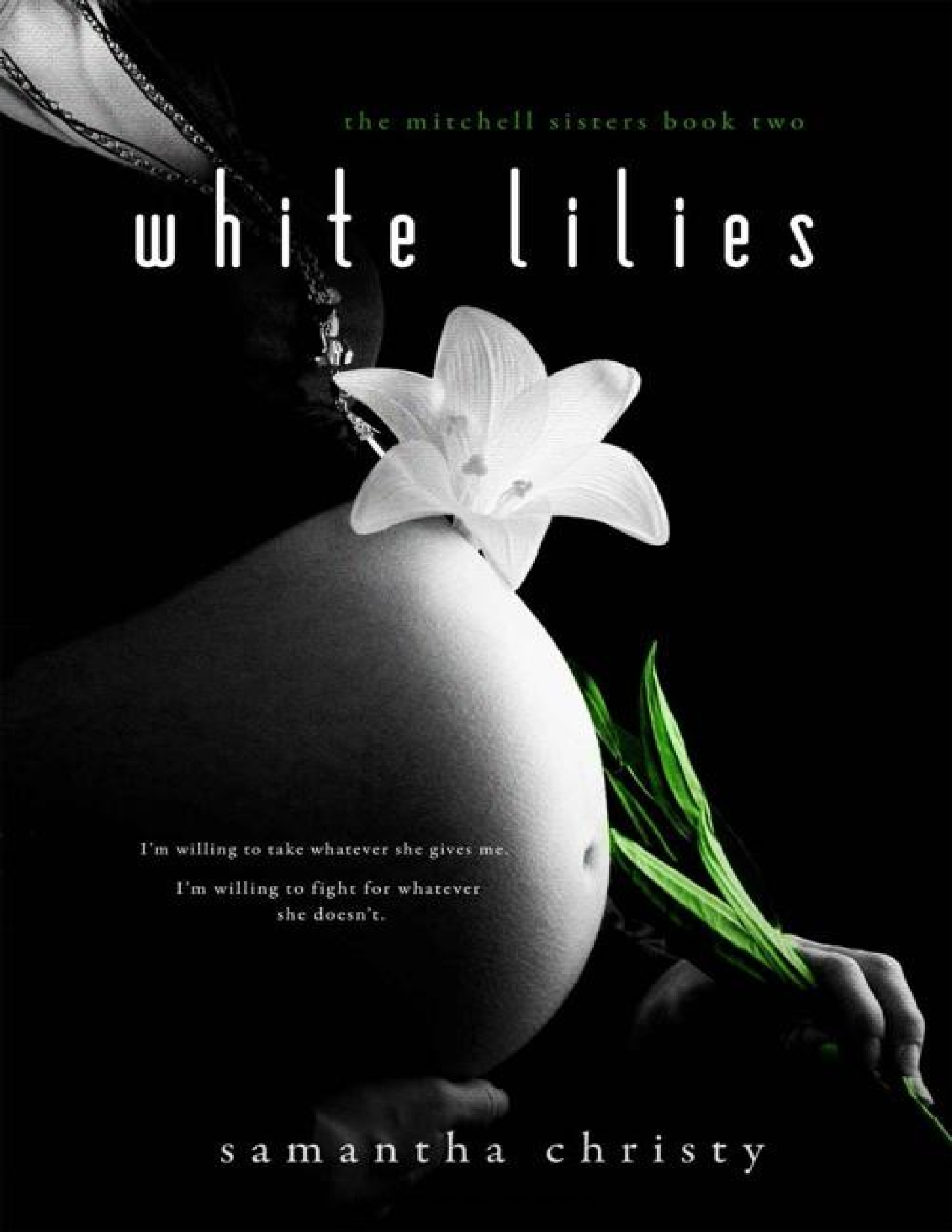
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire page is a soft-focus bokeh of light pink and white circles. Overlaid on this are several pink lilies with dark centers and long, slender gold leaves. The lilies are positioned in the corners and along the sides, framing the central text.

white lilies

I was never supposed to
fall in love with him...
or was I?

SAMANTHA
CHRISTY

the mitchell sisters book two

white lilies

I'm willing to take whatever she gives me.

I'm willing to fight for whatever
she doesn't.

samantha christy

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

beyaz

zambaklar

samantha christy

Saint Augustine, FL 32092

Telif Hakkı© 2015 Samantha Christy tarafından

Bu kitabı veya herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltma hakları da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı© Sarah Hansen, Okay Creations

ISBN-13: 978-1516998432

ISBN-10: 151699843X

Oğlum Dylan için.
Kaderle oynamayın.
Her zaman inançlı olun.
Aileye inanmaktan asla vazgeçmeyin.

*Samantha Christy tarafından yazılan
kitaplar*

Sebebim Ol
Soyut Aşk
Mikayla'yı
Bulmak

Mor Orkideler (Mitchell Kardeşler Birinci Kitap)
Beyaz Zambaklar (Mitchell Kardeşler İkinci
Kitap)

İÇİNDEKİLER

<u>birinci bölüm</u>	
<u>önsöz birinci</u>	
<u>bölüm ikinci</u>	
<u>bölüm</u>	
<u>bölüm üç bölüm</u>	
<u>dört bölüm bölüm</u>	
<u>bölüm bölüm</u>	
<u>bölüm beş bölüm</u>	
<u>altı bölüm yedi</u>	
<u>sekiz bölüm dokuz</u>	
<u>on on on on bölüm</u>	
<u>on bir on iki on üç</u>	
<u>bölüm bölüm</u>	
<u>bölüm bölüm</u>	
<u>bölüm bölüm</u>	
<u>bölüm yirmion dört</u>	
<u>beş altı on yedi</u>	
<u>sekiz on dokuz</u>	
<u>ikinci bölüm</u>	
<u>bölüm ikibölüm yirmi</u>	
<u>bir yirmi</u>	
<u>_____</u>	

bölüm yirmi üç yirmi
bölümdört bölüm yedi
yirmi yirmi yirmi yirmi
yirmi dokuz beş bölüm
altı bölüm bölüm
bölüm bölüm bölüm
otuz bir sekiz otuz
bölüm otuz iki
sonsöz teşekkür

beyaz zambaklar

birinci bölüm

skylar

önsöz

"Oh, Tanrım. Yine mi?" diye mırıldanıyorum, sabahki iğrenç ağzımın tadına bakarak. Buraya nasıl geldiğime ve yanımda yatan adamın kim olduğuna dair bir ipucu bulma umuduyla loş, yabancı odaya bakıyorum.

İncelemek için örtüyü kaldırdım. Altında bulduğum şey karşısında kaşlarım havaya kalktı. Dün gece bira gözlüğü takmadığım için kendimle belli belirsiz dalga geçiyorum.

Yanımda horlayan kavurucu sıcaktaki, çırılçıplak adam, her kızın külotunu ıslatma fantezisinin özeti. Onu görünce ağzım sulanıyor, bana kokmuş nefesimi hatırlatıyor. Yatağın yanında, yerde iki prezervatif ambalajıyla birlikte çantamı görüyorum. *İki tane!* Adonis'i incelemeye devam etmeden önce bir nane şekeri almak için cebime uzanıyorum.

Uzun olmalı. Ayakları neredeyse yataktan sarkıyor. Bir bisikletçinin gibi iri ve biçimli kalçaları var. Sıkı karın kasları üzerinde zıplayabilirmişsiniz gibi görünüyor ve bir an için zıplayıp zıplamadığımı merak ediyorum. Yüzü uykudayken bile sert ve haşın. Saçları konusunda onu es geçmek zorundayım çünkü geri kalanı ne kadar nefis. Kısa. Kısa kesilmiş. Ve kızıl olabilir. Çarşafı tekrar kaldırıyorum. Evet, kırmızı.

Bakışlarım Ginger'ın alt bölgesine odaklanmışken, güney yeniden yükselmeye başlıyor. Ve ne kadar cömert bir yükseliş. Gözlerim genişliyor ve onunkilere kayıyor ama karşılığında onun da benim vücudumu takdir ettiğini görüyorum. Bakışlarımız garip bir tanıma ile buluşuyor. İkimizin de diğerini tanımadığı bir tanıma.

Kıs kıs gülüyor ve ereksiyonunu işaret ediyor. "Bu konuda bir şey yapmak ister misin?" diye soruyor, sesinden Boston aksanı damlıyor ve benim zeki kulaklarıma kara tahtaya çizilmiş tırnaklar gibi geliyor.

İçimdeki azgınlığı söküp atmasın diye parmağımı dudaklarına götürerek daha fazla konuşmasını engelliyorum.

Bir an ona bakıyorum ve gitmeyi düşünüyorum. Ama zaten iki kez seviştiğimizi düşünürsek, en azından bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayabilecek nezakete sahip olmam gerektiğini düşünüyorum. Peki, ne olacak?

"Her şeyin bir sırası var," diyorum ve çantamdan birkaç erzak almak için uzanıyorum. Ağzının tadı benimki gibi olabilir diye ona bir nane şekeri uzatıyorum.

"Teşekkürler." Aldı ve ağzına attı.

Prezervatifi yırtıp açıyorum ve vücuduna sarılıp kendimi ona bırakmadan hemen önce etkileyici uzunluğunun üzerine yuvarlıyorum. Acıtıyor çünkü tam olarak hazır değilim.

"Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi tatlım?"

Tatlım mı? Tanrım, bu onun ısırtıcı mavi yakalı aksanından bile daha kötü. Saate bakıyorum. "Bir saat içinde işte olmam gerekiyor," diyorum.

"Nerede çalışıyorsun?" diye soruyor, sanki uzun boyu tatlı yerimi okşamak yerine ikinci çayı içiyormuşuz gibi kayıtsızca.

"Şunu biraz ilerletebilir miyiz tatlım?" diye sordum.

Gülüyor, kalçalarımı sıkıca kavrarken içime daha da sokuluyor. "Sorun değil."

On dakika ve pek de tatmin edici olmayan bir orgazmdan sonra, banyosunu temizliyordum. Bir sürü kız ürünü ile dolu. Lavabonun altındaki dolaba baktım. Tamponlar.

Hızlıca giyinmeyi bitirip çantamı almak için yatak odasına geri dönüyorum. "Kız arkadaşın var mı, seni pislik?" Sigarasını yakmasını izlerken, külün düşüp hilekâr sikini yakmasını umarak soruyorum.

Bana omuz silkerek ve burnunu kırıştırarak cevap veriyor.

Dangalak.

Ona onaylamayan başımı sallıyorum, topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve konuşmadan yatak odasından çıkıyorum. Sanırım yatak odasının kapısını çarparken bir teşekkür kelimesi mırıldandığını duyuyorum.

Dairesinde tek başıma utanç yürüyüşü yaparken, yere saçılmış birkaç oyuncak fark ediyorum. Etrafa bakmak için durdum.

Orospu çocuğu!

Köşede bir oyun parkı var. Masada bir mama sandalyesi. Dolabın yanında bir paket bebek bezi. Ve şöminenin üzerinde mükemmel aileyi tasvir eden büyük bir portre asılı.

Ben tam bir sürtüğüm.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Ne bekliyordun ki Skylar?" Baylor beni azarlıyor. "Eğer et marketlerinde takılıp denizci gibi içeceksen, garip yerlerde uyanacaksın. Bütün suçu o adama atamazsın."

"Ugh!" Surat astım. Baylor'un kızlar gecesinin bir parçası olarak bana doldurduğu çilekli margaritadan uzun bir yudum alıyorum. Hamile olduğu için içki içemiyor olabilir ama yine de iyi bir içki yapabiliyor. "Adam evli ve lanet olası bir çocuğu var. Barda birini tavlamaya ne hakkı var?"

"Belki," diyor Jenna'nın ve Mindy'nin bardaklarını yeniden doldururken. "Ama o olmasaydı, başka bir rastgele adam olurdu, yani gerçekten önemli mi?"

O haklı. Kesinlikle haklı. Son birkaç yıl gözümün önünden geçiyor ve fahişelik konusundaki meşhur şöhretim neredeyse içkimi boğazıma dizmeme neden oluyor. Nadiren bir erkekle ondan hoşlanacak kadar uzun kalma zahmetine bile giriyorum. Peki ya bir erkek bana karşı bir şeyler hissediyorsa? Unutun gitsin. Duygular aşka yol açar. Aşk kırık kalplere yol açar. Kırık kalpler de boktan hayatlara yol açar. Bunu ilk elden gördüm. Tamam, belki de on sekiz yaşındayken sevdiği adam tarafından ezilen ablam Baylor için her şey sonunda harika oldu. Ama o zamanlar ondan iki yaş küçük olduğum için bunun benim başıma gelmesine asla izin vermeyeceğime yemin etmişim.

İşte burada oturuyorum, yirmi dört yaşındayım ve üzerinde bir kedinin tırmalama direğine rakip olacak kadar çentik olan bir yatak direği. Kız kardeşim ve arkadaşlarımız anlayış göstermeye çalışırken ben utanç içinde başımı öne eğiyorum.

İç çekiyorum. "Ben berbat bir insanım," diyorum.

"Hayır, değilsin," diyor Jenna bana. "Sadece en iyi seçimleri yapmıyorsun, tatlım."

Yıllar boyunca yaptığım utanç verici seçimlerin görüntüleri aklımdan geçiyor. "Hayır, ben korkunç bir insanım," diye tekrarlıyorum.

"Hadi ama," diyor Mindy. "O kadar da kötü değil."

Oda arkadaşşıma başımı salladım. Mindy, kız kardeşlerim Baylor ve Piper'dan sonraki en yakın arkadaşım. Aynı zamanda ailemin restoranı Mitchell's NYC'deki en iyi garson. Yönettiğim restorandan sadece birkaç blok ötede bir apartman dairemiz var. Ayrıca -tamam, *benim* var- söz konusu daire için bir sinyalizasyon var ve bu sinyal diğerimizi bir süreliğine kaybolmamız gerektiği konusunda uyarıyor. İnce duvarlı küçük dairemize bir adam geldiğinde, ön taraftaki koridorun ışığını açık bırakıyoruz. Ve tam da bu anda, Mindy'nin bir kez bile ışığı açmadığı aklıma geliyor. Misafiri olmadığından değil. Geliyor. Ama sanırım ben çalışırken planlıyorum. Ya da başka bir yere gidiyorlar. O düşünceli bir sürtük. Ben bencil biriyim.

"O kadar kötü değil mi?" Ben de öyle dedim. "Daha kötü. Bencil bir sürtük ve düşüncesiz bir ayyaşım. İzci kız kurabiyesi bile almıyorum. Hayır için arayanlara telefonu kapatıyorum. Tanrı aşkına, ailesi olan adamlarla yatıyorum. Kabul et, cehenneme gideceğim."

Jenna beni azarlamıyormuş gibi görünmeye çalışarak başarısız oluyor, "Skylar, bunu her seferinde yapıyorsun. Sarhoş oluyorsun, rastgele bir yabancıyla yatağında uyanıyorsun ve sonra bize ne kadar kötü bir insan olduğunu söylüyorsun. Bunun olmasından bu kadar bıktıysan -ki bıkışığımızı söylerken *hepimiz* adına konuşuyorum- o zaman bu konuda bir şeyler yap."

Tepkimin ne olacağını görmek için bana baktıklarında yüzlerinden yüzlerine bakıyorum. Hepsi o kadar mükemmel ki. Baylor'un en iyi arkadaşı ve menajeri olan Jenna, Yankees'in vuruş koçuyla nişanlı. Zamanını takımın Afrika'daki çocukları aşılamak için para topladığı bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışarak geçiriyor. Mindy paralı bir hayattan geliyor, ancak babasının parasıyla yaşamayı reddederek garsonluk yapıyor ve fizyoterapist olmak için üniversiteye gidiyor. Ve tabii ki Baylor başarılı bir yazar. Sonunda hayatının aşkıyla birlikte ve ikinci çocuklarını bekliyorlar. Küçük kız kardeşim Piper bile en iyi arkadaşşıyla sırt çantasıyla dünyayı dolaşarak hayalindeki hayatı yaşıyor.

Herkesin kendine göre bir şeyi vardır. Benim neyim var?

Adam ... istemiyorum.

Çocuklar nefret ediyor.

Mutluluk ... abartılıyor.

Haysiyet . . . yok.

Özsaygı ... onurlu bir tatilde.

Benim için gerçekten iyi olan tek şey işim. Mitchell'in NYC'sini yönetmeyi seviyorum. Aslında, ailem bu işi neredeyse tamamen bana emanet etti. Evet, hala imparatorluklarının içine etmediğimden emin olmak için haftada en az bir kez gelip kontrol ediyorlar ama Long Island'daki üç numaralı yere geçtiler. İşim benim hayatım. Benim hayatım benim işim. Ve ben de bundan hoşlanıyorum. Ya da on dakika önceki aydınlanmama kadar öyleydi. Ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Ve şimdi kendime çeki düzen vermem gerektiğini söylüyorum. Yeni bir sayfa aç. Hizaya gel. Hayatımla ilgili bir şeyler yapmalıyım. Anamlı ol.

Oh, Tanrım. Varoluşsal bir hap yuttum ve dördüncü margaritamın üzerine kusuyor.

"Tamam, diyelim ki değişmek istedim," diye düşünüyorum. "Bunu nasıl yapardım?"

Hepsi aynı bakışı paylaşıyor. Ne düşündüklerini biliyorum. Onlara defolup gitmelerini söylemek istiyorum ama beni çok iyi tanıyorlar. Her şeyin unutulup gideceğini düşünüyorlar. Eminim haftada on kez kendimle ilgili bir şeyleri değiştirmek istediğimi söylüyordumdur. Ama asla ciddi olmadığımı onlar da benim kadar iyi biliyor. Ta ki şimdiye kadar.

"Peki, tam olarak neyi değiştirmek istiyorsun?" Mindy soruyor. "Yani üzerinde çalışacak o kadar çok şey var ki." Diğer kızlar gülüyor ama ben gerçek karşısında somurtuyorum. Özür dileyen bir elini koluma koyuyor. "Skylar, seni sevdiğimi biliyorsun. Tam desteğime sahipsindir ve sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

Çekici margaritama bakıyorum. "İçmeyi bırakmalıyım." Hepsi başlarını sallayarak onaylıyor. "Sikişmeyi bırakmalıyım." Daha vurgulu baş sallamalar. "Hayatımla ilgili çok anlamlı bir şey yapmalıyım."

Kaşlarını birleştirmelerine neden olan sonuncusu.

Onlar düşünürken, ben bir içki alıyorum. Baylor bana kuşkuyla bakıyor ve bardağımı boşaltmamı izliyor. "Bu saniyeyi kastetmemiştim," diye tükürüyorum ona. "Yarın. Yarın başlayacağım."

"Öneriler için söz hakkımız var," diyorum onlara.

Jenna şakacı bir sırıtişla bana döndü. "Rahibe olabilirsiniz. Tüm temelleri kapsar. Seks yok, içki yok." Kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaştı. "Bekle, rahibeler içki içemez, değil mi? Ve Büyük Adam'a hizmet etmekten daha anlamlı bir şey olamaz, değil mi?"

"Bir *rahibe* mi?" Baylor öneriyor. "Burada kız kardeşimden bahsediyoruz. Biraz gerçekçi olmaya çalışalım."

Beş yaşında huysuz bir çocuk gibi dilimi ona doğru uzattım.

"Barış Gönüllüleri'ne katılabilirsiniz," diyor Mindy. "Dünyanın dört bir yanındaki insanlara yardım edersin ve muhtemelen seksi erkeklerin ve alkolün olmadığı gerçekten uzak yerlere gitmek zorunda kalırsın."

Onlara başımı salladım. "Hayır. İşimi seviyorum. Mitchell's'ı bırakmayacağım. Başka bir şey olmalı."

"Şişmanlayabilirsiniz," diyor Jenna. "Bilirsin, erkekleri uzak tutmak için."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Birincisi, dışarıda şişman hatunlardan hoşlanan erkekler var. İkincisi ve üçüncüsü, bu benim içki sorunumu ve iyilik yapma sorunumu nasıl çözecek?"

"Evet, sanırım o da var." Jenna beni inceliyor, ilham gelmesini bekliyor.

Baylor elini büyüyen karnının üzerinde bir daire çizerek ovuşturuyor. "Hamile kalabilirsiniz," diye şaka yapıyor. "Bu senin ilk iki sorununu kolayca çözer. Erkekler, senin süper seksi kocan olmadıkları sürece hamile kadınlardan temelde soğurlar." İç geçiriyor ve erkeği hakkında fanteziler kurduğunu anlayabiliyorum.

"Ewww. Lütfen bana seni ve Gavin'i kirli hamile seksi yaparken hayal ettirme." Tiksintiyle ürperdim. "Peki ben hamile miyim? Tanrım, hayır. Çocuklardan nefret ediyorum."

"Maddox'u seviyorsun." Yumuşak gözlerle bana bakıyor.

"Tabii ki var. Onu geri verebilirim," diye açıklıyorum. "Sonunda sümüklü bir velet ve işsiz bir ezikle bebek babası olacağım anlamına gelmese neredeyse iyi bir fikir olurdu."

Mindy dik oturur. "Başka birinden çocuk sahibi olabilirsiniz."

"Birini evlatlık vermek gibi mi?" Alnım şüpheli bir şekilde çatılırken soruyorum.

"Hayır, taşıyıcı anne olabilirsin mesela," diyor heyecanla, sanki tüm parlak fikirleri gölgede bırakacak en parlak fikri bulmuş gibi. "Bilirsin işte, bir laboratuarda hamile kalırsın ve başkasının bebeğini taşırsın, sonra da bebek doğduğunda ona teslim edersin. Bu mükemmel bir çözüm." Elini kaldırıyor ve parmaklarıyla sayarak, "İçemezsin. Akli başında hiçbir erkek hamile bir yabancıyla seks yapmak istemez. Üstelik biri için harika bir şey yapmış olursun."

"Ve hâlâ restorani işletebilirsin," diye ekliyor Jenna.

"Yapabilir miyim?" Jenna ve Mindy'ye bakıyorum, ikisi de cesaretle başlarını sallıyorlar. Söylediklerini düşündüm. "Evet. Yapabilirim."

"Ne?" Baylor çığlık atıyor, yüzü kaşlarını çatmış. "Şaka yapıyordum Skylar. Hamile kalamazsın."

Ona zehirli bir bakış attım. "Piyasayı ele geçirmiş değilsin ki abla. Eğer kullanmazsam örümcek ağı gibi büyüyecek mükemmel bir rahmim var."

Mindy, Baylor'un onaylamayan bakışlarını görmezden geliyor. "Taşıyıcı annelere büyük bir talep var. Birçok kadın kendi çocuklarına sahip olamıyor. Eğer onlara bir bebek verebilirsen sana dünyanın parasını veriyorlar. Annem geçenlerde bana tanıdığı bir çiftten bahsediyordu, kadın kanser olduğu için çocuk sahibi olamıyorlarmış."

Başımı salladım. "Bunu para için yapmak istemiyorum, Min. Bu bir şeyler yap-anlamalı olsun önermesine aykırı olur."

"Ufak bir sorun var çocuklar," diyor Jenna telefonuna dokunarak. "Skylar taşıyıcı anne olamaz."

"Ne? Neden?" Bu fikrin bu kadar çabuk çürütülmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde soruyorum.

"Burada taşıyıcı anne olabilmek için zaten kendi çocuğunuzun olması gerektiği yazıyor," diyor. "Sanırım fikrinizi değiştirmeyeceğinizden ve onunla kaçmayacağınızdan emin olmak istiyorlar."

"Mantıklı," diyor Mindy.

"Kahretsin." Omuzlarım masaya doğru çöktü. "Mükemmel bir çözümdü."

"Mükemmel çözüm mü?" Kız kardeşim inanmayan gözlerle bana bakıyor. "Skylar Mitchell, bunu gerçekten düşündüğünü mü söylemek istiyorsun? Bu çok saçma."

"Tabii ki evet! Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye bana karşılık verdi. "Çünkü vücudun dokuz ay boyunca sana ait olmayacak. Çünkü kusacaksın, hormonların yükselecek ve çatlakların olacak. Çünkü çocuğunu mahvetmediğinden emin olmak için yaptığın her şeyi izleyen garip bir kadın olacaktı. Çünkü doğar doğmaz o küçük bebeğe aşık olursunuz. Devam edeyim mi?"

"Kusma ve çatlaklar hakkında söylediğin ilk şeyler erkekleri uzak tutacak. Kadının beni izlemesi hakkında söylediğin ikinci şey, bu beni içmekten ve aptalca şeyler yapmaktan alıkoyacak. Ve bebeğe aşık olmak. Delirdin mi sen? Bana her ters baktığında küçük Maddox'u sana nasıl geri verdiğimi hatırlıyor musun?"

Onlara kaşlarımı çatıyorum. "Mükemmel olabilirdi. Ama bunu yapmaya bile hak kazanamayacaksam, üzerinde durmanın bir anlamı yok."

"Dur bakalım," diyor Mindy, henüz yenilgiyi kabul etmeye hazır değil. "Resmi bir ajansa başvurmanız gerektiğini kim söylüyor? Neden taşıyıcı anneye ihtiyacı olan birini bulup onun çocuğunu doğurmuyorsunuz? Bu her zaman oluyor."

"Ne, gazeteye ilan vermek gibi mi?" Bu saçmalığa kıkırdıyorum. "'Kiralık rahim' mi?"

Gülüyoruz. Baylor hariç herkes. Baylor kızgın görünüyor. "Çenenizi kapatır mısınız!" diye bağıyor. "Onu cesaretlendirmeyi bırakın. Bu ciddi iyi bir fikir değil."

Jenna başını Baylor'a çevirir. "İyi bir fikir değil mi? Skylar gibi insanlar başkaları için özverili şeyler yapmasaydı nasıl bir dünyada yaşıyor olurduk?"

Baylor gözlerini deviriyor. "İki saniye önce yaşadığımız dünyanın aynısı," diye somurtuyor. "Bunu yapmıyor!"

"Ya sen ve Gavin çocuk sahibi olamazsanız?" Mindy soruyor. "Ya onları o kadar çok isteseydiniz ki, istemekten öleceğinizi düşünseydiniz."

Ya sana rahmini ödünç verecek bir kız kardeşin olmasaydı ve rastgele bir kadın çıkıp senin için bir bebek doğurabileceğini söyleseydi. Cidden burada oturup bunu birinden esirgeyecek misin?"

Baylor elini koluma koydu. "Bir şeye atlamadan önce, damarlarında margarita akmadan uzun uzun düşüneceğine söz ver Skylar."

"Yani," diye kız kardeşimi görmezden gelip Mindy'ye dönüyorum.

"Gazete ilanı mı?"

"Sanırım yapabilirsin," diyor. "Ama eğer bu konuda ciddiysen, annemin tanıdığı bir çiftle seni tanıştıtabilirim."

"Bir ajans aracılığıyla gitmiyorlar mı?" Ben soruyorum.

"Hayır." Üzüntüyle başını sallıyor. "Kadın, Erin, sanırım adı, kanserdi, bu yüzden hiçbir kurum ona dokunmayacak. Sanırım ailesinde de sağlık sorunları var. Sanırım çocuk isteyen o kadar çok sağlıklı kadın varken hasta bir kadına çocuk verme riskini almak istemiyorlar."

"Bu çok üzücü," diyorum. "Yani eskiden hasta olan ve gerçekten çocuk isteyen bir kadına bir bebek verebilirim ama kimse ona bir bebek vermeyecek mi?" "Evet." Kadeh kaldırmak için içkisini bana doğru uzatıyor. "Muhtemelen

cennetin kapısına giden yolu açar."

Yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyorum. Bu, hiç hissetmediğim bir duygu. Bunu yapmak istiyorum. Kimsenin veremeyeceği bir şeyi vermek istiyorum. Mindy'ye bakıyorum. "Hadi yapalım şunu. Aramayı yap."

Mindy gülümsüyor ve elimi okşuyor. "Sen harika bir insansın Skylar," diyor. "Ama senin için fark etmeyecekse, bırakayım da uyu."

"Bekle, ciddi olamazsın," diyor Baylor. "Kalp krizi gibi, abla."

İKİNCİ BÖLÜM

Gerginim. Ya benden hoşlanmazlarsa? Ya Stepford insanları gibiyseler ve ağzıma giren her lokmayı kontrol etmek istiyorlarsa ve bana her gün yoga falan yaptırıyorlarsa? Ya kahveyi bırakmamı isterlerse? Zaten alkolü bıraktım, başka neyim kaldı ki? Ya çocuklarının benim sürtük rahmimde büyümesini istemezlerse?

Beni reddetmeleri pahasına da olsa, geçmişim hakkında onlara karşı olabildiğince dürüst olacağıma yemin ettim. Tüm bunlar daha iyi bir insan olma kararlılığımın bir parçası.

İki hafta. Baylor korkup vazgeçeceğini düşünerek iki hafta boyunca bunu düşünmemi sağladı. Sadece vazgeçmekle kalmayıp taşıyıcı annelik ve bunun her iki tarafa da nasıl fayda sağladığı konusunda ciddi bir araştırma yaptığımda, sonunda ikna oldu ve şimdi Skylar Takımı'nda. "Ne Yapıyorsun?" takımının aksine.

Saatimi kontrol edip duruyorum. Saat neredeyse dört. O saatte gelmeleri gerekiyordu. İşleri yüzünden cumartesi günü buluşmak zorunda kaldık. Ne iş yaptıklarından bile emin değilim. İsimleri dışında haklarında hiçbir şey bilmiyorum. Griffin ve Erin Pearce. Ve Mindy'ye göre, onlar da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Annesi, bilgilerimizi başkasının aktarması yerine birbirimizi şahsen tanımamızın daha iyi olacağını söyledi.

Restoranın etrafına bakıyorum ve bu insanların neye benzeyebileceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Geç öğle yemeği yiyen bir çift görüyorum. Ya da erken bir akşam yemeği. Otuzlu yaşların ortasındalar. Adam polis ya da itfaiyeci gibi iri yarı. Kadın minyon ve hemşire olabilir gibi görünüyor. Evet, bir itfaiyeci ve bir hemşire. İyi ebeveyn olurlar, değil mi? Kadın bana baktı ve ben donakaldım. *Tanrım, bunlar onlar mı?* Sonra Mindy arkamdan çıkıp onlara çeklerini götürdü. "Nefes al Skylar," diyor yanımdan geçerken.

Bütün gün endişeliydim ve çalışanlarım bunu kesinlikle fark etti, ancak neler olduğunu bilen tek kişi Mindy.

Kemiklerime kadar kuruyan endişeli ağzımı serinletmek için su aramak üzere bar alanına giriyorum. Barmenim Trent bana bir bardak servis ederken, mutlu saatimizin tadını çıkaran birkaç erkek grubu görüyorum. Bazıları konuşmayı kesiyor ve ben etrafı incelerken takdirle bana bakıyor. *Bakmaya devam edin, çocuklar. Bu bacaklar iş için kapalı.* Barın sonunda tek başına oturan bir kadın var. Odadaki tüm erkeklere bakıyor, muhtemelen akşam için bir randevu arıyor. *Sürtük.*

Hmmfp. İkiyüzlü, kendimi azarlıyorum.

Gözlerim yüksek bir yerde tek başına oturan bir adama takılıyor. Bir dergi okuyor, bardaki kadının dikkatini çekmeye çalıştığından habersiz. Çarpıcı biri. *Bir erkek çarpıcı olabilir mi?* Son derece koyu renk saçları var, neredeyse mürekkep siyahı. Yakasına kadar dökülüyor, uçları kıvrılıyor. Okurken bir parçasını gözlerinden uzaklaştırmak için uzanıyor. Kot pantolon ve altında arduvaz grisi bir tişörte açılan mavi bir düğme giyiyor. Kolları dirseğine kadar kıvrılmış ve ön kolunun alt tarafında tam olarak seçemediğim küçük bir dövme ortaya çıkıyor.

Yukarı bakıyor ve beni bakarken yakalıyor. Gözlerimi alamıyorum çünkü gözleri inanılmaz. Tişörtünün rengiyle aynı olan gri gözleri beni hipnotize ederken, ağzının kenarları, çapkın yüzünün için için yanan çekiciliğini daha da artıran bir gülümsemeyi ortaya çıkarmak için yukarı doğru kıvrılıyor. Kafasındaki yontulmuş tüyler kadar koyu olan kirli sakalları güçlü çenesini noktılıyor ve birkaç gündür tıraş olup olmadığını ya da bunun her zamanki testosteron yüklü saat beş gölgesi olup olmadığını merak ediyorum.

Başını kaldırdığı gibi restoranın girişine kısa bir süre baktıktan sonra dergisini okumaya devam ediyor. Barda oturmuş, paylaştığımız kısa anın yasını tutuyorum. Neredeyse tüm bu taşıyıcı annelik fikrini bir kenara bırakıp kendimi onun ateşli kucağına atmak isteyecektim.

Kendine gel, Skylar. Yüzüme su çarpmak için banyoya doğru ilerliyorum. Lavaboya yaslanıyorum ve sakinleştirici birkaç nefes alıyorum. Sonra elbisemi düzelttim, elimi üzerimde gezdirdim.

düz karnım, birkaç ay içinde uzak bir anı olup olmayacağını merak ediyorum.

Uzanıp koyu sarı at kuyruğumu sıkılaştırıyorum, acaba saçımı açsam mı diye düşünüyorum. Uzun, dalgalı saçlarımı toplamak beni kitap okuyan bir kütüphaneci gibi ciddi gösteriyor. Ama mutfakta çalışırken, saç filesi takmak ya da bir şapkanın altına sokmak daha kolay oluyor. Sonunda, bağlı tutuyorum. Beni bu halimle sevmiyorlarsa, canları cehenneme. Büyütmek için başka birinin yumurtasını bulurum. Restorana girmeden önce yeşil gözlerim sessiz bir moral konuşmasıyla bana bakıyor.

Mindy beni tutup kenara çekti. "Geldiler," diyor. Kalbim hızla çarpıyor ve gözlerim hızla etrafa dalıp ana salonda oturan çiftleri değerlendiriyor. "Barda. Adam çok seksi. Kadın moda podyumundan fırlamış gibi görünüyor. Hoş biri. Yanıma gelip yeryüzünde gelmiş geçmiş en muhteşem kadını nerede bulabileceğini sordu."

Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum. "İşte bir şey yok." "Tamam. Bir bacağını kır." diyor. "Bekle, uygun bir Sizin durumunuzdaki biri için cesaretlendirici olur mu?"

"Hamile kalmaya ne dersin?" Garip bir şekilde gülerek bara doğru yürüyorum.

Hostes standına gittiğimde kadını hemen fark ettim. Muhteşem-testosteron-adam'ın oturduğu masada oturuyordu. Ayakta duruyor ve masanın üzerine eğiliyor. Lanet bacakları kilometrelerce uzanıyor. Uzun sarı bukleleri gevşek spiraller halinde sırtından aşağı sarkıyor. Tasarım kalem eteğinin altında incecik beli düzgün kalçalarına doğru genişleyen mükemmel bir kum saati figürüne sahip.

Pek de belirgin olmayan kıvrımlarımı barındıran hiç de özel olmayan elbiseme bakıyorum ve birden onu kıskanıyorum. Kanser çocuk sahibi olma yeteneğini elinden aldığı için kısır olan kadını kıskanıyorum.

Duyarsızlığım karşısında başımı sallıyorum ve ensemdeki gerginliği ovmaya çalışıyorum.

Kocasını selamlarken ayağa kalktı ve oturdu, beni hayrete düşürdü, çünkü sevgisinin alıcısı gerçekten de Bay Muhteşem-testosteron-adamdı.

Vay anasını, bebeğin müstakbel babası bu mu?

Titreyen bacaklarım beni masaya taşıyor ve kendimi tanıtıyorum. "Merhaba. Ben Skylar Mitchell," diyorum, kendime olan güvenimi hostes standında bırakarak.

"Oh, Skylar." Ayağa kalkıyor, beni ezici bir kucaklamanın içine çekiyor, cömert göğüsleri benim yetersiz göğüslerimi boğuyor. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun olduk. Ben Erin ve bu da Griffin." Yanımda asılı duran ellerimle isteksizce onu okşuyorum. Sevgi gösterilerinden pek hoşlanmam. O beni bastırmaya devam ederken rahatsız bir şekilde bara bakıyorum.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum sonunda beni bıraktığında. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Başını iki yana sallar. "Trent zaten bize biraz su getiriyor. Teşekkürler." Kendi taburesinin yanındaki tabureyi işaret ediyor. "Buyurun, oturun."

Heykelsi bacak bacak üstüne atarak oturmasını izliyorum. Oturmaya gidiyorum ve taburenin üst kısmını ısıtıyorum, yana doğru kayıyorum, ancak tamamen yere yayılmadan önce Griffin tarafından yakalanıyorum.

"Aman Tanrım," diyorum elbisemi düzeltirken ve kendimi güçlü, tonlu kollardan kurtarıırken. "Yemin ederim bu kadar sakar değilim. Yani, senin çocuğunla düşüp saçmalamayacağım. Yani, dikkatli olacağım. Küfür de etmeyeceğim. İçeridekiler duyabiliyor mu bilmiyorum ama duymayacağım-" Cümlelerin ortasında saçmaladığımı ve deli olduğumu düşünmeleri gerektiğini fark edince konuşmayı kesiyorum. "Özür dilerim. Şimdi susacağım."

Erin'den gırtlaktan boğucu bir kahkaha yükseliyor. "Sorun yok Skylar. Biz de tamamen gerginiz."

"Oh, iyi," diye itiraf ediyorum. "Sadece ben varım sanıyordum."

Griffin bana elini uzattı. "Bizimle buluşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkürler." Derin sesi yıllanmış viski gibi günahkârca pürüzsüz. Sert ve baharatlı kokusu hâlâ kafamın içinde dolaşıyor ve zonklayan orgazmımla birlikte onun spermlerini çıkarmayı nasıl teklif edebileceğim gibi uygunsuz düşünceler düşünmeme neden oluyor.

Küçük elimi onun büyük elinin içine koyuyorum ve kolumdan göğsüme, karın kaslarımdan göbeğime doğru ilerleyen kıvılcımı görmezden gelmeye çalışıyorum. Birkaç dakika önce yaşadığımız anı hatırlayarak bilerek göz temasından kaçınıyorum.

Bekle! Bir saniye bekle. Birkaç dakika önce bir anımız vardı. Ve şimdi burada oturmuş, yalancı, hilekar kışına bir bebek büyütmesi için rahmimi ona ödünç vermemi mi bekliyor?

Trent masaya bir tepsi dolusu su getiriyor.

Kıvranan Erin uzun bir y u d u m aldıktan sonra, "Skylar, tuvalete gitmem gerekiyor. Yolu gösterebilir misin lütfen?"

Onu arkadaki tuvaletlere yönlendiriyorum ve masadan zarıfçe ayrılışını izliyorum. Sonra gözlerim onunkilere kayıyor. Dudaklarım büzülüyor. Kaşlarım havaya kalkıyor. Kollarım önümde çapraz duruyor. Onun tamamen ateşli, gezgin gözlü kışını çiğneyip tükürmeye hazırım.

Griffin önce arkasına, sonra da bana bakıyor, kafası karışmış bir halde. "Sen iyi misin?"

"Ben iyi miyim?" Suçlayıcı bakışlarımla onu koltuğuna mıhlayarak soruyorum. "Beş dakika önce benimle göz göze geliyordun ve şimdi benden kadınlık organlarımı ödünç almamı mı istiyorsun?"

Çenesi düşer. "Eye fu . . . uh . . . hayır." Elini yüzündeki kirli sakalı ovmak için kaldırır. Alçak sesle, homurdanarak, gergin bir kahkaha atar. "Bayan Mitchell, açık konuşmam gerekirse; daha önce sizi tanıdığım da, sadece bana bakan güzel bir kadına gülümsüyordum." Kaşlarını konsantrasyonla birbirine yaklaştırırken çelik gibi gözleriyle bakışlarımı yakalıyor. "Emin ol, senin de çok güzel ifade ettiğin gibi 'göz sikiş' ya da seninle veya şu anda karım olmayan herhangi biriyle başka türlü bir 'sikiş' yapmak niyetinde değilim. Asla yapmadım ve yapmayacağım."

Beklenmedik bir utanç dalgası ve bir tutam hayal kırıklığı içimden geçiyor. Normalde utanmam. Aslında, hiçbir şey yüzümü kızartmaz. Griffin Pearce'ın bana haddimi bildirmesi dışında.

O haklı. Basit bir gülümsemeden nasıl bu kadar çok şey çıkarabildim? Muhtemelen bir sporcunun vücuduna ve cüzdanında prezervatife sahip olan herkesle t a k ı l a n eski Skylar olduğum için.

"Bana Skylar de. Bekle, asla mı?" Ona yalancı diyen şüpheci bir kaş kaldırıyorum. "Yani, birlikte olduğun tek kişi o mu?"

Başını sallıyor. "Lise aşkları."

Tabii ki öyle. Kız kardeşim muhtemelen bu konuda bir kitap yazacak. Liseli aşıklar aşık olur, evlenir, kanser yüzünden çocuk sahibi olma yeteneğini kaybeder, çocuğu taşıyacak bir anne bulur, sonsuza dek mutlu yaşarlar. Şimdi görebiliyorum.

Topuklar arkamdaki beton zeminde tıkırdıyor. "Onu korkutup kaçırmıyorsun, değil mi Griff?"

"Hayır, tatlım." Ayağa kalkıyor ve tabureye geri dönmesine yardım ediyor.

Belki de artık tehlikeli olduklarını düşünüyordur.

Erin oturur ve elini Griffin'inkinin üzerine koyar. "Tamam, sanırım sana kendimizden bahsetmeliyiz." Bana o ısıltılı gülümsemesini gösteriyor. "İkimiz de yirmi yedi yaşındayız. Ohio'da büyüdük, lise son sınıfta çıkmaya başladık ve sonra NYU'da birlikte üniversiteye gittik. Griffin, natürmort fotoğraflardan göz alıcı dergi sayfalarına kadar her şeyi çeken serbest bir fotoğrafçı. Aşağı Manhattan'da ikinci sınıf öğretmeniyim. On sekiz yaşındayken, biz çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra kanser oldum. İkinci evre rahim ağzı. Kemoterapi ve radyasyon tedavisi başarısız oldu ve sonunda histerektomi ile rahmimin tamamını aldılar."

Griffin'e sevimli bir bakış atıyor. "O zamanlar yanımda durdu ve o zamandan beri her gün yanımda." Bana geri dönüyor. "Ben hep çocuk istemiştim ama Griffin o kadar emin değildi. Yani, çocuklarla hiç deneyimi yok. Ben her gün onlarla çalışıyorum ve ne kadar harika olabileceklerini görüyorum. Sonunda onu yıprattım ve şimdi hazırız. Aslında birkaç yıldır hazırız ama evlat edinmemize izin verecek ya da bize bir taşıyıcı anne bulacak bir ajans bulamadık."

Su bardağının üst kısmını parmağıyla endişeyle yokluyor. "Bize ne gibi sorularınız var?"

On sekizimde hala *kansere* takılıyorum. Bu korkunç olmalı. "Sanırım ajansların neden evlat edinmene izin vermediğini merak ediyorum. Yani, artık kanser değilsin, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ama çok titizler ve ne yazık ki ailemde önemli bir kanser ve kalp hastalığı geçmişi var. Bunu tıbbi geçmişimle birleştirdince yeni bir anne için pek de ideal bir aday sayılmam."

"Yani artık yok olan kanseriniz ve gelecekte hiç olmayacak başka şeyler yüzünden mi evlat edinme hakkınızı reddediyorlar?" Kötü bir dil kullandığım için geç de olsa kendimi azarlayarak soruyorum.

"Evet, bu her şeyi özetliyor," diyor Erin. "Peki, bize kendinden bahseder misin?"

"Yirmi dört yaşındayım. Bu restorani işletiyorum. Muhtemelen isminden anlamışsınızdır. Burası ailemin yeri. Maple Creek, Connecticut'ta da bir restoranımız var ve bu yıl Long Island'da üçüncü bir restoran daha açılıyor. İki kız kardeşim var, biri büyük, diğeri küçük. Uyuşturucu kullanmıyorum - eğer arada sırada sigara ve içki içmeyi saymazsanız - ki söz veriyorum hamile kalırsam bunu yapmayacağım. Şehirde bisiklet sürmeyi seviyorum. Her zaman oldukça sağlıklı oldum. Hiç evlenmedim ya da hamile kalmadım, ama, uh .. . Sanırım organlarım iyi çalışıyor."

"Çok yönlü bir insan gibi konuşuyorsun Skylar," diyor Erin.

Huzursuz ellerimi masanın üzerinde birleştirirken içimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum. *Keşke yarısını bilseydi.*

"Bizim hakkımızda bilmen gereken bir şey daha var," diyor Griffin, Erin'e hüzünle bakarak.

Ona başını sallıyor. "Tam açıklama," diyor. "Ha?"

Aralarında ne geçtiğinden emin olamayarak soruyorum.

"Bu süreçte daha fazla ilerlemeden önce size karşı tamamen dürüst olmamız gerekiyor. Sizi herhangi bir konuda kandırıp sonra da kuralları değiştirmek istemiyorum" diyor.

"Her şeyin gayet açık olduğunu sanıyordum." Gözlerimi aralarında dolaştırıyorum.

"Şimdiden çok heyecanlı olduğumu ve bizim için bir bebek taşımanı çok istediğimi söyleyebilirim." Tırnağıyla oynuyor, bu da hissettiği endişenin bir başka işareti olmalı. "Rahmimi aldıklarında, çok genç olduğum için yumurtalıklarımı bıraktılar, radyasyon ve kemoterapinin yumurtalarımı etkileyebileceğini söylemelerine rağmen. Ancak on sekiz yaşındayken kanser teşhisi karşısında yıkılmıştım ve kanser tedavimi geciktirecek olan yumurta alımı için gereken doğurganlık tedavilerine girmeyi hayal bile edemiyordum. Ve kaderin cilvesine bakın ki, birkaç yıl önce erken menopoza girdim. Bu

her zaman bir olasılıktı. Sadece bu kadar erken olmamasını umuyorduk.

"Söylemeye çalıştığım şey, hiç yumurtam olmadığı. Seninkileri kullanmak zorundayız." Benden Griffin'e bakıyor, o da ona cesaret verici bir gülümsemeyle başını sallayarak devam etmesini söylüyor. "Bu bebek teknik olarak senin ve Griffin'in olacak, yani sadece taşıyıcı annemiz olmakla kalmayacak, aynı zamanda yasal olarak kendi bebeğini de evlatlık vermek zorunda kalacaksın."

Açık sözlülüğüne hayran kaldım. Bunu bana söylemek için bir ilişki kurana kadar bekleyebilirdi. Kendisinin de söylediği gibi, beni kandırabilir, bir yem atıp kandırabilirdi. Ama yapmadı. Ayrıca aile geçmişi hakkında bana karşı tamamen dürüst olmak zorunda da değildi. Bunu nasıl öğrenebilirdim ki? Her şeyi masaya yatırıyor.

Ben de aynısını yapmaya karar verdim.

"Henüz bana bunu neden yapmak istediğimi sormadınız," diyorum.

Dirseklerini rahatça masaya dayıyor. "Ben de tam ona geliyordum. Daha önce hiç bebeğiniz olmamışken bunu yapabileceğinizi düşündüren nedir?"

"Tam açıklama mı?" Ben soruyorum.

"Lütfen," diyor Griffin'e endişeyle bakarak.

"Ahlaki açıdan pek de sağlam bir insan sayılmam. Birkaç hafta öncesine kadar içkiye aşırı düşkündüm. Ve erkeklere." Bana sempatik bir bakış atan Erin'e ve çenesi gergin ve okunamaz olan Griffin'e utanarak bakıyorum. "Hiç aşık olmadım ve olmaya da niyetim yok. Yeğenim ve Chris'in çocukları - Maple Creek Mitchell'in menajeri - dışında çocukları pek sevmem. O çocukları da bütün gün onlarla uğraşmak zorunda olmadığım için seviyorum. Ben bunu yapamam. Anne olmak için biçilmiş kaftan değilim.

"Bir gün uyandım ve hayatımı değiştirmek istedim. Yıkıcı kalıplarımı bırakmaya ve gerçekten önemli bir şey yapmaya yemin ettim. Umarım bu yeterli olur." Erin'in gözlerinin içine bakıyorum. "Yine de endişelenmeni istemiyorum. Bebeğine aşık olmayacağıma söz veriyorum."

Elimi tutuyor. Gözünden bir damla yaş süzüldüğünü görüyorum. "Sen gerçek misin?" Diğer eliyle gözyaşlarını siliyor. "Griffin kadere inanan biri olduğumu onaylayacaktır. Kaderin bizi bir araya getirdiğine inanıyorum Skylar. Başka kimsenin bizim için bir bebek sahibi olmak istemeyeceğine inanıyorum. Başka hiç kimsenin senin onların bebeğini doğurmanı istemeyeceğine inanıyorum." İkimiz de gülüyoruz.

"Muhtemelen haklısın," diyorum. "Belki kader konusunda değil ama başka hiç kimsenin benim sürtük rahmimin kendi çocuğunu taşımasını istemeyeceği konusunda."

"Yani hala bunu düşünecek misin?" Erin gözlerinde umutla soruyor.

Tek seçeneği benmişim gibi göründüğüm için bu kadını bebekten mahrum bıraktığım için kendimi suçlu hissetmekle kalmam, ölümüne muhteşem kocasının sadece onunla birlikte olması da hoşuma gider. Belki de Baylor'un romantik tarafı bana bulaşmıştır.

Erin aynı zamanda tanıdığım en kibar kadın, muhtemelen dış görünüşüyle de idare edebilirdi ama bunun yerine entelektüel niteliklerini kullanmayı tercih ediyor. O benim tam tersim.

"Elbette," diyorum.

Griffin tereddütle elini kaldırır. "Bekle biraz. Hâlâ konuşulacak çok şey var. Skylar'ın sözleşmelerin üzerinden geçmesi gerekiyor. Ve elbette kışkırtıcı geçmişi yüzünden fiziksel muayeneden geçmesi gerekecek."

"Griff!" Erin azarlıyor.

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Kontrol ettireceğim. Çocuğunuzun frengi ve belsoğukluğu çukurunda büyümesini istememenizi tamamen anlıyorum."

Griffin ayaklarının dibinde duran kamera çantasından bazı evraklar çıkarıyor. "Yasal belgeler hazırladık. Bunları eve götürüp inceleyebilirsiniz. Bir avukata da inceletmenizi tavsiye ederim. Bir de tazminat meselesi var. Elbette tüm tıbbi masrafları karşılayacağız ama bunun dışında ne talep ediyorsunuz?"

"Bebek fırını mı kiralamak için ne kadar ücret talep ediyorum?" "Evet," diyor, şaka girişimime gülmüyor.

"Ben hiçbir şey istemiyorum. Bu, bunu yapmak için sahip olduğum nedenlere aykırı olur" diyorum.

Griffin bana şüpheyle bakıyor.

"Bir şeyler olmalı," diyor Erin.

Şık kıyafetlerine bakıyorum. Bir ikinci sınıf öğretmeni için fazla şık. Belli ki moda konusunda iyi bir gözü var. "Beni patates çuvalı giyiyormuşum gibi göstermeyen hamile kıyafetleri giydirebilirsiniz."

Erin güler. "Bitti. Başka ne var? Daha fazlası olmalı."

Omuzlarımı rahat bir şekilde silkiyorum. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sonrasında bana bir karın germe ameliyatı ısmarlayabilirsin."

Bana içten bir gülümseme veriyor. "Gördüğüm kadarıyla buna ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Ama iş o noktaya gelirse seni New York'un en iyi plastik cerrahına götürürüm."

Saatlerce konuşmaya devam ediyoruz. Birbirimizi tanırken Mindy bize yemek servisi yapıyor. Erin bana ikinci sınıfını anlatıyor. Çocukları çok sevdiğini söyleyebilirim. Hamilelik sürecine mümkün olduğunca dahil olmak istediği, her randevuya ve Lamaze dersine katıldığı çok açık.

Konuşmamız bittiğinde, Erin ve ben hızlı arkadaş olduk. Ancak Griffin'i anlayamıyorum. Yemek boyunca onu izledim. Çoğunlukla bana daha önce söylediklerinde samimi olup olmadığını görmek için. Bana karşı nazikti. Samimi. Hatta arkadaşça. Ama dikkati şüphesiz Erin'deydi. Onun üzerine titrediği çok açık. Belki de her şeyin bu kadar hızlı ilerlemesine şüpheyle yaklaşıyordur. Ben de ne olacaksa olsun diyorum. Ya büyük oyna ya da evine dön. Dokuz ay boyunca Erin'in ağzının suyunu akıtan kocasının etrafında olmak anlamına gelse bile.

Yemek sırasında doğru bir şey söylemiş olmalıyım. Gitmek için kalktığımızda Griffin, "Tamam. Hadi yapalım şunu." Birkaç hafta önce Baylor'un evinde söylediğim aynı sözleri hatırlıyorum.

Erin'e bakıyorum ve ikimiz de gülümsüyoruz. "Hadi yapalım şunu," diyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erin gergin. Bacağı titriyor. Ve sürekli tırnağını karıştırıyor. Bir konuda endişelendiğinde bunu yapar. Son üç ayda onun hakkında bunu öğrendim. Erin ve ben neredeyse ayrılmaz bir ikili olduk. O çalışmadığında ve ben çalışmadığımda, ki bu da her hafta sadece birkaç saate denk geliyor.

Ancak, ilk ultrasonumuza katılmak için bugün okuldan erken ayrılabilirdi. Sekiz haftalık. İşte bu kadar ilerledik. Hamile kalmamız için sadece iki deneme gerekti. İlk döllenmeyi düşündüğümde hâlâ yüzümü buruşturuyorum. Masanın üzerinde yattığımı hatırlıyorum, bacaklarım üzengide, kasıklarım dünyaya açıldı ve tek düşünebildiğim Erin'in günah kadar seksi kocasının beni potansiyel olarak hamile bırakacak spermi sağlamak için yan odada dakikalar önce ne yaptığıydı. Sertleşene kadar kendini okşarken, üzerime boşalırken adımı haykırırken, o yanan gri gözlerin benimkilere baktığını hayal ettim.

Sonra, Erin benim muazzam derecede uygunsuz fantezimi böldü ve bana ikinci sınıf öğrencilerinin benim için hazırladığı bir deste kart uzattı. Kartları açmadan önce zihinsel olarak kendimi tokatladım. Doktorun, Griffin'in hızlıca 'yıkanmış' *-kirlili miydi?* - spermini fallop tüpümde mikroskobik bir şekilde ilerleyen tek yumurtayla buluşturmadan önce vajinamdan rahmime bir şırınga sokmasını aklımdan uzak tutmak için her birini dikkatle okudum. Benim için doğurganlık tedavileri yapılmamasına karar vermiştik ve bunun için minnettardım. Birden fazla çocuk taşıma ihtimalini hayal bile edemiyordum. Tanrıya şükür, kabul ettiler.

Bebeğinin ilk fotoğrafını görmek için geri çağrılmayı beklerken bana endişeyle gülümseyen Erin'e bakıyorum. Hemşire kapıdan içeri her girdiğinde zıplıyor ve sadece olmayan bir isim söylüyor.

Benim. Eğer çocuk istemek size bunu yapıyorsa, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Erin inanılmazdı. Ayda iki kez manikür/pedikür yaptırarak beni şımartıyor. Üzerine işediğim çubuk maviye döndükten kısa bir süre sonra beni ve hamile kız kardeşim Baylor'u spa gününe götürdü. Paranın onlar için önemli olmadığı fikrine kapıldım. O sadece bir öğretmen, bu yüzden adam gerçekten iyi bir fotoğrafçı olmalı.

Testim negatif çıktığında Erin ilk seferde üzülmedi bile. Adet dönemimden birkaç gün önce evime geldi. Yanında beş gebelik testinin yanı sıra bir şişe köpüklü elma şarabı ve bir şişe şampanya getirmişti. Tabii ki test pozitif çıkarsa şampanyanın onun için olacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı.

Test negatif çıktığında, köpüklü elma şarabını mutfak dolabıma koydu ve çubukları toplayıp çöpe atarken, "Zaten ilk seferde nadiren olur," dedi. Üzüntü gözyaşları yoktu. Surat asmak yoktu. Küfür de etmedi - zaten bunu hiç yapmazdı.

Sonra pahalı Brut şişesini dikkatle açıp her birimize birer kadeh doldurmasını şaşkınlıkla izledim. "Ortada kutlanacak bir şey yokken neden şampanya içiyoruz?" diye sordum.

"Öncelikle, kaç aydır içki içmiyorsun, iki ay mı?" Başımı salladığımda bana bir bardak uzattı. "Bunu hak ediyorsun. Kutlama yapıyoruz. Seni ve bizim için yaptığın bu inanılmaz şeyi kutluyoruz. Ayrıca hayatımda yeni bir dostum olduğu için ne kadar mutlu olduğumu da."

"Tamam." Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Yeni arkadaşlara."

Yüzündeki gülümseme yoğun mavi gözlerini aydınlattı. "Yeni dostlara," diye tekrarladı, kadehlerimizi tokuştururken.

Aylardır içtiğim ilk alkolün tadına vardım ama aynı zamanda onu o kadar da özlemediğimi fark ettim. Bir alışkanlığı kırmanın yirmi bir gün sürdüğünü söylerler. Ve bu doğru, ilk birkaç hafta çok zordu. Ama Erin bana cesaretlendirici mesajlar göndermeye devam etti. Bazen sadece merhaba demek için okuldan sonra restorana geliyordu. Zorba olmadan hayatımın içine giriyordu. Çok fazla arkadaşı olmadığı fikrine kapıldım.

Arkadaşlar. Nedenini anlayamadım çünkü o tanıdığım en iyi insandı. Bu yüzden kızlarla bir araya geldiğimizde onu da davet etmek çok doğal geldi. Baylor, Mindy, Jenna ve ben o zamandan beri ona uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimiz gibi davranıyoruz.

Bir sonraki ay, beş test daha ve hiç açmadığımız yeni bir şişe şampanya ile geldi. Elma şarabının üstünü açtık ve Griffin'i arayıp haberi vermeden hemen önce bebeğine kadeh kaldırdık. O kadar heyecanlıydı ki neredeyse bayılacaktı. Yemin ederim onu yakalayıp kanepeye yatırmasaydım ve başına koyması için soğuk kompres getirmeseydim yere düşecekti. Kesinlikle çok mutluydu. Bense şaşkın bir şekilde oturmuş, neye bulaştığımı ve kaçmak için çok geç olup olmadığını düşünüyordum.

"Çok geç kalmadım, değil mi?" Griffin doktorun muayenehanesinin kapısından içeri girerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Doğrudan kasıklarına bakıyorum. Elimde değil. Bunu bilerek yapmıyorum. Ama yan odada mastürbasyon yaptığını düşündüğümünden beri, onu her gördüğümde anatomisine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Hayır, henüz geri çağırılmadık." Erin öpmek için eğildi
Onu

"Ben de burada oturup sizi bekleyecektim.
Her neyse." Erin'in yanındaki koltuğa yerleşiyor.

"Ne? Bu delilik." Seçtiğim kelimelerden dolayı irkildim. "Özür dilerim." Küfür etme alışkanlığımı bırakmanın içkiyi ve erkekleri bırakmaktan daha zor olduğu kanıtlandı. "Bu senin çocuğun. İkinizin de orada olması gerekiyor."

Gözleri buğulanırken Erin elimi tutuyor.

"Bayan Mitchell?" diye sesleniyor hemşire. Üçümüz de arka tarafa doğru ilerlerken heyecan ya da belki de panik dolu bir bakış atıyoruz.

Ultrason teknisyeni beni belden aşağı soyunduruyor ve pelvik muayene yapar gibi bir masaya oturtuyor. Alt tarafıma bir battaniye örtüyor ve sonra Erin ve Griffin'i odaya davet ediyor. Teknisyenin ve monitörün karşı tarafına oturdular.

Teknisyen, benim vibratörüm kadar bile kalın olmayan uzun bir çubuğu eline aldı. Üzerinde prezervatif varmış gibi görünüyor. Biraz fışkırtıyor

Kayganlaştırıcı ve ben kıkırdıyorum, kaşımı kaldırıyorum. "Sakin ol, hiç acımayacak" diyor.

Sandalyesinde gergin bir şekilde zıplayan Erin'e ve teknisyen çubuğu içimde gezdirirken utanmış görünen Griffin'e bakıyorum.

Teknisyen bana gülümseyerek, "Tam doğum tarihinizi belirleyebilmeliyiz ve hatta bebeğinizin kalp atışlarını bile görebiliriz" dedi.

"Benim bebeğim değil. Onların bebeği." Erin ve Griffin'i işaret ediyorum. "Ben sadece kuluçka makinesiyim."

"Taşıyıcı anne misin? Bu harika," diyor.

"Müthiş bir şey," diye katılıyor Erin. "Tamamen ve bütünüyle harika." Bana gülümsüyor.

Teknisyen klavyeye dokunurken değnek içimde hareket ediyor. Hareket etmeyi bırakıyor. "İşte." Monitörü işaret ediyor. "Barbunyaya benzeyen küçük şey, o senin bebeğin," diyor Erin'e bakarak.

Erin aynı anda hem Griffin'in hem de benim elimi tutuyor. Monitörde nabzı atan küçük kalbi görüyorum ve gerçekten mutlu oluyorum. Erin için mutluyum çünkü hep istediği çocuğa kavuşuyor. Benim adıma mutluyum çünkü ekrandaki barbunyaya karşı doğuştan gelen annelik duygularım yok.

Artık monitörü izlemediğimi fark ediyorum. Erin'in yüzündeki duygu akışını izliyorum. Nefes alıyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor. Tamamen suskun. Bebeğinin ilk fotoğrafını zmserken çenesi düşüyor.

Onun bebeği. *Onların* bebeği. Hiçbir zaman benim olduğunu düşünmedim. Onu sadece bir bağış olarak görüyorum. Benim bedenimde büyüyor olabilir ama bu onu onların bebeği olmaktan çıkarmaz. şimdilik sadece onlar için saklıyorum.

Griffin'e baktığımda onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum, Erin'e bakıyor. Bunu onun için yaptığı çok açık. Çocukları sevmediğinden değil. Baylor hepimizi evine götürdüğünde Maddox'la birkaç kez oynamıştı. Harika bir baba olacağını söyleyebilirim. Sadece anne olmanın Erin'in hayatının hayali olduğunu görebiliyorum. Ve Griffin'in hayali olmasa da, onu bundan mahrum bırakmayacak.

Teknisyen bize bebeğin boyu, kilosu, doğum tarihi hakkında her şeyi anlattı. Bir resim bastırdı ve tekniker beni temizlerken Erin ona baktı.

Resmi Griffin'e uzatıyor ve masanın üzerinden eğilerek beni kucaklıyor. "Seni seviyorum Skylar Mitchell," diye hıçkırıyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun? Bize ne kadar inanılmaz bir hediye verdiğinin farkında mısın?"

Gözlerim yaşardı. Neredeyse bencil hissediyorum. Başından beri istediğim şey buydu. Anlamalı bir şey yaptığım için kendimi iyi hissetmek. Yine de, bana yağdırdığı tüm övgüleri hak ettiğimi düşünmüyorum. Onlar için yaptığım bu şey çok basit görünüyor. Gözümü kırpmadan yine yaparım.

Hiç düşünmeden, "Eğer küçük Bean'in bir kardeşi olmasını istersen ona seve seve yardım ederim" dedim.

Erin başını göğsüme gömüyor, beni hala zorba kucaklayışıyla eziyor. "Sen dünya üzerinde yürüyen en inanılmaz insansın. Bunu biliyor musun?"

Naçizane gözlerim Erin'in boğucu sarılışına gülen Griffin'i buluyor. Bana bir kaşını kaldırıyor. "Bean?" diye soruyor.

Sadece başımı sallıyorum ve koluma zarif bir el koyduğunda içime yayılan elektriği görmezden gelmeye çalışıyorum.

~~ ~

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye ağzından geçiriyor Erin bana ısmarladığı geç öğle yemeğinde. "Sorun değil, bir sürü başka arkadaşın olduğunu biliyorum ve bunu benim için harika bir şey yaptığın için söylediğimi düşündüğünü biliyorum. Ama yanılıyorsun. Bence sen tanımaktan onur duyduğum eğlenceli, nazik, cömert bir insansın. Belki de bunu söylememem gerekiyor. Belki bu o kadar samimi gelmiyordur. Ama benim çok fazla arkadaşım yok." Vücudunu işaret ediyor. "Bu durum kadınların gözünü korkutuyor, bu yüzden kolay arkadaş edinemiyorum. Ama senin gözünü hiç korkutmuşa benzemiyorum. Ve bilmeni isterim ki, en iyi arkadaşın olmasam da sen benim arkadaşımsın."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve salatama bakıyorum. "Bunun hakkında düşündüm. Aslında çok düşündüm. Ve Erin, kabul etmelisin ki bebek doğduktan sonra bu gerçekten garip olabilir. Sonrasında benimle takılmak istemezsen bunu tamamen anlarım. Yani, yerinde olsam, etrafta dolanıp küçük fasulyenin kim olduğunu merak etmesini istemezdim."

Elimi tutmak için uzandı. "Şaka mı yapıyorsun? Sen Skylar Teyze'sin," diyor. "Bir an bile bebeği kollarından koparacağımı ve seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmedim. Ben böyle biri değilim. Griffin böyle biri değil. Ben büyük bir aileden geliyorum Skylar. Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerektiğini herkesten iyi bilirim."

"Griffin ve ben bunu zaten konuşmuştuk. Bebek yeterince büyür büyümeyebilir, ne kadar harika bir şey yaptığınızı öğrenecek. Bunu asla bir sır olarak saklamam. Saklayacak bir şeyimiz yok ve senin de ailemizin bir parçası olmanı istiyorum. Daha önce seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim."

"Nasıl arkadaşın olmaz Erin? Sen muhtemelen tanıdığım en iyi, en samimi insansın," diyorum. "Bu arada gözümü korkutuyorsun. Göz kamaştırıcısın. Çoğu kadın senin saçların için adam öldürür. Gerçekten harika göğüslerin var. Çok tatlısın. Ve kocan da çok seksi. Kıskanılmayacak ne var?"

Gülüyor. "Anlamıyorsun, değil mi? Kıskanan *benim*. Sen kaygısız bir hayat sürüyorsun. Her zaman sağlıklısın. Benim asla yapamayacağım bir şey olan bebek sahibi olabiliyorsun. Ve ne kadar güzel olduğunun farkında bile değilsin. Özellikle de şimdi. Hamile kadınların parlamasıyla ilgili söylenenler doğru."

Ben onu incelerken o buzlu çayından bir yudum alıyor, kendimi onun bakış açısından görmeye çalışıyorum. Sonra sordu, "Demek kocamın seksi olduğunu düşünüyorsun, ha?" Kıkırdıyor.

"Şey, *tabii*. Gözlerim var," diyorum. "Kadınların onu arzulaması seni rahatsız ediyor mu? Yani beni değil ama diğer kadınları?" Berbat bir yalancığım.

Sırıtişını tutmaya çalışıyor. "Hayır, pek sayılmaz," diyor. "Neye sahip olduğumu biliyorum. Kel ve hasta olduğumda beni terk etmediyse, şimdi de etmeyeceğinden eminim."

"Sana destek olduğu için iyi bir adam."

"Yarısını bile bilmiyorsun," diyor. "Bana bakma görevini üstlendiğinde birbirimize aşık bile değildik. Lise son sınıftayken teşhis konulduğunda sadece bir aydır çıkıyorduk. Hemen kemoterapi ve radyasyona başladım. Saçlarım döküldü. İnanılmaz derecede zayıflamış görünüyordum. Aylarca neredeyse her gün hastaydım. Arkadaşlarımın çoğu 'kanserli kız'dan korkup kaçıyordu. Ama Griffin korkmadı. Sanırım tüm bunları daha önce yaşadığı için."

"Önceden mi?" Dehşet içinde sordum. "Kanser hastası başka bir kız arkadaşı mı vardı?"

"Hayır, annesiydi" diyor. "Annesi Griffin on beş yaşındayken göğüs kanserinden öldü. Babası alkole yöneldi ve Griffin'i annesine bakmak zorunda bıraktı. Aslında beni terk etmeyeceğini söylediğinde biraz şaşırıyordum, sonunun bu kadar kötü olabileceğini bile bile. Ama her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi, tam da ihtiyacım olduğu anda."

"Ameliyatımdan sonra, çocuk sahibi olamayacağım için beni terk edebileceğini düşündüm. Ama işte o zaman beni sevdiğini söyledi - histerektomiden uyandıktan hemen sonra hastanede. Beni sevdiğini ve her zaman benimle ilgileneceğini söyledi."

"Bu korkunç," diyorum. "Seninle kalması değil ama annesi hakkında."

"Evet, o kadar küçükken ailenin yetişkini olmaya çalışmak onun için zordu. Annesi öldükten birkaç yıl sonra babası sonunda rehabilitasyona girdi ama bu onların ilişkisine onarılamayacak kadar zarar verdi." Dudaklarında bir sırıtiş beliriyor. "İşte o zaman fotoğrafçı oldu, biliyorsun. Annesi ölürken. Onu hatırlamak için fotoğraflarının olmasını istedi, bu yüzden son birkaç ayda binlerce fotoğrafını çekti."

"Oh, hey, bu bana Griffin'in önümüzdeki hafta National Geographic fotoğraf çekimi için Afrika'ya gideceğini hatırlattı. Buna inanabiliyor musun?"

"Lanet olsun, gerçekten mi?" Ben de öyle dedim.

Benim gafıma gülmeye başladı. Sonra aniden şakaklarını tutuyor, acı içinde kıvranıyor.

"İyi misin?" Elimi onunkinin üzerine koydum. "Neyin var?"

Konuşmuyor. Doğum yapan bir kadın gibi birkaç uzun, derin nefes alıyor. İnliyor, gözlerini kapatıyor ve üst dudağında boncuk boncuk terin belirdiğini görüyorum.

"Erin, iyi misin?" Tekrar soruyorum, beni duyduğundan bile tam olarak emin değilim.

Sonunda şakaklarını ovuşturarak başını hafifçe sallıyor. "Evet, sanırım migrenim tuttu. Eskiden ben de geçirdiğimde olurdu." Bana boş boş bakıyor.

"Menopoz mu?" Acıdan bitiremediği cümlesini tamamlayarak soruyorum.

"Evet. Menopoz," diyor.

Garsona el salladım ve hesabı istedim.

"Hadi ama." Masaya hemen biraz para bırakıyorum. "En iyi arkadaşımı eve götürmeliyim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erin bir teslimat için sabah 10:00'da evde olmam gerektiğini söyleyen bir mesaj attı. Sorun değil. Son birkaç haftadır her sabah lanet olası bir ciğerimi kusuyorum, bu yüzden neredeyse öğlene kadar evden çıkmıyorum. Birlikte yediğimiz öğle yemeğinden beri Erin'i pek görmemiş olsam da, bana kraker, zencefilli gazoz, yeşil elma ve sabah bulantılarına iyi geldiği düşünülen diğer her şeyden oluşan tatlı bakım paketleri gönderiyor.

Arkadaşlığımız hakkında tereddütleri olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de en iyi arkadaşlar ve 'Skylar Teyze' hakkındaki tüm o şeyleri hala ultrasonun etkisindeyken söylemiştir. Eve gidip bunu düşünmüş olabilir ve şimdi benden uzaklaşıyor, böylece Bean doğar doğmaz beni sıcak bir patates gibi terk ettiğinde o kadar da kötü olmayacak.

Son kusma seansımdan sonra dişlerimi fırçalamayı bitirdiğim sırada kapı çalıyor. İyi zamanlama, tekrar kusmam neredeyse bir saat sürecek. Her gün aynı şey. Her birinin arasında bir saat olan üç kusma. İyi tarafından bakarsak, on haftada sadece bir kilo aldım.

Ön kapıdaki gözetleme deliğinden baktığımda dağınık ama mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla koyu renk bir kafa görüyorum.

Griffin Pearce.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan ellerim saçlarıma gidiyor ve onları at kuyruğumun sınırlarından kurtarıyor. Ne giydiğime bakmak için aşağıya bakıyorum ve kusmuk sıçramadığından emin oluyorum. Dişlerimi fırçaladığım için milyonlarca kez şükrederken, kasıklarına bakmamaya yemin ederek yavaşça kapıyı açıyorum.

"Merhaba Skylar," diyor o derin ve yumuşak sesiyle.

Sesinden seks damlamasını mı istiyor yoksa bunu kendi kendine mi yapıyor?

"Uh, hey." Kafamı dışarı uzatıp koridorda Erin'i arıyorum.

O yalnız. Birden kendimi çok utangaç hissettim. Kasıklarına bakmaktan kaçınmaya çalıştığım bir adamla yalnız olmak pek de iyi bir pozisyon değil. Nereye bakacağımı bilemiyorum. Gözlerine bakmayı deniyorum ama onu ilk gördüğümde içimi yakan o çelik grisi gözler onunla ilgili suçluluk dolu fantezilerimi yok etmeyecek. Ona hızlı bir gülümseme veriyorum ve içeri girebilmesi için kenara çekiliyorum.

Yanımdan geçip daireme giriyor, kapıyı arkasından kapattığımda kokusunun izini bırakıyor, burnumdan keskin bir şekilde nefes almamak için mücadele ediyorum.

Erin olmadan ilk kez birlikte olduğumuzu fark ettim. Birçok kez sosyalleştik. Yemeğe çıktık. Baylor'daki barbekülere gittik. Erin'in ailesi beni White Plains'teki evlerine davet etti. Hatta birkaç kez ailemle Pazar brunch'ına bile geldiler. Ama Griffin ve ben hiç yalnız kalmadık. Şimdiye kadar.

Benim dairemde.

Bir yatakla.

Karnım çalkalanıyor ve acaba yine kusacak mıyım yoksa sinirsel bir çırpınış mı diye merak ediyorum.

Erin'in Griffin'in onu asla aldatmayacağını söylediğini hatırlıyorum. Bu iyi bir şey, çünkü ben bunu ona asla yapmazdım. *Asla*. Hayatım boyunca yeterince evliliği mahvettiğimin farkındayım. Onlarinkini mahvetmeye niyetim yok. Beni böyle bir duruma sokmayacağını biliyorum, ama yine de söylüyorum, eğer yaparsa, ben de yapmam.

Parmaklarımı o mürekkep siyahı saçlarında gezdirmeyi ne kadar çok istesem de.

O baharatlı kokusu içime ne kadar sinerse sinsin.

Onun kirli sakalının kalçalarımın arasına sürtünmesini ne kadar arzulasam da.

Kes şunu Skylar.

"Daha gelmedi mi?" diye sorarak beni uygunsuz düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Ne geldi mi? Erin bir teslimat olacağını söyledi ama ne olduğunu söylemedi. Sabah bulantısı için hazırladığı bakım paketlerinden biri olduğunu düşünmüştüm."

Bana endişeli bir bakış attı. "Bana çok hasta olduğunu söyledi. Bunun için üzgünüm."

"O kadar da kötü değil. Her sabah birkaç saat çalıştıktan sonra günün geri kalanında gayet iyiyim. Genelde saat 1'den 10'a kadar restoranda çalışıyorum, yani o kadar da büyük bir mesele değil."

"Güzel," diyor. "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Peki, paket?" Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için yapabileceği aklıma gelen onca şeyden uzaklaşmaya çalışarak soruyorum. Bunun için hamilelik hormonlarımı suçluyorum.

"Ah, doğru ya. Sana bir bisiklet aldık," diyor. "Bisiklete binmeyi sevdiğini biliyoruz ama şehirde trafikte tehlikeli olabiliyor, özellikle de büyümeye başladığında. Bu yüzden sana burada, dairende sürebileceğin sabit bir bisiklet aldık."

Gözlerimi kaldırıp onunkilere dikiyorum. "Bana sabit bisiklet mi aldın? Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsüyor ve ben küçük bir kız öğrenci gibi yıpranmış bir şekilde başka tarafa bakıyorum. "Her an burada olabilir," diyor.

"Madem teslim ediliyor, *sen* neden buradasın?" Bu yorumun biraz şirretçe olabileceğini geç de olsa fark ettim. "Gelmeni istemediğimden değil. Yani, gelmemen gerektiğinden değil. Burada olman sorun değil ama teslimatçı geliyorsa neden geldin?"

Aman Tanrım. Gel demeyi kes, Skylar.

"Ugh!" Gözlerimi kapatıyorum ve utanç içinde kıvranıyorum.

O kıkırdıyor.

Bu, üzerimdeki etkisinin farkında olduğu anlamına mı geliyor? Bahse girerim bütün kadınlar onun için çıldırıyordur. Eminim bu yeni bir şey değildir. Muhtemelen ayaklarına kapanan muhteşem modelleri olan seksi bir fotoğrafçı.

"Beni görmezden gelmen gerekecek. Hamilelik hormonları beni aptallaştırıyor," diyorum ve bir kez daha Griffin'in önünde kızardığımı fark ediyorum. Ne zaman yanımda olsa yüzümün kızarmasına neden olan bu adamın nesi var?

"Sorun değil," diyor. "Bir araya getirmek için buradayım. Bisikleti teslim edecekler ama monte etmeyecekler."

"Oh, Şey, teşekkürler." Minnettar görünmeye çalışıyorum ama bir süre daha burada kalacağı için pek de mutlu değilim. Buradan ne kadar çabuk giderse o kadar iyi. Erin'in kocasının etrafında olmak ve onu arzulamak içimde bir sürtük hissi uyandırıyor.

Saatime bakıyorum, kapı zilinın alması ve yarattığım garip gerilimi azaltması için dua ediyorum.

"Sana bir içki getireyim mi?" Ben sorarım.

"Su harika olurdu," diyor.

Oturma odasından galley tarzı mutfağıma kadar olan kısa mesafeyi yürüyorum. Buzdolabının yanında durduğum yerden onun daireme baktığını görebiliyorum. Sanırım bisiklete yer açmak için bazı eŐyaların yerini değiştirmeye başladı. Uzak köşede, kanepenin arkasında bir alanı temizliyor. Benim koyacağım yerde değil ama kitap raflarını iterken kaslarının esnemesini büyülenmiŐ gibi izlerken sessiz kalıyorum.

Mutfaktan ıktım ve ona bir Şişe su uzattım. "Pencere kenarının daha iyi olacağını düşünüyordum. Böylece en azından ata binerken dıŐarıyı görebilirim." Ve o kasların ağır rafları hareket ettiriŐini tekrar izleyebiliyorum.

"İsterseniz oraya koyabilirsiniz, ancak bisiklet, dünyadaki neredeyse tüm sürüŐler için programlayabileceğiniz büyük bir monitörle birlikte geliyor. Milli parklarda bisiklet sürebilir ya da Tour de France'a katılabilirsiniz. Ya da Hawaii'deki bir volkana bisikletle gidebilirsiniz. Aslında oldukça havalı. Spor malzemeleri mağazasında bir tane test sürüŐü yaptım."

enem açık kaldı. Bu Şeylerin ne kadar pahalı olduğunu biliyorum. Ayrıca, programlanmış yolları kullanmak için aylık abonelik satın almanız gerektiğini düşünüyorum. "Siktir, Griffin. Bu kadar çok harcamamalıydın."

"Bunun için endişelenme," diyor. "Ve sakın siktir deme."

"Sik demiyorsun," diye takılıyorum.

"Siktir dedim çünkü sen siktir dedin." Başını sallıyor. "Neden ikimiz de sik demeyi bırakmıyoruz?"

GlŐyoruz ve kanepenin karşılıklı iki yanına oturuyoruz. Saatimi tekrar kontrol ediyorum.

"Erin'le her şey yolunda mı?" Zaman geçirmeye çalışarak soruyorum. "Ultrasondan beri benden kaçıyor gibi görünüyor. Bean hakkında tereddütleri yok, değil mi?" Şaka yapıyorum. Bence bu bir şaka. Yarı ciddiğim.

"Ona neler olduğundan tam olarak emin değilim." Koltuğa yaslanıyor, ayak bileğini bir dizinin üzerinden geçiriyor ve ayakkabısının bağcığını çekiştiriyor. Sonra kaşlarını çatıyor ve sanki şimdi aklına bir şey gelmiş gibi başını hafifçe sallıyor. Bana doğru bakıyor. "Afrika'dan döndüğümde beri farklı davranıyor. Belki de tüm bu olanlar onu biraz bunaltmıştır. Uzun zamandır bir bebek istiyordu ve sonunda oluyor. Bence bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

Tam Afrika seyahatinin nasıl geçtiğini soracaktım ki kapı çaldı.

Griffin koltuktan sıçradı. "Ben bakarım." Adımlarını kapıya doğru atar ve teslimatçıyı aşağıya kadar takip eder. Birkaç dakika sonra, kaslarını şişiren büyük, ağır bir kutu getirirler. Teslimatçı adam son derece yakışıklıdır. İri yarı. İri yarı. Sarışın.

Yırtık. Ve kesinlikle beni kesiyor. Eski Skylar onunla acımasızca flört ederdi. Eski Skylar muhtemelen onunla şimdi ve burada yatar, ona müthiş bir bahşış verirdi. Ancak yeni Skylar, yanında duran müsait olmayan adama bakmayı tercih ederdi.

"Bu senin için mi?" diye sordu adam. "Sanırım öyle," diyorum.

Griffin izlerken o da bana değer biçerek bakıyor. "İhtiyacın varmış gibi görünmüyor," diyor seksi teslimatçı.

"İşte tam da bu yüzden yapıyorum," diyorum ona, en ukala gülümsememi takınarak.

"Lanet olsun." Griffin'e döner. "Sen şanslı bir adamsın." "Oh, biz birlikte değiliz," diyor Griffin.

Her ne kadar doğru olsa da -ki onunla birlikte olmanın hayatımda uzak bir ihtimal bile olmadığını biliyorum- bunu söylemesi bir an için kalbimi sızlattı.

Teslimatçı kaşını kaldırdı. "O zaman ona çıkma teklif etmemin bir sakıncası yoktur."

Bu bir soru değildi.

Griffin'in yüzü sertleşir. "Birlikte olmayabiliriz ama o benim bebeğimi taşıyor," diyor.

Odadaki tüm hava çekiliyor ve ciğerlerimdekileri de beraberinde götürüyor.

Ne oluyor lan?

Griffin kapıdan çıkarken adama bir yirmilik uzattığında çenem hâlâ yerdeydi, adam neredeyse koşarak çıkmıştı.

Kapı kapanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Ona tükürdüm.

"Ne?" Masum bir omuz silkiyor.

"Bana *ne deme*," diye ona sesimi yükseltiyorum. "Neden ona bunu söylemek zorundaydın ki? Muhtemelen benim bir sürtük olduğumu düşünüyordur."

"Teslimatçının ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

"Böyle şeyler söylemeye hakkın yok!" Bağırıyorum. "Siktir demeyi kes," diyor sakince.

"Ne zaman sik demek istersem sik derim. Yani, siktir git Griffin. O boku söylemeye hakkın yoktu!"

Gülüyor ki bu sadece öfkemi körüklüyor. "Bana o adamla çıkacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, o adamla çıkmazdım," diyorum. "Ama seçim hakkımı elimden almaya hakkın yok."

"Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum. Bildiğiniz gibi psikopat bir katil de olabilirdi," diyor. "Ve hatırladığım kadarıyla, artık önüne gelenle yatmadığını söylemiştin. Bunu yapmak istemenin nedenlerinden biri de buydu." Hâlâ düz olan karnıma başıyla işaret ediyor.

"Sağ *ol baba*," diyorum huysuzca. "Ama sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim. Yirmi dört yaşındayım ve buraya kadar senin lanet olası yardımın olmadan geldim."

"Asi bir ergen gibi küfür etmeyi bırakırsan belki sana yirmi dört yaşında biri gibi davranabilirim," diyor sinirli bir şekilde.

"Beni engellemeyi bırakırsan belki küfür etmeyi de bırakırım," diye karşılık veriyorum. "Demek sevişmek istiyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ugh!" Kocaman kutuyu ayağımla tekmeliyorum ve sonra

Bacağımdan yukarı doğru yayılan bir acı. "Hayır! Sevişmek istemiyorum," diyorum. "Ama buna karar verecek olan benim, sen değilsin."

Oh, kahretsin. Midem kabarıyor ve ikinci raundun yaklaştığını hissediyorum. Banyoya koşacak zamanım yok. Zar zor mutfaktaki çöp kutusuna ulaşıyorum ve kahvaltıda yediğim yeşil elmanın kalanını oraya fırlatıyorum. Saçlarım çöp kutusuna doğru sarkıyor ve daha kusmam bitmeden Griffin'in saçlarımı tutup Yüzünü. Omzuma nazik bir el koydu.

Nasıl oluyor da bir çöp tenekesine öğürürken tek düşünebildiğim üzerimdeki ince tişörtten vücuduma gönderdiği ısı oluyor?

Yere oturup karın kaslarımın toparlanmasına izin veriyorum. Griffin dolaplarımı karıştırıyor ve soğuk suyla doldurmak için bir bardak buluyor. Yüzümü silmem için ıslak bir kâğıt havluyla birlikte bana uzatıyor.

Onun önünde kustuğum için dehşete düştüm.

Öte yandan, belki de beni bu halde görmesinden duyacağım utanç, onunla ilgili kurduğum erotik hayalleri durdurur.

"Gerçekten çok üzgünüm." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Seni üzerek buna ben mi sebep oldum?"

"Hayır." Saatime baktım. "Tam zamanında oldu." "Kusma programın mı var?" Gülüyor.

"Oldukça fazla," diyorum. "En azından tahmin edilebilir."

Çöp tenekesini çıkarıp bağladıktan sonra kapıya götürüyorum. Elimden kaptı. "Bırak ben alayım."

"Tanrım, hayır," diyorum, geri çekerek. "Kendim yaparım. Koridorda bir çöp oluğu var."

"Sanırım ben halledebilirim Sky." Açıkça mahcup olmama rağmen çantayı benden alıyor.

"Lar," dedim.

"Ha?" diye sorar, kapıyı açarak.

"Adım Skylar, Sky değil," diyorum. "Kimse bana Sky demez." Bundan hep nefret etmişimdir. Çok kişisel. Çok fazla sevecen. Bir evcil hayvan ismi. Yakınlaşmak için bir yol. Ben yakınlaşmam.

Peki o zaman neden bir yanım ona bunu kullanmamasını söylediğim için kendimi dövmek istiyor? Sonra da diğer parçam bunu düşündüğü için o parçanın kичını tekmelemek istiyor.

"Çok bariz bir lakap gibi görünüyor," diyor.

Dişlerimi fırçalamak ve uzun bir duş almak için ıkıyorum. Onunla ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyi. Çok ateşli olduğu için mi, yoksa beni nasıl ileden çıkaracağını bulduğu için mi emin değilim.

Bir saat sonra yatak odamdan çıktığımda, bisiklet kurulmuş ve Griffin Pearce ile birlikte ambalajı da dairemnden kaybolmuştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mindy, birkaç saniye önce önüme koyduğu yağlı çizburger ve çikolatalı milkshake'i içime çekişimi hayranlıkla izliyor. Gözleri büyüyor, muhtemelen küçük bir kadının bir erkeği duraksatacak kadar büyük bir yemeği nasıl yok edebildiğini merak ediyor.

Umurumda değil. Açlıktan ölüyorum. Sabah bulantılarım azaldığı için canım et çekiyor. Hem de çok. Her zaman yiyorum. Damarlarım merhamet dilenmeye başladı.

Erin ve Griffin'in bana aldığı sabit bisiklet sayesinde, yeni keşfettiğim hayvan eti takıntıma rağmen kilo vermeye devam ediyorum ve on iki haftada sadece iki kilo aldım.

Son birkaç gündür eski haline daha çok benzeyen Erin'e göre on iki hafta kutlama yapmak için bir sebep. Artık rahat nefes alabileceğini ve insanlara hamileliğini anlatmaya başlayabileceğini söyledi. Cumartesi öğleden sonraki boşluğumuzda beni hamile kıyafetleri için alışverişe götürmek üzere restorana gidiyor. İhtiyacım olduğundan değil. Aslında, dar kot pantolonum daha yeni yeni dar gelmeye başladı. Yani, küçük fasulye hala çok büyük değil. Erin sadece 5 santim uzunluğunda olduğunu söylüyor, yaklaşık bir misket limonu büyüklüğünde. Ama alışverişe şimdiden başlamamız konusunda ısrar etti, böylece zamanı geldiğinde şık ve tarz sahibi olacağım. Hamilelikle hiç bağdaştırmadığım iki kelime ama neyse.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyodan çıkarken Erin'in restorana doğru yürüdüğünü görüyorum. Elinde iki çiçek vardı. Kırmızı bir gül ve beyaz bir çiçek. Bir orkide ya da zambak, belki de bir lale. Çiçekler hakkında pek bir şey bilmem. Bir erkek bana çiçekleri uzatır uzatmaz, bu benim kaçıp gitmem için bir işarettir. Bildiğim tek çiçek, restoranda masaların üzerinde duran sahte çiçeklerdir.

Kollarını iki yana açmış, iki elinde birer çiçekle bana yaklaşıyor. Parlak bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor.

"Birini seç," diyor.

"Neden?" Şüphyle sordum. "Bu bir test mi?" Sessizce gülümsüyor.

Benden ne yapmamı istediğini analiz etmeye çalışıyorum. Gül bariz bir seçim. Aşk çiçeği, hemen hemen her durum için tercih edilen çiçek. Muhtemelen çoğu kadının seçeceği bir çiçek. Beyaz olan bana Paskalya'yı hatırlatıyor. Ya da belki cenazeleri. Hangisi olduğundan emin değilim ama hoşuma gitti. Çocukluğumuzda evimizin arkasındaki tarlayı hatırlatıyor. Şu anda Baylor'un evi olan ev. Piper, Baylor ve ben o tarlada saatlerce saklambaç oynardık ve sonra anneme götürmek için güzel beyaz çiçekleri toplardık.

Kıkırdıyor. "Sadece birini seç Skylar," diyor tereddütlerim karşısında gözlerini devirerek.

Beyaz olana uzandım. Uyum sağlamayı hiç sevmedim.

Sarılmak için beni kendine çekti. "Aman Tanrım, bir oğlumuz olacak!" diye ağlıyor.

Bana sarılmasına izin verdim. Şimdiye kadar sarılmasına alışmıştım. Hatta bazen ben de ona sarılıyorum, çünkü dürüst olalım, neredeyse altı aydır yaşadığım tek gerçek insan sevgisi bu.

Ve kahretsin, azdım. Bu hamileliğin kusma evresi doyumsuzluk evresine dönüştü. Yemin ederim alt yarıma kan pompalanıyor ve bu da klitorisimin uygunsuz zamanlarda şişmesine neden oluyor. Dün, sabit bisiklete binerken orgazm oldum. Pedal çevirmekten kaynaklanan tüm titreşimler . . . Bisiklet sürmeyi bırakmaya bile zahmet etmedim. Sadece aşağı uzandım ve kendimi kenara ittim, koltukta kıvranırken ilerlememi anlık olarak yavaşlattım.

Geçen Pazar brunch'ta Griffin eğilip Erin'in saçlarını kulağının arkasından okşayarak bir şeyler fısıldadığında neredeyse masada yanacaktım. Kulağıma fısıldarken sıcak nefesinin boynumdan akmasının nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Gerçekten de masadan kalkıp umumi tuvalete gidip rahatlamak zorunda kaldım.

Sessiz orgazm konusunda çok ustalaştım. "Bir oğlan mı?" Elimdeki çiçeğe bakarak soruyorum.

Beni boş bir masaya çekip oturtuyor. "Bu bir kocakarı masalı," diye açıklıyor. "Hamile bir kadına beyaz bir zambak ve kırmızı bir gül sunarsın. Eğer gülü seçerse, bir kızı olacak. Zambağı seçerse erkek olur." Elimdeki çiçeği işaret ediyor. "Ve beyaz zambaklar benim en sevdiğim çiçekler, bu da ek bir bonus."

"Hmmm," diye mırıldanıyorum. "Bir erkek için biraz kızsı bir çiçek, sence de öyle değil mi?"

"Aslında Yunan mitolojisinde zambak erotizm ve cinselliğin sembolü olarak kabul edilir; çiçeğin uzun pistili bir fallusu çağrıştırır."

"Demek fasulyenin uzun bir tabancası olduğunu düşünüyorsun, ha?" Alay ediyorum. "Eğer genetik bir faktörse, *çok* uzun bir tabanca."

Oh, lanet olsun. Bilmem gereken son şey Griffin'in ne kadar donanımlı olduğu. Sanki burnumun dibinde başka bir çizburgerin kokusu süzülüyormuş gibi ağzım sulanıyor. Şimdiden kanın aşağı doğru aktığını hissedebiliyorum.

"Erin," dedim. "Kocanın fallusuyla ilgili bir şey duymak istemiyorum."

Gülüyor ve elimi tutup beni ayağa kaldırarak kapıdan dışarı çıkarıyor. "Tamam, artık Griffin'in inanılmaz erkek üyesinden ya da bu konudaki uzmanlığından bahsetmek yok. Hadi alışverişe gidelim."

Tanrım, öyle demedi. Yemin ederim sanki aklımı okuyabiliyor ve kasıtlı olarak iğrenç ve uygunsuz fantezilerimi beslemek için çaba sarf ediyor. Belki de onu arzuladığımı bildiği için bana işkence etmeye çalışıyordur. O meşhur yasak meyve, görünüşe göre uzun ve yetenekli bir tabancası var. Neden sahip olamayacağımız şeyleri istemek insan doğasına işlemiş?

Kapıdan çıkarken kendime onun daha önce sadece Griffin'le birlikte olduğunu ve bu konuda hiçbir karşılaştırma yapmadığını hatırlatıyorum. Bu yüzden onun aslında Griffin'in bahsettiği gibi bir seks uzmanı olmayabileceğini düşünüyorum.

Birkaç blok ötedeki lüks bir hamile butiğine doğru yürüyoruz. Tüm bu süre boyunca, Erin beni ne kadar göz alıcı yapacağından bahsederken, birkaç hafta boyunca birkaç mesaj ve bir e-posta dışında hayatımdan tamamen çıktığı gerçeğini düşünüyorum.

Ama Şimdi iyi görünüyor. Hatta mutlu. Kaygısız. Her neyse, sanırım bunu atlattı. Belki de Griffin haklıydı ve ultrasonu gördükten sonra yeni gerçekliğine alışmak için zamana ihtiya ı vardı.

Mağazada, bize tam olarak neyin moda olduğunu anlatmaya devam eden bir satış görevlisi tarafından karŐılandık. Bana, büyüdükçe giysilerin nasıl görüneceğini görmek için takabileceğim çeşitli boyutlarda 'bebek ŐıŐlıkları' ile donatılmış giyinme odasını gösteriyor.

Erin denemem için bir sürü kıyafet seçiyor. Yoga pantolonlarından kokteyl elbiselerine kadar her Şeyi alıyor. Bana verdiği tasarımcı kotlarının  n panelini doldurmayı hayal bile edemiyorum. Bunlar ikizleri olan kadınlar için olmalı.

Benim için seçtiği kıyafetlerin çoğunda dikkatimi çeken tek Şey, hepsinin göğüs dekoltesini oldukça fazla göstermesi, ki hayatımda ilk kez bu kadar çok dekolteye sahibim.

"Erin, göğüslerimi herkese göstermem gerektiğini düşünmenin bir nedeni var mı?"

"Kesinlikle evet," diyor. Gülüyorum çünkü küfür etmeye en çok bu kadar yaklaŐabiliyor. "Artık harika göğüslerin var. Daha önce olmadığını söylemiyorum ama sahip olduğun o Şehvetli kıvrımların tadını  ıkarmalısın. Bilirsin, onları biraz göster."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Erkekler artık bana bakmıyor bile. Ve bu iyi bir Şey - aslında tüm bu Şeyi yapmamızın amaçlarından biri de buydu."

"Delirdin mi Skylar? Her Şeyden habersizsin. Her zaman, gittiğin her yerde baş d nd r yorsun. Kendi kocamınkiler de dahil."

Kaskatı kesiliyorum ve yüzümde dans eden sıcaklığı fark etmemesini umuyorum. "Ben asla, Erin, ben-"

"Sorun değil," diyor ve güven verici bir elini koluma koyuyor. "Sen harikasın Skylar. Erkekler sana bakacak. Griffin sana bakacak. Bu beni rahatsız etmiyor."

"Hayal görüyorsun," diyorum. "O bana bakmıyor. O Şekilde değil. Sen yanındayken de bakmıyor, yani çok seksisin. Sports-Illustrated-swimsuit-edition-cover gibi seksi. Ayrıca, sanırım benden nefret ediyor. Bisikleti kurduğu günkü kavgamızı sana anlatmadı mı?"

Gülüyor. "Güldü. Bence sana karşı bu kadar korumacı olması çok sevimli."

"Belki sen bunun sevimli olduğunu düşünüyorsun. Bense sinir bozucu olduğunu düşünüyorum" diyorum. "Geçen hafta brunch'ta bir adam beni tuvalete kadar takip edince Griffin masadan fırladı ve hamile kadınların sürekli işemesi gerektiğine dair yüksek sesle bir yorum yaptı. Zavallı adam bana asılmıyordu bile. Sadece işemeye gidiyordu."

"Yanılıyorsun," diyor. "Sen masadan kalktıktan sonra adamın arkadaşlarına senin telefon numaranı alıp geleceğini söylediğini hepimiz duyduk. Erkekler hâlâ seni istiyor, hoşuna gitse de gitmese de."

"Şişmanlayana kadar bekle. O zaman senin sik engelleyici kocana ihtiyacım kalmayacak." Karnımı gösteriyorum. "Sik engelleyici Bean işi devralacak."

"Bir erkekle yatmak *istediğini* mi söylüyorsun?" diye soruyor, çekingen bir şekilde.

"Hayır, pek sayılmaz." Sesimi alçaltıyorum ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Ama gerçekten azmış durumdayım. Her zaman olduğu gibi. Eğer azgınlık için bir kelime olsaydı, bu beni tanımlardı."

"Bunu kendi başınıza halletmenin yolları olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Evet, biliyorum. Lanet vibratörümü çoktan eskittim," diyorum utanmadan, soyunma odasına yürüyorum ve kahkahaları beni takip ederken perdeyi çekiyorum.

Üzerinde 'altı aylık' yazan orta boy göbeği takmaya karar verdim. Büyük, 'dokuz aylık' olanı devasa. O kadar büyümemin imkânı yok. Erin odanın dışından benimle konuşurken yeni elbiselerden birini başıma geçiriyorum.

"Benim için zaten hayattan daha büyük bir iyilik yaptığın için senden başka bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum, ama ..."

"Ne oldu? Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum perdenin arkasından, çoktan istediği her şeyi yapacağımı bilerek. Erin, geri çeviremeyeceğiniz insanlardan biri. Yaptığı her şeyde kendinden çok şey verir. Şefkatli, arkadaş canlısı ve özverili. Onunla ilgilenmek için yarışan bir sürü arkadaş olmaması beni hâlâ şaşırtıyor.

"Griffin yemek yapamıyor ama bebek doğduktan sonra sürekli yemek yapmakla uğraşmak istemiyorum," diyor. "Bir restoranda çalıştığın ve bir sürü harika tarife erişimin olduğu için belki ona biraz yemek dersi verebilirsin diye umuyordum."

İç çekiyorum. "*İstemediğimden* değil-" *tamam, çooooook istemiyorum* "-ama neden ona kendin öğretmiyorsun? Sen iyi bir aşçısın." Bu doğru, beni birkaç kez akşam yemeğine çağırdı.

"Programlarımızın pek uyuşmadığını biliyorsun. Akşamları çok çalışıyor ve hafta sonları bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum, özellikle de bunu yapmak konusunda biraz tereddütlü olduğu için."

"Kararsız mı? Yani kabul etmedi mi?" Perdenin arkasından bakarak soruyorum. "İki saniye önce ne dediğini unuttuysan diye söylüyorum, geceleri çalışıyor, o yüzden sana yemek yapamaz zaten."

"Oh, tamam kabul etti." Bana göz kırpıyor. "Çok ikna ediciydim."

Bunu söyleme şekli, Erin ona sakso çekerken onu çıplak ve duvara yaslanmış bir şekilde hayal etmemi sağlıyor. Tekrar perdenin arkasına saklanıyorum, onu çıplak görebildiği için kıskançlığımın içinde debeleniyorum.

"Bu konuda pek de heyecanlı değil," diyor. "Gün içinde yemek yaparak bana yardım edebileceğini düşünüyordum. İşten sonra eve geldiğimde yeniden ısıtabilirim. Bilirsiniz, ona güveç falan yapmayı öğretebilirsiniz."

"Heyecanlanmadın mı?" diye sordum. "Yemek yapmayı öğrenmek konusunda mı, yoksa *benim* ona öğretmem konusunda mı?"

Gülüyor. "Yemek yapmayı öğreniyorum tabii ki." Dışarı bakıyorum ve bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için kaşlarımı kaldırıyorum. Bana yalvaran bir bakış atıyor. "Lütfen Skylar. Sana ödeme yapacağım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diyorum.

"Oh, o zaman yapacak mısın?" Yüzü aydınlandı.

Kahretsın.

"Sizin en az yoğun olduğunuz saatlerde restorana gelebilir. Mesela öğleden sonra iki ya da üç gibi. Sizin için hangisi uygunsa o iyi olur. Ya da daha uygunsa dairenize de gelebilir."

Çifte bok. "Hayır, hayır, restoran iyi olur. Orada evde sahip olduğumdan çok daha fazla seçeneğimiz olur."

Beni soyunma odasından çıkarıp kollarına aldı. Az önce bunu kabul ettim mi?

"Teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum."

Üzerimdeki tasarım elbisenin fiyat etiketine bakıyorum. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bana bu elbiseyi al ve ödeşelim."

Geri çekildi ve beni kol mesafesinde tuttu. Gözleri doğrudan yapay olarak büyütülmüş bebek şişliği olan karnıma gidiyor. Gözleri yaşıyor. Sanki gerçekten benim bir uzantımmış gibi ellerini karnımın üzerine koyuyor. "Tanrım, umarım onun hareket ettiğini hissedebilirim."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Saçmalama. Eminim hissedeceksin, ama bana okuttuğun o devasa kitaba göre bir süre daha hissetmeyeceksin. Ama ne zaman istersen beni okşamana izin veriyorum." Sözleri kafamda yeniden canlandırdıktan sonra etrafıma bakıyorum. "Kulağa yanlış geliyor." Kıkırdıyorum ama o bunu komik bulmuyor. Acaba ne dediğimi duydu mu?

Üzgün görünüyor, sahte göbeğime bakıyor. Belki de Bean'in benim yerime onun içinde büyümesini diliyordur.

Tabii ki bunu diliyor.

Temiz bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu elbisenin içinde kesinlikle parlıyorsun. Ve göğüslerin tamamen salyalanmaya değer görünüyor. Bunu pazartesi giymelisin."

"Sence de şu anda benim için biraz büyük değil mi?"

"Belindeki fazladan kumaşı kimse fark etmeyecek bile. Hepsi göğüslerine odaklanmış olacak." Elbiseyi daha da belirginleşen göğüslerimin arasından daha da aşağıya çekmek için uzanıyor. "Şunu keser misin," diye sızlanıyorum. "Zaten yeterince dökülüyorlar. öyle."

"Sadece kendini güzel hissetmeni istiyorum. Arzulanan bir şey" diyor.

"Çünkü

Sen öylesin. Her erkek sana sahip olduğu için şanslı olacaktır. Bunu asla unutma." İç çekiyor. "Pazartesi, tamam mı?"

"Tamam, tamam, lanet elbiseyi Pazartesi günü giyeceğim. Tanrım." Benden daha hormonlu görünen hamile olmayan bir kadınla tartışmak bana düşmez. "Şimdi gidip diğer şeyleri deneyebilir miyim?"

Benim için seçtiği kıyafet yığınlarının arasından geçmek biraz zaman alıyor. Sonunda göğüs büyütücü elbisenin yanı sıra altı ya da yedi tane daha aşırı şık kıyafette karar kılıyoruz.

Erin ödeme yapmak için cüzdanını çıkarır ve yere düşürür. Almaya gidiyor ve tekrar düşürüyor. Ve tekrar. Ve ondan sonra bir kez daha. Sonunda uzandım ve onun için aldım.

"Üzgünüm," diye hüsrarla ofluyor. "Bugün elim ayağım tutmuyor." Omuz silkiyor, sağ elini defalarca yumruk yapıp bırakırken baskın olmayan sol eliyle kredi kartını beceriksizce çıkarıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim Skylar. Elim uyuyakaldı sadece." Tezgâhtara kartını verir. "Seni tekrar bunların içinde görmek için sabırsızlanıyorum. Şehirdeki en seksi hamile kadın olacaksın."

Seksi görünmemin tüm bu taşıyıcı annelik uygulamasının amacı olmadığı gerçeğini *tartışmamaya* karar veriyorum. Ama benim aracılığım ile yaşamak istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?

ALTINCI BÖLÜM

Pazar öğleden sonra kapım çaldı ve gözetleme deliğinden baktığımda elinde bir sepet tutan bir adam gördüm. Erin'den gelen başka bir bakım paketi olduğunu tahmin ediyorum.

İçindekileri tamamen gizleyen koyu mavi selofanla kaplı sepeti uzatırken bana sırtımdan vazgeçmeyen genç adama teşekkür ediyorum.

Koltuğuma oturdum ve örtüyü dikkatlice kaldırdım. İçinde ne olduğunu gördüğümde gözlerim yuvalarından fırladı. Seks oyuncaklarıyla doluydu. Çeşitli boyutlarda vibratörler, bir cep roketi, yumurta şeklinde bir şey, kayganlaştırıcı tüpleri ve tam olarak ne olduklarını anlamak için okumam gereken 'Azgın Tavşan' ve 'Titreşimli Kurşun' gibi isimleri olan birkaç bilinmeyen. Tanrım, bu şeylere bakmak bile beni azdırıyor.

Erin'e vibratörümü kırmakla ilgili yaptığım yorumu hatırlayınca gülüyorum. Benimle ilgilenmeyi gerçekten seviyor.

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Bu ürünleri kullanırken büyük olasılıkla kimin hayalini kuracağımı bilseydi, sadece onları göndermekle kalmaz, muhtemelen beni hayatından çıkarır, sadece fasulyeyi almak için etrafta kalırdı.

Belki bisiklet teslimatı yapan adamı düşünebilirim. Ya da bunu teslim eden adamı. O da ateşliydi. Yüzündeki sırıtışa şaşmamalı. Eminim paketin içinde ne olduğunu biliyordu.

İşyerinde yeni bir garsonumuz var, Jarod. Sadece on dokuz yaşında. Kahverengi saçlar, güçlü siyah gözler, seks için yaratılmış bir vücut. *Onu* hayal etmeliyim. Barmenlerimden biri olan Trent bile oldukça iyi bir seks fantezisi yaratabilir.

Fantezilerimde Griffin'in yerini alması gereken tüm erkeklerin bir listesini yapmaya çalışırken telefonum çalıyor ve irkilip elimdeki kitabı düşürmeme neden oluyor.

Elimde tuttuğum G noktası çubuğu.

"Aldın mı?" Erin telefona ciyak ciyak bağıyor.

Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. "Eğer bundan birine bahsedersen, seni öldürür ve cesedini saklarım."

Gülüyor. "Oh, güzel. Anladın o zaman. Bu kadar hayal kırıklığına uğramanı istemezdim."

"Bu şeylerin yarısının ne olduğunu bile bilmiyorum" diyorum. *Aman Tanrım, biliyor mu?* "Sen biliyor musun?"

"Diyelim ki sizinki o mağazadan sipariş ettiğim ilk sepet değil."

Birdenbire aklıma, elinde kırbaçla kocasının **ö n ü n d e** cinsel eylemlerde bulunmasını emreden deri çıtçıtli kocasıyla eve gelen namuslu öğretmen geldi.

Bir kıkırdama duydum. "Beni ve Griffin'i bu şeyleri kullanırken hayal ediyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır," diye yalan söyledim. "Tanrım, Erin. Griffin'in bundan haberi yok, değil mi?"

"Neden, Griffin'in bu şeyleri kullandığınızı düşünebileceğini bilmek sizi utandırır mı?"

"Erin, kapa çenenini," diyorum. "Öncelikle, evet, mahcup olurdum. İkincisi, o bunu asla yapmaz. Neden böyle şeyler söyleyip duruyorsun anlamıyorum. Kocanın başka kadınları arzulamasından zevk mi alıyorsun?" Alay ediyorum. "Oh, kahretsin, üçlü yapmak istemiyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," diyor. "Eğer yaparsak ilgilenir misin?"

Ne oluyor be? Şaka yapıyordum. O bunu biliyor, değil mi?

Her zaman en masum görünen insanlar en sapkın olanlardır. Yine de Erin'i beş aydan uzun süredir tanıyıp da bu bilgiye sahip olmamam mümkün değil.

"Şaka yapıyorum Skylar." Gülüyor. Hem de çok. "Ah, şu anda yüzünü görebilmeyi ne kadar isterdim," diyor. "Dinle, gitmene izin vereceğim. Önünde yoğun bir gün olduğunu biliyorum. Ya da en azından şimdi öyle." Kıkırdıyor. "Ama, hey, yarın elbiseyi giymeyi unutma."

"Bu elbiseyle senin aranda ne var?" diye sordum.

"Bence bunun içinde çok güzel görünüyorsun Skylar. Hamile kadınların da kendilerini güzel hissetmeye ihtiyaçları var, biliyor musun?"

"Evet anne, elbiseyi giyeceğim," diyorum gözlerimi devirerek.

Vedalaşıyoruz ve ben son birkaç haftada ne kadar değiştiğini düşünmek zorunda kalıyorum. O farklı. Daha açık. İleri. Talepkar. Hatta birkaç kez küfrettiğini bile duydum ki bunu yapamayacağını düşünürdüm. Ne zaman bir araya gelsek, yeni şeyler denemek istiyor. Geçen hafta Griffin çalışıyordu ve beni Central Park'ta at arabasıyla gezmeye davet etti. Bunu daha önce hiç yapmadığını ve bana bu deneyimi yaşatmak istediğini söyledi. Sonra ikimizin de daha önce hiç denemediği ama benim hamile olduğum için çiğ balık yememe izin verilmeyen suşiyi denemek istedi. Anladığım kadarıyla ya arkadaşlığımızda daha rahat olmaya başladı ya da bebek öncesi yapılacaklar listesinden birkaç şeyi silmek istiyor.

Mindy yatak odasından çıktı. Hediye sepetimin içindekilere bakıyor, her şeyi kavrarken gözleri kocaman oluyor. Sonraki bir saati, daha karmaşık pille çalışan ürünlerin bazılarının talimatlarını okurken kıkırdarak geçirdik.

Mindy birkaç saat sonra işe gitmek için ayrılır. "Kızım, bu gece ne yapmayı planladığını sormama bile gerek yok." Göz kırıyor. "Sadece komşuları uyandırmamaya çalış."

~~ ~

Sepeti odama koydum ve unutmaya çalıştım. "Top Chef "in birkaç bölümünü izliyorum. Mutfağı temizlerim. Yeni bisikletimle Appalachian Trail'in bir kısmını sürüyorum. Aklımı beni çağıran oyuncaklardan uzak tutmak için aklıma gelen her şeyi yapıyorum.

Baylor'ı arıyorum.

"N'aber küçük kardeşim? Beni şimdiden özledin mi?" diye soruyor, beni daha bu sabah Pazar brunch'ında görmüş.

"Peki hamilelik herkesi tamamen azdırıyor mu, yoksa sadece beni mi?"

"Başlatma şimdi." Gülüyor. "Gavin aslında birkaç ay önce penisini kıracağımı düşündüğünü söyledi. Otuz beş haftalık hamileyim ve kocaman bir göbeğim var ve hâlâ tek düşünebildiğim şey seks."

"Ugh!" İç çekiyorum. "Yani, daha iyiye gitmiyor mu?"

"Bu herkes için farklı" diyor. "Lamaze sınıfımdaki bazı kadınlar artık kendilerine dokunulmasını bile istemediklerini söylüyorlar. Bazıları ise azgınlık evresini hiç yaşamamış. Kendini şanslı say Skylar."

"Şanslı mı?" Tükürdüm. "Baylor, seksten uzak durmaya, onu daha fazla düşünmemeye çalışıyorum. Ve çok uygunsuz insanlar hakkında çok uygunsuz düşüncelerim var."

"Gavin'e mastürbasyon yapmıyorsun, değil mi?" Kıkırdıyor. "Yine de hoş bir iltifat olurdu sanırım."

"Tanrım, hayır! Tabii ki hayır." Kocasıyla birlikte olma düşüncesi ağzıma biraz kusmama neden oldu.

"Peki, o zaman kim o?" diye sorar. "Bekle. Dur tahmin edeyim. Trent, barmen."

"Keşke," diyorum.

"John, içki dağıtıcısı."

Onu düşünmemiştim. Onu da listeye ekliyorum. "Tanrım, her zaman giydiği o dar tişört," diyorum, kendimi onun için heyecanlandırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Ama hayır. Kimse değil, gerçekten. Unut gitsin."

"Hmmm," diye mırıldanıyor düşünceli düşünceli. "Griffin oldukça ateşli." Derin iç çekişimi telefona üflememeye çalışıyorum.

"Aman Tanrım, Griffin, değil mi?" diye bağırıyor. "Bebeğin babası hakkında fantezi kuruyorsun, değil mi?"

"Ugh! Gitmem gerek."

"Skylar," diyor telefonu kapatmamı engelleyerek. "Sorun değil, biliyorsun. Onunla ya da herhangi biriyle ilgili fanteziler kurmakta sorun yok, yeter ki harekete geçme."

"Ben asla-"

"Yapmayacağını biliyorum," diyor. "İşte bu yüzden sorun yok."

Telefonu kapattım ve yeni oyuncaklarımın hiçbirisiyle oynamadan yattım. Baylor sorun olmadığını düşünse de Griffin Pearce'ı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

~ ~ ~

Kapı zili çaldı. Bir kere. İki kez. Üçüncü çalışta Mindy'nin cevap vermeyeceğini anlayınca yarı uykulu bir halde yataktan kalkıyorum ve kapıyı açmak için karanlık dairemde tökezleyerek ilerliyorum. Gözetleme deliğinden bakmaya zahmet edemeyecek kadar yorgundum. Kapıyı açtım.

"Sepeti aldın mı?"

Gözlerim, hatırladığımdan daha da koyu olan o tanıdık arduvaz grisi gözleri görmek için açılıyor. Ama şimdi arzuyla kaplanmışlardı.

"Sana söyledi mi?" Utanç parmaklarımın bile pembeleşmesine neden oluyor. Nasıl oluyor da bu adam benim yüzümü kızartabiliyor? Yirmi dört yıldan sonra bunun mümkün olmadığını düşünmüştüm. Ve değil de. Onun dışında.

Soğuk hava açık kapıdan içeri süzülüyor. Üzerimde sadece kış yanaklarımı zar zor örten uyku tişörtüm olduğunu fark ediyorum. Griffin de fark etti.

Gözünü kırpmadan çıplak bacaklarıma bakıyor. Üzerimde gezinen gözlerini hissedebiliyorum, baktığı her yerde tenime sıcaklık yayıyor. Bakışlarıyla beni okşuyor ve ben de ona izin verecek kadar uykuluyum. Gözleri göğsüme düştüğünde büyüyor, meme uçlarım tişörtümün ince kumaşının altında çakıllanıyor.

Tepkisi ne kadar yanlış olursa olsun, beni ateşlendiriyor. Bugünlerde sürekli kaynamaya ayarlı olan libidom, sadece bakışlarının sıcaklığıyla anında kaynama noktasına geliyor.

"Bana hiçbir şey söylemedi," diyor, sesi şehvet ve ihtiyaçla damlıyor. "Onu gönderen bendim."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Sen mi?" *Erin beni aradığında rüya mı görüyordum?*

"Evet, ben." Davetsiz bir şekilde ön kapıdan içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Bana nasıl baktığını gördüm. İçindeki ateşi gördüm. Azgın olduğunu biliyorum. Seni başka erkeklerle istemiyorum. Başkasına ihtiyacın olmasın diye sana bunları aldım."

"O zaman neden buradasın?" diye sordum.

"Çünkü." Elimi tutup beni odanın diğer ucuna çekti. "Teslim edeceklerdi ama kurmayacaklardı." Beni nazikçe kanepeye itti. "Bu konuda sana yardım etmek için buradayım."

"Uh . . ." Zihnim koşuşturuyor. *Bu bir tür şaka mı?* Üzerimi örtmek için battaniyeye uzanıyorum, ama onu kapıyor.

"Hayır." Onu arkasından yere fırlatıyor. "Buraya örtünmeni izlemeye gelmedim Sky. Tam tersi."

Beni kanepede cevapsız sorular havuzunda bırakarak yatak odama girdi. Bana Sky dedi. Seks oyuncakları konusunda bana yardım etmek için gelmiş. Elinde sepetle odaya geri döndüğünde kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Gömleksiz.

Oh, Tanrım.

Önümde diz çöküp sepeti yanına koydu. "Onlara sonra bakarız. İlki tamamen benim."

İlkinin ne olduğunu soramadan bacaklarımı ayırıyor ve kasıklarına bakıyor. Yarım gülümsüyor. Çarpık, seksi bir gülümseme... Beynimi kapatıyor ve bunun ne kadar yanlış olduğuna dair kafamda uçuşan tüm nedenleri görmezden geliyor.

Belki de bu paketin bir parçasıydı, diye tahmin ediyorum. Belki de onu bana Erin gönderdi. Bana baktığını söyledi. Sepetteki şeyleri kullanarak beni düşüneceğini söyledi. Bekle, hayır, onları o göndermedi, o gönderdi.

Arzu, görüşümü olduğu kadar muhakeme yeteneğimi de bulanıklaştırıyor. Bunu yapabilirim. Bunu yapabiliriz ve her şeyi mahvetmeyiz. Sadece bir kez. Küçük bir hareket. Bir şey ifade etmek zorunda değil.

Vücudum titriyor ve Griffin'in ıslak külotumun üzerinden bana dokunduğunu görmek için aşağı bakıyorum.

Diğer eliyle kayganlaştırıcıyı tutuyor. "Buna ihtiyacımız olmayacak," diyor. "Çok ıslaksın Sky. Bunu istiyorsun."

"Hayır. Yapamayız." Zayıf kelimelerim vücudumun ona söyledikleriyle doğrudan çelişiyor.

"Bunu istiyor, bebeğim. Sorun yok," diyor, sırlıslık külotumu kenara çekip uzun bir parmağını içime sokuyor.

Bunu istiyor. Kim, Erin mi? Belki de sandığım gibi değildir. Belki de beni bir çeşit

çok eşli ilişki.

Griffin bir parmak daha ekliyor, başımı arkaya atmama neden olan kesin noktayı bulmak için parmaklarını kıvrıyor, her tarafıma boşalmamla sonuçlandığı sürece kimin bana ne yaptığını umursamıyor, içimde oluşan bu cinsel ihtiyacı doyuruyor.

"İşte böyle Sky, parmaklarıma bin. Aynen böyle." Başını eğerek bana ne yapmak istediğini gösteriyor. "Şimdi seni tadacağım. Seni tekrar tekrar boşaltacağım. Önce dilimle, sonra da sepetteki her şeyle."

İtiraz edemeden, dili beni yalıyor. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Bunu yapalı sadece otuz saniye oldu ve tek düşünebildiğim Erin'in haklı olduğu. Çok yetenekli.

Kalçalarım geriliyor. Isı karnımı yakıyor. Bir dalga üzerime çöküyor. Kasıklarımı ona doğru itiyorum, parmaklarını daha derine itiyorum, orgazmımın her son titremesini çekiyorum.

"Griffin. . . Oh, Tanrım. Evet!" diye haykırdım. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve daha spazmlar geçmeden suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Griffin'e baktığımda onun gittiğini, yerine hala merkezimi okşayan, sularıyla kaplanmış kendi parmaklarımdan geldiğini görüyorum.

Hemen etrafıma bakındım ve yatağımda olduğumu gördüm. Ve tamamen yalnızım. Başımı yastığıma yaslıyorum.

Tanrı'ya şükür!

Bir rüyaydı. Hepsi buydu. Yasak o l a n adam hakkında bir başka fantezi.

Beklenmedik bir hiçkırık gözyaşlarımdan göz kapaklarımdan kenarlarından dökülmesine neden oluyor, tuzlu sıvı başımın kenarlarından saçlarıma doğru yuvarlanıyor. Bunların suçlu gözyaşları mı yoksa asla sahip olamayacağım bir adamın yasını mı tuttuğumdan emin değilim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Erin'in inanılmaz bir moda anlayışı var. İtiraf etmeliyim ki, elbise üzerimde çok iyi duruyor. Belindeki ekstra malzeme bile kasıtlı görünüyor. Yeni keşfettiğim göğüs dekoltem bu elbisenin açık bir amacı ve Erin'in de dediği gibi, elimdeyken neden gösteriş yapmayayım.

Kendimi güzel hissediyorum, ki dün -tüm kotlarımın hala üzerime oturuyor olmasından gurur duyduktan sadece bir gün sonra- en sevdiğim kotumun düğmelerini iliklemede zorlandığımı düşünürsek bu hoş bir şey.

Saçlarımı Fransız modeli yapmaya ve her zaman yaptığımdan biraz daha fazla maskara sürmeye karar verdim. Elbisemle eşleştirmek için mükemmel yeşil ayakkabılarım bile var. Tüm bu görünüm beni yeni ve taze hissettiriyor. Erin'e daha sonra tekrar teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

İşe giderken, bazı başların döndüğünü fark etmeye özen gösteriyorum. Bu konuda bir şey yapmasam da kendimi iyi hissettiriyor. Yeni Skylar takılmıyor.

Arka tarafa giderken barın önünden geçerken Trent bana alçak sesle ısıklı çaldığında kendi kendime gülümsüyorum.

"Oha!" Mindy durup göğüslerime baktı. "Bu bebekler de nereden çıktı? İnanılmaz görünüyorsun Skylar. Olay nedir?"

"Özel bir durum yok," diyorum. "Bu Erin'in bana aldığı bir şey ve giymemi söyledi. Hepsi bu."

"Ondan beni de giydirmesini isteyebilir misin?" diye şaka yapıyor. "Çünkü bu numarayı giyerek istediğin her erkeği elde edebilirsin."

Sabah teslimatlarının envanterini çıkarırken onun abartısına gözlerimi deviriyorum.

"Hey, Erin'den bahsetmişken," diyor Mindy, "Griffin için bir yemek dersi ayarlamak üzere aradı."

Kaskatı kesildim. Mindy'ye bakamıyorum. Eğer yaparsam, kızarmış yüzümü görür. Şu anda düşünmem gereken son kişi Griffin.

Pearce.

Ben de umursamazca "Ve?" diye sordum.

"Ve bugün saat üçte meşgul olup olmadığını sordu. Programını kontrol ettim ve boşsun," diyor. "Yani Griffin geliyor o zaman." Gözlerinin başımın arkasını deldiğini hissedebiliyorum.

"Bugün mü?" Normal ses aralığımın iki oktav üzerinde konuştuğum için kendimi azarlıyorum. Önce saatime, sonra da Mindy'ye bakıyorum. "Yani, birkaç saat içinde mi gelecek?"

"Evet. Neden, bu bir sorun mu?" Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve tam bir sırtışa dönüşüyor.

"Sorun mu var? Uh, hayır. Ama-"

"Ama ne?" Sinsi bir kaş kaldırıyor. "Ama dün gece yatakta onun adını haykırıyordun. Sorun *bu* mu?"

Yüzümdeki kanın çekildiğinden eminim.

Neyse ki yeni garsonumuz Jarod arkadan gelip Mindy'ye yeni bir masası olduğunu söyledi. Bana göz kırptı ve ön tarafa gitti.

Sonraki birkaç saati arayıp iptal etmek için bir bahane düşünerek geçirdim. Griffin'in numarası telefonumda acil bebek durumları için programlanmıştı. Ona mesaj atıp burada işimizin yoğun olduğunu ya da bir garsonun hastalandığını ve yerine bakmam gerektiğini söyleyebilirim. Dersini başka bir güne ertelemek için her şeyi yaparım. Onu hayal ederek orgazm olmadığım *herhangi bir* güne.

Trent'le konuşmam bitince mesaj atacağıma söz veriyorum. Ben Trent'le konuşuyorum, Trent göğüslerimle konuşuyor. Bugünkü içki siparişine ne koyacağımı söyledikten sonra yakındaki bir masaya başıyla işaret ediyor. "Birini mi bekliyordun patron?"

Arkamı dönmeden önce bile burada olduğunu biliyordum. Havada bir çıtırtı var. Boynumdaki ince tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Oksijen vücudumdan çıkıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Arkamı döndüğümde Griffin'in tanıştığımız gün oturduğu yüksek tepede oturduğunu görüyorum. O gün ve o günden beri onu gördüğüm her gün olduğu gibi, yüzünde gece gibi koyu bir kirli sakal var. Çenesi boyunca serpiştirilmiş kaba tüyler, hiç jilet kullanıp kullanmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bırak gözlerine bakmayı, ona zar zor bakabiliyorum. Adam dün gece bana dünyayı sarsan bir orgazm yaşattı. Cehennem, pratikte bir ihtiyacım vardı

Sonrasında sigara. Daha önce hiç bu kadar zorlandığımı hatırlamıyorum. Sonunda ayaklarımı masasına doğru on adım yürümeye ikna ettiğimde kırmızının üç tonuna büründüğümünden eminim.

"Erken geldiğimi biliyorum," diyor. "Ama yakınlardaki bir işi yeni bitirdim. Siz hazır olana kadar burada bekleyebilirim."

Ana odaya bakıyorum. Hâlâ birkaç masa dolu. Bundan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyorum. Gidip Mindy'ye hasta numarası yapmasını söyleyebilirim. Ama sonra evde bir sürü açıklama yapmam gerekecekti. Ayrıca, bu Erin için önemli gibi görünüyor, bu yüzden er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacağım. Şimdi başlasam iyi olur.

"Trent sana bir içki getirebilir," diyorum. "Başlamadan önce siparişlerin çoğunun hazır olduğundan ve o gün için yemek tekliflerimizi hazırlamayı bitirdiğimizden emin olmalıyım." Trent'e dönüyorum. "Ona benden bir içki getir. Birazdan dönerim."

Mutfağa gittiğimde öğle yemeği telaşının bittiğini görüyorum. Bunu nasıl atlatacağım? Ofisime gidiyorum ve dizüstü bilgisayarımda ona öğretebileceğim birkaç basit tarif buluyorum. Lazanyada karar kıldım. Çıktısını aldım ve hemen tuvalete gittim.

Aynaya baktığımda, ne giydiğimi hatırladım. Erin'in bugün giymem için ısrar ettiği şeyi. Bugün, kocasını yemek pişirme dersi için gönderdiği gün. Bazen kafasının doğru çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Onu test mi ediyor? Beni mi? Birkaç derin nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Sadece yemek yapmaya odaklanmalıyım. Ona bakmadığım sürece her şey yolunda gidecek.

Bara dönerken birkaç şey aldım. Onları Griffin'in masasına bıraktım. "Her şeyin bir ilki var," diyorum. "Bir şapka ve bir saç filesi arasında seçim yapabilirsin." Önerdiğim Mitchell şapkasını seçti. "Ve bir şef ceketini ya da önlüğü giymen gerekiyor." 'Eat at Mitchell's' önlüğünü seçti.

Beni mutfağa kadar takip ediyor. "Bu şey nasıl takılıyor?" diye soruyor, önlüğün uzun kayışlarını karıştırırken.

Ona baktığımda gülüyorum. Adamın önlük giymekten haberi yok. Önlüğü ondan aldım. Eğilip başının üzerinden geçirdim. Bunu yaptığımda hatamı anladım. Ona bu kadar yaklaşmak, onu koklamak iyi bir fikir değil. Vücudumda kontrol edemediğim bir tür içgüdüsel tepkiye neden oluyor. Etrafına uzanıyorum

arkaya, kayışları çaprazlayıp önüne doğru getiriyor. Yüzlerimiz yaklaşıyor. Çok yakın. Adama neredeyse sarıldığımı fark ediyorum ve farkında olmadan onun çelik gibi gözlerine baktığımda karnım zangır zangır titriyor. Bir an için bebeğin hareket edip etmediğini merak ediyorum ama Erin'in bana bunu hissetmem için muhtemelen bir ay daha geçmesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum.

Griffin, kollarını yana açmış, bana çalışmam için alan bırakarak, saygıdeğer bir mesafeyi koruyor. Mitchell'la örtülü olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Üzerinde benim adım varken çok iyi görünüyor. Önlüğü bağlamayı bitirirken gözlerimi kapatıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Hâlâ hasta değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Birkaç haftadır yok." Ondan birkaç adım uzaklaşıp kendi yemek üniformamı sakladığım yere gidiyorum. Aramızdaki mesafe açılınca bedenim biraz rahatlıyor. Önlüğümü ve şapkamı takıyorum, derin bir nefes daha alıyorum ve geri dönüyorum.

Şimdi gülme sırası onda. Üzerimdeki önlüğe bakıyor. O kadar sık giyiyorum ki, bazen ne yazdığını unutuyorum. Üzerinde karikatürize edilmiş bir domuz resmi var ve 'Her Popo Ovulmayı Sever' yazıyor. Ona bakıyorum ve yüzümün ısındığını hissediyorum.

Sonra kasketime baktı. "Yankiler, ha?"

"Buradan otuz dakika uzakta büyüdüm. Ayrıca arkadaşım Jenna, vuruş koçları Jake Hanson ile nişanlı."

"Mutfakta şapka takmak zorunda olduğumu bildiğim için bunu görmezden geleceğim," diyor alaycı bir tavrı. "Ama bilmeni isterim ki, seni sokakta bunu takarken görürsem, her şey biter."

"Hayran değil misin?" Ben soruyorum.

"Ohio'da büyüdüm" diyor. "Hep Kızılderililer."

Kalbimde bir sızı hissediyorum. Acaba o da benim kadar büyük bir beyzbol hayranı mı? Çocukken babam beni ve kız kardeşlerimi teker teker Yankees maçlarına götürürdü. Bu onun bizimle bireysel olarak bağ kurma yoluydu. En güzel çocukluk anılarımdan bazıları o maçlara ait. Belki Griffin'in de çocuğuyla böyle bir şey yapacağını düşünmek beni gülümsetiyor.

"İstersen Jake burada çaldıklarında sana iyi bir yer ayarlayabilir."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Bu harika olurdu." Bana şüpheyile bakıyor. "Bekle, bana Yankees saçmalığını giydirmez, değil mi?"

Gülerek, "Jenna gelirse, eğer gelmezsen muhtemelen yüzüne tükürür," diyorum.

Bunu düşünüyör. "Vicdanen Kızılderililerin giysilerinden başka bir şey giyebileceğimi sanmıyorum."

Spor takımlarına olan bağlılığı anladığım için başımı sallıyorum. "Jenna çalışırken sana bir maç için bilet ayarlamaya çalışabilirim."

"Bu harika olur!"

Yüzündeki samimi gülümseme gözlerinin derisinin kırışmasına neden oluyor. Neredeyse çocuk gibi görünüyor ve kısa bir an için taşıdığım çocuğun ona benzeyip benzemeyeceğini merak ediyorum.

Mutfak kapısına doğru başımı sallıyorum. "Başlamaya hazır mısın?" I

Sor.

"Evet," diyor. "Hey, bunu yaptığın için teşekkürler. Erin'in güçlü olduğunu biliyorum- ikimizi de silahlandırdı."

"Sorun değil," diyorum ona. "Ayrıca, karınla *tanıştın* mı? Ona hayır demek biraz zor."

Gülüyor. "Hiçbir fikrin yok," diyor başını sallayarak.

Sonraki yarım saati malzeme toplayarak, ev yapımı lazanya eriştelelerini haşlayarak, İtalyan sosisi ve hamburgeri kızartarak ve malzemeleri bir sos tenceresine koyarak geçirdik.

"Peki, daha önce ne tür bir işin vardı?" diye sordum.

Sosu aynen ona gösterdiğim gibi karıştırıyor. "Vogue içindi. Her zamanki fotoğrafçıları Los Angeles'ta mahsur kalınca beni çağırdılar. Daha önce de onlar için bir şeyler yapmıştım."

"Vogue, gerçekten mi?" Çok etkilenmiş gibi görünmemeye çalışıyorum ama kesinlikle etkilenmişim. "Ne çektin?"

"Sevgililer Günü için hazırlamıştık," diyor bana.

"Bunun için biraz erken değil mi, altı ay erken gibi?"

"Onları o kadar uzaktan vuruyorlar," diyor.

"Senin gibi bir adam için etrafının sürekli seksi modellerle çevrili olması harika bir şey olmalı," diyorum.

"Yok, pek sayılmaz," diyerek omuz silkiyor. "Zaten çoğu fotoşoplanıyor. Erin ve seninle hiçbir alakaları yok."

Ona "üçüncü bir kolun mu çıktı?" bakışımı attım.

"Ne?" diyor. "Bu doğru. Sen ve Erin ikiniz de model olabilirsiniz."

"Erin model olabilir," diyorum. "O çok güzel."

"Kendini küçümseme Skylar," diyor. "Sen de çok güzelsin. Benim çektiğim modellerden çok daha doğalsın. Onların hepsi anoreksik. Sen gerçeksın. Bugün giydiğin elbise de gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyor. Gerçekten harika görünüyorsun."

Gözlerini önlüğümün üzerinde hâlâ görünen göğüs dekoltemden hızla kaçırıldığında sırtıyorum. Tek kullanımlık bir tadım kaşığı alıyorum ve sosislerden bir ısırık daha almak için tavaya uzanıyorum.

Griffin bana bakıyor. "Bu kadar çok et yersen şişmanlayacaksın," diye şaka yapıyor. "Bu senin milyonuncu tadışın değil mi?"

Çenem düştü. "Hamile bir kadına yemek yediği için bağırmadığını biliyorum," diye azarlıyorum onu.

"Şaka yapıyordum," diyor gözlerini devirerek.

"Erin'in sana aldığı kitapların hiçbirini okumuyor musun?" Ona tükürdüm. "Hamilelik 101: Hamile bir kadına şişman deme."

"Sana şişman demiyordum," diyor başını sallayarak. "Yemeye devam edersen şişmanlayacağını söyledim. Arada bir fark var. Sosisin yarısını yediğinin farkında olduğundan emin değildim."

"Ugh!" Suratımı asıp ayağımı yere vurdum. Yine aynı şeyi yaptı. "Aslında tam olarak bu kelimeleri söylememiş olman önemli değil," diyorum. "Yine de kendimi mahcup hissetmeme neden oluyor. Yani, hiç olmadığın kadar şişmanlayacağını ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını düşün. Ve sonra biri ne kadar yediğinize dikkat çekiyor."

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim," diyor. "Bir daha olmayacak. Tanrı aşkına Sky, sen zayıf ve sağlıklısın. Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum."

Kaşığı o kadar büyük bir güçle çöpe atıyorum ki geri sekiyor. "Skylar," diyorum. "Benim adım Skylar. Sky değil."

"Tanrım, *Skylar*," diyor, ismime vurgu yaparak. Yanıma gelip kaşığı yerden alıyor ve tekrar çöpe atıyor. "Şu hamilelik hormonları sana gerçekten çok zarar veriyor."

Gözlerim ateş püskürürken dudaklarım bir araya gelip ince bir çizgi oluşturuyor. Ne ahmak ama. *Bu* adamın beni kendi içimde boşalttığına inanamıyorum.

rüyalar. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyorum. "Sikeyim deme," diyor.

"S.kmek istersem s.kerim," diye bağıriyorum ve mutfak personelinin durup aramızdaki konuşmayı izlemesine neden oluyorum. "Önce bana ne kadar seksi olduğumu söylüyorsun, üstelik evli olmana rağmen -en iyi arkadaşım olduğumu da ekleyeyim. Sonra şişman olduğumu, şimdi de hormonlu olduğumu mu söylüyorsun? Griffin, bugün binde bir vuruş yapıyorsun."

Yaklaşıyor ve dişlerini sıkarak kulağıma fısıldıyor. "Will. Sen. Lütfen. Dur. Söylemeyi. Siker misin?" Her kelimesi kesik kesik, sıcak nefesi boynumdan akıyor. Neredeyse mutfaktan çıkmak zorunda kalacağım. Kızgın Griffin, normal Griffin'den bile daha ateşli.

Geri çekiliyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde konuşmaya çalışıyor. "Dinle Skylar," diyor sessizce, bakışlarıyla beni olduğum yerde tutarak. "Öncelikle, Erin sana iltifat etmemi söyledi. Hamile kadınların kendilerini çirkin hissettiğini ve sana güzel olduğunu söylemem gerektiğini söyledi. Onu mutlu etmeye çalışıyorum. Ben de *seni* mutlu etmeye çalışıyorum. O da en az senin kadar hormonlu. Bugünlerde her şeye ağlıyor. *Benim* için üzölmelisin. Başa çıkmam gereken iki kadın var."

"Kulp mu?" Ben soruyorum. "Beni böyle mi idare ediyorsun? Ve Erin sana bu saçmalığı söylemeni mi söyledi?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Beni biraz rahat bırakın. Bunu daha önce hiç yapmadım. Evet, Erin sana iltifat etmemi söyledi ama her kelimesinde ciddiydim. Sen çok güzelsin. Ve bunu seninle seks yapmak istediğimi düşünmeden söyleyebilmeliyim Skylar. Her erkek muhteşem bir kadınla yatmak istemez, biliyorsun."

Muhteşem. Benim muhteşem olduğumu mu düşünüyor? Yoksa Erin ona bunu da söylemesini mi söyledi? "Dinle, şu dersi bitirebilir miyiz?" diye sordum. Erin'in ona bana iltifat etmesini söylemesine mi yoksa onun beni gerçekten öyle görmemesine mi daha çok kızdığımı karar veremiyorum.

Başını salladı. "Evet."

Lazanyayı kat kat yapıp pişirirken sonraki bir saat boyunca sadece yemek konuşuyoruz. Lazanya pişerken ona sarımsaklı ekmeğin nasıl yapıldığını gösteriyorum ve basit bir salata hazırlıyorum. Her şeyi eve götürmesi için paketlediğimizde ona "Erin'e yemekle birlikte çiçek de götürmelisin" diyorum.

Sessizce başını sallıyor. Acaba yine kafasını koparacağımdan mı korkuyor? Mindy'ye hamileliğin beni bir orospuya dönüştürüp dönüştürmediğini ya da Griffin Pearce'ın dönüştürüp dönüştürmediğini sormayı aklıma not ediyorum.

"Beyaz zambaklar," diyorum. "En sevdiği onlar."

"Karımın en sevdiği çiçeğin ne olduğunu biliyorum Skylar," diyor huysuzca.

Asık suratını görmezden geliyorum. "Fasulyenin erkek olduğunu düşündüğünü biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirliyor ve içten içe erkek olmasını isteyip istemediğini merak ediyorum. "Evet, bana çiçek olayından bahsetti," diyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Sanırım beyaz çiçekleri kırmızı güllere tercih ediyorum."

Yorumum üzerine yüzünde tereddütlü bir gülümsemenin daha belirdiğini görüyorum. Anladığım kadarıyla o da benim gibi, Erin gibi 'kader' meselesine pek ilgi duymuyor.

"Bazı hamile kadınların bir şeyler hissettiğini duymuştum," diyor. "Sende yok mu?"

Başımı salladım. "Bu senin çocuğun, Griffin. Bu tür şeyler hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum."

"Doğru ya," diyor suçlu bir bakışla. "Sanırım bu mantıklı. Özür dilerim."

Yiyeceklerini bir soğutucuya koyuyorum. "Bir sonraki dersine geldiğinde soğutucuyu geri getirebilirsin."

"Yani hala bana öğretecek misin?" diye soruyor. "Bugün bir pislik olsam bile mi?"

Gülüyorum. "Evet. Eşeklerin bile nasıl yemek yapılacağını bilmesi gerekir."

Mutfaktan çıkıyoruz ve bana şapkayla önlüğü uzatıyor. "Teşekkürler Skylar." Elini bana uzatıyor ve ben de sıkıyorum. Vücudumda elektrik yükleri dolaşüyor ve bir aydan uzun bir süre önce ultrasonda elini bana en son koyduğu andan beri bu hissi yaşamadığımı fark ediyorum.

Onun dokunuşlarını takip ettiğim için kendimde hayal kırıklığına uğrayarak uzaklaşıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erin, Mindy ve Jenna'ya evini gezdiriyor. Hamile kız kardeşim ve ben evi çoktan gördük, bu yüzden mutfakta kalıp kızlar gecesi için içecek hazırlıyoruz.

Ev oldukça etkileyici. Erin'in moda anlayışı belli ki ev dekorasyonuna da yansımış. Griffin'le birlikte yaşadıkları kahverengi taş ev, benim dairemden sadece dokuz metro durağı ya da altı dolarlık bir taksi yolculuğu uzaklığında. Şehirde gerçek bir arka bahçesi olan nadir mülklerden birine sahip olmayı başarmışlar. Çok şanslılar. Çocuklar için mükemmel.

Koşacak ve oynayacak bir yerim olmadan büyümeyi hayal bile edemezdim. Maple Creek'teki evimiz New York'taki pek çok konut gibi gösterişli ve modern değildi. Ama ayaklarınızı sehpanın üzerine koyduğunuzda ya da tezgaha bir şişe su bıraktığınızda kendinizi rahat hissedebileceğiniz bir yerdi. Ve arazimizi çevreleyen dönümlerce tarla, sonsuz saatler boyunca ebelemece ve saklama oynamamızı sağlıyordu.

Her nasılsa, Erin ikisini de başarmış. Evi gösterişli. En son teknolojiye sahip modern-çağdaş bir ev. Yine de mutlu ve ev gibi hissettiriyor. Dört kata yayılan odalardan oluşan labirentte koşuşturan çocukları görebildiğim bir yer.

Büyük odalarının cam panelli duvarı kayarak açılıyor ve neredeyse tamamen bir duvarın içinde kayboluyor; böylece mutfak ve jakuzili havuzla tamamlanan geniş bir fayanslı verandaya uzanan devasa bir iç/dış mekan yaratılıyor. Devasa mutfak adasında oturduğumuz yerden, açık kat planından arka bahçeye kadar net bir manzaraya sahibiz. Griffin'in bir oyun seti eklemesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Ya da belki tek meşe ağacından sarkan bir lastik salıncak.

Mutfak adasının üzerinde, binlerce dolarlık son teknoloji tencerelerle süslenmiş paslanmaz çelik bir şef rafı asılı

ve tavalar. Her aşçının hayalindeki mutfak. Griffin'in ocağın etrafında nasıl dolaştığını bile bilmediğini düşünüp kendi kendime gülüyorum. Erin'in yemek yapmayı öğrenmesini istemesine şaşmamalı. Tüm bu harika şeyleri kullanacak tek kişi o olsaydı çok yazık olurdu.

Üçü bize katılmak için geri geldi. Piper'ın Skype üzerinden bize katılabilmesi için dizüstü bilgisayarımı kurarken Mindy ve Jenna Erin'in enfes zevki hakkında övgüler yağdırıyorlar.

Baylor herkes için daiquiri doldurdu ve ikimizi bakire yaptı. Erin, mutfak adasının siyah mermer granitinin üzerine hepimizin katkıda bulunduğu ordövr tepsilerini yerleştirdi.

"Ateşli koca nerede?" Mindy Erin'e soruyor.

Gülümsüyorum, onun muhteşem görünüşünden etkilenen tek kadın olmadığım gerçeğine seviniyorum.

Baylor, "Ateşli kocamla dışarı çıktık," diyor. "Gavin, Griffin ve Griffin'in arkadaşı Mason bir kulübe gittiler."

Şu anda Erin ve Griffin'in arkadaş çevreme ne kadar iyi uyum sağladıklarını fark ediyorum. Bir kere girdin mi, ömür boyu girmiş sayılacağını biliyorlar mı acaba? Bu, en iyi arkadaşımın kocasını arzuladığım bir hayata mahkum olduğum anlamına geliyor.

Kayınbiraderim Gavin'in film yapım işinde olduğu için pek çok bağlantısı var. SoHo'daki yeni bir kulübün özel ön açılışına VIP davetiye almalarını sağladı.

"Jake'in onlara katılamaması çok kötü," diyorum Jenna'ya. "Ama eminim Jake Yankee'lere koçluk yaparken kendi VIP davetlerinden bolca alıyordur."

Jenna başını sallar ve alaycı bir tavırla, "Evet sevgilim, ama sürekli zengin ve ünlülerle hobnobing yapmak oldukça yorucu oluyor," der.

Gülüyoruz. Jenna züppe olmayı beceremiyor, bir edebiyat ajanı olarak onlardan birçoğuyla çalışmasına rağmen.

"Jenna, aklıma gelmişken," diyor Erin, "gelecek haftaki Indians maçı için bize birkaç bilet bulabilir misin? Griffin, Skylar ona bahsettiğinden beri hiç durmadan bundan bahsediyor. Tam bir beyzbol bağımlısı."

"Tabii, hangi gün?" Jenna soruyor. "Salı'dan Perşembe'ye kadar oynuyorlar."

"Yedek alabileceğim tek gün Çarşamba," diyor Erin. "Sorun olur mu?"

"Evet, tabii ki," diyor Jenna. "Yine de seninle gelemeyeceğim. Çarşamba günleri hep toplantılarla doluyum. Kaç tane istiyorsun?"

Erin bana göz kırpmıyor. Jenna'nın Çarşamba günü gelemeyeceğini biliyordu. Griffin'in kendi takımını özgürce destekleyebilmesini istiyor. Bana sordu, "Bizimle geleceksin, değil mi? Ben beyzboldan pek anlamam ve Griffin'in orada neler olup bittiğini anlayacak birine ihtiyacı var."

"Ben Yankees taraftarıyım, Erin," diye hatırlatıyorum ona. "Eh, beyzbol beyzbol işte," diyor.

Jenna ve ben bakiştık. Erin'in takım sadakati konusundaki saflığına kıkırdıyoruz. Erin çok güzel. Zeki. Bir sürü gizli yeteneği var. Ama Erin için spor, bir Japon balığı için roket bilimi gibidir.

Jenna, "Eğlenceli olmalı. Kaçıracağım için üzgünüm." Ne kadar sıkı bir hayran olduğumu biliyor, bu yüzden eminim düşmanın yanında oturmamı izlemenin eğlenceli olacağını düşünüyordur.

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "Üç bilet al."

Erin hoppa bir kız öğrenci gibi ellerini çırpıyor. "Griffin kendinden geçecek!"

Tanıdık bir sesin "Selam kızlar" dediğini duyuyorum. Dikkatimi dizüstü bilgisayar ekranına çevirdiğimde Piper'ın gülümsediğini ve elinde kendi daiquiri'sini tuttuğunu görüyorum. Baylor, Piper'ı Erin'le tanıştırıyor.

Erin Piper'dan Baylor'a ve bana bakıyor. "Vay canına," diyor. "Piper, Skylar'ın yeşil gözlerine sahip olman dışında tıpkı Baylor'a benziyorsun."

Piper alaycı bir tavırla, "Söylemiyorsun," diyor.

Üçümüz de gülüp gözlerimizi deviriyoruz. İnsanlar bunu bizim hakkımızda hep söyler. Piper yirmi bir yaşında, benden üç, Baylor'dan beş yaş küçük. Büyürken hepimiz birbirimize çok yakındık. O zamanlar birlikte olmadığımız tek zaman Baylor'un bir yılığına UNC'ye gittiğı ve Piper'ın da lise birinci sınıftayken bir dönemini yurtdışında geçirdiğı zamandı. Piper seyahat etmeyi o kadar çok seviyordu ki mezun olduktan sonra bunu bir yaşam tarzı haline getirmeye karar verdi. Arada bir eve geliyor ama onu bilgisayar ekranında yüz yüze görüştüğümüzden çok daha fazla görüyoruz.

"Bizi bedensel varlığınla onurlandırmanı ne zaman bekleyebiliriz, küçük kardeşim?" diye sordum. "Baylor'un düğününden beri seni görmedik."

"Evet, eğer sadece kız kardeşlerinin düğünleri için geri dönersen, muhtemelen seni bir daha hiç göremeyeceğiz," diye dalga geçiyor Mindy. Beni işaret ediyor. "Bunu evlendirmek için bir mucize gerekir."

Piper gülüyor. "Eğer o mucizeyi gerçekleştirir ve ablamın bu işe girmesini sağlarsan, sadece gelmekle kalmam, her şeyi planlarım." Domuzların uçmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandığında hepsi kahkahayı paylaşıyor.

"Daha gerçekçi konulara geçebilir miyiz?" Gruba soruyorum.

İsteğimi yerine getiren Mindy, Erin'e bir kaşını kaldırıyor. "Griffin'in arkadaşı Mason. Bize daha önce bahsettiğin Mason bu mu?"

Erin gülümseyerek başını sallar.

Mindy'nin dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "New York Giants'ın genç, ateşli yedek oyun kurucusu Mason Lawrence gibi mi? Kocanla dışarıda. Şu anda mı?" İç geçiriyor ve kafasında dönen fanteziyi hayal edebiliyorum.

Erin de aynı şeyi fark etmiş olmalı ki hemen "O takılmıyor. Bir tanesi baba olmasına yol açtığından beri yapmıyor."

Mindy ona sönük bir bakış atıyor ve hepimize şöyle diyor: "Bir film yapımcısı, bir fotoğrafçı ve profesyonel bir oyun kurucu. Vay anasını, bu gece vurulacak tüm kadınlar için neredeyse üzüleceğim."

Düşündükçe kıkırdıyorum. Mason'la henüz tanışmamış olsam da resimlerini görmüştüm. Ve tabii ki onu birkaç kez oynarken izledim. Mindy haklı. Sadece işleri seksapel değil, aynı zamanda görünüşleri de buna uygun. Üçü bir arada ölümcül bir kombinasyon.

Erin herkesin bardaklarını dolduruyor. Bakire daiquiri içmeyen dört kişi gece ilerledikçe daha da ilginçleşiyor. Kızlar gecesindeki tek ayık kızlardan biri olarak edindiğiniz içgörü şaşırtıcıdır.

Jenna içtikçe daha da komikleşiyor. Bize yazarlardan kendisine gönderilen bazı korkunç taslaklardan bahsediyor

bir temsilci arıyor. "Bir kadın, kedisine aşık olan bir kadınla ilgili bir kitabın kendisine milyon dolar kazandıracağını düşünüyordu." Aramızdaki ayıkların bile yerlerde yuvarlanmasına neden olan bazı alıntılar yapıyor.

Piper'ın gözleri içtikçe daha da kısılıyor. Kafası klavyesinin üzerine düşecekmiş gibi görünüyor. Tabii bu alkolden değil de altı saatlik zaman farkından kaynaklanıyor olabilir. Saat 3:00
Sabah nerede olduğunu.

Tibet'teki görevi sırasında Dalai Lama'ya dokunmaya ne kadar yaklaştığını anlatırken kelimeleri geveliyor. Başından beri onunla birlikte seyahat eden arkadaşı Charlie bacağını kırdı ve Avusturya'daki küçük Alplerden birine tırmanma planlarını erteledi. Ve Almanya'daki bir test tesisinden bazı hayvanların kurtarılmasına yardımcı olmak için çıktıkları son macera neredeyse hapse girmelerine neden oluyordu. Macera öykülerinde erkeklerden hiç bahsetmemesi dikkat çekici. Kısaca merak ediyorum, ilk kez değil, onlardan hoşlanmıyor mu diye. Belki de Charlie'de görüldüğünden daha fazlası vardır.

Mindy içtiği zaman azıyor. Daha sonra kiminle buluşabileceğini görmek için geçmişteki fetihlerinden bazılarına mesaj atmakla meşgul. Sanırım Erin'in seksi oyun kurucuyla takılmasını kolaylaştırmadığı için sessizce somurtuyor.

Erin onu hiç görmediğim kadar sarhoş. Ve lanet olsun, tek yapmak istediği kocası hakkında konuşmak.

"Griffin son derece düşünceli bir aşık," diyerek diğer tüm konuşmaları durdurur.

Herkes kaşlarını kaldırıp Erin'e bakıyor. Benimki hariç, yani. Keşke kulaklarımda kapatabileceğim kulak kapakları olsaydı ve gelecekteki fantezilerimde yeniden ortaya çıkma potansiyeli olan Griffin hikayelerini engelleyebilseydim.

"Sana bekaretimi aldığı geceyi anlatmış mıydım?" diye soruyor.

Mindy içkisini kaldırır. "Harika!" diye mırıldanıyor. "Bekâret kaybetme hikâyeleri en iyisidir. Duyalım bakalım."

Jenna ve Baylor gülümseyip başlarını sallayarak Mindy ile aynı fikirde olduklarını belirtirler. Piper acı bir hap yutmuş gibi görünüyor. Yorgun olduğunu söyleyip kapatıyor.

"Oyunbozan," diyor Mindy artık boş olan dizüstü bilgisayar ekranına. Sonra Erin'e döner. "Tamam, dökül bakalım."

Erin koltuğunda rahat bir şekilde oturuyor ve yarısı dolu bardağını doldurması için Mindy'ye uzatıyor. "On dokuz yaşındaydım," diyor. "Kemoterapi bittikten sonra saçlarım birkaç santim uzamıştı ve genç Jamie Lee Curtis'e benziyordum. Tabii ki, benim ... benim hys ... uh, benim ..." -Başını sallıyor, "birkaç ay önce ameliyat olmuştum." Hepimiz empatiyle başımızı sallıyoruz. "Griffin benimle kemoterapiye girdi. Neredeyse bir yıldır birlikteydik. O da on dokuz yaşındaydı. Bakire olan on dokuz yaşında bir adam. Kocam kadar seksi birinin benden önce cinsel olarak aktif olmadığına hâlâ inanamıyorum. Özellikle de cinsel açıdan ne kadar yetenekli olduğunu düşünürsek-"

"Neredeyse bir yıldır birlikteyiz, peki sonra ne olacak?" Kaba bir şekilde sözünü kesiyorum ve Baylor'dan sert bir bakışla birlikte bir de tekme yiyorum.

"Ah, özür dilerim," diyor Erin. "Biraz konudan uzaklaşıyordum."

"Ne?" diye ciyaklıyor sarhoş Mindy. "Yoldan çıkmayı *seviyorum*. Yoldan çık!"

Neyse ki Erin, Griffin'in cinsel harikalarıyla ilgili hikâyeleri bir kenara bırakıp temel konulara odaklanıyor. "Şey, üniversiteye yeni gitmiştik. Yurt odalarımız aynı binadaydı, bu yüzden gece yarısından sonra erkeklerin girmesi yasak olmasına rağmen bazen benim katıma gizlice girerdi. Oda arkadaşımın olmadığı bazı geceler bütün gece benim odamda kalır ve bana sarılırdı. Küçük ikiz yatağında birbirimize sarılırdık." Gülüyor, yüzü hülyalı ve nostaljik görünüyor. "Kolay değildi. Onun ne kadar büyük olduğunu biliyorsun. O zamanlar bile 1.80 boyundaydı ve bir oyun kurucu gibi yapıydı.

"Kemoterapi, radyasyon ve ameliyattan sonra bana zarar vermekten korktuğunu biliyordum. Ama gençtik. Ve azmıştık. Bir gece sonunda onu iyi olacağıma ikna ettim. Bir ... um ... bir ... kullanmasına bile gerek olmadığı konusunda şaka yaptım."

"Prezervatif mi?" Jenna soruyor.

Erin sıkıntılı bir iç çekişle gözlerini bir süreliğine kapatıyor. "Evet, prezervatif."

Erin'e kıs kıs gülüyorum. Kelimeleri tökezletip duruyor. Acaba ben de çok içtiğimde böyle mi olurdu?

Erin devam ediyor, Baylor'un hikayesine bile rakip olabilecek romantik bir karşılaşma ile bizi eğlendiriyor. Bitirdiğinde hepimiz ona bakakalıyoruz.

Ben bile iç çekiyorum ve genelde bu saçmalıklardan nefret ederim. "Sıradaki kim?" Erin soruyor.

"Benimki bir sır değil," diyor Baylor. "Hepiniz Gavin ve benimle ilgili hikayeyi okudunuz."

"Biliyor musun," diyor Mindy Baylor'a, "artık Gavin'in gözlerinin içine bir daha asla bakamayacağız, çünkü son kitabındaki tüm o lezzetli iğrenç şeyleri yapan adamın o olduğunu biliyoruz."

"Evet ... sadece, iğrenç," diye ekliyorum, eniştemin kız kardeşimi yatağa attığı açık seks sahnelerini hatırlatmaya gerek duymadan.

Neden Griffin'e bu şekilde bakamıyorum? Kayınbirader olarak. Gavin de seksi. Erkek modeli kadar seksi. Ama hiçbir zaman fantezilerimin nesnesi olmadı. Bu pek çok açıdan yanlış olurdu. Keşke aklım Erin'in kocasına da aynı şekilde bakabilseydi.

Mindy bize lisedeki erkek arkadaşını ve annesinin arabasının arka koltuğundaki garip kızlık bozma olayını anlatıyor. Jenna'nınki de aynı derecede garipti, ama kardeşinin en iyi arkadaşıyla.

Bütün gözler bana çevrildi. Bu hikayeyi daha önce anlattığıma eminim, değil mi? Büyük bir sır değil. Sadece özel bir şey değil. Baylor ve Erin gibi hayatımın aşkıyla değildi. Bir erkek arkadaşla garip bir an bile değildi. Tamamen yabancı biriyle oldu.

"Hikâyem berbat," diyorum onlara. "Bir yeraltı kulübündeydim. Bir partide. Şehirdeydi. Arkadaşlarım ve ben harika hareketleri olan bu adamlarla dans ettik. Sanki bizi dans pistinde beceriyorlardı." İrkildim. "Özür dilerim," diyorum Erin'e.

"Merak etme," diye kestirip atıyor.

Masadaki herkesin çenesi düştü. Diğerlerinin Erin'in daha önce küfrettiğini duyduğunu sanmıyorum. Görünüşe göre alkol onu Griffin hakkında konuşturuyor ve *küfrettiriyor*.

"Griffin'in bunu söylediğini duymasına izin vermesen iyi edersin," diye hatırlatıyorum ona. "Kadınların küfür etmesinden nefret eder."

Gözlerini bana diyor ve pürüzsüz kaşlarında bir kırıksıklık oluşuyor. "Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Kızlar onun önünde her zaman küfredeler."

Dostum, bu adamı gerçekten kızdırmış olmalıyım. Tabii, belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir.

Kıkırdamalar dindikten ve içecekler yeniden doldurulduktan sonra devam ediyorum. "Her neyse, gençtim. Sarhoştum. Sonra bir adamla gidip bir dolap gibi bir şey bulduk ve yaptık."

Baylor üzüntüyle başını sallar. Bu hikayeyi daha önce de duymuştu. Bir aşk yazarı olarak, benim için bir yabancıyla ayaküstü sevişmekten daha fazlasını istediğini biliyorum.

Jenna iğrenç bir şekilde "Bekaretini bir partide kirli bir dolapta mı kaybettin?" diyor.

"Önemli bir şey değil. Sadece çok kayda değer değil," diyorum. "Ve ben dolabın kirli olduğunu söylemedim. Ama gerçekten bilmiyorum çünkü zifiri karanlıktı."

"Adı neydi?" Jenna sordu. Omuz silkiyorum.

Tanrım, tam bir serseriydim. Kim bekâretini alan adamın adını bilmez ki? Bir elimi zar zor görünen göbeğime koydum, bir kez daha yolumu değiştirmek için bir nedenim olduğu için mutluydum.

Baylor koluma nazik bir el koyuyor ve göz göze geliyoruz. Suçlu hissediyor, sanki beni bir şekilde kırmış gibi. Sanki bir erkeğe yakınlaşamamam onun suçuymuş gibi. Doğru, o üniversiteden terk edilmiş ve yıkılmış bir halde eve döndükten kısa bir süre sonra, kıyafetlerimizi çıkaracak yerimiz bile olmayan küçücük bir dolapta adı her neyse onunla yatmak gibi aptalca bir karar vermiştim. Ve sanırım ablamın hayatının aşkı tarafından mahvedilmesini izlemenin beni bir şekilde mahvettiğini söylemek için psikiyatrist olmaya gerek yok. Ama bu kesinlikle onun suçu değil. Hatta Gavin'in bile suçu değil. Sadece oldu işte. Olur böyle şeyler. Herkes Baylor'un romanlarındaki gibi sonsuza dek mutlu olmaz. Herkes gerçek aşkını bulamaz. Herkesin kaderinde mutlu olmak yoktur.

Erin bana üzgün gözlerle bakıyor. "Benim Griffin'im gibi birine ihtiyacın var," diyor. "Onu sevmek çok kolay. Ve çok da seksi."

Kocasının ne kadar harika olduğunu milyonuncu kez hatırlattığında gözlerimi deviriyorum.

Baylor yüzünü buruşturur ve eli iri karnına gider. "Ah! Bu ufaklık gerçekten tekme atabiliyor."

Erin'in gözleri büyür. "Baylor, acaba ben ... sakıncası var mı? .."

O sözünü bitiremeden Baylor, Erin'in elini tutup Karnı. Erin ona Kutsal Kase'ymiş gibi bakıyor. Bebeğin hareket ettiğini hissettiği anda gözleri doluyor ve taşıyor.

"Aman Tanrım, Baylor," diyor. Baylor'un hamile karnına şaşkınlıkla bakıyor ve tekrar tekrar "Aman Tanrım" diye mırıldanıyor.

Sonra ağlar. Yani çirkin bir şekilde ağlıyor. Ellerini Baylor'un karnına sıkıca yapıştırırken utanmadan hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Sonunda geri çekiliyor, maskarası yüzüne bulaşmış. Gözleri alkol sersemliğiyle donuklaşmıştır. Hıçkırıkları azalırken tutarsızca konuşuyor. Hıçkırıyor, "Bunu özleyeceğim."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Erin, bebek sahibi olman hiçbir şeyi kaçıracağın anlamına gelmiyor. Her zaman bir şeyler yapmaya devam edeceğiz. Sen ve Baylor isterseniz bebekleri kızlar gecesine bile getirebilirsiniz. Merak etme. Harika bir anne olacaksın."

Gözyaşlarını silerek başını sallıyor. Ayağa kalkıyor ve lavaboya götürmek üzere boş yemek tepsilerinden birini alıyor. Yere düştüğünü duyunca hepimiz yerimizden sıçırıyoruz.

Sarhoş bir halde mutfak zeminine saçılmış cam parçalarını temizlemeye çalışırken elini kesmesini istemediğim için koşarak yanına gittim. "Erin, ben hallederim. Sen git uzan. Zaten geç oluyor ve gitmeliyiz."

Ben yerleri süpürürken Baylor Erin'i yatak odasına götürüyor. Bir dakika sonra aşağı iniyor ve Mindy ile Jenna'ya eve kadar eşlik edeceğini, ama Erin'in kusmadığından emin olmak için benim burada kalmam gerektiğini söylüyor. Vedalaştık ve ben yatak odasına çıktım.

Erin'in yatak odası görüntü ve kokuların çelişkisi. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz Erin'in çiçekli parfümünün etkisine giriyorum. Beyaz çarşaflarla örtülü büyük sayvanlı yataklarına doğru yürüyorum ve kendimi Uyuyan Güzel'e yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Yatakta onun yanına oturduğumda Griffin'in sert kokusuyla kendimden geçiyorum. Sessizce yatağın oturduğum tarafının onun uyuduğu taraf olup olmadığını merak ediyorum. Sonra sanki içgüdüyle oraya çekilmiş gibi

eli yastığına gidiyor ve her gece muhteşem saçlarının altında bulunacak kadar şanslı olan yumuşak çarşafı okşuyor.

Komodine baktığımda John Grisham'ın bir romanı, bir cep telefonu şarj aleti, biraz bozuk para ve Erin'in çok daha genç ve çoğunlukla saçsız olduğu zamanlardan kalma bir fotoğrafıyla dolu olduğunu görüyorum. Suçluluk duygusuyla yastığını rahatsız edici bir şekilde okşamayı bırakıyorum. Hakkını vermeliyim; romantizm olayını çok iyi biliyor. Nasıl görünürse görünsün güzel olduğunu düşündüğünü hatırlatmak için yatağının yanında çoğunlukla kel olan karısının bir resmini tutuyor.

Birçok kez kadınları kıskandım. Görünüşlerini kıskandım. Jet-set hayatlarını kıskandım. Kıyafetlerini kıskandım. Ama hayatımda ilk kez bir kadını, bir erkekle yaşadığı ilişki nedeniyle kıskanıyorum. Sonra bir yanımda bunun sadece erkeğin kendisinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyor.

Erin inliyor, elini üzerime koymak için dönüyor. "Seni seviyorum Skylar," diye mırıldanıyor. "Söz ver bana. Onlara göz kulak olacağına söz ver."

Onu rahatlatmak için elimi kolunda gezdiriyorum. "Elbette," diyorum. "Jenna ve Mindy için endişelenme, Baylor onların eve sağ salim dönmelerini sağlayacak. Biz hallederiz."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yankee Stadyumu'nun dışındaki bankta oturmuş Erin ve Griffin'i beklerken, Cumartesi gecesi Erin'in buluşmasından sonra nasıl sonunda yıkılıp 'sepeti' açtığımı düşünmemeye çalışıyorum.

Griffin o gece eve gelene kadar onunla kaldım. Sarhoş. Darmadağınık. Onu hiç görmediğim kadar güzeldi. Sarhoş Griffin, sinirli Griffin'den bile daha ateşliydi. Ona gecemizin kısa bir özetini yaptım, onun işkence dolu huzurunda gereğinden fazla kalmak istemiyordum.

Erin'le ilgilendiğim için bana teşekkür etti ve ayrılırken beni yanağımdan öptü. Masum bir öpücüktü. Minnettarlık öpücüğü. Bir erkek kardeşin kız kardeşine bahşedebileceği bir öpücük. Beni kesinlikle mahveden bir öpücük. O anı kafamda tekrar tekrar canlandırırdım. Onun kokusu -her zamanki kokusu sigara dumanı ve alkolle birleşmişti- ayık kafamın bile fanteziler içinde yüzmesine neden olan seksi bir aroma karışımıydı. Gömleğinin bir tarafı hafifçe açılmıştı ve eve geldiğinde birkaç düğmesini çözmüştü. Elimi içine sokup göğsünün sıcaklığını hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Acaba göğsünde kıl var mıydı? Ve kafasındaki saçlar kadar koyu renkte miydi? Karın kasları rüyalarımda her zaman olduğu gibi dokunuşumla dalgalanıp sertleşir miydi?

Dudakları yanağımanın etine değdiğinde zaman durdu. O anı hafızama kazırken gözlerim kapandı. Yüzümdeki nefesini, tenimdeki yumuşak, kendinden emin ağzını, bir anlığına benimkine sürtünen sert bedenini hatırlamak istedim. Acaba o küçük hareketin bana ne yaptığına dair bir fikri var mıydı? Fantezilerimi daha önce hiç hissetmediğim kadar körükledi. Eve dönerken taksi yolculuğu boyunca vücudum arzuyla uğuldadı. Doğru yerlere sürtünmek için koltuğumda kıpırdandım.

Doğruca odama gittim. Griffin'in içimde biriktirdiği gerginliği o bir taneyle dindirmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu benim için

masum bir öpücük. Eğer öpücüğü beni bu şekilde etkileyebiliyorsa, vücudumdaki ellerinin ne yapacağını merak ediyordum. Beni yakıp kül edeceklerinden emindim.

Yeni bir 'oyuncakla' yaptığım çılgınca uygunsuz gerginlik giderme seansından sonra suçluluk duygusu geldi. Dünya tarihindeki en boktan arkadaş olduğumu biliyordum. Akşamı karısıyla geçirdikten sonra Griffin hakkında nasıl fantezi kurabilirdim? *En iyi arkadaşım*la.

Pazar brunch'ını es geçtim. Griffin ve Erin de orada olacaktı. Bir gece önce ne yaptığımı bildiğim için onunla yüzleşemedim. Bütün gün kendimi cezalandırdım. Benden nefret edeceğini bile bile Erin'e ne yaptığımı söylemeyi bile düşündüm. İşte bu kadar suçlu hissediyordum. Onunla gerçekten birlikte olsaydım daha fazla utanç duyamazdım. Berbat bir arkadaşım ve bunu biliyordum.

Baylor kahvaltayı kaçırdıktan sonra beni kontrol etmek için aradığında ona olanları anlattım. Bana tam olarak ne yaptığını tekrarlattı. Yanağımı öperken elini üzerime koydu mu? *Hayır*. Sonra gözlerimin içine baktı mı? *Hayır*. Hafif müstehcen bir şey söyledi mi? Söylemedi.

Üçüncü dereceden sonra bana güldü ve suçlunun hamileliğim olduğunu söyledi. Griffin yanlış bir şey yapmadı ve fantezilerim tamamen normaldi. Bana bu konuda kendimi hırpalamamamı söyledi. Ona teşekkür ettim ve yapmayacağıma dair güvence verdim. Sonra günün geri kalanında hormonal suçluluk duygusu ve kendime acıma duygusu içinde yuvarlandım.

Ertesi gün Erin'i gördüm. Biletleri almak için restorana geldi ve benimle burada buluşacaklarını söyledi. Tek kelime etmedim. Fantezilerimi kendime saklayacaktım. Onu kaybetme riskini almak istemedim. Onu incitecek bir şey asla yapmazdım. Griffin şimdi ve sonsuza dek yasak bölgedeydi. Sadece önümüzdeki yirmi altı haftalık hamilelik hormonlarını atlatmam gerekiyordu ve sonra her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Bir boğazın temizlenmesi beni irkiltiyor ve Griffin'in çelik gibi gri gözlerine bakarken beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Sıcaklığın yanaklarıma hücum ettiğini hissediyorum ve umarım bu her yerde yazılı değildir beni nasıl etkilediğini yüzüme vuruyor.

Arkasına bakmak için boynumu eğiyorum. Erin yok. Harika, o gelene kadar burada bir gariplik denizi içinde oturmak zorunda kalacağız. Üstüne yapışan dar atletik tişörtünü fark etmemeye çalışarak sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Geniş göğsü daha sonra dar beline doğru güzelce inceliyor. Bariz bir şekilde seksi ve kalp durduracak kadar muhteşem.

En iyi gülümsememi takınıyorum, hayallerimin erkeği değilsin. "Selam."

"Merhaba." Kıyafet seçimimi değerlendiriyor. Tabii ki Yankees forması giyiyorum. Takım şapkamı da takmışım, at kuyruğumu da arkasındaki açıklıktan geğirmişim. En sevdiğim kot pantolonumu giyiyorum, ama üstteki iki düğmeyi açık bırakmak zorunda kaldım, bu yüzden gömleğimi bel kemerimin üzerinde sarkıttım. Forma üzerime büyük geliyor ve eminim gülünç göründüğümü düşünüyordur. "Bu konuda bir sorun yaşamayacağız, değil mi?" Karşılıklı formalarımızın arasını işaret ediyor.

Gülüyorum. "Hayır. Özellikle de kıcını tekmelediğimizde."

Bana sırtıyor. Sonra bana kötü haberi verdi. "Erin gelemedi. Son anda iptal etti. Görünüşe göre sadece sen ve ben varız."

Kalbim çılgınca atıyor. *Hayır! Hayır!* Erin bizim tamponumuz. Aramızda oturabilirdi. O oradayken bütün gün Griffin'e bakmak zorunda bile kalmazdım. Maçta bile değilmiş gibi davranabilirdim. Ne yaptığının farkında mı?

Gitmeliyim. Gitmek için bir bahane bulabilirim. Zihnim, bebekle ilgili bir şey olduğu konusunda onu endişelendirmeden doğru olanı bulmak için çalışıyor.

Ben bir şey söyleyemeden, kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Hadi, gidelim."

Sanki dokunursam beni yakacakmış gibi eline bakıyorum. Öyle olacağını biliyorum. Belki de bana dokunmasına izin vermezsem bu günü atlatabilirim. Maça odaklanabilirim. Kalabalığa. Yemeğe. Onun dışında her şeye. Ona zehirli bir bakış attım. "*O kadar* da büyük değilim, Griffin. Sanırım kimsenin yardımı olmadan da ayağa kalkabilirim." Elini görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve kendi ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Özür dilerim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Artık ayağa kalktığım için büyük beden formamı görünce kıs kıs gülüyor. "O şeyi giyince genç bir kız gibi görünüyorsun."

Bu yorumu nasıl karşılamam gerektiğinden emin değilim, omuz silkiyorum. "Bu kız öğrenci acıkmış. Bana bir sosisli ısmarlıyorsun."

"O şeylerin nitratla dolu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ağzının kenarları yukarı kıvrılıyor. Erin ve Griffin ne yiyip içtiğim konusunda hiçbir zaman baskıcı olmadılar. Beni bu konuda hiç sorgulamazlar ve denetlemezler. Yani ya dalga geçiyor ya da benimle kavga etmeyi seviyor.

"Sırf bunun için bana iki tane ısmarlıyorsun." Onun önünde tepiniyorum.

Arkamdan güldüğünü duyuyorum.

İmtiyazlar için kalabalık sırada duruyoruz ve heyecanı hissetmeye başlıyorum. Canlı bir spor etkinliğine katılmak gibisi yok. Ne olduğu önemli değil. Beyzbol. Futbol. Futbol. Hepsinde aynı his vardır. Taraftarların dostluğu. Patlamış mısır, nachos ve ızgara et kokusu. Ana müsabakadan önce herkesin yerini bulma telaşı. Sarhoş edici. Griffin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da en az benim kadar seviyor.

Biri arkamdan itti ve Griffin'in bana çarpıp beni devirmesine neden oldu. Yüzümü tezgâha çarpmadan önce beni yakaladı. "İyi misin?" Endişeli gözleri sanki bebek yaralanmış gibi vücudumu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Kelimeler bulmaya çalışıyorum ama beynimin algılayabildiği tek şey onun güçlü ellerinin kollarımda beni sabit tuttuğu. İri elleri pazularımı omuzdan dirseğe kadar neredeyse tamamen sarıyor. Onlardan gelen sıcaklık vücudumda dolaşıyor. Bunun onun yaptığı samimi bir hareket olmadığını biliyorum. Beni koruyor, çocuğuna ev sahipliği yapan kuluçka makinesini. Ama bu, bedenimin onun dokunuşuna tepki vermesini engellemiyor.

"Sky, iyi misin?" Sesi ısrarcı ve endişeli çıkıyor. Başımı sallıyorum.

Sessizce ellerini üzerimden çekmesini istiyorum.

Sessizce yapmaması için yalvarıyorum. "Evet, özür dilerim. Sadece sersemledim."

Ellerini yanına indirirken rahatlamış görünüyor. Tezgâha yaklaştığımızda bana Sky dediğini fark ediyorum. Ya da belki hayal görüyorum. Her neyse. Muhtemelen yine aptal hormonlarım yüzünden.

Birkaç dakika sonra, iki kişiye izin verilenden daha fazla yiyeceklerle uzaklaşıyoruz ve yakın geleceğimde bisiklet üzerinde fazladan elli mil olduğunu biliyorum. Koltuklarımızı bulmaya gidiyoruz, kollarımız sıcak

köpekler, tuzlu krakerler ve sütlü dondurmalar, benim için bir şişe su ve Griffin için bir bira.

Jake bizi aileler için ayrılmış bölüme sokmayı başardı. Griffin'in düşman tarafından kuşatılacağını bilerek gülümsüyorum. Koltuklarımıza yaklaştığımızda, bilmiş bir kaşını kaldırıyor ve alaycı bir tiksintiyle başını sallıyor. Her şeye rağmen eğlenceli olabilir.

Diğer takımı tutan birinin yanında oturmak ilginçtir. Birimiz ya da diğerimiz her zaman bağılıyor, tezahürat yapıyor ya da bir karara karşı çıkıyor. Ama asla aynı anda aynı duyguyu yaşamıyoruz. Bunu oldukça komik buluyorum. Görünüşe göre Griffin de öyle. İkimiz de takımlarımız için tutkulu olsak da, sahada olanlara verdiğimiz zıt tepkilere gülüyoruz.

Erin'in aramızda oturmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Hiç tezahürat yapar mıydı, yaparsa hangi takım için yapardı? Oyunu anlar mıydı? Şu anda bizim kadar ruhunu besleyen bir eğlence yaşar mıydı? Düşman kıyafetleri giymiş olmasına rağmen kocasını son derece dayanılmaz bulur muydu?

M a ç t a tansiyon yüksek. Skor berabere ve sağ sahaya doğru yapılan hızlı bir yerden vuruş üçüncü sıradaki koşucuya eve gitme fırsatı veriyor. Yankees'in sağ açık oyuncusu kale sahasına doğru inanılmaz bir atış yapar ve topu tam yakalayıcının eldiveni içine sokarak tam zamanında yakalayıcıyı yakalar. "Heeeeeee's OUT!" diye bağılıyor hakem, işaretini verirken

Kollarını açarak stadyumun büyük bir kısmının tezahüratlarına ve beşlik çakmalarına yol açtı.

Griffin oturduğu yerden fırlıyor ve önümüzdekilerin üzerine tırmanıyor. "Gözlerini kontrol ettirsen iyi olur, Blue. Buradan anlayabiliyorum, etketin altındaydı."

Bizim bölümdeki herkes bize dönüyor ve Griffin'in alışılmadık çıkışına bakıyor. Birkaç taraftar Griffin'in açıklamasına gönülsüzce katılmıyor. Ancak ben bu konuda o kadar da iyi değilim. "Gözlerinizi kontrol ettirmeniz gerek. Açıkça görülüyor ki kalenin en az bir karış uzağında vuruldu." Hâlâ ayaktayız, bu yüzden vurgulamak için ellerimi kalçalarımın koydum. "Peki küfür etmek *senin* için neden sorun değil?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Onun da kendiliğinden küfretmesinden gizliden gizliye hoşlandığım gerçeğini bir kenara itiyorum. Bazı erkekler küfrettiklerinde kaba ya da çocuksu görünürler, ama onun bunu yapma şekli içimi sızlatıyor.

Sorumu duymazdan geliyor. "Adam güvendeydi!" diye yüksek sesle tartışıyor. "Hayır, güvende değildi!"

"Uzman olan sen misin?"

"Gözlerim var. Doğru karardı, Griffin." Parmağımla tutucuyu işaret ediyorum. "Kusursuz bir sicili var. On üç maçtır evinde hiçbir etiketi kaçırmadı."

Griffin şaşkınlıkla bana bakıyor. Sonra gözleri bir kez daha sertleşiyor. "Bunun ne önemi var ki? İyi olması, kararın onun lehine olması gerektiği anlamına gelmez. Adam güvendeydi Sky."

"Dışarıdaydı!" Sosisli sandviçlerimin üzerinde soğan olmasını umursamadan yüzüne doğru bağıriyorum. "O kadar dışarıdaydı ki. Ve bana Sky deme."

"Siktir deme!" diye bağıriyor bana.

Stadyumdaki koltuklar geniş, ancak ileri geri bağıırken aramızda sadece birkaç santim olacak şekilde ayakta duruyoruz. Herkesin yerine oturduğunu ve sadece bizim ayakta kaldığımızı fark edene kadar birbirimize saçma sapan şeyler bağırmaya devam ediyoruz. Ve tüm gözler üzerimizdeydi.

Gözlerimiz aynı anda irileşiyor ve yüzünün kızardığını gördüğüme yemin edebilirim. Aceleyle oturuyorum ve o da beni takip ediyor, kollarını hışımla kavuşturuyor, belli ki telefon görüşmesi yüzünden hâlâ kızgın. Ya da tartışmamıza. Ya da her ikisine de.

Arkamdan gelen alçak sesli bir kıkırdama duyuyorum. Başımı çevirdiğimde iri beyaz sakallı yaşlı bir adam görüyorum. Başında bir Yankees şapkası ve büyük bir köpük parmak var. "Ne zamandır evlisiniz?" diye soruyor.

Griffin içtiği biradan bir yudum aldı. Önce adama, sonra bana bakıyor ve kıpkırmızı olduğuma eminim. Başını iki yana salladı. "Biz evli değiliz."

"Oh." Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Tıpkı benim ve Bess'in kırk yıl önce olduğu gibi konuşuyorsunuz. İçinizde birbiriniz için aynı ateş var. Belki bir gün siz de bizim gibi altıncı torununuzu bekliyor olursunuz."

Adama sertçe başımı sallıyorum. "Hayır, biz birlikte değiliz. O evli." Köpük parmaklı adam soru soran bir kaş kaldırıyor. "En iyi arkadaşım," diye ekliyorum. Başını sallıyor ve kıkırdarak ellerini yenilgiyle havaya kaldırıp koltuğuna yaslanıyor.

Açıklamak için ağzımı açıyorum ama Griffin nazik bir elini dizime koyuyor ve başını sallıyor. Bana ne söylediğini biliyorum. Bu yabancıya açıklamaya çalışmaya değmez. Durumumuz karmaşık. Diğer insanlara nasıl görüldüğü kafa karıştırıcı olabilir. Hamileliğin ortaya çıkmasını bekle, o zaman gerçekten dikkatleri üzerimize çekmeye başlayacağız. Griffin'e sessizce hak vererek gözlerimi deviriyorum. Elini dizimden çekince onu ne kadar özlediğimin farkına varıyorum.

Maçta birkaç tartışmalı düdüğü daha var, ancak oldukça dikkat çekici bir şekilde Griffin ve ben sessiz kalıyoruz. Sadece birbirimize bakıp gülüyoruz. Neyse ki 'kötü' düdüğü sonunda eşitlendi. Takımım iki sayı farkla kazanmasına rağmen Griffin bu konuda sızlanmadı, ben de sevinmemeye karar verdim.

Sonuç olarak, harika bir oyundu. Eğer kavgayı çıkarırsanız, Griffin ve benim arkadaş olduğumuzu söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

Kalabalığı merdivenlerden yukarı ve tünel boyunca takip ediyoruz ve Griffin beni beklemek için duvara yaslanırken ben en yakın tuvalete gidiyorum. Birkaç dakika sonra dışarı çıkıyorum, Griffin'i arıyorum ama onu bıraktığım yerde bulamıyorum. Onu aramak için arkamı dönüyorum ve birinin göğsüne çarpıyorum. "Özür dilerim," diyorum iri cüsseli adama bakarak.

Yavaş ve sabit bir sırtış yüzünde gezinirken aniden benim ve yabancının gözleri tanıdık bir şekilde parlıyor. "Bakın burada neyiz varmış."

Ağır Boston aksanından utanıyorum. Ateş kırmızısı saçlarını değerlendiriyorum ve bu adamda ne bulduğumu merak ediyorum. "Oh, merhaba." Griffin'i burada isteyip istemediğim konusunda ikilemde kalarak etrafıma bakıyorum. Bir yandan, adamın burada başka bir adamla olduğumu düşünmesi durumu yumuşatabilir. Öte yandan, Griffin'in geçmişteki patavatsızlıklarına tanık olmasına gerçekten ihtiyacım yok.

Ben etrafa bakınırken, adını asla öğrenemediğim adam konuşmaya devam ediyor, tekrarlamak için evine dönmekle ilgili bir şeyler söylüyor. Aksanı her sinirime dokunuyor. Bu benim sorunum değil.

Bostonluları sevmediğim için falan. Dördüncü sınıf öğretmenim Bay Hewitt'i suçluyorum. Hayatımda gördüğüm en acımasız öğretmendi. Ayrıca sanırım benden hoşlanmıyordu çünkü babamla tanışmadan önce annemle çıkmıştı. Onunla en başından beri lanetlenmişim. Rüyalarım giren inanılmaz kalın bir aksanı vardı. Bugüne kadar ara sıra Bay Hewitt'in sınıfta beni seçip herkese ne kadar kötü bir öğrenci olduğumu söylediği bir kabus görürüm.

Yani, sesi yüzünden ondan nefret etmem aslında bu adamın suçu değil. Sadece içten içe, bu şekilde konuşan bir adamla asla birlikte olamayacağımı biliyorum. Muhteşem ya da değil. Griffin, Red gibi konuşmasına neden olacak küçük bir kafa travması geçirebilseydi, dünyamda her şey yoluna girerdi.

"Var mısın?" diye soruyor gözleri, sözleriyle birlikte.

Sorunun ne olduğundan emin olmasam da kibarca, "Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim. O sırada erkekler tuvaletinden çıktığını gördüğüm Griffin'i aramakla meşguldüm.

Griffin yanıma geliyor, ama bu Red'in beni baştan çıkarıcı bir şekilde süzmesini engellemiyor. Griffin'in önünde tekrar soruyor, "Hadi ama, eğlendik, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim. *Ne oluyor be?* "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun? Bir karın ve çocuğun var. Yoksa yine bu küçük gerçeği görmezden gelmeyi mi seçiyorsun?"

Gülüyor. "Altı ay önce bana üçüncü kez binerken bu seni rahatsız etmiyor gibiydi."

Şaşkın yüzümün solduğuna eminim. "Seni tanı mıyordum bile, pislik herif." diye tükürürken Griffin'in spekülatif bir şekilde bana baktığını hissedebiliyorum.

"Doğru. Soramayacak kadar sarhoştun," diyor.

Yirmi dört yıl boyunca hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Griffin benim tam bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalı. Bardaki herhangi bir erkeği tavlayacak, dibe vurmuş bir fahişe. Sonra gözlerimi kısa süreliğine kapadım, çünkü haklı olabilirdi. Ben tam olarak böyleydim. Belki de tüm bu taşıyıcı annelik olayının arkasına saklanmasaydım hala öyle olacaktım.

Griffin'in savunmaya geçtiğini görüyorum. Bana bir adım daha yaklaştı ve pislige, "Gitmen gerekiyor. Hanımefendi

ilgileniyorum."

"Hanımefendi?" Red sırtıyor. "Tamam, madem öyle diyorsun. Nesin sen, bugünün et parçası mı?"

"Pek sayılmaz." Griffin sahiplenici bir kolla beni sarıyor.

Red bir kaşını kaldırır. "Evet, sanırım seni suçlayamam dostum. Ben de ikinci kez yemek için geri dönerdim. Adını bilseydim tabii." Belli ki Griffin'i kızdırmak için beni daha da küçük düşürmeye çalışıyor. "Ama o amcığa bir erkeğin yeteceğinden emin değilim, o yüzden küçük fahişenin sadık kalacağına güvenme."

Bir saniye içinde, her şey bir anda olur. Griffin'in yüzü adamın saçları kadar kızarır. Yumruklarını sıkı ve çenesine indirdiği tek yumrukla adamı yere serdi. Beni dikkatlice kenara itiyor ve adamın arkadaşlarından ona saldıracak kadar aptal olan varsa onların peşinden gitmeye hazırlanıyor. Arkadaşları iyi cüsseliydi ama Griffin'le boy ölçüşemezlerdi. Sanırım son derece yapılı arkadaşlarının bir yumrukla yere yığılmasını izledikten sonra, akıllıca davranıp onu savunmamaya karar verdiler.

"Pislik arkadaşını al ve ben gerçek bir hasar vemedi önce onu buradan götür." Griffin onun üzerinde geziniyor, tehdidini yerine getirmeye hazır. Beni iyice arkasında, diğer adamları da önünde tutuyor. Etrafımızdaki herkes onun sadece kendisine ait olanı koruduğunu düşünüyor. Haklılar ama düşündükleri sebepten değil. Çocuğuna göz kulak oluyor. Muhtemelen rastgele bir adamın benim ve cinsel geçmişim hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildir.

Red arkadaşları tarafından uzaklaştırıldıktan sonra kalabalık dağılır. Griffin onlar gözden kaybolana kadar savunmaya geçerek arkalarından bakar. Sonra arkasını döner. "Lanet olsun!" Elini tutuyor ve diğer eliyle kavıyor.

Tam ona seçtiği kelimeyi söyleyecektim ki eline baktım ve şimdiden şişmeye başladığını gördüm. "Aman Tanrım, Griffin." Kötü görünüyor. Adamın yüzünde kesip açmış olmalı. Kan kolundan aşağı akıyor ve kirli beton zemine damlıyor. "Burada bekle." Koşarak büfeye gidiyorum ve müşterilerin önüne geçip bir torba buz ve kâğıt havlu istiyorum. Hemen geri dönüp onları Griffin'in eline yerleştiriyorum. "Elinin röntgenini çekmeliyiz."

"Eminim sorun yoktur." Kafasını sallıyor. Eminim bunu yapmaması gerektiğini düşünüyordur. Çekip gitmeliydi. Adamın yaptığı tek şey "maça maça" demekti.

"Çok özür dilerim," diyorum ona.

Beni bu şekilde savunmak zorunda kalmamalıydı. Onu bu duruma benim hareketlerim soktu. Gözlerimi onun parçalanmış elinden çekemiyorum. Akmayan gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

"Hey." Griffin sağlam elini çenemin altına koyarak başımı kendisine doğru kaldırdı. "Bu senin hatan değil."

Yanaklarımdan aşağı ıslaklık süzülürken utanç içinde başımı eğiyorum. "Yanılıyorsun. Öyle." Gözlerimi kapatıp kalan gözyaşlarımı siliyorum. Artık utanmaktan endişe etmiyorum. H a k k ı m d a en kötü şeyleri duydu. Savunamayacağım şeyler. Çirkin şeyler. "Söylediği her şey doğru." Fısıltıyla konuşmama rağmen beni duyduğunu söyleyebilirim. "Ona yumruk attın ama buna gerek yoktu. O haklıydı. Ve şimdi elin ... Çok özür dilerim."

"Ona yumruk attım çünkü götlük yapıyordu." Sağlam elini omzuma koyuyor ve yüzüme bakmak için kendini eğiyor. "Geçmişte ne yaptığın umurunda değil. Sanki sen bir insan değilmişsin gibi senin hakkında böyle şeyler söylemeye hakkı yoktu."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Dışarıda kaç erkeğin benim hakkımda aynı korkunç şeyleri düşündüğünü sessizce merak ediyorum. Griffin gibi bir adam bulma şansımı kaybettim. Uzun zaman önce kaybettim. Bu benim. Bu benim hayatım. Artık lekелendim. Hiçbir düzgün erkek benim geçmişime sahip bir kızı istemez. Ve şimdi de benden olmayan bir çocuk taşıyorum. Bu muhtemelen şansımı daha da mahvediyor. Hangi erkek rahmini kiraladıktan sonra bir kızı ailesinin yanına getirir ki? Kaderimde yalnız kalmak var. Ya da Red gibi bir pislikle.

Birden, ne düşündüğümü fark ettim. *Bir erkek mi?* Griffin gibi bir adam mı istiyorum? Zamanımı geçirebileceğim iyi bir adam? *Hayatımı?*

Ve artık eminim. Burada durup Griffin'in yaralarını sarmasına yardım ederken, aylardır kafamı kurcalayan sorunun cevabını buldum. Erin'in kocasıyla olan ilişkisini kıskanmakla kalmıyorum, onun özel kocasını da kıskanıyorum. Erdemli sürtükleri savunan adam. Bir kadınla maça gidebilen adam.

ve karısına ihanet etmeyecek. Çocuğunu ne pahasına olursa olsun koruyacağını bildiğim adam.

Tamamen aşık olduğum ama asla sahip olamayacağım adam.

Kendimi çabucak affettiriyorum ve ne kadar zavallı olduğuma şahit olmadan yıkılabileceğim tuvalete geri koşuyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Özgürlük Adası'na giden feribotta Erin'in gördüğü her şeyi bir çocuk gibi özümsemesini izliyorum. Bana buraya daha önce de geldiğini ama kıymetini bilmek için hiç zaman ayırmadığını söyledi.

Ona her baktığımda suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. Beyzbol maçından bu yana geçen haftanın büyük bir bölümünü duygularımı nasıl kapatacağımı bulmaya çalışarak geçirdim, ama Baylor'un bir keresinde bana söylediği şeye geri dönüyorum - kime aşık olacağını seçemezsin.

Neden olmasın ki?

Gavin ve Baylor tekrar bir araya geldikten sonra, istemediği zamanlarda bile onu hep sevdiğini itiraf etti. Ona yaptığı o korkunç şeyden sonra bile. Bana kalbinin onu bırakmadığını söyledi. Başka insanlarla çıkmaya çalıştı. Hatta bir tanesi neredeyse bir yıl süren, erkeklerle gerçek ilişkileri bile oldu. Ama sonunda hiç yürümemiş. Onunla asla birlikte olamayacağını bilerek hayatını yaşamanın ne kadar zor olduğunu anlattı.

Kaderimde bu mu var? Özlem dolu bir hayat mı? Her erkeği Griffin'le kıyaslamak, asla onunla boy ölçüşemeyeceklerini bilmek? Her zaman asla sevmeyeceğini söyleyen sürtük bir kızın, yasak olan birine aşık olması ne kadar ironik ama belki de bir şekilde yakışıyor.

Belki de hissettiğim gerçekten aşk değildir. Belki Baylor haklıdır ve hormonlarım çıldırmıştır. Şehvet, işte bu. Bana dokunduğunda hissettiğim şey bu. Bana baktığında. Benimle aynı dünyada yaşıyor. Beni gerçekten suçlayabilir misin? O muhteşem biri. Her kadın aynı şeyi hissedirdi. Öte yandan, geçmişte birlikte olduğum bir sürü çekici erkeği aklımdan geçirirken, onlar için hissettiklerimin Griffin için hissettiklerimin yanına bile yaklaşamayacağını biliyorum.

Yasaklanmış. Sınır dışı. Yasaklı. Belki de bu meydan okumadır - onunla asla birlikte olamayacağımın kesinliği onu istememe neden oluyor.

Evet, hepsi bu. Derin bir nefes alıyorum ve tüm bunların sahip olamayacağım bir şeyi istemeye yönelik çocukça bir oyun olduğunu fark ederek gerginliği üflüyorum.

Çoğu New Yorklu'nun hafife aldığı anıtsal heykele yaklaşırken Erin'in gözlerinin heyecanla dolmasını izleyerek gülümsüyorum. "Biliyor musun, bu turda bebeklere de izin veriyorlar. Anne olduğunda yuvarlanıp ölecek değilsin ya."

Gözlerini kapatıyor ve bu soğuk günde güçlü öğleden sonra güneşinin yüzünü ısıtmasına izin veriyor. Gözlerini açıp bana dönmeden önce son bir güneş ışığını içine çekerek iç geçiriyor.

"Neyin var Erin?" Bana adı konmamış bir duyguyla dolu, unutulmaz karanlık gözlerle baktığında soruyorum. "Bir aydır beni şehrin her yerine sürüklüyorsun. Bunların hepsini bir bebekle de yapabilirsin. Belki gittiğimiz kulüplere gidemeyiz ama bebek bakıcılığı yapacak bir sürü insan var."

Hüzünlü gözleri, dudaklarında kıvrılan gülümsemeye ihanet ediyor. "Kendine vazgeçmeyeceğine dair söz versen bile birçok şeyden vazgeçmen gerektiğini duymuştum. Ben sadece zamanım varken olabildiğince eğlenmeye çalışıyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ona bakıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. "Biliyor musun, insanların 'bebek tatili' yaptığını duymuştum. Çocukları doğmadan önce son bir kez. Sonrasında yapamayacağın bir şey. Neden sen ve Griffin bunu yapmıyorsunuz? Avrupa ya da Avustralya gibi bir bebeğin uçamayacağı kadar uzak yerlere gidin. Eminim Piper nereye gideceğiniz ve ne yapacağınız konusunda size harika tavsiyeler verebilir." Giysilerimin altında hâlâ hemen hemen hiç belli olmayan büyüyen karnıma bakıyorum. "Ve bu fazladan yükü taşıma konusunda endişelenmene gerek olmadığına göre, bir dağa tırmanmak ya da sörf yapmak gibi heyecan verici bir şeyler yapabilirsin."

Erin'in eğlenceli bir şeyler yapmasını sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda Griffin'i bu duyguların azalmasına yetecek kadar uzun süre benden uzaklaştırabilecek bir fikir bulduğum için kendimle gurur duyarak gülümsüyorum. Belki biriyle çıkmayı bile deneyebilirim. Kimse beni şu anki halimle istemez. Ama tamamen duyulmamış bir şey değil. Ayrıca, adam her şey bittiğinde bir çocukla uğraşmak zorunda kalmaz.

Beklenmedik bir şekilde kalbim acıyor ve hayatımda ilk kez, belki de gelecekte bir noktada aileye benzeyen bir şeye sahip olup olamayacağımı merak ediyorum. Bu düşünce nefesimi kesiyor ve tek yapabildiğim, feribotun içinden geçerken zahmetsizce yarılan davetkâr mavi suya bakmak oluyor.

Erin kolunu bana dolayarak beni yanına çekti. "Hayır. Benim için öyle bir şey söz konusu değil. Arkadaşlarımla birlikte olabileceğim yerlerde takılmayı seviyorum. Hamileliğinin bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum. Baylor her an doğabilir. Onun için burada olmak istiyorum." Boş bakışlarla denize bakıyor. "İnanılmaz olacak. Sence bebeğini kucağıma almama izin verir mi?"

Saçma yorumuna sırtıyıyorum. "Tabii ki bebeğini tutmana izin verecek. Onun hayatını sana emanet eder. Hepimiz güveniriz. Ve çok yakında küçük Bean'in hayatı da sana emanet edilecek." Bunu söyleyince Griffin'in geçen hafta ne kadar korumacı olduğunu hatırlıyorum ve gülüyorum. "Maçta bebeğin için yaptıklarından sonra Griffin zaten tam bir baba modunda."

Gülümsüyor ve yüzü aydınlanıyor. "Bunu yaptığına çok sevindim. Tahmin bile edemezsin."

Bir an için tamamen delirip delirmediğini merak ettim. Griffin'in savunulmaması gereken bir kadını savunurken elini kırmasına neden bu kadar seviniyor? "Elini incittiği için memnun musun?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum.

"Tabii ki hayır, şapşal. Sana karşı da bana olduğu kadar koruyucu olmasına sevindim. Sen artık ailemizin bir parçasısın ve bu ob ... uh, ob . . . uh, . . . belli ki o da böyle hissediyor." Hissettiği duygular yüzünden kelimeler arasında bocalarken gözlerinin dolduğunu görebiliyorum.

"O *beni* korumuyordu, Erin," diye hatırlatıyorum ona. "Çocuğunu koruyordu. Sanırım bunun için onu suçlayamam, o sürünge'nin bana söylediği her şeyi hak etmiş olsam bile."

Suya bakmayı bırakıyor ve beni zorla döndürerek birbirimize bakmamızı sağlıyor. "Böyle konuşma. Bir daha asla böyle konuştuğunu duymak istemiyorum Skylar. Sen değiştin. Sen harika bir insansın. Duyduğuma göre, o zaman bile harika biriymişsin. Yanlış yönlendirilmişsin, hepsi bu. Eğer bir erkek olsaydın,

kimse sizi apkınlığınızdan dolayı suçlamaz. Bu kadınlara karşı tamamen adaletsiz bir ifte standart. Kimseyi kasten incitmediğinizi ve uygulamalarınızda her zaman güvende olduğunuzu biliyorum. Kapalı kapılar ardında yaptıklarınız kimseyi ilgilendirmez.

"Ama sen değıştin. Artık o kişi olmadığını söyleyebilirim. O zamanlar hayatında eksik olan ve bu şekilde davranmana neden olan her neyse, belli ki onu bulmuşsun. Geleceğinde harika şeyler görüyorum Skylar. Ve sen bunların her birini hak ediyorsun.

"Ve kimi koruduğuna gelince, sadece bebeğini korumuyordu. Ailesini de koruyordu, çünkü sen bizim için tam olarak bu hale geldin."

Beni kucağına çekti. Ve ilk kez onu sımsıkı kucaklıyorum, onu kendime doğru sıkıyorum, hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu anlamasını umuyorum. Kendimi tutmuyorum. İnsanlar yanımdan geçip sevgi gösterimizi gördüklerinde utanmıyorum.

Kolları etrafımda gevşediğinde, bir kez olsun daha uzun süre tutunan ben olduğumda gülüyorum. Sonra aniden ağırlığı üzerime öküyor. Vücudu yere doğru kayarken kendimi korkuluklara yaslıyorum. *Bayılıyor mu?*

Hayır, bayılmıyor; hâlâ bana bakıyor ama gerçekte orada değil. Sonra gözleri yukarı doğru yuvarlanıyor ve tüm vücudu şiddetle sallanmaya başlıyor. "Erin!" diye bağıryorum. Aman Tanrım. Biri yardım etsin!"

Etrafta hızla bir kalabalık toplanır. Biri ceketini başının altına koyar ve onu yavaşça korkuluklardan uzaklaştırır. "Epilepsisi var mı?" diye sorar yabancı.

"Epilepsi mi? Uh ... hayır, sanmıyorum. Bir keresinde kanser olmuştu." Söylemesi biraz saçma olabilir ama ona neler olduğunu anlamıyorum.

Başka bir adam kalabalığı yarıyor. "Ben doktorum," diye ilan ediyor. "Lütfen, herkes onu biraz rahat bıraksın. Ve biri 911'i arasın."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve parmaklarını onun boynuna koymasını izlerken ellerim neredeyse onun vücudu kadar kötü titriyor. Sonra, o da hepimiz gibi onu izliyor. Sarsılan vücudu

bana sudan çıkarılmış bir balığı hatırlatıyor. Boynu geriye doğru kırılıyor. Kolları ve bacakları kaskatı, ancak yan yatarken önden arkaya doğru şiddetli bir şekilde kasılırken gövdesiyle birlikte sarsılıyor. Sudan çıkmış bir balık gibi, oksijensiz mi kalıyor diye merak ediyorum. Dehşet içinde nefes alıyorum.

"Bir şeyler yap!" Ona bağıriyorum. "Sen bir doktorsun!"

Bana sempatik bir bakış attı. "Hanımefendi, arkadaşınız nöbet geçiriyor. Uygun ilaçlar olmadan, kendine zarar vermemesini sağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Çok yakında geçecek." Kalabalığa bakıyor. "Biri ambulans çağırdı mı?"

Bir kadın ağlıyor, "Evet! Onları telefonda yakaladım. Sorular soruyorlar." Ben hayatımın en dehşet verici anını yaşayan arkadaşımı çaresizce izlerken, doktor kadına sevk görevlisine hangi bilgileri aktarması gerektiğini söylüyor.

Erin'in ağzından salya akıyor. Saçları başının altındaki yabancının paltosunun üstünde savruluyor. Giysileri, feribotun güvertesinden henüz buharlaşmamış sabah çiyinden dolayı kirleniyor ve sırlıklam oluyor. Ölmek üzere olduğuna emin olduğum bu kadını şaşkınlıkla izliyorum. Bir insanın tek yapabildiği şeyin burada durup buna tanıklık etmek olduğunu anlayamıyorum. Birinin yardım etmesi için birkaç kez daha bağıriyorum. Bacaklarım tutmadığında ve yere düşmeye başladığımda kollar bana sarılıyor.

Sonra, muhtemelen sadece bir ya da iki dakika olan ama saatler gibi gelen bir sürede Erin tamamen hareketsiz kalıyor. Kalbim bedenimden sökülüp alınırken yerde cansız yatıyor. İçgüdüsel olarak karnıma dokunuyorum, bu bebeğin daha tanışma fırsatı bile bulamadan annesini kaybetme düşüncesiyle dehşete düşüyorum.

Arka planda siren sesleri duyuyorum ve bir ambulansın buraya nasıl gelebileceğini merak ediyorum. New York Limanı'nın ortasındayız.

Doktor onu sırt üstü yatacak şekilde ayarlıyor. Yüzüne doğru eğilir, kulağını ağzına yaklaştırırken parmaklarını tekrar boynuna bastırır. "Nefes alıyor," diyor. Arkamızdaki büyük kalabalıktan toplu bir rahatlama sesi duyuyorum.

Hayatımın sonraki on dakikası bulanıktı. Turuncu ceketli adamlar etrafımızda itişip kakışıyor, Erin'i sırt tahtasına yatırırken yüzüne oksijen maskesi takıyorlar. O ve ben şehre doğru giden daha küçük bir tekneye bindirildik. Elimi tutmaya çalışıyorum

ama onun üzerinde çalışıyorlar ve ben uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Bana cevabını bilmediğim sorular soruyorlar.

Hastaneye koşturduğumuz süre boyunca tek düşünebildiğim bunun benim hatam olduğu. Bunu ben yaptım. Kocasına aşık oldum. Kısa bir an için Erin olmasaydı nasıl olurdu diye düşünmeme izin verdim. Bencilce davranışlarımla buna ben sebep oldum. Hiçbir şey değişmedi. Ben değişmedim. Altı ay önceki korkunç insanım. Kendimi başka bir şey olarak kamufle etmeye çalıştım. Olmadığım biri gibi davranmaya çalıştım. Ama bu kanıt.

Tanrı'ya dua ediyorum ki, hayatımdaki en iyi arkadaşı öldürmedim. vardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kurtarma botundaki dualarım dışında bunu daha önce hiç yapmamıştım. Hastane şapelinde otururken Tanrı'yla konuşmak için bir tür protokol olup olmadığını merak ediyorum. Ona sadece ne istediğimi mi söyleyeceğim? Bir tür form mu doldurmam gerekiyor? Benim gibi birini dinlemeye zahmet eder mi?

Çocukken kiliseye gitmediğimden değil. Gittim. Küçükken ailem beni Pazar Okulu'na götürürdü. Ancak restorani açtıklarında çok sık gitmez olduk. Bir iş sahibi olmak her anlarını alıyordu ve kiliseye zaman ayırmak öncelikler listesinde alt sıralarda yer alıyordu.

Yine de O'na inandığımdan oldukça eminim. Özellikle de Bean'in ultrasonunu gördükten sonra. İnsanın kendi içinde başka bir insan yetiştirebilmesi kadar olağanüstü bir şey, tüm bunları yönlendiren güçlü bir varlık olmadan nasıl mümkün olabilir? Dünyada bilimle açıklanamayacak şeyler olduğuna inanıyorum. Eğer iyi bir insansanız, başınıza iyi şeyler geleceğine inanıyorum.

Erin'in hastanede bir yatakta cansız yattığını düşündüğümde bu son inancım da yerle bir oluyor. O tanıdığım en iyi insan, içi dışı bir. Bir karıncayı bile incitmez. İnsanları tüm hatalarıyla kabul eder. Başına bunların gelmesini hak etmiyor. Bebeklerine zarar vermeden yapabilseydim, onunla bir dakika içinde yer değiştirirdim. Onun iyi olmasına izin verirse Tanrı'yla her türlü anlaşmayı yaparım.

Hastaneye giderken onu arayabilecek kadar sakinleştiğimde Griffin'in sesindeki dehşeti hatırlıyorum. Bencilce, bu dünyada bana bir şey olduğunda onun verdiği tepkiyi verecek kadar beni önemseyen birinin olup olmayacağını merak ediyordum. Çaresizliğini duyabiliyordum. Gözlerinden dökülen yaşları hissettim.

Gözleri. Erin ve annesiyle yaşadığı tüm o korkunç anları hatırladığını biliyordum.

Griffin bekleme odasında her an geri çağrılmaya hazır bir şekilde otururken, ben kilisede saklanmaya devam ediyorum. Kocas ve ailesinin çoğu buradayken onu en son benim göreceğimi biliyorum.

Erin'in aile üyeleri gelip gidiyor, omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor ya da sessizce dua etmeden önce sessiz bir an için benimle dertleşiyorlar. Onlara teselli vermeye çalışıyorum ama garip bir şekilde, teselliye ihtiyacı olanın ben olduğumu düşünüyorlar. Benimle konuşurken hepsi karnıma bakıyor. Her biri durumumuzu biliyor. Her biri annesiz büyüyecek bir çocuk için benim kadar üzülüyor. Yine de hepsi yaptığım şey için beni övüyor. Hiçbiri bunu hak etmediğimi anlamıyor.

Şapel ben ve Erin'in ablası Jane dışında boşaldığında yanıma gelip oturdu. "Arkadaşlarından bazıları dışarıda bizimle birlikte bekliyor. Sen hayatına girdiğinden beri Erin'in pek çok harika insanla tanıştığı kesin. Etrafının bu kadar kalabalık olduğunu hiç görmemiştin. Liseden beri. Sen onun için çok özelsin ve sadece bebek yüzünden değil."

Hak etmediğim sözlerine omuz silkiyorum. "Bana bundan bahsedebilir misin?" diye sordum. "Hep merak etmişimdir, Erin gibi harika biri nasıl olur da arkadaş olmak için kapısını çalmaz diye. Herkese karşı çok iyi davranıyor. Ama biraz yalnız biri gibi görünüyor, sanırım."

Jane başını sallar. "O yalnız biri. Ta ki sen gelene kadar. Ama her zaman böyle değildi."

"Evet, bana görünüşünün diğer kadınların gözünü korkuttuğunu ve bu yüzden kolay arkadaş edinemediğini söyledi."

Jane gülüyor. "Sana böyle mi söyledi?" Eğlenerek başını sallıyor. "Erin'in istediği kadar arkadaşı olabilirdi. Kadınlar onun dünyasına kabul edilmek için sıraya girerdi. Ama liseden beri, kalabalık arkadaş grubu kanserli kızıdan yeterince hızlı kaçamadığından beri, kimseyi içeri almakta tereddüt ediyor. İnsanlara iyi davranıyor ve onlar da her zaman onunla arkadaş olmaya çalışıyor ama o onları itiyor. Uzun zamandır içeri aldığı ilk kişi sizsiniz."

Karnıma bakıyorum. "Şey, biraz zorunda kaldı, Jane."

"Hayır, yapmadı. Onun vekili olman seninle arkadaş olmaya zorlandığı anlamına gelmez. Senden bahsedişine bakılırsa, sanki onun ruh eşi gibisin. İkinizin çok farklı hayatlar yaşadığını biliyorum ama sana karşı bir bağ hissediyor. Başka kimseyle kuramadığı bir bağ. Belki Griffin'le bile. Seni kız kardeşi gibi seviyor Skylar." O konuşmaya devam ederken her birimizden gözyaşları dökülüyor. "Ve burada ne olursa olsun, seni her zaman ailemizin bir parçası olarak kabul edeceğiz."

Bir kız kardeş. Erin beni kız kardeş olarak mı görüyor? Diğer bazı dinlerin sembolleriyle birlikte odanın köşesinde duran haça bakıyorum. Bir kız kardeş ona benim yaptığımı asla yapmaz. Bir kız kardeş asla, bir saniye bile, onun sahip olduğu şeyi istemez. Bir kız kardeş asla benim kadar alçalmaz.

"Erin'in insanların içindeki şeyleri görmek gibi esrarengiz bir yeteneği var." Rahatlatıcı bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bazen onların kendilerinde bile görmedikleri şeyleri görür. Kendini küçümseme Skylar. O sana inanıyor."

Kiliseden çıkmak için ayağa kalktığımda, kız kardeşler hakkında söylediklerimi yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ediyorum.

Erin'in hayatımın bir parçası olduğu son ayları düşünüyorum. Kocasına duyduğum yersiz özleme rağmen, hatırlayabildiğim en mutlu zamanlardı. Şu anda, tam şu anda, onun düşündüğüm kişi olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum. Kendimi Griffin'i bir arkadaş olarak kabul etmeye, artık ona bakmamaya ya da beni kötü bir insan yapacak şekilde düşünmemeye zorlayacağım. Ona ve onun beni gördüğü şekle layık olmak için kendime ve Tanrı'ya söz veriyorum. Onun en iyi arkadaşı olacağıma. Onun kız kardeşi olacağıma.

Arkamdaki boş sıraya biri oturduğunda burada ne kadar zamandır oturduğumu bile bilmiyordum. Sessizce hıçkırdığını söyleyebileceğim biri. Kim olduğunu biliyorum. O yakınımdayken hep bilirim.

Arkamı döndüm, gördüğüm şey karşısında şok oldum. Nefesim kesildi, en kötüsünü düşündüm. Griffin'in gözleri kızarmış ve şişmiş, yüzünün çizgileri derin bir endişeyle kazınmış. Yanakları silmekten yorulduğu gözyaşlarıyla ıslanmış. Kırılmış görünüyor.

"Oh, Tanrım ... o-"

"Hayır," sesi kırılır. Boğazını temizliyor. "Seni görmek istiyor."

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce tüm bedenimi rahatlatan anlık bir sevinç hissi yaşıyorum. Eğer o iyiye, Griffin neden tamamen harap olmuş görünüyordu? "Neler oluyor?"

"Herkesten önce seni görmek istedi," diye mırıldanıyor, sesi kısık. "Ben de onu görmeye gittim. Ama şimdi seni istiyor. Oda 817. Sadece git."

Gitmek için ayağa kalkmadan önce başka bir şey söylemiyor. Aklım ne yapacağımı bilemiyor. Hayatta olduğu için zıplamalı mıyım? Oda 817'de bulabileceğim şeylere karşı temkinli mi olmalıyım? Çekinerek yerimden kalkıyorum ve kapıya doğru yavaş adımlarla ilerliyorum. Saatiye bakıyorum ve saatlerdir burada olduğumu görüyorum. Haşa dönüp bakıyorum ve son bir dua gönderiyorum.

Sevdiklerini görmeye giden diğerleriyle birlikte asansöre biniyorum. Onlar gibi çiçek ya da balon almak için hediyelik eşya dükkanına uğramadığım için kendimi azarlıyorum. Ona ulaşmak için acele ederken, iyi dileklerimin bir sembolünü getirmemi dikte eden ziyaret protokolünü tamamen unutmuşum. Buradan ayrılır ayrılmaz ona bulabildiğim en büyük beyaz zambak aranjmanını göndereceğime yemin ediyorum.

Oda 817'ye giden yolu buluyorum ve kısmen açık olan kapıda duruyorum. İçeri girmeden önce beni hazırlayabilecek ne duyabileceğimi görmek için bir süre dinliyorum. Sessizlik. Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum. Sonra bir tane daha.

Kapıdan içeri girdiğimde gördüğüm şey karşısında şaşkına döndüm. Erin yatakta doğrulup oturmuş, her zamanki gibi görünüyordu ama üzerinde tasarımcı kıyafetleri yerine gösterişsiz bir hastane önlüğü vardı. Saçları yapılmış ve makyaj yapılmış. Birkaç saat önceki halinden tamamen farklı görünüyor. Kapıdan girdiğimi gördüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bu gülümseme bana Jane'in söylediği her şeyin kesinlikle doğru olduğunu söylüyor. Bana bu şekilde bakan diğer insanlar sadece ailem. Artık eminim. Erin benim ailem.

Bacaklarım beni o kadar hızlı ona doğru itiyor ki neredeyse yatağın üzerine düşecektim. Onu alışılmadık derecede sıkı bir şekilde kucaklıyorum. "Ödümü kopardın, Erin."

Omzuma doğru başını sallıyor. "Biliyorum. Üzgünüm, bu senin için korkunç olmalı. Daha önce sadece bir kez oldu, Griffin'in Afrika'da olduğu hafta. Bu şekilde öğrenmek zorunda kalmayacağını umuyordum."

Geri çekiliyorum ama ellerimi kollarında tutuyorum. "Neyi öğreneceğim? Epilepsin var mı?"

İç çekiyor.

Bir cevap almak için gözlerini yokluyorum. İstediğim cevabı alamıyorum. İstediğim cevap, nöbet geçirmesine neden olan garip bir virüsü olduğu ve onu iyileştirmek için antibiyotik verdikleri. Ya da bir süre önce kafasını çarptığı için bir tür beyin kanaması geçirdiği ve şimdi bunu bulup düzelttikleri. Ama gözlerinin derinliklerinde gördüğüm cevap bunların hiçbiri değil. Çok daha kötüsü. "Ne oldu? Söyle bana, Erin. Griffin'in ne kadar harap olduğunu görebiliyordum. Kötü bir şey olduğunu biliyorum. Kanserin geri mi döndü?"

Ellerimi tutuyor, benimkilerden biri onunkilerde. "Evet ve hayır." Ellerimden birini bırakıyor ve yanındaki yatağa vurarak bana yer açmak için yana kayıyor. "Yine kansere yakalandım ama bu daha önce yakalandığım kanser değil."

Nefesim kesildi. "Oh, Tanrım, Erin. Hayır!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve onu bir kez daha kucaklamak için kendime çektiğimde saçları tarafından emiliyor. Bana ilk kez kansere yakalandığında anlattığı her şeyi hatırlıyorum ve ona geri kusuyorum. "Daha önce yenmiştin. Sen çok güçlü bir insansın. Ve bu sefer, senin için burada olacak çok daha fazla kişi var. Hiçbir yere gitmiyoruz. Buna güvenebilirsin."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ve bunun için sizi seviyorum. Ama bu sefer farklı Skylar."

"Nasıl farklı?" Ben soruyorum.

"En baştan başlayayım." Rahatlamak için yastığına yaslanıyor. Elimi sanki bir can simidiymiş gibi tutuyor. "Lisedeyken, teşhis konmadan önce bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Büyük bir şey değildi, sadece burada bir sancı ve orada bir ağrı gibi küçük şeylerdi. Ama yine de gençtim ve bunun geçeceğini ve sonsuza kadar yaşayacağımı düşünüyordum. Bu yüzden birkaç ay önce aynı duyguları yaşamaya başladığımda, tüm bunları tekrar yaşamak zorunda kalacağımı duymaya hazır değildim."

"Birkaç ay mı?" Gözlerimi sımsıkı kapatıp her şeyi unutmayı diliyorum. "Bunu birkaç aydır biliyordun ve kimseye söylemedin mi?"

"Bitirebilir miyim?" diye şakacı bir göz kırpmayla beni azarlıyor. Başımı sallıyorum ve elini sıkıyorum.

"Hamile olduğumu öğrendikten birkaç hafta sonra başım ağrımaya başladı. Daha önce de menopoza girdiğimde başım ağrımişti, bu yüzden pek önemsemedim. Sonra başka şeyler olmaya başladı. Sağ kolumda güçsüzlük hissettim. Ara sıra kelimeleri hatırlamakta zorlanmaya başladım. Bazen de başım dönüyordu."

Beynim, onunla birlikte olduğum ve başına gelenleri görmezden geldiğim tüm zamanları gözden geçiriyor. Kanepemde neredeyse bayılıyordu. İçkiye ya da duygulara bağladığım cevapsız kelimeler. Doğum mağazasında cüzdaniyla yaşadığı sorun. "Bir şeyler söylemeliydim. Tüm bunları fark ettim ama kafamda bahaneler uydurdum. Özür dilerim. O zaman söyleseydim belki daha erken kontrolden geçerdiniz."

Başını iki yana sallar. "Hayır, yapmazdım. İnkâr içindeydim. İşler ilerlediğinde ve bir sorun olduğundan emin olduğumda bile, Griffin'in uzakta olduğu haftaya kadar doktora gitmedim. İlk nöbetimi o zaman geçirdim."

Elim hıçkırıklarımı örtmek için yukarı kalktı. "Hayır! Çok üzgünüm. Yanında olmalıydım. O yokken senin yanında olmalıydım."

"Bu senin hatan değil Skylar. Her neyse, olay olduğunda Jane yanımdaydı. Benimle ilgilendi ve hastaneye gitmemi sağladı."

"Jane biliyor mu?"

Başını sallıyor. "Bütün ailem biliyor. Onlara gizlilik yemini ettirdim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Sonra Jane'in tüm bu olanlardan Griffin ya da benim kadar etkilenmiş görünmediğini fark ediyorum. Şapelde tam tersi olması gerekirken beni teselli ediyordu. "Griffin de bilmiyordu, değil mi? Onu az önce gördüm ve altı haftadır bunu bilmesine imkân yok. Neden ona söylemedin? Neden bana söylemedin? Seninle kemoterapiye, radyasyona ya da her neyse ona gidebilirdim." Uzun, kalın saçlarına hayran kaldım.

Saç. "En azından bu sefer saçların dökülmüyor. Bu da bir şeydir."

"Öncelikle Griffin'in haberi yoktu, bugüne kadar yoktu. Ben de öyle olmasını istedim. Benim için üzülmesini ve geçen sefer yaptığı gibi bana çocuk eldivenleriyle davranmasını istemedim. Mecbur kalana kadar bilmenizi istemedim. Size yük olmak istemedim.

"Ve bu sefer radyasyon ya da kemoterapi olmayacak." Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bendeki şey tedavi edilebilir değil. Ölümcül, Skylar."

Terminal mi? Gözlerimden yaşlar, onları silebileceğimden daha hızlı akıyor. "Tanrım, hayır!" Hıçkırarak başımı omzuna yaslıyorum. Ona tutunmak için kollarımı bir kez daha ona doluyorum. Onu bu dünyada elimden geldiğince uzun süre yanımda tutmak için. Kollarım bitene kadar ona sarılıyorum, tüm bu süre boyunca bunun olmasına neden olduğum tüm korkunç şeyler için sessizce özürlerimi haykırıyorum.

Erin gözyaşlarım kuruyana kadar ağlamama izin veriyor. Nefesim tekrar düzene girmeden önce kabarıyor ve hıçkırıyorum. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını görmek için başımı kaldırıyorum. "Bana daha fazlasını anlat. Her şeyi bilmek istiyorum. Belki yapabileceğimiz bir şey vardır."

"Yapacak bir şey yok. Dördüncü derece glioblastomum var. Ameliyat edilemez bir beyin tümörü. Yüzde yüz ölümcül."

Onun yanında gerildim. "Yirmi yedi yaşındasın, Erin. Hâlâ çok gençsin. Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Bu diğer kanserin yüzünden mi oldu? Beynine mi sıçradı?"

"Glioblastomlar tıbbi bir gizemdir. Çoğu zaman onlar için bir açıklama yoktur. Başka bir kanser yüzünden ortaya çıkmazlar. On sekiz yaşımdayken aldığım radyasyonun neden olduğu küçük bir olasılık var ama bunu bilmenin bir yolu yok. Bu sadece nadir görülen, açıklanamayan şeylerden biri."

"Ameliyat edip çıkaramazlar mı?"

"Ameliyat edip bir kısmını alabilirler. Ama tekrar büyüyecektir. Her zaman büyür. Ve beyin ameliyatından sonra iyileşmek hayatımın son birkaç ayını geçirmek istediğim bir şey değil."

"Aylar!" Nefes nefese kaldım, şimdi yine hıçkırıyorum. Başını salladı.

"Neden dağılmıyorsun?" Ona bağıyorum. "Neden bununla savaşıyorsun? Bunu uzatmanın bir yolu olmalı. Sana ilaç ya da başka bir şey veremezler mi? Nasıl burada oturup bana sakince sadece birkaç ay ömrün kaldığını söyleyebiliyorsun? Neyin var senin?"

Erin gülümsüyor. Gerçekten bana gülümsüyor. Ölüyor ama yine de gülümsüyor. "Skylar, bunu kabullenmek için altı haftam vardı. Çoktan yas tuttum. Ölümü kabullenmenin tüm aşamalarından geçtim. Buraya gelebilmek için haftalarca öfke, inkâr ve kendime acıma içinde yuvarlandım. Sen ve Griffin daha yeni öğreniyorsunuz, bu yüzden benim bulunduğum yere gelmeniz zaman alacak."

Bana ne söylediğini fark ediyorum ve aklım altı hafta öncesine gidiyor. Ultrasondan hemen sonra içine kapanmıştı. Griffin'in Afrika'ya gittiği hafta. Bebek yüzünden korktuğunu düşündüm. Griffin de değişikliği fark etti. Birkaç hafta sürdü ve sonra her türlü çılgınlığı yapmaya başladı. Beni hiç gitmediği yerlere sürüklüyordu. Bir şeyleri kaçırmakla ilgili belirsiz yorumlar yapıyordu.

"Asla senin olduğun yere gelemeyeceğim. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını asla kabul etmeyeceğim. Bir şeyler olmalı. Bebek doğduğunda burada olmayı *denemek* bile istemiyor musun? *Senin* bebeğin?" Elini tutup küçük bebek yumruma yapıştırıyorum.

"Hayatıma bir ya da iki ay ekleyebilecek kemoterapiler deneyebilirim. *Olabilir*. Ama bunların bir bedeli var Skylar. Kalan zamanımı ilaçlarla, kusarak ve saçlarımı dökerek geçirmek istemiyorum. Kemoterapinin o kadar çok yan etkisi var ki yaşam kalitem berbat olur. Bir mucize eseri doğuma kadar gelebilsem bile, bunu fark edecek kadar uyanık bile olmayabilirim."

"Ama bu bir şans," diye yalvarıyorum. "Seninle tanışma şansını bebeğe borçlu değil misin?"

"Hayır," diyor ısrarla. "Olabilirdiğince uzun süre iyi hissetmek istiyorum. Tümörün neden olduğu şişliği azaltmak için bana steroid veriyorlar. Bu bazı semptomlarımı hafifletmeye yardımcı olacaktır. Ama hayatımı uzatmayacak; sadece sonuna kadar biraz daha az tatsız hale getirecek."

Hâlâ şoktayım ve kelimelerimi zorlukla çıkarabiliyorum, "Peki bunun ne zaman olabileceğini tam olarak nasıl bileceğiz?" diyorum.

"Bana her an olabileceğini söylediler ama olduğunda da hızlı bir şekilde, muhtemelen birkaç haftalık bir süre içinde gerçekleşecek. Ben de böyle olmasını istiyorum. Birkaç gün ya da hafta daha *acı* çekmemi - sizin acı çekmenizi- uzatmak istemiyorum. Bu bebeği hiç göremeyeceğim anlamına gelse bile. Huzur içinde ve çabucak ölmek istiyorum. Griffin'in beni bir sebze gibi hatırlamasını istemiyorum. Annesi de böyleydi. Ölmesi aylar sürdü. Onun yok oluşunu izledi. Ben de bunu istemiyorum. Senden de isteklerime saygı göstermeni bekliyorum. Ailem saygı duyuyor. Ben öleceğim ve herkesin bunu kabul etmesi gerekiyor."

Daha önce vapurda söylediklerimi hatırlarken elim bir kez daha hıçkırıklarımı örtüyor. *Yuvarlanıp ölecek değilsin ya.* "Tanrım, Erin. Bu öğleden sonra söylediklerim için çok özür dilerim, senin ölmen hakkında. Ne kadar düşüncesiz bir kaltağım. Beni affedebilecek misin?"

"Affedilecek bir şey yok. Bu senin hatan değil. Davranışlarıma dayanarak yaptığım tamamen geçerli bir yorumdu. Bu konuda kendini hırpalama. Kendini *hiçbir şey* için üzme Skylar. Ama lütfen, bu konuda desteğine ihtiyacım var. Senin desteğine herkesten daha çok ihtiyacım var."

Karnıma bakıyorum. "Ama ne hakkında-"

"Hiçbir şey için endişelenmeyin. Her şey yoluna girecek," diyor. "Yarın daha fazla konuşabiliriz. Şu anda dinlenmek istiyorum ve sonra bazı planlar yapacağım. Gitmeden önce yapmak istediğim şeyler var. Bana yardım etmeni istediğim şeyler."

"Ne istersen," diyorum gözyaşlarımdan arasından. "Sana her konuda yardım ederim, Erin."

"Griffin'le konuşmanı istiyorum. İkiniz bunu birlikte yaşayacaksınız. Ailem ikinizi de desteklemek için orada olacak ama birbirinize yaslanmanız gerekiyor. Gidin. Onu bulun ve bunu atlatmaya çalışın."

Başımı salladım ve ona son bir kez sarıldım.

"Şimdi git buradan. Yoruldum. Sana yaptıracığım onca şey için gücümü geri kazanmalıyım."

Seçtiği kelimeler karşısında sırtıtmaya zorluyorum kendimi. Sonra ayağa kalkıyorum ve titreyen bacaklarımdan beni odanın diğer ucuna taşıyabileceğini umuyorum. Bir göz attım

Ağır göz kapakları kapanıp huzurlu bir uykuya dalarken Erin'e bakıyorum. O kadar güzel ki. Bununla başa çıkma şekli bile çok güzel. Geride kalan zamanının sevgi, kahkaha ve dostlukla dolu olması için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Benden istediği her şeyi yapacağım.

Herhangi bir şey.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir şekilde kendimi bekleme alanında buluyorum, buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Uyuşmuş durumdayım. Bir insanın başına bu kadar çok kötü şey gelebileceğine inanamıyorum. Çok harika bir insanın. Bu hiç mantıklı değil. Belki de gerçekten bir Tanrı yoktur. Erin'in kansere yakalanmasına, çocuk sahibi olma yeteneğini kaybetmesine ve sonra da bir bebek sahibi olmanın bir yolunu bulup bunu ondan almasına nasıl izin verebilir?

Baylor'a ve tüm arkadaşlarımıza haber verildiği çok açık. Boğuk hıçkırıklar, şiş gözler ve şaşkınlık dolu bakışlar çoktu. Erin'in anne babası ve dört kız kardeşi, arkadaşlarını ve Griffin'i teselli etme görevini üstlendiler. Erin gibi onların da bunu kabullenmek için zamanları oldu. Ama acaba yaşamı uzatan bazı seçenekleri denemesi için yeterince uğraştılar mı? Bir insanı bu kadar çabuk öldürebilecek bir hastalık olduğunu düşünemiyorum. Bu sabah iyi görünüyordu. Şu anda bile iyi görünüyordu. Gerçekten vücudunda onu birkaç ay içinde öldürebilecek bir şey mi büyüyor?

Eve gittiğimde beyin tümörlerini araştırmayı aklıma not ettim. Griffin'le konuştuktan sonra. Çünkü benden yapmamı istediği şey buydu. Ve ne isterse yapacağım. Kalan zamanı için mükemmel bir arkadaş olacağım.

Griffin ve en iyi arkadaşı Mason'ı görmek yürek parçalayıcı. İşte iki iri yarı, çok sert alfa erkeği ve gözyaşları içinde titreyen bir karmaşaya düşmüşler. Erin, Griffin'le dört yıl önce arkadaş olduklarından beri Mason'la yakınlaşmıştır; Griffin, Sports Illustrated için Mason'ın da yer aldığı, gelecek vaat eden üniversite sporcularıyla ilgili bir makale çekmiştir. Aralarındaki neredeyse beş yıllık yaş farkına rağmen Griffin ve Mason hızlı bir dostluk kurdular. Birinin olduğu yerde genellikle diğerini de bulursunuz. Ve Mason, Erin'in hiç sahip olmadığı kardeşi oldu.

Kanser meselesini bir kenara bırakırsak, Erin'in şanslı olduğunu söyleyebiliriz. Çok fazla arkadaşı olmayabilir ama olanlar da onun için ölür. Sanırım yapabilseydik şu anda herhangi birimiz onun yerini alabilirdik. Dünyanın onun gibi daha çok insana ihtiyacı var. Dünyada benim gibi çok fazla insan var. Bir kez daha değişeceğime ve onun inandığı kişi olacağıma yemin ediyorum. Onun gibi bir arkadaşına sahip olmayı hak eden bir insan.

Griffin, onu izlemek için sessizce duvara yaslandığım yerde beni fark ediyor. Bana başını salladı ve sonra Mason'a bir şeyler söyledi. Ayağa kalktı ve sanki onu hiç görmemişim gibi odayı geçti. Omuzları çökmüştü. Ayakları yerde sürünüyor. Gözleri yere bakıyor. Kanserden o kadar çok dayak yemiştir ki, Erin'e yardım edebilecek kadar güçlü olup olmadığından şüphe ediyorum.

Güçlü olmak zorunda. İkimiz de olmalıyız.

Yanıma geldi. "Biraz yürüyebilir miyiz?" Sözleri sık; sesi kısık ve kararsız.

"Elbette." O önümde yürürken ben de onu takip ediyorum, ana koridordan geçip binanın dışına, bir avluya çıkıyoruz. Dışarı çıktığımızda ilk fark ettiğim şey çiçek kokusu oluyor. Etrafıma bakıyorum ve çok güzel. Alan, tomurcuklanan güzel çiçekler, canlı çalılar ve renkli ağaçlarla çevrili banklarla süslenmiş. *Yaşam*. Bana hayatı hatırlatıyor. Sanırım amaç da buydu. Hiç umudu olmayan insanlara umut getirecek bir şey.

Griffin bir banka doğru yürüdü ve oturmam için işaret etti. Oturuyorum ve sonra o da bana katılıyor, başı hâlâ sallanıyor, elleri hâlâ titriyor. "Erin konuşmamızı istedi."

Başımı salladım. "Evet."

Sessizce oturuyoruz. Ne zaman konuşmaya çalışsam, boğazımdaki yumru kelimelerin çıkmasını engelliyor. Aynı şey ona da oluyor olmalı. Ellerini sıkıyor ve tekrar tekrar boğazını temizliyor. İkimizin de bir dakikaya ihtiyacı var. Öylece oturuyoruz.

Kollarının tekrarlayan hareketleri beni büyülüyor. Havadaki soğuğa rağmen üzerinde kısa kollu bir tişört var ve dövmesini daha önce hiç görmediğim kadar net görebiliyorum. Pembe bir kurdele.

-Meme kanseri farkındalığının sembolü. Bazı senaryolar var, ama ben

bunu yapamaz. Belki Erin hakkında konuşurken rahatlamak için bundan bahsedebiliriz.

İşaret ediyorum. "O dövmeyi annen için mi yaptırdın?"

Ona bakıyor ve orada olduğunu bile unutmuş gibi inceliyor. Başını sallıyor. "Evet." Bakmam için bana uzattı. Kurdelenin bir tarafında annesinin adı, diğer tarafında da ölüm tarihi yazıyor. "Görünüşe göre şimdi bir tane daha almam gerekecek," diyor, kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Çok üzgünüm, Griffin. Erin bana annenle ilgili her şeyi anlattı. Bunu tekrar yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Ona baktığımda yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldüğünü gördüm. "Ben de bir tane alacağım. Birlikte gidebiliriz."

"Bir tane alamazsın Skylar. Sen hamilesin." Sanki aniden bebeği hatırlamış gibi gizli göbeğime bakıyor ve başını sallıyor.

"Bir tane bulamayacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü Erin'in bizim için aldığı kitapları okudum. Görünüşe göre birinin aksine."

Karnıma bakıyorum, bu küçük hayatın şimdiden bir trajediyle delik deşik edilmiş olması midemi bulandırıyor. "Ne yapacağız?" *Erin hakkında. Bebek hakkında. Hayat hakkında.* Tüm bu sorular, vermeye hazır olduğumuzdan emin olmadığım cevaplar gerektiriyor.

"Bilmiyorum. Şu anda Erin'den başka bir şey düşünemiyorum."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Gerisini çözmek için zamanımız var. Erin'e yardım etmeliyiz. Önceliğimiz o. Diğer her şey bekleyebilir.

Yine sessizliğe gömüldük. Bir dakika sonra, hiçbir yere hızlı gitmediğimizi ve kaybedecek bir dakikamız bile olmadığını fark ediyorum. "Kalan zamanı için plan yapmalıyız."

Başını sallıyor. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını öne eğmiş ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum. Bulanık gözlerimle avlunun beton avlusuna sıçrayışını takip ediyorum.

"Bu son birkaç ayı gerçekten özel kılmak istiyorum," diye kekeliyorum boğazımdaki kurbağaya rağmen. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Yine başını sallıyor. Acaba hiç konuşacak mı? Bir dakika daha sessiz kaldıktan sonra nihayet konuşuyor. "Ben de. Ne gerekiyorsa yaparım. Para önemli değil." "Bunu tek başıma yapamam" derken sesi yine çatlıyor. Yardımına ihtiyacım olacak. Biraz izin alabilir misin, yarım gün falan çalışabilir misin? Yerine geçecek kişinin parasını ben öderim. Seni yanında istediğini biliyorum."

"*Seni* yanında istediğini biliyorum," diyorum. "Evet, izin ayarlayabilirim. Ve bunun için ödeme yapmak zorunda değilsin. Böyle bir zamanda para konusunda endişelenmeni istemiyorum."

Umutsuz bir kahkaha atıyor. "Hayır, ben ödeyeceğim. Sahip olduğum tek şey para Skylar. Hem de çok. Bektan bir şansım olabilir. Ölmek üzere olan bir karım olabilir. Ama param var. Ve bunu karımın hayatını olabildiğince güzelleştirmek için kullanmayı planlıyorum, ta ki ..." Hıçkırıklarını tutarken göğsü kabarıyor.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "İzin alabilir misin?" Serbest çalışan bir fotoğrafçı olduğunu biliyorum ve bu genellikle kendi saatlerini belirlediği ve işlerini seçebildiği anlamına geliyor, ancak bu acil taahhütleri olmayacağı anlamına gelmiyor.

"Çoktan bitti. Takvimimi süresiz olarak boşalttım. Yirmi dört-yedi onun için burada olacağım. Erin'i onu şımartmamıza izin vermesi için biraz ikna etmek gerekebilir. Bundan nefret eder. Onun için para harcamamı da hiç istemez. Bu konuda taviz vermeyeceğim. Yaptığım her şeyde onu şımartacağım. Bana yardım eder misin?"

Ona dirsek atıyorum ve ortamı yumuşatmak için gülüyorum. "Çok özel bir kadını mutlu etmek için bir sürü para harcamana yardım edecek miyim? Emin ol ederim."

Yüzü tekrar düşmeden önce bir parça gülümsemeyi başarıyor. "Siktir." Derin bir nefes alıp dövmesini inceliyor. "Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum." Gözlerinden daha fazla yaş kaçarken vücudu titremeye başlıyor.

Ona yaklaştım ve kollarımı ona doladım. Onu kendime doğru sıkıca tutuyorum. Bunu tek başına yaşamak zorunda olmadığını bilmesini sağlıyorum. Sonunda o da kollarını bana doluyor. İkimizin de dökecek daha fazla gözyaşı kalmayana kadar saatlerce birbirimize sarılıyoruz. Ve o zaman, bunu yapabileceğimi fark ediyorum. Paylaştığımız kucaklaşma samimi değildi. Kışkırtıcı değildi. Bu değildi

baştan çıkarıcı. Arkadaşıma yardım etmek için onunla güçlerimi birleştirmeye duyduğum karşı konulmaz ihtiyaç dışında hiçbir şey hissetmedim. Daha iyi bir insan olma sözümü tutma yolunda ilk engeli aştığıma eminim.

Güneş batalı çok oldu ve midemle birlikte saatim de bana geç olduğunu söylüyor. "Şu anda hiçbir şey için iyi değiliz. Biraz uyumamız ve daha sonra yeniden toparlanmamız gerekiyor. Yarın buluşabilir miyiz?"

"Bu gece burada kalıyorum. Benim için bir karyola getiriyorlar. Onu bırakmayacağım." Gömleğini düzeltiyor ve terli ellerini pantolonuna siliyor. Kendini toparlamaya çalışıyor. "Onu taburcu etmeden önce yarın öğleden sonra bir dizi tarama daha yapmak istiyorlar. Bu biraz zaman alabilir. O zaman buluşabilir miyiz?"

"Neye ihtiyacınız varsa. Sabahı yerime birini bulmakla geçireceğim ve sonra hastaneye geri döneceğim. O zaman daha fazla konuşabiliriz. Geldiğimde neden restorandan biraz yemek getirmiyorum? Hastane yemekleriyle hiçbirimize işkence etmenin anlamı yok."

Bana hüzünlü bir gülümseme fırlatıyor. "Bu harika olurdu Skylar. Teşekkürler."

İçeri girdiğimizde arkadaşlarımızı ve ailemizi Mindy'nin işten gönderdiği sandviçlerin üzerinde toplanmış halde bulduk. Kimse kalmamıştı. Bir kişi bile. Bütün gün buradaydılar, birbirlerini destekliyorlardı. Erin'i destekliyorlardı. Erin'in ailesini inceliyorum, ki onlar artık benim ailem. Artık Erin'in arkadaşları olan arkadaşlarımı not ediyorum. Bir anda bunun bir parçası olduğum için çok minnettar oldum. Kulağa tuhaf geliyor ama onun bu dünyadaki son anlarına tanıklık edecek grupta yer almaktan gerçekten onur duyuyorum. Erin'in etrafında daha iyi insanlar olamazdı. Şey, şimdiki şirket hariç. Ama deniyorum. Ve başaracağım. Yemin ederim başaracağım.

~~ ~

Tüm bu araştırmalardan dolayı gözlerim ağrıyor. Bana sadece aynı şeyi tekrar tekrar söyleyen araştırmalar. Erin haklıydı. O gidiyor

ölmek. Ve yakında.

Hastalığı ilerledikçe olabilecekler için kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Vücuduna yapacağı korkunç şeylerin listesini gördüm. Tek teselli, bunun muhtemelen nispeten hızlı bir şekilde gerçekleşecek olması. Yatağa bağımlı hale geldiğinde, yaşamak için sadece birkaç günü kalmış olabilir. Ama beni en çok üzen şey, tüm akli melekelerinin yerinde olmayabilecek olması. Onu kaybetmeden önce biz onu kaybedebiliriz ve bunu izlemenin dayanılmaz olacağını biliyorum. Ancak bunun gerçekleşmemesi de mümkün. Okuduklarıma göre, herkes için durum farklı. Her vakada tek bir benzerlik var. Ölüm.

Gözlerimi kapatıp kanepede top gibi kıvrılıyorum. Erin için ağlıyorum. Griffin için ağlıyorum. Annesini tanımayacak olan bu küçük bebek için ağlıyorum. Kendim için ağlıyorum. Gözyaşlarım kurduğunda ve ne kadar bencilce davrandığımı fark ettiğimde, Erin'i her düşündüğümde hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüşmekten vazgeçmeye karar veriyorum. Ağlamak ona yardım etmeyecek. Onun kısa hayatını iyileştirmeyecek. Daha sonra ağlamak için bolca zamanımız olacak. O öldükten sonra. Kaybının yasını o zaman tutacağım, şimdi değil. Şimdi onun hayatına odaklanmalıyım, ölümüne değil.

Baylor'ı aramak için telefonu elime aldım. Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

"Skylar, nasılsın?" diye sorana kadar çalmadı bile.

"Ben iyiyim. Bilgisayarımda kanseri hakkında bulabildiğim her şeyi araştırıyordum." Daha fazla gözyaşı dökmemeye çalışarak iç çektim. "Bu korkunç, Baylor. Ona sadece birkaç ay daha sahip olabiliriz. Ve o ayların da sadece bir kısmında ona gerçekten sahip olabiliriz."

Baylor beni teselli eden sözler söylüyor, Erin için ne kadar iyi bir arkadaş olduğumu anlatmaya çalışıyor ama tüm gerçeği bilmiyor. Etimden kan emen bir sülük gibi içimi kemiren gerçeği.

"Skylar?"

Bir şey söylememi bekliyor. Ama boğazımdaki yumru geri geldi ve tek yapabildiğim burnumu çekmek.

"Skylar, konuş benimle."

Gözlerimi kapatıyorum. "Kadere inanır mısın?"

"Kader mi? Evet, sanırım bir bakıma öyle. Sanırım kader, Gavin ve beni ülkenin farklı taraflarına taşıdığımızda Chicago'da karşılaştırdı. Bu noktaya gelmemiz biraz zaman almış olsa da birlikte olmamız gerektiğine inanıyorum."

Beni göremediğini bilsem de başımı sallıyorum. "İnsanların kaderi değiştirebileceğini düşünüyor musun?"

Bir süre sessiz kalıyor. Sonra soruyor, "Bu neyle ilgili Skylar? Nereye varmaya çalışıyorsun? Sorun yok, benimle konuşabilirsin. Hepimiz yas tutuyoruz. Aklından geçen her neyse, böyle hissetmende bir sorun yok."

Derin bir nefes çekiyorum. "Erin kadere inanır. Onların bebeğini doğurabilmem ve bu süreçte hayatımı iyileştirebilmem için bir araya getirildiğimize inanıyor."

"Evet, bana söyledi."

"Ama her şeyi berbat ettim Baylor. Kaderle oynadım ve şimdi o ölüyor."

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

Ben bir şey söylemeyince devam ediyor. "Griffin'in seksi olduğunu düşündüğün ve onunla ilgili rüyalar gördüğün için demiyorsun, değil mi?"

"Keşke" diyorum. "Bundan çok daha fazlası var."

Telefon hattından bir nefes sesi duyuyorum. Sonra bir kapının kapandığını duyuyorum. "Tanrım, Skylar, lütfen bana onunla yattığını söyleme," diye fısıldıyor.

"Hayır!" Gözlerim açılıyor ama ayaklarımın dibine düşüyor. "Tabii ki hayır. Sana onu asla böyle incitmeyeceğimi söylemiştim. Ama sanırım bir şekilde Yapmamaya çalıştım ama bir şekilde Griffin'e aşık oldum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve muhtemelen yanılıyorum, muhtemelen şehvet ya da başka bir şey, ama ne olursa olsun elimde değildi ve şimdi bu oldu. Yemin ederim Baylor, asla böyle davranmazdım. Griffin de benden etkilendiğine dair en ufak bir işaret vermedi. Onu seviyor. Ben de onu seviyorum. Elimde değildi." Hıçkırıklarımdan içimden taşıyor ve mantıklı konuşup konuşmadığımı merak ediyorum. "Elimde değildi, Baylor. O kadar kötü bir arkadaşım ki en iyi arkadaşımın kocasına aşık oldum. Bunu kim yapar ki? Çok özür dilerim. Tanrım, beni asla affetmeyecek. Ölecek ve o zaman öğrenecek. İnsanlar öldüklerinde her şeyi bilirler, değil mi? Benden nefret edecek. Benden nefret edecek."

Deniyorum. Durmaya çalışıyorum ama kapatmak çok zor. Erin ölürken bile. Yanlış olduğunu bilsem bile. Griffin ve ben bugün sarıldık ve sorun olmadı, belki de sorun olmaz. Belki bunu yapabilirim. Ne yapmalıyım Baylor? Böyle hissetmeyi nasıl bırakabilirim?"

Saatler gibi gelen bir süre içinde yüzüncü kez dağılıyorum, bir daha yapmayacağıma dair ettiğim yemini bozuyorum. Baylor sakinleşmemi beklerken telefonda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Benim hakkımda ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum. Kafamı koparmasına hazırım. Bana ne kadar kötü bir insan olduğumu söylesin. Sorun değil. Bunu kaldırabilirim. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemeyecek.

"Skylar, iyi misin? Şimdi konuşabilir miyim? Bir saniye beni dinler misin?"

"Tamam." Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve kendimi onun linçine hazırlıyorum.

"Beni iyi dinle, küçük kardeşim. Buna sen sebep olmadın. Erin'in başına gelenler senin suçun değil. En ufak bir şekilde bile. Kocasıyla ilişki yaşamış olsan bile, yine de kanser olmasına neden olamazsın. Bu konuda kendini hırpalamayı bırak. İkinci olarak, Griffin'e karşı duyduğun suçluluk duygusundan kurtulmalısın. Sana daha önce söylediğimi biliyorum, ama tekrar söyleyeceğim. Kalp ne isterse onu ister. Seninki Griffin'i istiyor. Bu tamamen normal. Hatta normal. Hiç harekete geçmedin. Yanlış olacağını biliyordun. Sen doğru olanı yaptın. Sen iyi bir insan ve iyi bir arkadaşsın. Kötü bir arkadaş ona asılırdı. Sen bunu asla yapmazdın. Bana kalırsa, sen en iyi arkadaş türüsün. Arkadaşının erkeğine aşık olabilen ama arkadaşına olan sevgi ve saygısından dolayı asla harekete geçmeyen türden bir arkadaş. Sen herkesin sahip olması gereken türden bir arkadaşsın Skylar. Nazik, sadık ve dürüstsün. Yanlış bir şey yapmadın. Her şeyi doğru yaptın. Beni duyuyor musun? Sen iyi bir insansın ve yanlış bir şey yapmadın."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Ruhuma işlemelerine izin verdim. Ancak onları tamamen kabullenmem biraz zaman alabilir. Nasıl oluyor da tam da ihtiyacım olduğu anda bana ne söyleyeceğini biliyor?

"Seni seviyorum Baylor. Bunu biliyor musun?"

Gülüyor. "Ben de seni seviyorum Skylar."

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Her şeyi yaparım."

Sonraki bir saati, önümüzdeki haftaları veya ayları Erin'in yirmi yedi yılının en iyisi yapmak için beyin fırtınası yaparak geçiriyoruz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mitchell'in evinde işleri yoluna koyduktan sonra, öğleden hemen sonra bir tabak yemekle hastaneye geldim. Burada kimin olacağını bilmiyordum, bu yüzden şefimize fazladan hazırlattım. Normalde kağıt tabakta Tavuk Piccata yemeyi önermesem de, işimizi görecektir. Kalan yemekle hemşireleri besleyeceğiz.

Odaya girdiğimde bu sabah gönderdiğim devasa beyaz zambak aranjmanını görünce gülümsüyorum. Çiçekçiye çiçeklerin hastanede ölmek üzere olan arkadaşım için olduğunu söylediğimde, bu tür bir çiçek gönderdiğim için beni azarladı. Cenazelerde kullanılan çiçek. Ona kötü bir şaka yapıp yapmadığımı sordu. Ona en sevdiği çiçek olduğunu söyledim. Daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Zambaklar ve Bean hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. Anlamazdı. Başka kimse anlamıyor.

Erin'i inceliyorum ve bugün dalgın görüldüğünü görüyorum. Acaba bana her şeyi anlattı mı? İlerlemesinin inanmamıza izin verdiğinden daha ileride olduğunu gösteren belirtilerden bazılarını zaten yaşıyor mu? Griffin ve benim aramda bir şey söylemek ister gibi bakıyor. Belki de doğru zamanı bekliyordur. Belki de dün gece yaptığı yapılacaklar listesinin üzerinden geçerken, şimdi değildir.

Odaya girdiğimde gülüştük ve birbirimize üzerinde benzer niyetlerin yazılı olduğu kağıtları uzattık. Son haftalarına mümkün olduğunca çok eğlence sığdırmak. Tamam, Erin'in listesi Baylor ve benim bulduğumuzdan biraz daha az iddialı ve çılgın olabilir.

Erin'in listesi daha az şanslı olanlara para vermek, ihtiyacı olan birine isimsiz bir hediye göndermek ve Central Park'ta piknik yapmak gibi şeylerden oluşuyor. Listeyi inceliyorum, nasıl yapacağımızı merak ediyorum.

bunların bazılarının ya da hepsinin gerçekleşmesini sağlayabilir. "Bay Segal kim?" Listesindeki dört numaralı satıra atıfta bulunarak soruyorum.

"Dokuzuncu sınıftaki İngilizce öğretmenimdi." Ondan bahsederken gülümsüyor ve onun için önemli olduğunu anlayabiliyorum. Onu bulmak için dünyanın öbür ucuna kadar gideceğime sessizce söz veriyorum. "Onun sayesinde öğretmen oldum. Bana öğrenmenin ne kadar eğlenceli olabileceğini gösterdi. Asla sesini yükseltmezdi. Asla sinirlenmedi, sadece hepimizin aynı şekilde öğreneceğini varsayarak hepimizi bir araya toplamak yerine her öğrenciye ayrı ayrı ulaşmanın yollarını buldu. Ona her zaman teşekkür etmek istemişimdir."

Başımı sallıyorum ve okumaya devam ediyorum. "Skydiving mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. Erin hiçbir zaman açık hava kızı olmadı, bu yüzden bu beni şaşırttı.

"Bunu gerçekten yapamayacağımı biliyorum. Doktorum uçmamam ya da hava basıncında değişiklik içeren herhangi bir şey yapmamam gerektiğini söylüyor. Bu da paraşütle atlamayı ve listedeki bir sonraki şey olan Eyfel Kulesi'ni görmeyi engelliyor. Ama keşke yapabilseydim dediğim bir şey bu." Gözlerimin içine bakıyor. "Bir şeyler yapmak için asla bekleme Skylar. Bana söz ver. Hayatını yaşamak için asla bekleme."

Elimizdeki kâğıtları buruşturarak onu kucaklıyorum. "Söz veriyorum. Ama senin de işin bitmedi. Başarmamız gereken çok şey var ve eğer gerçekten istiyorsan işe koyulsak iyi olur-" Listesine bakıyorum. "Fil sürmek mi?"

Griffin odanın köşesinde kıkırdıyor. "Bunu gördün mü?" Ona sordum.

Başını sallıyor, bilgisayarından kısa bir süre başını kaldırıyor. Sonra bana gizlice göz kırpmıyor ve eminim şu anda Google'da birkaç saatlik mesafede fillere binilebilecek yerleri araştırıyor. Gülümsüyorum. Bunu gerçekten yapıyoruz.

Listesindeki bir sonraki madde beni çok şaşırttı. "Dövme ve piercing mi yaptırmak istiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Tabii. Neden olmasın? Herkes yapıyor."

Yaklaştığımda Griffin'in beni dinlemediğinden emin oluyorum. Onu gücendirmek istemiyorum. "Dövmeler korkutucudur, Erin. Kim bilir o kirli iğneler nerelerdeydi."

Sırıttırıyor. "Bu beni öldürecek bir şey değil Skylar."

Yüzüm düşüyor ve eminim ki sözleri karşısında solgunlaşıyorum.

Elini koluma koyuyor. "Çok mu erken?" diye soruyor.

"Evet." Başımı salladım. Ölmekle ilgili şaka yapıyor. Ölümcül bir beyin tümörünüz olduğunu öğrendikten sonra altı hafta içinde bu konuda nasıl şaka yaparsınız?

"Üzgünüm." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Tamam, listemde sırada ne var?"

"Yeni, egzotik yiyecekler deneyin" diye yüksek sesle okudum. Bingo! Bu konuda yardımcı olabilirim. Baş aşçımız Jorge'yi arayıp bu işe dahil etmesi için not alıyorum. "Kulağa mantıklı geliyor."

Listeye devam ediyorum. "Esmer olmak mı?" Kaşlarım eğlenerek kalkıyor.

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Hep istedim ama kız kardeşlerim asla izin vermedi. Her zaman o kadar eşsiz bir sarı tonuna sahip olduğumu ve boyarsam doğaya karşı gelmiş olacağımı iddia ettiler." Saçından bir tutam alıyor ve inceliyor. "Doğayı boş ver, belli ki beni boş vermiş. Bunu yapacağım. Bana yardım edecek misin?"

"Kitabınızda hamile kadınların saç boyayamayacağına dair bir şey yazıyor mu?" diye sordum.

"Saçımı boyamanı kastetmiyorum Skylar. Demek istediğim, benimle kuaföre gelir misin?"

"Ne demek istediğini biliyorum." Ona en iyi *aptal değilim* bakışımı atıyorum. "Belki bunu seninle yaparım diye düşünüyordum, esmer olurum. Bilirsin, eğer sorun olmazsa."

Gülümsemesi neredeyse ışıltılı gözlerine ulaşıyor. "Evet!" diye bağılıyor. "Bu çok eğlenceli olacak. Yarın yapalım. Yapabilir miyiz?" Sonra gözleri doluyor. "Tanrım, çok bencilce davranıyorum. Tabii ki yarın çalışmak zorundasın. Bir sonraki izin gününe ne dersin?"

Yatağa oturuyorum ve bakışlarımla onu yastığına sabitliyorum. Bunu duymasını ve ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. "Erin, yarın işe gitmeyeceğim. Aslında bir süre daha çalışmayacağım. Bana ne zaman, nasıl ihtiyacın olursa olsun, senin için buradayım."

Ağzı açık kalır. "Ama öylece-"

"Yapabilirim ve yapacağım. Aslında, bu konu çoktan halledildi ve fikrimi değiştirmek için yapabileceğiniz ya da söyleyebileceğiniz hiçbir şey yok. Sen gidiyorsun.

Seni sevdiğimi ve senin için burada olacağımı o kalın sarı saçlarına anlatmak zorundasın."

Griffin'e bakıyorum, hâlâ dizüstü bilgisayarıyla uğraşıyor ve söylediğim sözler karşısında gülümsediğini görüyorum. Kafasını kaldırıp bana başıyla selam veriyor. Kısa bir süre göz göze geldik. Gözleri teşekkürle dolu. Minnettarlıkla. Bu korkunç durumdan güzel bir şeyler çıkarabileceğimiz umuduyla.

Gözlerimi Erin'e çevirdiğimde onun bizi izlediğini görüyorum. Bir an için kısa sessiz konuşmamızı yanlış anlayıp anlamadığını merak ettim. Yemin ederim az önce uygunsuz şeyler düşünmüyordum. Açıklamak için ağzımı açıyorum ama beni kendine çekiyor ve başka bir kâğıt parçası uzatıyor. Üzerinde sadece tek bir şey yazıyordu. "Sadece senin gözlerin için," diye fısıldadı.

Kağıdı okudum. "*Griffin ve babasını tekrar bir araya getirin.*" yazıyor.

Onunla göz göze geldim. Aralarının nasıl bozulduğunu biliyorum. Babası kanepede sarhoş olup kötü televizyon programlarının tekrarlarını izlerken annesini ölüme terk etmiş. Erin'in yaşadıklarını yaşarken Griffin'e ve annesine bu korkunç şeyi yaptı, yine de Griffin'in onu affetmesini mi istiyor?

"Bu işe hemen başlamamız gerekecek," diye fısıldıyor. Kâğıdı çevirip bir isim ve telefon numarasını işaret ediyor. "Onu benim için ara. Her şeyi açıkla. Bakalım buluşacak mı? Görüşeceğini biliyorum. Geçmişte Griffin'le temas kurmaya çalıştı ama birkaç yıl önce denemeyi bıraktı."

"Siz kızlar ne fısıldaşıyorsunuz?" Griffin soruyor. "Karımı striptiz kulübüne götürmüyorsunuz, değil mi?"

Erin ve ben gülüyoruz. Belki tam olarak bir striptiz kulübü değil ama Baylor ve ben listeye en az onun kadar açık saçık bir şey koyduk.

"Bir tane daha," diyor Erin. Bana verdiği orijinal listeyi işaret ediyor.

Gözlerim onun kısa listesinin en altına düşüyor. "Bir mucize mi gerçekleştirmek istiyorsun?" Ona en inanmaz bakışımı atıyorum.

"Ne?" Masumca omuzlarını silkiyor. "Ben de paraşütle atlayamam ama yine de listeye yazdım." Sarıldığımızda buruşmuş olan listemi düzeltiyor. "Tamam, şimdi seninkinin üzerinden geçelim." O

ilk şeyi okur ve anında gözleri yaşarır. "Sen ciddi misin? Baylor ve Gavin'den bunu asla isteyemezdim."

Başımı salladım. "Bu onların fikriydi. Bir çocuğun dünyaya gelişini izleme deneyimini yaşamayı istiyorlar. Bebeklerinin doğumunda olmanızı istiyorlar. Yeni doğmuş bir bebeği sadece birkaç dakika tutmanı. Bean'in yerini tutmayacağını biliyorum ama ..."

"Aman Tanrım." Gözyaşları şimdi gülümseyen ağzına düşüyor. "Evet. Evet, onlara evet de. Ve teşekkür et. Onlara teşekkür ettiğimi söyle. Bunu yaptıklarına inanamıyorum. Ne büyük bir onur." Griffin'e dönerek gözlerimin onu takip etmesini istedi. "Duydun mu Griffin? Bir bebeğin doğuşunu izleyeceğim. Buna inanabiliyor musun?"

"Bu inanılmaz." Dudaklarını içeri çekerek birleştikleri yerde ince bir çizgi oluşturuyor. Bakışları karnımda, bebeğinin güven içinde büyüdüğü yerde, daha doğmadan dünyasının değiştiğinden habersiz bir mutlulukla. Griffin de, daha sonra uğraşmak üzere bırakılan çocuğun kaderini merak ediyor mu?

İlk defa bebekten iki cinsiyetten biri olarak bahsettiğimi fark ettim. Bir oğlan. Evet, sanırım erkek. Birdenbire, öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Erin'in bilmesi gerekiyor. Griffin'le daha sonra konuşmak için aklıma bir not daha alıyorum.

Erin listedeki bir sonraki maddeyi okurken kızarır. "Porno film izlemek mi, gerçekten mi?" diye fısıldıyor.

Griffin arkamızdan yüksek sesle gülüyor. Belli ki Erin fısıldarken sandığı kadar sessiz değildi. Babası hakkında söylediklerini de duyup duymadığını merak ediyorum.

"Evet, gerçekten. Tabii daha önce bir tane izlemediyseniz."

Eğer tepkisi bir gösterge ise, bunu söylemekte haklı olduğumu söyleyebilirim. Herkes ölmeden önce müstehcen bir film izlemeli.

Sorgulayan bakışlarımı görmezden geliyor ve parmağını listedeki bir sonraki maddeye götürüyor. "Neyde kalacaksın?" Gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Orası New York'un en pahalı oteli değil mi?"

Griffin'e bakıyorum. Hemen klavyeye dokunuyor. Evet, o da aynı fikirde. Aferin ona. Sanırım söylediklerinde gerçekten ciddiydi. Erin'e bakıp omuz silkiyorum.

"Pahalı şampanya içmek mi?" diye okuyor. "Oh, onu zaten yaptık. Griffin düğünümüzde harika şeyler içmişti."

Ona bakıyorum ve gözlerini deviriyor. "Erin, şişesi kırk dolardı. Bundan çok daha iyisini yapabiliriz."

"Benim için para harcamanı istemiyorum, Griff." Bana baktı. "Sen de Skylar."

"Bu konuda fazla söz hakkın olduğunu sanmıyorum," diyorum ona. "Bu yüzden en iyisi arkanıza yaslanıp yolculuğun tadını çıkarmak. Bizden seçimlerinizi kabul etmemizi istediniz. Şimdi siz de bizimkileri kabul etmelisiniz. Bir şeylerin olması için ne gerekiyorsa yapacağız." Gözlerinin içine bakıyorum. "Tamam mı?"

Bu konuda benimle mücadele etmeyi düşündüğünü söyleyebilirim. Bir of çekiyor, ama bence bu sadece prensip uğruna sahte bir kızgınlık. "Peki," diyor.

Listemi okumaya devam ediyor ve yüksek sesle okuyor, "Göbek dansı yapmayı öğren ... silah kullanmayı ... flash mob'a katılmayı ... kırmızı halıda yürümeyi ... kalabalık bir barda herkes için bir tur içki ısmarlamayı. Ooooo, sonuncusu hoşuma gitti. Kulağa eğlenceli geliyor!"

Her iki listenin de sonuna yaklaşırken, zihnim eve dönmek ve harekete geçmek için sabırsızlandığım fikirlerle dolup taşıyor. Bunlardan birkaçı çok fazla işbirliği gerektirecek. Neyse ki Griffin'in parası ve ikimizin de nüfuzlu arkadaşları sayesinde bunlardan bazılarını hayata geçirebileceğimizi düşünüyorum.

"Griffin, senden bir iyilik isteyeceğim," diyor.

"Her şey, adını sen koy." Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp karısına istediği her şeyi altınla süslenmiş ve ipekle sarılmış olarak vermeye hazır görünüyor.

"Aptalca ama hep bir su yatağında uyumak istemişimdir. Küçüklüğümden beri, moda olduğu zamanlardan beri. Bizim için bir tane ayarlayabilirsen gerçekten çok sevinirim. Bugün. Eve gitmeden önce. Yakında taramalarımı yaptırmakla meşgul olacağım ve sen yokken Skylar benimle kalabilir."

Dizüstü bilgisayarı kapatır ve çantasına yerleştirir. Odanın öbür ucuna doğru ilerliyor ve kızın dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Tamamdır, tatlım."

"Burada iyi misin?" diye sordu bana.

"Tabii ki. Git," diyorum ona. "*Sonra?*" diye aramızda işaret ediyor. Doğru ya, taramaları sırasında buluşmamız gerekiyordu. Sanırım bu şimdi olmayacak. Ben de "*Benim evimde mi?*" diyorum ve o da başını sallıyor. Sonra bunun neye benzediğini düşünerek soluyorum. I

arkamı döndüğümde Erin'in yüzünde sert bir gülümseme görüyorum. Karşılıklı konuşmamızı fark etmediği ve bu listelerin üzerinden geçmek için bir toplantı planlamak yerine takıldığımızı düşünmediği için içimi bir rahatlama kaplıyor.

Baylor'un dün gece bana söylediklerini düşünüyorum. *Sen iyi bir insansın Skylar. Bu senin hatan değil. Sen yanlış bir şey yapmadın.* Bunu kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Neredeyse inanacaktım bile. Neredeyse.

Erin yanındaki yatağa vuruyor. "Gel otur. O gittiğine göre biraz kız kıza konuşalım."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama yine de oturuyorum.

"Listemde bir şey daha var. Aslında, listemde önemli olan tek şey bu. Ve bunu gerçekleştirmeme yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Neye ihtiyacın varsa, Erin. Ne istersen yaparım. Sadece adını söyle. o."

Gülümsüyor. "Bunu söylemeni umuyordum. Ve umarım gerçekten Ciddiyim, çünkü sana sormak üzere olduğum şey büyük bir emir."

"Şaka mı yapıyorsun? İki kere düşünme bile. Çıkar ağzındaki baklayı."

Derin bir nefes alıyor ve üflüyor. Gözlerini kapatıyor ve boynunu geriye doğru uzatıyor. Sonra hayatımda gördüğüm en ciddi gözlerle bana bakıyor. "Bu bebeğin iki ebeveynle büyümesini istiyorum Skylar. Bütün bebeklerin böyle bir şansa ihtiyacı vardır. Etrafında bir sürü insanın olduğu geniş bir ailede olmasını istiyorum. Sevilmesini ve el üstünde tutulmasını istiyorum. Harika bir hayatı olsun istiyorum."

Çizdiği resmi düşündüğümde gözlerimden bir damla yaş süzülüyor. Bebeğinin de kendisi gibi bir evde büyüdüğünü görebiliyor. Onun için bunu istiyor. O bunu hak ediyor. Bunun gerçekleşmesi için ona yardım edeceğim. Ona başımı salladım. "Tamam. Dünyaya gelmiş en mükemmel evlat edinen aileyi bulmana yardım etmemi istiyorsun. Bunu yapabilirim. Tabii ki yapabilirim."

Bana gülümsüyor. "Hayır Skylar. Ben zaten kimi istediğimi biliyorum." Elimi tutuyor ve sanki ondan kaçmaya çalışacakmışım gibi sıkıca kavırıyor. "O sensin. Sen ve Griffin. Onu sizin büyütmenizi istiyorum. Onun ailesi olmanızı istiyorum. Onun ailesi olmanızı istiyorum. Onu sevmenizi, el üstünde tutmanızı ve hatta belki ileride ona kardeşler vermenizi istiyorum."

"Ne?" Onu duyduğumdan emin değilim. Sanırım ne dediğini biliyorum ama belki de kanser düşündüğümüzden daha fazla ilerledi ve garip davranmasına neden oluyor. Bunu okumuştum. "Uh . . . tam olarak ne soruyorsunuz?"

"Ne istediğimi biliyorsun Skylar." Beni kendine yaklaştırıyor. "Senden asla bir parçası olamayacağım bir aile olmanı istiyorum. Senden bu tamamen çirkin ve muazzam şeyi istiyorum. Çılgınca olduğunu biliyorum. İnsanların hayal gördüğümü düşüneceğini biliyorum. Ama değilim. Sizi birlikte gördüm. Çok tatlısınız. Birbirinizden etkilendiğinizi biliyorum. Bunu kullanarak bana asla ihanet etmeyeceğinizi biliyorum. Ve bunun hayatınızda yapacağınız en zor şey olabileceğini biliyorum, ama yine de sizden rica ediyorum. Damarlarında sizin kanınız dolaşan bir çocuğun anne babası olun. Ben yokken Griffin'in yanında olmanın bir yolunu bulun. Birbirinizi sevmeyi hak ettiğiniz gibi sevmenin bir yolunu bulun. Sizden kocamı alıp kendinizin yapmanızı istiyorum."

Ağzım açık kaldı. İsteğinin etkisindeyim. Söyleyecek kelime bulabileceğimden bile emin değilim. Griffin'le birlikte olmamı ve bebeği kendi bebeğimiz gibi büyütmemi istiyor. Birlikte uyumamızı ve başka bebekler yapmamızı istiyor. *Onun karısı olmamı mı* istiyor?

"Her şeyi söyledin Skylar. Benim için her şeyi yapacağını söyledin. Diğer şeyler umurumda değil. Bunu yapmanı istiyorum. Bunu yapmana ihtiyacım var. Ölüyorum. Küçük ve zalimce olduğunun farkındayım ama kanser kartını oynuyorum. Senden son isteğimi yerine getirmeni istiyorum. Griffin'le birlikte olmanı istiyorum. Onunla evlenmeni ve bir aile kurmanı istiyorum. Sonsuza kadar mutlu yaşammanı istiyorum. Bunu benim için yapar mısın? Lütfen?"

Şakaklarıma masaj yapmadan önce burnumun kenarını çimdikliyorum. Sonunda ağzımla kelimeler oluşturabilecek hale geldiğimde, "Bu işte yanlış olan çok şey var, Erin. Bunu biliyor olmalısın. Her şeyden önce, bu sadece benim seçimim değil." Donup kaldım. "Aman Tanrım. Griffin'le bu konuyu konuştun mu?"

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Ama bugün. O döndüğünde."

"Ben öyle düşünmüyorum." Bu konuda bir şey bilmesine imkan yok. Çıldıracağım. Benim korktuğumdan daha çok korkacağım. Çıldıracağım.

onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Onu seviyor. Sadece onu sevdi. . .
. Sonsuza dek. Ne zaman bir araya gelsek kavga ediyor gibiyiz. Asla yürümez. "Bizi birlikte gördüğünü söylüyorsun ama görmedin. Birlikte olduğumuz zamanların çoğunda yanımda bile değildin. Sürekli kavga ediyoruz. Neredeyse birbirimizden nefret ediyoruz, Erin."

Gülüyor. "Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Ve bazen buna tutku denir."

Nefesim kesildi. "Tutku mu? Aramızdaki şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Sen kafayı yemişsin."

"Orada oturup bana kocamı hiç bu şekilde düşünmediğini mi söyleyeceksin?" diye soruyor. "Birlikte yemek pişirirken, maçıyken ya da yemekten onu hiç hayal etmediğini mi? Şu anda yüzünün kızarması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Sorun yok Skylar. Griffin seksi biri. İyi, samimi ve harika biri. Ve ne istersem yapacağını biliyorum. Benim için her şeyi yapar. Bunu defalarca kanıtladı. İkna etmem gereken o değil. Sensin."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Bunu planlıyordun." Geçtiğimiz ay boyunca Griffin ve benim birlikte olduğumuz tüm zamanları düşünüyorum. Erin'in gelmediği ve bizi yalnız kalmaya zorladığı onca zamanı. "Elbise, göğüs dekoltesi, seks oyuncakları, beyzbol maçı, Griffin'in penisi ve cinsel mükemmelliği hakkında imalı konuşmalar - bunların hepsi beni ona aşık etmek için yaptığın plandı, değil mi?"

Yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor. Bunca zaman. Benim hatam değildi. Müsait olmayan bir adama aşık olmam için manipüle edilmişim. Ya da ben öyle sanıyordum. En iyi arkadaşıma yaptığım şey yüzünden duyduğum tüm suçluluk duygusu. Elini bıraktım ve kendimi yataktan uzaklaştırarak ayağa kalktım. "Seni kaltak! Beni onunla birlikte soktuğun durumlardan dolayı ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor musun? Kocanla ilgili her uygunsuz düşüncemde kendimden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun? Ne cüretle benim hayatımla böyle oynarsın?"

Şimdi o da benimle ağlıyor. "Özür dilerim. Bu doğru. Söylediğin her şey için. Ama başka bir yol bilmiyordum. Uyumlu olup olmadığınızı öğrenmeliydim. Aranızda bir şey olup olamayacağını bilmem gerekiyordu. Olabileceğini biliyorum Skylar. Ve senden buna izin vermeni istiyorum."

Kendimi kirli hissediyorum. Sanki eve koşup duş almam ve bedenimdeki pisliği temizlemem gerekiyormuş gibi. "Griffin'i başka bir kadınla düşünmek tüylerini diken diken etmiyor mu? Bunu nasıl önerirsin?"

"Evet, tabii ki öyle" diyor. "Benim istediğim olsaydı bunların hiçbiri olmazdı diye düşünmüyor musun? Ama benim dediğim olmaz. Bu artık benimle ilgili değil." Karnımı işaret ediyor. "Onunla ilgili. Bunu yapmayı ben seçtim. Bu hayatı dünyaya getirmek *benim* kararımdı. Ve şimdi onun için en iyisini yapmak zorundayım. Bu da sevgi dolu ebeveynlerle büyümesini sağlamak anlamına geliyor. Zaten biyolojik anne ve babası olan ebeveynler. Onun değerli küçük hayatını emanet edebileceğim insanlar."

"Ben çocuk istemiyorum, Erin!" Ona bağıryorum. "Bu konuda hiçbir zaman net olmadım ve sen de bunu biliyorsun."

Başını sallayarak bir damla gözyaşının daha dökülmesine izin veriyor. "Böyle düşünüyor olabilirsin ama ben senin onlara karşı nasıl olduğunu görüyorum. Baylor'un oğluyla. Yeğenlerimle. Bence denemene hiç izin vermedin. Ağladıklarında, kaka yaptıklarında ya da bir şeye ihtiyaç duyduklarında onları hep geri verdin. Hiçbiri sana bir gülümseme ve kahkahadan daha fazlası için güvenmedi. Ama ben seni tanıyorum. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Peki ya kız kardeşlerinden biri?" diye sordum. "Eminim onu evlat edinmekten mutluluk duyacaklardır. Bu mükemmel bir çözüm."

"Hayır Skylar. Onun anne ve babasıyla birlikte olmaya ihtiyacı var. Gerçek anne ve babasıyla."

"Ama Griffin ve ben ...
Yapamam." "Yapabilirsin.
Yapabileceğini biliyorum."

"Bizi birlikte olmaya zorlayamazsın, Erin. Evet, denememizi isteyebilirsin ama bizi birbirimize aşık edemezsin."

Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. *O biliyor mu?* Nasıl bilebilir ki?

"Aranızdaki kimyayı gördüm. Erken menopoza girdiğimde, Griffin ve ben üniversitede ilk seks yapmaya başladığımızda olduğum gibi cinsel bir insan olmadığımı anlamalıydın. İyi bir eş olmaya ve onu mutlu etmeye çalıştım. Seksi olmaya çalıştım. Ama bazen vücudunuz bunu istemediğinde rol yapmak zor oluyor. Seni doğurgan, cinsel bir varlık olarak görüyor. Bunu görebiliyorum."

sizi takip etmesi, siz görmediğinizde size bakması gibi. Onun çocuğunu taşıyorsunuz ve kasıtlı ya da değil, erkekler bundan etkilenmek üzere yaratılmışlar."

Başımı sallayarak sadece ona bakabiliyorum.

"Bebeğin annesiz büyümesini mi tercih edersin? Çünkü Griffin'in bunu yapacağını biliyorum. Elinden gelen en iyi bekar baba olacak. Benim için. Ama bunun yükünü gerçekten ona yüklemek istiyor musun? Mason'ı görüyorsun. Bekar bir baba olmanın ne kadar zor olduğunu görüyorsun. Çocuklar iki ebeveyn tarafından büyütülmelidir. Bazen bunun her zaman gerçekleşmediğini biliyorum, ama bu bebek için böyle olmak zorunda değil. Ona harika bir hayat verebilecek yeteneğe sahipsiniz. Griffin'i sevebilir ve bir aile kurabilirsiniz.

"Kadere ne kadar inandığımı biliyorsun. Her şeyin bir sebebi vardır. Seni ve bebeği Griffin'le bir araya getirmek için buradayım. Bunu yapmama izin vermelisin. Aksi takdirde, hayatım boşa gidecek."

Saçma ifadesine karşı gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Kaderinin genç yaşta ölüp kocanı ve çocuğunu başka bir kadına vermek olduğunu mu?"

"Hayır. Benim kaderim sonsuza dek o değerli bebeğin koruyucu meleği olmak. Ve şimdi başlıyorum. Lütfen Skylar. Bu benim son dileğim. Bunu benim için yap. Onun için." Karnımı işaret ediyor.

Sandalyeden ceketimi alıyorum. "Yapamam. Gitmek zorundayım." Kapiya yöneldim ve ona dönmeden, "Baylor'u ya da kız kardeşlerinden birini arayıp Griffin gelene kadar seninle oturmasını isteyeceğim," dedim.

Sonra odasından çıktım. Koridorda yürüyüp asansöre bindim. Aşağıya inip girişe doğru yöneldim. Midem çalkalanıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve en yakın tualete koşuyorum, ancak lavaboya kadar gidebiliyorum ve tavuk Piccata porsiyonumu kaybediyorum.

Ağzımı siliyorum ve aynaya bakıyorum. Neler oluyor? Böyle bir şey olamaz. Bunca zaman onu istedim. Onun sahip olduğu şeyi istedim. Hatta kendimi onun yerinde hayal ettim. Onun hayatında. Ve şimdi, bunu bana gümüş tepside sunuyor. Onun hayatını yaşamamı istiyor. Onun gibi olmamı. Çocuğunu büyütmemi. Kocasını sikmemi.

Ve şu anda aklımdan geçen tek bir şey var. Ben kken
babamın söylediği bir şey.

Ne dilediğinize dikkat edin.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lanet olsun ona.

Liste üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu. Son aylarının arkadaşları, ailesi ve olağanüstü deneyimlerle dolu olmasını ayarlıyordum. Neden saçma isteğiyle bunu mahvetmek zorundaydı ki? Tek yapabildiğim burada oturup söylediği her şeyi düşünmek. Ne istediğini bilmiyor. Hastalığı ona böyle çılgınca şeyler söyletiyor olmalı. Bebek, onu istemeyen bir anne ve kim bilir ne kadar süre yas tutacak bir babanın değil, onu sevecek bir evlat edinen çiftin yanında çok daha iyi olurdu.

Hamile olmasaydım, ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Sarhoş olurdu. Hayır, sarhoş olmak daha doğru. Son iki günde olan her şeyi unutmak istiyorum. Her şeyin eski haline dönmek istiyorum. O zamanlar hayat kolaydı. Tek yapmam gereken işe giderken ne giyeceğimi seçmek ve müşterilerimi mutlu etmektir. Şimdi ise bir tabutun seçilmesine yardım etmem ve ölmekte olan bir kadının son dileklerini yerine getirmem gerekiyor.

Ne kadar zamandır burada yattığımı bilmiyorum, birden kendimi tuhaf hissettim. Midem bulanıyor ve acaba yine kusacak mıyım diye düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum, inanılmaz bir şey olduğunu fark ettiğimde olası hastalığımı engellemeye çalışıyorum. Hissettiğim bu çarpınışlar, bir kelebeğin kanatları kadar hafif, mide bulantısı değil, bebek hareket ediyor. *Oh, Tanrım.*

Hissetmeye odaklanırken elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor. O içeride. Gerçekten de içimde büyüyen, yaşayan, nefes alan bir insan var. Yani, bunu başından beri biliyordum. Bean'i ultrasonda bile görmüştüm ama şu ana kadar hiç gerçek olmamıştı. Neden şimdi? Orada olduğunu bilmem için neden şimdi seçti? Onu istemediğimi söylediğimi bildiği için mi?

İçimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. Bunu yapabilir miydim? Anne olabilir miydim? Bu asla planımın bir parçası değildi.

Sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde, çırpınmalar kesildi. Uzun bir süre kıpırdamadan yattım, geri gelmelerini diledim. O iyi mi? Hareket etmeyi bıraktığı için bir sorun mu var?

Kapı çalınınca irkiliyorum ve cevap vermek için ayağa fırlıyorum.

Gözetleme deliğinden bakınca Griffin'in koyu renk saçlarının tepesini görüyorum. Yere yığılmış, başı öne eğik ve uzanmış bir koluyla kapıya dayanmış. Ona söyledi mi? Yoksa sadece listeyi gözden geçirmek için mi burada? Erin'in üzerimize attığı bombadan sonra onunla yüzleşeceğimi düşündükçe kalbim hızla çarpıyor.

Kapıyı yavaşça açıyorum ve Griffin kapıya yaslandığını unutmuş gibi kapıdan içeri düşüyor. Tökezleyerek daireme giriyor ve yere düşmeden kendini yakalıyor. Bana baktı ve her şey yüzünden okunuyordu. Biliyordu. Yenilmişti. Kaybolmuş. Paramparça. Eğer dengesizliği ve kokusu bir gösterge ise aynı zamanda zil zurna sarhoş.

"Sarhoş musun sen?"

"Kahretsin, umarım öyledir," diye mırıldanıyor. Mutfığa giriyor ve dolaplarımı karıştırmaya başlıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Onu takip ediyorum.

"İçkiniz var mı?" Buzdolabının üzerindeki dolabı açtı ve bir şişe şampanya çıkardı. Erin'in getirdiği ama ikinci kez hamilelik testi yaptığımızda hiç açmadığı şişe. Orada olduğunu bile unutmuştum.

Elinden almaya çalıştım. "Onu açamazsın! Erin gönderdi."

Şişeyi benden uzak tutarken gözleri büyüyor. Sonra sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor ve mantardan folyoyu sökmeye başlıyor.

"Kes şunu, Griffin! Yapma bunu."

Mantar patlayıp şişeden bir miktar sıvı dökülürken gülüyor. Gülüşü çaresizdir. Acı dolu. Kırılmış. "Şey, sadece ondan olması uygun. Bu şekilde mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırabiliriz. Bize." Şişeyi bana doğru uzattı ve uzun bir yudum aldı.

Ilık şampanyayı yudumlarken onu izliyorum. Zaten içtiğinin üstüne çok fazla içiyor diye endişeleniyorum. Bu işe yaramaz.

Kimse iyi değil. Şişeyi dudaklarından koparıyorum, ağzından çıkarken bir kısmı yere dökölüyor.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırıyor, aşağıdaki su birikintisine bakarak. "ok gőzel bir şampanyayı ziyan ettin. Bu işe baőlamak için iyi bir yol değil." Bulanık, odaklanmamıő gözleri benimkileri buluyor. "Bana hep ne yapacağımı mı söyleyeceksin? şimdiden benim topum ve zincirim gibi davranıyorsun, değil mi?"

"Griffin, dur!" Sesinin őrzerine bağırıyorum. "Bununla başa çıkmanın yolu bu değil. Durumu daha da kőtőleőtiriyorsun."

"Ha!" Neredeyse dőőüyor, dökőlen sıvının içinde kayıyor ama kendini tezgahın őrzerinde yakalıyor. "Daha mı kőtő? Bunu nasıl daha kőtő yapabilirim ki? Karım ölüyor. *Ölüyor!* Ve benden en iyi arkadaşını becermemi istiyor. Ne gőzel bir veda hediyesi, değil mi? Peki ya sen? Benim lanet teselli ödölüm olmak sana ne hissettiriyor?"

Gözlerimde yaşlar birikiyor. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. O sarhoş. Acı ekiyor. Yıkılmış durumda. Hasta karısının gerçekçi olmayan talepleriyle başa çıkmaya alıőıyor. Sarhoş olduğu için onu suçlayamam. Elimden gelse ben de yanında olurum.

Şişeyi benden almaya çalışıyor ama ben bırakmıyorum. Bir süre boęuőtuktan sonra eli kayıyor ve şişe dőőőp lavaboya çarparak birçok kırık parçaya ayrılıyor. İkimiz de ona bakıyoruz. Sonra bir sızı hissediyorum ve elimin şişeden koptuğunu görmek için aşağı bakıyorum. "Lanet olsun!" Öfkeyle bağırıyorum. Acı içinde. İçinde bulunduğumuz duruma çok őrzölđüm.

"Lanet olsun Sky, siktir deme!"

Dönőp havluya uzanıyorum ama şampanyanın őrzerine basıp kayıyorum. Griffin beni yakaladı ve kollarına çekti. Ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma yapıőtı. Beni öyle bir çaresizlikle öpüyor ki, bir daha asla bir kadını őpemeyecek bir adam gibi. Ve kőük bir an için, ona izin veriyorum. Kőük bir saniye için herkesi ve her şeyi unutmak istiyorum. Őlőmő, ölmeden önce yapılacaklar listesini ve son dilekleri unutmak istiyorum. Annesiz bebekleri, dul babaları ve kederli arkadaşları unutmak. Bir saniyeliğine Griffin'in dudaklarının vőcudumdaki fantezisini yaőamama izin verdim.

Ama saniye bittiğinde ve ne olduğunu tam olarak anladığımda, geri çekiliyorum. Sonra ona tokat attım. Sertçe. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Onun istediğini yapıyorum!" diye bağıryor.

Bir kağıt havlu alıp elimdeki küçük kesiğe tutuyorum. Su birikintisinin üzerine birkaç tane daha atıyorum, böylece tekrar kaymayacağız. Sonra oturma odasına gidiyorum. Ondan uzağa. Kanepeye gömülüyorum ve kendimi korumak için bacaklarımı yukarı çekiyorum. Beni takip edişini izliyorum. Ne yaptığının farkına vardığı anı görüyorum, yüzünü korku kaplıyor ve gözlerini kapatıyor. Karşımdaki sandalyeye oturuyor. Vücut dili her şeyi anlatıyor. Başı öne düşüyor ve kollarını dizlerine dayıyor. Başını ileri geri sallıyor. "Tanrım, Skylar. Ben ne yaptım böyle?"

"Ona bu şekilde saygısızlık etmeyeceğim," diyorum. "İstediği şeyin bu olduğunu düşünse bile. Bunu ona asla yapmam."

Kanepeden sıçradı ve banyoya koştu. Nedenini sormama gerek yok. Bu fırsatı yaramı ve mutfak zeminini temizlemek için kullanıyorum. Cam parçalarını dikkatlice çöpe atıyorum ve sonra büyük bir cezve kahve koyuyorum.

Mutfaktan çıktığımda Griffin'i kanepemde sızmış buldum. Güzel, uyuması gerek. Yapacak çok planımız var. Gerisi bekleyebilir. O uyurken birkaç telefon görüşmesi yapıyorum.

İki saat sonra Griffin kendine geldiğinde evim arkadaşlarım ve ailemle dolmuştu. Mason, Baylor, Mindy, Jenna ve Erin'in kız kardeşlerinden birkaçı burada.

Griffin herkese bakıyor. Suçluluk dolu gri gözleri benimkilere takılıyor ve pişmanlığını görüyorum. Ben ona gülümseyip başımı sallayarak onu anladığımı gösterene kadar bana bakıyor. Onu affettiğimi. Her şeyin yoluna gireceğini. Neredeyse her şey.

"Yanında kim var?" diye sorar.

"Ailelerimiz orada," diyor Jane. "Birkaç saat içinde taburcu olacak, o yüzden onu eve götürmek için orada olmak istiyorsan, işe koyulsak iyi olur." Ona onaylamayan bir bakış atıyor.

Griffin'in sarhoş geldiğini kısaca anlatmıştım. Olan diğer her şeyi atladım. Herkesin ne kadar bildiğinden emin değilim. Ancak Baylor'un bildiğinden yüzde yüz eminim.

Her şeyi. Bana ve Griffin'e bakışı. Sanki bu imkansız duruma düştüğümüzü biliyor gibi. Mantıklı. Griffin dönene kadar Erin'le oturması için ona mesaj attım. Güzel. Bilmesine sevindim. Bu şekilde ona açıklamak zorunda kalmayacağım. Erin'i ikna etmeme yardım edebilir.

Ama bu beklemek zorunda. Şu anda ilgilenmemiz gereken başka şeyler var.

Griffin ve Erin'in ailesi listemize birkaç şey daha eklenmesine yardımcı oldu ve dağıldığımızda, her türlü farklı yönde yuvarlanan birkaç topumuz var. Bunlardan ilki Erin'in hastaneden evlerine değil, limuzinle pahalı ve gösterişli bir otele götürülmesi olacak. Çatı katındaki süitte onu, Jorge'nin son dakikada getirdiğimiz ekstra aşçı ekibiyle hazırlayabileceği en iyi, en egzotik yiyeceklerden oluşan bir sofraya bekliyor olacak. Kurbağa bacağı, havyar, Etiyopya mutfacı, siyah trüf mantarı, Pekin ördeği. Direkt hindistan cevizinden süt içecek ve yarım kabuklu taze istiridye yiyecek. Kraliçelere layık bir sofraya. Ya da son yemek. İstediyini seç.

Eğer bu hoşuna giderse, yarınki planlı gündeme nasıl bir tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

~~ ~

Baylor herkes gittikten sonra etrafta takılıyor. Griffin'in de kalıp kalmayacağını merak ediyordum. Ama kız kardeşim benim üzerimde hak iddia ediyor gibi görüldüğünden, o ve ben durumumuzu başka bir zaman tartışmak zorunda kalacağız.

Baylor'la kanepede otururken gözlerim onun hamile karnına odaklanıyor. Her an doğum yapabilir. Bana kalırsa ne kadar erken olursa o kadar iyi. Böylece Erin doğumu kaçırmaz. "Fasulyenin hareket ettiğini hissettim."

Gözleri parlıyor ve yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Bu harika. Dünyadaki en inanılmaz duygu değil mi?"

Sanırım olaya bu şekilde bakabilirsiniz. Ben bunu sadece ele alınması gereken büyük bir sorunun hatırlatıcısı olarak gördüm. Unutulmadan dünyaya kendini kabul ettirmeye çalışan bir çocuğun suçluluk duygusuyla attığı bir tekme.

"Sence de bebeğin onca gün içinde bugün tekmelemesi biraz tesadüf değil mi?" diye soruyor. "Resmi olarak onun annesi olduğun gün?"

"Ne?" Gözlerimi onunkilere diktim. "Hayır. Sen deli misin?" Başımı sertçe sallıyorum.

"Bu konuyu mantıklı bir şekilde konuşacak mıyız Skylar?"

"Mantıklı davranıyorum. Anne olmak için uygun değilim. Erin hayal görüyor." Başımı kanepenin minderine yasladım ve iç çektim. "Bütün bunları o planladı. Sana bunu da söyledi mi? Beni ona aşık ettiğini söyledi mi? Bize tuzak kurduğunu ve bizi bir araya getirecek durumlara soktuğunu? Bilerek uygunsuz fantezilerimi beslediğini? Belki de duygularım bana ait bile değildir. Belki de sadece onun hissetmemi istediği şeylerin tezahürleridir."

Baylor bana şüpheyile bakıyor. "Yani artık kapı açık olduğu için onu sevmediğini mi söylüyorsun?"

Kotumdaki görünmez bir noktayı sessizce karıştırıyorum.

"Ben öyle düşünmemiştim," diyor. "Peki, sorun nedir? İdeal çözüm bu, değil mi? Biraz alışılmadık olabilir ama sonuçta siz Bean'in ebeveynlerisiniz. Mantıklı geliyor. Ayrıca, Griffin'i zaten seviyorsunuz. O da seni çok seviyor. Erin bana sürekli senden bahsettiklerini ve Griffin'in sana aşık olmuş gibi görüldüğünü söyledi."

"Eminim onun da beynini yıkamıştır," diye tükürdüm.

"Bir atı suya götürebilirsin Skylar." Bir kaşını kaldırıyor.

"Şu deyimleri bırakır mısın Baylor? Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok. Nasıl onun tarafında olabilirsin? Bu çok saçma. Ölüyor olsaydın Gavin'i Jenna'ya verebilir miydin? Onun başka bir kadına dokunmasını düşünebilir miydin?" Başımı sallıyorum. "Bugün beni öptü. Öptü lan beni. Sence Erin'e koşup bunun ne kadar harika olduğunu söylemeli miyim? Belki de ona güzel bir veda hediyesi vermek için beni şimdi becermeli. Belki de biz

onun eğlenmesi için videoya çekebiliriz. Yapmamız gerektiğini düşündüğün şey bu mu? Öyle mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Elini koluma koydu. "Sakin ol."

O mutfağa gidip benim için bir şişe suyla geri dönerken ben birkaç derin nefes alıyorum. "Soruna cevap vereyim, evet." diyerek bana uzattı.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bu öğleden sonra kendimi Erin'in yerine koymaya çalışarak çok zaman geçirdim. Kocama ne olacağını düşündüm. Maddox'a. Sadece birkaç ay ömrüm kalsaydı bebeğimize ne olurdu diye düşündüm. Ve cevabım kesin bir evet oldu. Kesinlikle sevdiğim ve güvendiğim birinin aileme bakmasını isterdim." Bana şefkat dolu bir bakış atıyor, sadece bir ablanın küçük kardeşiyle paylaşabileceği bir bakış. Bu konuda yalnız olmadığımı söyleyen bir bakış. "Bırak bunu içine sindir. Kabullenmek için kendine bir şans ver. Görünüşe göre Griffin de aynı fikirde, ancak seni öpmesine katılmadığımı söylemeliyim."

"Ben de öyle. Sarhoş olduğu için yaptığını biliyorum. Ve kızgındı. Ve tüm bu durum karşısında kafam karıştı."

"Ve bu anlaşılabilir bir şey," diye ekliyor. "Ama Erin'e hak ettiği saygıyı göstermeniz gerekiyor. Bunu ondan ayrı, o izlemediğinde yapmalısın. Hatta o gittikten sonra."

"Oynamak mı? Hâlâ hepinizin deli olduğunu düşünüyorum. Nasıl birlikte olabiliriz? Onu sevsem bile, ki artık sevdiğimden bile emin değilim, zamanın yarısında benden nefret ediyor. Hatta bazen ben bile ondan nefret ediyorum. Birlikteyken sürekli kavga ediyor gibiyiz."

"Nefret sevginin zıttı değildir Skylar, sadece onun çarpık kuzenidir." Erin'in bugün erken saatlerde söylediği benzer bir şeyi düşünerek ona spekülâtif bir şekilde bakıyorum.

"Bunu yapabilirsin, küçük kardeşim. En azından denemeyi Bean'e borçlusun. Bunu Erin'e borçlusun. Ama en önemlisi, bunu kendine borçlusun." Bana en iyi abla gülümsemesini veriyor. "Bize hayatında anlamlı bir şeyler yapmak istediğini söylemenin üzerinden çok zaman geçmedi. Seni bugün buraya getiren de bu. Ölmek üzere olan bir kadının son dileğini yerine getirmekten daha anlamlı ne olabilir? Bu küçük bebeğin anne ve babasıyla birlikte büyümesine izin vermekten daha anlamlı ne olabilir? Kendin söyledin Skylar. Sen

köklü bir şekilde değişmek istiyordu. Bu sizin şansınız. Bu nihai bir sınav. Bu sizin kim olduğunuzu tanımlayacak ve hayatınızın gidişatına yön verecek. Ama en önemlisi, şunu düşünmeni istiyorum: Eğer çekip gidersen, kendinle yaşayabilecek misin?"

Sözleri çok derin. Kafamın içinde, önüne çıkan her şeyi yutan lanet bir kasırga gibi dönüp duruyorlar. Hiç bu şekilde bakmamıştım. Bunu nasıl yapamayacağıma, bunun için uygun olmadığıma, buna nasıl zorlandığıma dair düşünceler tarafından tüketildim. Ama bir an bile durup, eğer çekip gidersem ileride nasıl hissedeceğimi düşünmedim. En iyi arkadaşşımdan uzaklaşırsam. Bu bebekten uzaklaşırsam. Bebeğimizden. *Benim bebeğimden.*

Elimi karnıma koyuyorum ve ilk kez hissetmek için kendime izin veriyorum. İçimde büyüyen hayatla olan bağlantımı hissetmeme izin veriyorum. Ve sanki cennete gönderdiğim bir soruya cevap veriyormuş gibi, küçük fasulye cevap verirken karnım çırpınıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Erin'in soyunma odasından çıkmasını beklerken Griffin bana dün gecenin otelde ne kadar harika geçtiğini anlatıyor. Gönderdiğim yiyecekler için tekrar teşekkür ediyor ve ilk arabam kadar pahalı olan şampanyalarını yudumlarken tüm egzotik mutfakları tatmaktan keyif aldıklarını söylüyor. Hatta sütlerine kral boy bir su yatağı bile ayarlayabilmiş.

Bir köşede duruyoruz, düzinelerce insan bir telaş içinde koşuştururken, ona bağırıp buna hareket ederken yolumuzun dışında kalmaya çalışıyoruz. Beklerken oturmak için bir 'Mad Max Productions' yönetmen koltuğu buldum. Gavin son dakikada birkaç şeyi karıştırmayı başardı ve bu da Erin'in kendi stüdyosunun etiketi altında çekilen filmde figüran olarak rol almasıyla sonuçlandı. Büyük ve süslü bir şey değil. Brad Pitt ya da Julia Roberts yok. Gavin'in şirketinin bu yılın başlarında şirketini kurduğunda ilk projelerinden biri olarak satın aldığı bağımsız bir film.

Böyle anların bir parçası olabildiğim için ne kadar minnettar olduğumu düşünerek gülümsüyorum. Dün Erin'in kız kardeşlerinden biri, Erin'in öğretmen olmaya karar vermeden önce hayatının hayalini oyuncu olmak olduğunu söylemişti. Bir filmde rol almak ve kırmızı halıda yürümek. Küçükken annesinin bit pazarından aldığı büyük bir kırmızı keçe rulosu vardı ve Erin onu oturma odalarına serer, üzerinde hoplayıp zıplarken bir prenses gibi giyinir ve hayranlarına teşekkür ederdi.

Gavin'in prodüksiyonunun bugün yerel olarak çekim yapıyor olması tamamen şanstı. Onu figüran olarak ekletmeyi başardı ve bonus olarak, baş karakterlerden birine birkaç kelime bile söyleyebilecek. Konuşma rolü ve kameraların sadece birkaç saniyeliğine bile olsa ona odaklanacağı gerçeği nedeniyle

tam saç ve makyaj yapılması gerekiyor. Ve görünüşe göre, bir figüran için bile, bu çok zaman alıyor.

Griffin ve ben Erin'in ilk filmini beklerken oturup havadan sudan konuştuk. Hava hakkında konuştuk. Hava soğuyor. Erin tatile kadar dayanabilecek mi diye merak ediyorum. Restoran hakkında konuşuyoruz. Bu bana onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlatıyor, hayattan daha büyük görünüyordu ve benimle birlikte dünyayı ele geçirmeye hazırdı. Baylor'dan ve her an doğurmaya hazır olduğundan bahsediyoruz.

O zaman karnıma baktığını fark ettim.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakınıyor. "Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Ne hakkında konuşacağız?" Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Odadaki fil," diyor başıyla karnımı işaret ederek. "Bana yine şişman mı diyorsun?" Alay ediyorum.

Gülüyor. Onun tekrar güldüğünü duymak güzel. "Buna cesaret edemem.

Geçen sefer bana attığın yeni kazıktan sonra olmaz."

Şimdi gülüyorum, onun ilk ve tek yemek pişirme dersi sırasında ettiğimiz kavgayı düşünüyorum. Beni inceliyor, yüzümle yeni yeni belirginleşmeye başlayan hamile karnım arasına bakıyor.

"Yemek yapmayı öğrenmen onun umurunda bile değil," diyorum ona. "Bunu şimdi anlıyorsun, değil mi?"

O da başını sallar. "Evet. Dinle, dün olanlar için çok üzgünüm. Sarhoş olmamın mazeret olmadığını biliyorum. Bir daha olmayacak. Sadece ona çok kızmıştım."

"Kızgın mı?"

"Evet, öyle değil mi? Seçeneklerimizi elimizden aldı Skylar. Son altı haftada onunla birlikte olma şansımızı elimizden aldı. Yani, o zaman bilseydim, çalışmayı bırakırdım ve belki de onu dünyayı görmeye götürürdüm. Paris'e. Hep gitmek isterdi. Gideceğimizi söylemiştik. Bir gün. Şimdi ise önümüzdeki hafta yapacağımız şey harika ama aynı şey değil."

Katılıyorum. Tüm Imax sinemasını bir günlüğüne satın almak ve Erin'e bu şekilde Paris'te görsel bir deneyim yaşatmak bile, orada gerçekten bulunmanın anılarını yaratmayacaktır.

"Peki ya kiminle birlikte olacağımızı seçmek? O gittikten sonra. Bunu da elimizden aldı. Yani, evet, ona kızgınım. Bunu ona söylemeyeceğim. Son aylarını öfkemle lekelemek istemem ama böyle hissediyorum."

Söylediği her şeyi onaylamak için sadece başımı sallayabiliyorum. Ama ekliyorum, "Bir seçeneğimiz var, Griffin." Karnımı işaret ediyorum. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"İstemiyor musun?" diye soruyor. Gözleri oturduğum sandalyenin dış hatlarını izliyor.

"Öyle mi?" Kalbim onun cevabını bekliyor. Evet derse bunu benim için değil Erin için yapacağını bilsem de yine de nefesimi tutmuş bekliyorum.

"Onun isteklerini yerine getirmek istiyorum. Ve bu seni çekici bulmadığım anlamına gelmiyor. Elbette buluyorum. Akli başında her erkek bulur."

Bir '*ama*' geleceğini hissettiğimde iltifattan zevk almak zor ve bu doğrudan kalbime bir mızrak gönderiyor. Ben de bunu yapmak istediğimden emin değilim ama onun istemediğini söylemesi beni mahvedecek.

"Ama şu anda ne istediğimi kesin olarak söyleyemem. Karım ölüyor. Kendimi toparlamak ve bunu atlatmak için tek yapabildiğim bu. Size daha iyi bir cevap veremediğim için üzgünüm."

Ne söylemesini beklediğimden emin değilim ama söylediklerinden dolayı ona saygı duyuyorum. Eğer '*evet, hadi yapalım*' deseydi, diğer tarafa kaçırdım. '*Lanet olsun, hayır, çocuğumu istemiyorum*' deseydi, onun da aynı derecede aşağılık biri olduğunu düşünürdüm. Mükemmel bir şey söyledi. Beni ona daha da aşık etmek için söyleyebileceği tek şey buydu.

"Bunu şu anda çözmek zorunda değiliz," diyorum. "Bu küçük adam uzun bir süre hiçbir yere gitmeyecek. Ama Erin cevaplar isteyecektir. Ve bizde onlar yok. Bu konuda ne yapacağız?"

Yanağının içini ısıırıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Sanırım ona duymak istediği şeyi söyleyeceğiz. O istemedikçe bu konuyu açmayacağız ve açtığında da sadece denemeye karar verdiğimizizi söyleyeceğiz. Ne eksik ne fazla. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa hoş geliyor."

Birkaç dakika garip bir sessizlik içinde oturduk. Nasıl bu kadar uzun sürebilir? Sadece küçük bir saç ve makyaj. Erin zaten güzel, fazla bir şey yapmalarına gerek yok. Zaman geçirmek için söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi yokluyorum.

Griffin'e bakıyorum ve onun dövmesini ovuşturduğunu görüyorum. "Sence gerçekten bir tane yaptıracak mı?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor. Anlıyorum. Bayan Prim-and-proper'ın dövme yaptırması fikri gülünç. "Kim bilir. Ama yaptırsa elini tutmak için orada olacağım. Onun için her şeyi yaparım Skylar."

Bu ifadede gizli bir anlam mı var? Daha bir dakika önce bana onun dileğini yerine getirebileceğinden emin olmadığını söyledi ama şimdi bana her şeyi yapabileceğini söylüyor. Belki de o hayattayken her şeyi yaparım demek istiyordur, ama sonra her şey biter.

"Başladı bile," diyor. "Başladı mı?"

Başını sallıyor. "Daha önce tüm işaretleri kaçırmıştım. Dil sürçmeleri ya da eksik kelimeler. Yorgunluk. Baş ağrıları. Bunların bir anlamı olduğunu hiç düşünmemiştim. Ve şimdi, son iki gündür, her küçük semptomu fark ediyorum. Bana bağıyorlar ve gözlerinin mavi olduğu kadar açıklar. Ve yenilerini de fark ediyorum. Elindeki hissi kaybettiğinde elinin benimkinden nasıl uzaklaştığını. Bazen aynı soruyu iki kez sorması. Başlıyor. Ve bu beni öldürüyor."

Bu beni de öldürüyor. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bunun için daha sonra bolca zamanım olacak. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Yarınki kızlar günü için Erin'i çalmamın bir sakıncası var mı? Saçını boyamak istiyor ve benim de onunla yapmak istediğim, erkeklerle ilgili olmayan birkaç şey daha var."

Acı çekmiş gibi görünüyor, sanki onu bir saniye bile bırakmak istemiyor. Ama buna ihtiyacı olduğunu bildiğini söyleyebilirim. Onun da ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirmeye ihtiyacı var. Onu bizimle paylaşmaya ihtiyacı var. Yapması gereken en zor şey bu olsa bile. Telefonunu karıştırıyor ve sonra en yakındaki masadan bir kâğıt kalem alıyor. Bir şeyler karalıyor ve bana uzatıyor. "Bu, çekim yaptığım pek çok modelle çalışan bir saç stilisti. Şimdi ona mesaj atacağım ve

Arayacağını biliyor. Bana bir iyilik borcu var. Eğer şehirdeyse, seni araya sıkıştıracaktır. Bundan eminim."

Erin'in soyunma odasından çıktığını gördüğümde çenem düşüyor. Onu büyük bir grup insanla birlikte duracağı yere yönlendiriyorlar. Konserdeki kalabalığın bir parçası olması gerekiyordu. Ortamı dumanlı hale getirmek için kuru buz pompalıyorlar. Herkese sahnenin tam olarak nasıl oynanacağını anlattıktan sonra ışıklar kararıyor. Tek bir repliği var. Başroldeki karakter kalabalığın yanından geçerken ona çarpması ve 'Affedersiniz' demesi gerekiyor. Bu kadar. Tek yapması gereken bu. Ve bu saç, makyaj ve kostüm için iki saat sürdü.

Griffin ve ben gözlerimizi ondan ayıramıyoruz. Işıl ışıl parlıyor. Her küçük kızın hayalini gerçekleştiriyor. Loş stüdyoda ondan yayılan enerji hissediliyordu. O muhteşem. Yaşıyor.

Fotoğraf makinesi hemen ayaklarımızın dibindeki çantadan çıkarılıyor. Onun düzinelerce, belki yüzlerce fotoğrafını çeker. Çekmeli de. Mutluluk saçıyor.

Sahneyi doğru çekmek bir saatten fazla ve altı çekim sürüyor. Ama Erin yüzünden değil. O kusursuzdu. Her seferinde. Her çekim bana aynı göründü. Acaba Gavin yönetmenden sahneyi uzatmasını isteyip, ona bu deneyimin tadını çıkarması için daha fazla zaman mı verdi? Bazı kameraların arkasında duran Gavin'i bulduğumda bana göz kırptı. Tam da şüphelendiğim gibi.

Griffin'e bakıyorum. Hayranlık dolu bir ifadeyle karısını izliyor. "Çok mutlu," diyor gözlerini karısına dikerek. "Geçirdiği sabahattan sonra bugün buna ihtiyacı vardı."

Kaskatı kesildim ve içim gerildi. "Bir şey mi oldu?"

"Okuluna gittik. Öğrencilerine geri gelmeyeceğini söylemek zorunda kaldı." Başını sallıyor ve Erin'in suyun üzerinde yürüdüğünü düşündüklerine şüphe olmayan yedi yaşındaki çocuklar için üzüldüğünü söyleyebiliyorum. "Onlara tüm gerçeği söylemedi. Sadece artık öğretmenleri olamayacak kadar hasta olduğunu söyledi. Yürek parçalayıcıydı Skylar. Onlara söyledikten sonra etrafını sardılar. Gitmemesi için yalvardılar. Ona yardım edeceklerini ve gerçekten iyi olacaklarını söylediler. Onu orada tutmak için her şeyi yapacaklarını söylediler. Nasıl hissettiklerini çok iyi biliyordum ve bu beni çok üzdü."

"Çok üzgünüm, Griffin." Elimi onun elinin üzerine koyup güven verici bir şekilde sıkıyorum. Sonra bir an için ona dokunmamın doğru olup olmadığını düşünüyorum. Onun elinin üzerinde duran elime bakıyorum. Hemen başımı kaldırıp Griffin'in de aynı şeyi yaptığını görüyorum. Gözlerimi yakalıyor ve onları kendi gözleriyle tutuyor. Bana küçük bir baş selamı veriyor. Sonra aynı anda ellerimizi birbirimizden çekiyoruz.

Sette neler olduğunu görmek için baktığımda Erin'in bize doğru geldiğini görüyorum. Ona dokunduğumu gördüğüne eminim. Bakışları az önce ellerimizin boşalttığı sandalyenin koluna sabitlenmiş. Bunun onu mutlu ettiği gerçeğini de gözden kaçırmıyorum.

Bu gerçekten çarpık.

Kollarını bana doladı. "Çok teşekkür ederim Skylar. Sen ve Gavin bu kadar kısa sürede bunu ayarladığınız için kesinlikle harikasınız. Bunu asla unutmayacağım."

"Her şeyin bu kadar güzel bir şekilde bir araya gelmesine sevindim. Harikaydın. Doğuştan yeteneklisin Erin, gerçekten."

Elini bir yarışma programı mankeni gibi vücudunda bir aşağı bir yukarı sallayarak ona giydirdikleri elbiseyi sergiliyor. "Muhteşem değil mi? Bende kalmasına izin veriyorlar. Kanser ikramiyesi sanırım." Kıkırdıyor. Griffin ve ben irkildik. "Her neyse, bu görünümü boşa harcamak istemiyorum. Sanırım bir galon makyaj yaptım. Çok ateşliyim, sence de öyle değil mi? Hadi dışarı çıkalım."

Griffin, "Tatlım, çuvalın içinde çok seksi olursun," diyor. "Ama, evet. Dışarı çıkabiliriz. Aklında ne var?"

Bana baktı. "Dokuz numaraya ne dersin?"

Griffin'in kafası karışmış görünüyor ama ben ne istediğini çok iyi biliyorum. Biliyorum çünkü Erin'le aramızda bir bağ var. Birbirimizi anlıyoruz. Kelimeler olmadan iletişim kurmamızı sağlayan bu açıklanamaz bağ. Bir de Baylor'la birlikte hazırladığımız ölmeden önce yapılacaklar listesinin dokuzuncu sırasında Erin'in kalabalık bir bara girip "İçkiler benden!" diye bağıracağını biliyorum.

"Bu çok eğlenceli olacak," diyorum Erin ve ben dirseklerimizi kenetleyip Griffin'in peşinden stüdyodan çıkarken.

ON ALTINCI BÖLÜM

Aynadaki esmer kadına bakıyorum. Yeşil gözleri bana bakıyor, sonra da bugün apartmanda uzanırken giydiğim artık fazla dar gelen Yankees tişörtümün altından sarkan ve gittikçe büyüyen bebek şişliğime takılıyor. Kendime her bakışında beni şaşırtıyor. Rengi Erin'e seçtirdim ve o da koyu kahverengiyi seçti. Gerçekten koyu, neredeyse Griffin'in rengi. Bean'in saçlarının ne renk olacağını merak ediyorum. Normalde benim gibi koyu sarı saçları mı olacak yoksa Griffin'in daha koyu, daha dalgalı saçlarını mı miras alacak?

Dün gece bebekle ilgili bir rüya gördüm. Bu ilk kez oluyor. Küçük bir çocuğun elini tutuyordum ve o da benimle bir başkası arasında sallanıyordu. Ama diğer kişiye baktığımda Griffin değildi, Erin'di. Bu da ne demek şimdi?

Griffin'in rüyamda bariz bir şekilde eksik olmasının verdiği kötü hissi üzerimden atıyorum ve saçımı taramayı bitiriyorum, kalıcı renk değil de yaklaşık dört hafta içinde tamamen silinecek bir renk seçtiğim için mutluyum. Erin de aynısını yaptı. İyi ki yapmış. Dünyadaki son haftalarında kendisi gibi görünmemesini hayal edemediğimi ona söylemek istemedim.

Özellikle de kuaföre gittiğimiz gün olanları düşünersek. Öğle yemeği için dışarı çıktığımızda, Griffin'in kuaför arkadaşı bize altın yıldız muamelesi yaptıktan sonra Baylor ve Mindy bize katılmaya geldi ve Erin onu arkadaşarımla tanıştıırıp tanıştırmayacağını sordu. Yüzlerimizdeki şoku gizlemek zordu ama birkaç dakika içinde yine kendisi oldu ve Baylor ile Mindy'nin bize ne zaman katılacağını sordu. Sonra çatalını tekrar tekrar düşürmeye başladı. Çişini yapmak için neredeyse tualete yetişemeyecekken kollarımda ağladı. Bana öleceğini söylediği gün gözyaşlarını paylaştığımızdan beri onu ilk kez hüzünlü gözyaşları dökerken gördüm. Gelen baş ağrısı

o öğleden sonra onu doktora gönderdi ve doktor da derhal steroid dozajını artırdı. Yine de birkaç gün yataktan çıkamadı.

Bugün, Erin'in ailesi ve arkadaşlarımız öğleden sonraki sürpriz için son dakika düzenlemelerini yaparken biz de bebek kıyafetleri için alışveriş yapıyoruz. Bebeğin cinsiyetini henüz bilmediğimizin farkındayım. Yani, kesin olarak değil. Ama Erin erkek olduğunda ısrar ediyor ve onun giyim zevkinin benimkinden çok daha üstün olduğunu biliyor. Bence bu çocuğun işi bittiğinde küçük bir köyü giydirecek kadar büyük bir gardırobu olacak. Sırada mobilya alışverişi var. Her şeyi evine teslim ettiriyor. Nedenini sormadım ve o da bana söylemedi. Bu noktada bazı şeylerin söylenmemesi daha iyi. Zorlamadığı için minnettarım. Ona hiçbir şeye karar verilmediğini söyleyecek yüreğim yok. Son arzusunu yerine getirip getirmeyeceğimizi doğrudan sormadı ve Griffin ve ben bu konuda konuşmamaktan çok mutluyuz.

Bugün her zamanki gibi görünüyor. Hafızasında herhangi bir zayıflama, kelimeleri geveleme ya da baş ağrısı yok. Fark ettiğim tek şey sağ kolunun yanında gevşek bir şekilde durması. Steroidler işini yapıyor ve planladığımız öğleden sonrasının tadını çıkarabileceği için minnettarım. Bu şimdiye kadarki en büyük girişim ve bunu başarabilmek için düzinelerce insan gerekti.

Son tasarım bebek mağazasından çıkarken bana bakıyor ve ön taraftaki kaldırımda duran at arabasını sorguluyor. Yüzümü bir gülümseme kapladığında, küçük bir kız gibi aşağı yukarı zıplıyor ve sürücünün elinden tutarak kendini arabaya çekiyor. Bunu daha önce de yapmıştık ve atlara o kadar bayılmıştı ki, tabiri caizse baloya bunun götürülmesinin uygun olacağını düşündüm.

"Balo" aslında Central Park'ta bir piknik. Aslında piknik doğru bir tanımlama değil. Daha çok parti gibi. Herkes orada olacak. Erin'in tüm ailesi. Teyzeler, amcalar, kuzenler, aklınıza ne gelirse. Hepsini ülkenin çeşitli yerlerinden getirttik. Eski meslektaşları ve birçok öğrencisi gelecek. Hayatına dokunan herkes orada olacak. Neden cenazesine gelmelerini bekleyelim ki, her birini takdir edemeyecekti?

Partiye yaklaştıımızda çadırları, çocuklar için kurulan şişme oyuncakları, bitmek bilmeyen yiyecek ve içecek masalarını, bir süre önce birlikte bir kulübe gittiğimizde en sevdiği grup olduğunu söylediği, kiraladığımız yerel grubu gördükçe gözleri büyüyor. "Tüm bunların benim için olmadığını söyle Skylar."

Gülümsüyorum. "Central Park'ta piknik yapmak istediğinizi söylemiştiniz, değil mi? Biz sadece birkaç kişiye daha davet edelim dedik, hepsi bu."

"Biraz kişi mi?" Araba son durağımıza doğru ilerlerken yol boyunca sıralanan yüz kadar insana bakıyor. "Bu kadarını tanıyor muyum ki?"

Gülüyorum. "Evet, seviyorsun. Ve hepsi seni seviyor. Bu kadar çok hayat üzerinde nasıl bir etki bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

ğrencilerinin, geniş ailesinin ve arkadaşlarının tanıdık yüzlerinin yanından geçerken ağzı açık kalıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Araba nihayet duruyor ve Griffin inmesine yardım etmek için bekliyor. Bunu onun için bir araya getirdiğimiz için bize teşekkür ederken onu kollarına alıyor.

Griffin onu, bir piknikte görmeyi bekleyeceğiniz her türlü yiyeceğin ve daha fazlasının Mitchell'in şimdiye kadar yaptığı en büyük yemek dağıtımında kurulduğu geniş imenlik alana götürür. Griffin onu şeref masasına oturtmadan önce yol boyunca önüne çıkan herkesi selamlıyor. Çadırdaki birine başıyla selam veriyor ve elinde bir tabak yemek taşıyan yaşlı, seçkin görünümlü bir adam geliyor. Tabağı Erin'in önüne koyar ve şöyle der: "Bayan Hudson, umarım bir daha yemek kavgasına katıldığınız için size ceza vermek zorunda kalmam, değil mi?"

Erin koltuğundan fırladı. "Bay Segal! Aman Tanrım! Nasıl ... nerede .. . ?" Onu kucağına çekerken dans eden gözlerinden yaşlar akıyor.

"Burada olmanın ne büyük bir onur olduğunu asla bilemeyeceksin." Onu kol mesafesinde tutuyor ve şöyle bir süzüyor. "Benim yıldız öğrencim. Sen başardın. Hayalinin peşinden gittin. şu haline bak." Gözyaşlarını tutmak için mücadele ederken gözleri parlıyor. "Arkadaşın Skylar beni arayıp hikyeni anlattığında iim içime sığmadı. Çok zgnm, Erin. Ama burada seninle birlikte olduğum ve hayatının küçük bir parçası olduğum için kendimi çok ayrıcalıklı hissediyorum."

Öğle yemeğinde oturup konuşurlar, zaman zaman uzun zamandır görmedikleri arkadaşları ve akrabaları Erin'e sarılmayı ya da güzel bir söz söylemeyi teklif ederek kibarca sözlerini keserler. Tüm bunlar olurken Griffin geride durur ve bu anları filme alır.

Griffin'i fotoğraf çekerken izlemek büyüleyici. Sanki bir röntgenciymişim, sevgililer arasındaki samimi bir dans gibi özel bir şeyi görüyormuşum gibi hissettiriyor. Öznelerinin etrafında sessizce, gizlice ve zarafetle dolaşıyor, manzarayı, ışığı ve ambiyansı alıyor ve bunların hepsini fotoğraflarıyla anlatmayı planladığı bir hikayenin parçası haline getiriyor.

Dans edilir, kadeh kaldırılır. Koşuşturan çocuklar ve sarhoş olan yetişkinler vardır. Dışarıdan bakan biri için bu bir düğün gibi bile görünebilir. İki insan arasında birlikte bir hayatın başlangıcı. Kimse bunun tam tersi olduğunu tahmin edemez.

Erin'in ciyakladığını duyduğumda babamla dans ediyordum. Kırklı ya da ellili yaşlarında görünen tanıdık görünümlü yakışıklı bir adamla el sıkışırken yüzünde başka bir parlak gülümseme görmek için bakıyorum. Onu tek koluyla kucaklıyor ve zavallı adam istese de istemese de Erin tarzında ona doğru eziliyor. Adam onları dikkatle izleyen Griffin'e bakarken elleri tereddütte onun etrafında dolanıyor. Sonra aklıma geldi. Griffin'e benziyor. Ya da daha doğrusu Griffin ona benziyor. Bu onun babası olmalı. Ama nasıl? Günler önce ona ulaşmaya çalıştım, mesaj bıraktım ama pek başarılı olamadım. Belki kız kardeşlerinden biridir?

Üçünün konuşmasını izliyorum. Griffin'in tavrının tereddütten uysallığa dönüştüğünü görüyorum. Erin'in sihrini konuşturarak baba ve oğlu kimsenin yapamayacağı şekilde bir araya getirmesini hayranlıkla izliyorum. Keşke Griffin de kendini böyle görebilseydi.

Ekipmanına dokunursam Griffin'in ne kadar kızabileceğini fazla düşünmeden, sakladığı yere gizlice yaklaşıyorum ve sadece doğrultup çekebileceğim gibi görünen kameralardan birini çıkarıyorum. Yakındaki bir ağacı kamuflaj olarak kullanıyorum ve üçüne zum yapıyorum. Sonra Griffin ve babasının birkaç fotoğrafını çekiyorum. Babası burada oğluyla birlikte olduğu için çok mutlu görünüyor. Umarım Griffin bunları gördüğünde onu daha da kabullenir. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Bunu benden iyi kimse bilemez. Griffin gibi, ben de

aralarında o anın mükemmel duygusunu gösteren bir tane olmasını umarak düzinelerce fotoğraf çekin.

Şansımı zorlamamaya çalışıyorum ve sohbete katılmadan önce kamerayı hızla yerine koyuyorum. Erin beni yanına çekti. "Jack Pearce, Skylar Mitchell ile tanış. Benim en iyi arkadaşım ve aynı zamanda senin torununu taşıyor."

Bay Pearce Erin, Griffin ve bana bakıyor. Belli ki kimse ona bu küçük bilgiyi vermemiştir. Kekeleyerek, "Uh ... tamam ... merhaba, Bayan Mitchell. Geçen gün beni aramıştınız, değil mi?"

Erin durumun garipliğine güldükten sonra Bay Pearce'a taşıyıcı anneliği açıklamaya devam eder.

Göz ucuyla bir kargaşa görüyorum ve sonra Gavin'in mutlu ama tamamen paniklemiş bir halde bize doğru koştuğunu izliyorum. "Vakit geldi," diyor benden Erin'e bakarak.

Gözleri anlayışla parlıyor. "Zamanı geldi! Aman Tanrım. Zamanı geldi!"

Gavin Baylor'u hastaneye götürürken, partiden kibarca ayrıldık, Erin bir daha asla göremeyeceği kişilere son dakika sarılıp öpücükler verdi. Sonra Griffin, Erin ve ben bir taksi çağırdık. Erin'in yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyor ve bunun kötü günlerinden birinde değil de şimdi gerçekleşiyor olmasına çok minnettarım. Kim bilir kaç güzel günü kaldı?

Griffin ve ben, ailem ve bazı arkadaşlarımla birlikte bekleme odasında oturuyoruz. Baylor Maddox'u çok çabuk doğurdu, bu yüzden kimse bunun çok uzun sürmesini beklemiyor. Asıl soru, kız mı erkek mi? Bunu öğrenmeyi reddettiler. Sonuç olarak, bebek partilerinde bir sürü sarı bok aldılar.

Zar zor görünen karnıma bakıyorum ve bebeğin cinsiyetini tekrar merak ediyorum. Erin gibi ben de erkek olduğunu hissediyorum. Nedeninden emin değilim. Belki de o öyle olmasını istediği içindir. Sanki bir işaretmiş gibi, küçük fasulye içimde çırpınıyor ve elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor.

Griffin yanımda soluk soluğa kaldı. Gözlerini kocaman açtığını görmek için ona bakıyorum. "Bebek hareket ediyor mu? Hissedebiliyor musun?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Evet. Yaklaşık bir haftadır."

Bekleme odasına bakıyor ve ben de gözlerini takip ediyorum. Herkes sohbet etmekle ya da dergi okumakla meşgul. Tekrar karnıma bakıyor. "Sence hissedebilir miyim? Yani, um ... sakıncası var mı?"

Griffin çok sevimli. Daha önce bir erkeğin böyle kızardığını gördüğümünden emin değilim. Benden bunu istediği için çok utanmış gibi görünüyor ama yine de bunu hissetmeyi ne kadar çok istediğini anlayabiliyorum. Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum. "Hissedebileceğinden emin değilim. Kitap, diğer insanların herhangi bir hareketi hissetmesinin çok daha uzun sürebileceğini söylüyor."

Elini hafifçe karnıma koyarak bana bakıyor. "Kitapları mı okuyorsun?"

"Kitapları okuyorum," diyorum. Başımla karnımı işaret ediyorum. "Bunu hissettin mi?"

Başını sallıyor ve sanki bebeğin hareketini hissetme arayışında ona yardımcı olacakmış gibi yoğun bir konsantrasyon içinde hareketsiz duruyor.

Tek yapabildiğim yüzünü izlemek. Yüzündeki merakı görüyorum. Gözlerindeki hayranlığı görüyorum. Keşke küçük Bean'in eline bir tekme atmasını sağlayabilseydim. Acaba bu hareketin bir anlamı var mı? Sadece çocuğuyla bir bağ kurmaya mı çalışıyor? Yoksa daha fazlası mı var?

Griffin henüz bir şey hissetmiyor olabilir ama elinin sadece dokunuşunun bile bedenimde yarattığı hislerin fazlasıyla farkındayım. Hızlanan nefeslerimi kontrol etmeye çalışıyorum ve göğüs duvarımdan duyulabileceğinden emin olduğum kalp atışlarımı duymamasını umuyorum. Sarhoşken beni öptüğü günden beri bana ilk kez dokunuyor. Erin'in bizi olabildiğince yakınlaştırma çabalarına rağmen kasıtlı olarak mesafesini koruyordu. Ancak çizgiler bulanıklaştı ve her zaman Erin'e saygı gösterirken aynı zamanda onun son arzusunu nasıl yerine getireceğime dair bir soru pusuda bekliyor gibi görünüyor.

Şu anda, eli karnımın üzerindeyken, bizi bir aile olarak hayal edebiliyorum. Hastanede doğum yapmak üzere olan biz olduğumuzda ve şu anda burada olan aynı insanlar bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek için beklediğinde nasıl olacağını hayal edebiliyorum.

Bebeğimiz.

Bean'i ilk kez Griffin'in ve benim olarak düşündüm. Olabilir mi? Bunu gerçekten yapabilir miyiz? Yoksa sadece kendimi mi kandırıyorum?

Bir dakika sonra Griffin elini geri çekiyor ve ben de anında vücudumda kaybolan elin yasını tutuyorum. Sonra, tabii ki, koridorun hemen aşağısındaki Erin'i düşündüğümde böyle hissettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Onun elinin üzerimde olmasını onaylar mıydı? Yoksa gülümser ve gerçekte onu içten içe öldürürken, gerçekten istediği buymuş gibi mi davranırdı?

Griffin'e "Erin için ultrason yapmak istiyorum," diye fısıldıyorum. "Şu üç boyutlu olanlardan yaptırmak istiyorum, böylece mümkün olduğunca çok ayrıntı görebilecek. Bebeğin cinsiyetinin ne olduğunu bilmesini istiyorum."

Başını sallıyor. "Ayarla ve ne zaman olacağını bana haber ver. Bu harika bir fikir Skylar. Teşekkürler."

Randevu almak için doktorun ofisini aramak üzere telefonuma bir not düşüyorum. Telefonumda Griffin'in babasına ulaşmam için bir hatırlatma görüyorum. Ona dönüyorum. "Babanı kim aradı? Erin'in kız kardeşlerinden biri mi? Birkaç gün önce aramaya çalıştım ama tek yapabildiğim mesaj bırakmaktı."

"Yaptım," diyor.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi onu güldürüyor. "O gün hastanede seni duyduğumu düşünmedin, değil mi?"

"Merak ettim," diyorum.

"Bunu onun için yaptım. Başka türlü yapabileceğimi hiç sanmıyorum. O bir ahmaktı. Sarhoşun tekiydi. Eziğin tekiydi. Yani, kim hasta karısını ve on beş yaşındaki oğlunu terk eder ki?"

"Ama yine de yaptın." Ona gülümsedim. "Sebep ne olursa olsun, yaptın ve şimdi kapı açık. Gerçekten iyi birine benziyor. Belli ki değişmiş Griffin. Seninle bir ilişki istediğini söyleyebilirim. Ona ulaşmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Sen doğru olanı yaptın. Harika bir baba olacaksın."

Bana spekülatif bir şekilde bakıyor. "Bundan emin değilim." Karnımı işaret ediyor. "Hiç çocuk istemedim, biliyorsun. Erin beni ikna etmek için yıllarını harcadı. Bunu onun için yaptım." Sanki kafasına bir şey dank etmiş gibi başını sallıyor. "Liseden beri yaptığım her şey onun içindi." Bunu söyleme şekli kindar değil, sadece gerçekçi.

"O zaman belki de kendin için bir şeyler yapmanın zamanı gelmiştir."

Söyle.

"Evet, belki. Keşke bunun ne olduğu hakkında bir fikrim olsaydı." Gözlerini yere indiriyor ve kalbim de onlarla birlikte batıyor.

Beni istemediğini mi itiraf etti? Bebeği mi?

Sanki sessiz sorularımı duymuş gibi tekrar bana bakıyor. Elini benimkinin üstüne koyuyor. "Bundan çok fazla anlam çıkarma Sky. Sadece hangi duyguların bana, hangilerinin Erin'e ait olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Duyguları mı? Duyguları mı var? Hâlâ benimkinin üzerinde duran eline bakıyorum. Kılımlı kıpırdatırsam elini çekeceğinden korkuyorum. Ve gerçekten olduğu yerde kalmasını istiyorum. Dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkarmak istiyorum. Büyük elinin benimkini sardığını hissetmek. Belki o da beni istiyordur. Küçük bir şekilde de olsa, Erin'e zarar veremeyeceği bir yerde, kilit altında.

Bir kapı açılıyor ve elini geri çekiyor. Eşikten geçerken Erin'in gülümseyen yüzüne bakarken ikimiz de suçlu gözlerle başımızı kaldırıyoruz. Yanında yürüyen Gavin mutlu ama tamamen yıpranmış görünüyor. Ona dönüyor ve "Devam et." diyor.

"O bir kız!" diye ağzından kaçırdı.

Herkes alkışlarla ve tebriklerle ayağa fırlıyor. Gavin ve Erin'in Jordan Christine McBride'in doğumuyla ilgili anlattıklarını dinlerken hepimiz kucaklaşıyor ve gözyaşlarımızı paylaşıyoruz. Tüm bu sevinç sırasında bir ara Griffin'in gözlerini karnıma diktiğini fark ediyorum. Onu bakarken yakaladığımda bana gülümsüyor ve başını sallıyor. Yemin edebilirim ki o baş sallamayla, kelimelerle söylediğinden çok daha fazlasını söylüyor. Az önce bana bunu denemeye istekli olduğunu söylediğine yemin edebilirim. Dünyaya gelen başka bir bebeğin hikayesini duyduktan sonra, kendi bebeğinin yanında olmamayı hayal bile edemiyor. Hatta karısını şu anda olduğu kadar mutlu etmek anlamına geliyorsa benim gibi birine katlanmaya bile razı olabileceğini söyledi.

Ya da belki de ben çok fazla şey okuyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Geçtiğimiz üç hafta çok hızlı geçti. Çok hızlı. Tam bir faaliyet kasırgasıydı. Çok şey oldu. Bir ömre bedel deneyimler yirmi bir güne sığdırıldı. Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi ve arkadaşlarımızın, ailemizin ve hatta yabancıların yardımıyla başarabildiklerimiz beni şaşırtıyor.

Burada, Erin'in evlerinin ana katındaki yeni döşenmiş odasında oturuyorum. Griffin'in geçen hafta merdiven çıkmayı bıraktığında yatak odasına dönüştürdüğü bir çalışma odası. Çiçeklerle güzelleştirmeye çalıştık. İkinci sınıftaki öğrencilerinden gelen kartları pencerelere bantladık. Sevdiklerinin resimlerini görebileceği yerlere koyduk. Ama yine de ne olduğunu söylemek zorundasınız. Derme çatma bir hastane odası. Amansız hastalığına yenik düşeceği bir yer. Öleceği yer.

Erin'in isteği üzerine artık neredeyse onların evinde yaşıyorum. Ona ve Griffin'e bol bol yalnız zaman ayırmaya çalışıyorum; ancak günlerinin çoğunu birlikte geçirmek istediği kişi benim. Umarım Griffin bunu bana karşı kullanmaz ya da bir şekilde onun zamanını teketime almaya çalıştığımı düşünmez. Ama Erin'in ne isterse onu alacağı söylenmemiş bir kural, bu yüzden tıbbi teslimat görevlileri onun yeni odasını hazırlarken ben de Griffin'in odasının koridorun sonundaki misafir odasına kendi odamı hazırladım.

Eğer bu işi başarısak nerede yaşayacağımızı merak ediyorum. İkimizden biri her duvarından, dekorasyonundan ve eşyasından Erin akan bir evde yaşayabilir miydi? Erin'in bana Griffin hakkında anlattığı hikâyeleri dinlerken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bugünlerde en sevdiği eğlence bu. Sanırım amacı bana kocası hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatmak, böylece ben de onu onun kadar iyi tanıyacağım.

Geçtiğimiz birkaç haftayı ve Paris'teki Imax deneyimi, Gavin'in bizi dahil ettiği gişe rekortmeni bir filmin kırmızı halı galası ve

egzotik fil gezintisi, hatta paraşütle atlama deneyimi. Hayır, bir uçağa binmedik ama simüle edilmiş bir gökyüzü dalışı deneyimi yaşadık. Daha çok dikey bir rüzgar tüneliydi ve hava sizi yukarı doğru itiyordu, böylece uçma hissine sahip oluyordunuz. Doktorları bu konuda pek heyecanlı değildi, çünkü hava basıncının şişmeye neden olabileceğini söylediler, ancak o noktada Erin zaten sağlığındaki son düşüşe başlamıştı ve bunun işleri daha da kötüleştiremeyeceğini düşündü. Onun asla yapamayacağını düşündüğü bir şeyi deneyimlemesini izlemek hayatımın en önemli anlarından biriydi. Birlikte yaptığımız bu şeyleri asla unutmayacağım. Griffin bundan emin olacak. Sanırım son birkaç haftada binlerce fotoğraf çekmiş olmalı.

Bugün yaptığı isimsiz bağıştan dolayı bir teşekkür notu aldı. Bağışı kimin yaptığını sadece hastane bildiği için notu ona iletebildiler. Birkaç hafta önce, Baylor küçük Jordan'ı doğurduğunda, üçüz bebek doğurmak üzere olan bir kadın vardı. Sezaryen olmak üzereydi ve kocasının kısa bir süre önce işten çıkarıldığını öğrendik. Erin sadece hastane masraflarını ödemekle kalmadı, ikinci yaşlarına kadar onları giydirdi, bir yıllık bebek bezi servisini karşıladı ve onlar için bir üniversite fonu oluşturdu. Tüm bunların gerçekleşmesi için telefon görüşmeleri yaptığında içinden akan zevki sonsuza dek yanımda taşıyacağım bir anı olarak saklayacağım. Tipik Erin tarzında, her şey onun dışındaki herkesle ilgiliydi. Teşekkür istemedi, takdir edilmeyi beklemedi. Birinin hayatını daha iyi hale getirdiğini bilmek tek ihtiyacı olan şeydi. Etrafında olduğu her gün, tam da bunu yaptığını bilmiyordu.

Erin'in bakımevi hemşiresi Sherry, Erin'i gezimize hazırlamak için geliyor. Sherry son birkaç gündür burada. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. Çok yakında öleceğinizi düşünmedikleri sürece bakımevini getirmezler. Sherry, Griffin ve ben, birimiz her zaman Erin'in yanındayız.

Erin son birkaç gündür tekerlekli sandalyeye mahkûm. Bacakları artık zayıflamış vücudunu taşıyamayacak kadar güçsüz. Artık mesanesini kontrol edemiyor ve sağ eli vücuduna yakın bir yerde kıvrılmış bir şekilde duruyor. Tanrıya şükür hala akli melekeleri yerinde. Evet, kafa karışıklığı yaşadığı anlar var ve bunlar giderek daha fazla oluyor,

ama çoğunlukla, o hala Erin. Ve henüz bizden kopmadı, bu yüzden her saniyeyi değerlendiriyoruz. Bazen gözlerini odanın diğer ucuna dikip hiçbir şeye bakmıyor. Çok çabuk yoruluyor ve sürekli bebeğin odasını hazırlamaktan bahsediyor ki bunu geçen hafta tamamladı. Griffin, onun her isteğini yerine getirmesi için bir dekoratör tuttu ve bunun için harcadığı tüm çabayı görmek çok dokunaklıydı.

Kimse çıkıp söylemeyecek ama hepimiz biliyoruz ki bugün büyük olasılıkla Erin'in evinden dışarı adımını attığı son gün olacak. Üç boyutlu ultrason çekirmek için doğum uzmanımın muayenehanesine gideceğiz. Erin'in henüz bundan haberi yok, bu bir sürpriz. Bugün Bean'in kız mı erkek mi olduğunu öğreneceğimiz gün.

Sherry Erin'i gitmeye hazırlarken ben de evin bodrum katında dolaşıyorum. Çamaşırhanenin yanında geniş bir oturma odası var. Okumak için mükemmel bir yer ve Erin'le birlikte olmadığım zamanlarda burada çok zaman geçiriyorum. Ancak alt katın en ilginç kısmı Griffin'in fotoğraf stüdyosu. Gerçekten olağanüstü. Duvarlarda yıllar boyunca çektiği sayısız fotoğraf var; Kongo'daki hayvanları, mimari şaheserleri ve ünlü köprüleri tasvir eden fotoğraflar. Adam muhteşem olduğu kadar yetenekli de. Fotoğrafını çektiği mankenlerin fotoğrafları dikkat çekici bir şekilde yok. Erin olmadıkları sürece bu duvarları kaplayan herhangi bir kadın fotoğrafı bulamazsınız.

Ya da görünüşe göre ben.

Ağzım bir karışık açık, yakın zamanda çektiği fotoğrafların sergilendiği duvara doğru yürüyorum. Bu fotoğraflar, aynı anda birçok fotoğrafı görmesini sağlayan devasa bir klips sistemiyle tutturulmuş. Sanırım profesyonel olarak hangi fotoğrafları kullanacağına karar verirken çalışmalarını buraya koyuyor. Devasa bir teşhir panosu.

Panoda Central Park'taki piknikten fotoğraflar asılı. Ama beni şaşırtan şey, benimle çektiği fotoğrafların sayısı. Çok samimiler. O sabah alışveriş çılgınlığımızdan sonra yorgunluktan çimenlik bir tepeciğe uzandığımı hatırlıyorum. Elimi karnıma koymuş, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi gökyüzüne bakarken fotoğrafımı çektiğini bilmiyordum. Bir diğer fotoğraf ise Erin'in en sevdiği öğretmeniyile konuşmasını izlerken çekildi. Bir üçüncüsünde ise gözlerim kapalı duruyorum,

Mevsim normallerinin dışında ılıman bir Ekim gününde öğleden sonra güneşini yüzümde hissediyorum. Diğer düzinelerce fotoğrafa bakıyorum ve her fotoğrafta bebeğimin karnına dokunduğumu fark ediyorum. Bunu yaptığımı bile bilmiyordum. Ve kesinlikle kimsenin fark ettiğini de bilmiyordum. Bunları çekerken ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Bu benim favorim."

Griffin'in sözleriyle sıçradım. Arkamdan gizlice yaklaşmış olmalı ve ben fotoğraflarıyla büyülenmişken onun orada ne kadar süre durduğunu bir an için merak ediyorum.

"Harikalar, Griffin. Onları aldığını bilmiyordum."

Utanmış görünüyor. "Özür dilerim. O gün seni gözetlemek istememiştim. Sadece mutlu görünüyordun. Güzel bir gündü ve her şeyi hatırlamamızı istedim. Umarım ürkütücü olduğumu düşünmüyorsundur."

Gülüyorum. "Hayır, ürkütücü değil. Sadece inanılmaz yetenekli."

Başını sallıyor. Sonra bir çekmeceye doğru yürüyüp açıyor ve bir yığın fotoğraf çıkarıyor. "Sen de o kadar kötü değilsin." Onları bana uzattı.

Griffin ve Jack Pearce için çektiğim baba-oğul fotoğraflarına bakıyorum. Tam da amaçladığım şeyi, babasının oğlunu tekrar görebilmenin verdiği saf sevinci yakalamışlar. "Teşekkürler. Bunu görmeye ihtiyacım vardı," diyor. Beni azarlamak için elini kaldırına kadar ona gülümsüyorum. "Bir daha ekipmanıma dokunursan sağ kolunu keserim. Kimse benim eşyalarım dokunamaz Sky."

Ona mahcup bir bakış atıp omuz silkiyorum, çünkü takma adımı kullanması içten içe hoşuma gidiyor.

"Ama dinle, cidden, sana teşekkür etmem gereken çok şey var. Geçtiğimiz haftalar. Hatta geçtiğimiz aylar, duruma rağmen, hayatının en mutlu aylarıydı. Aslında seninle geçirdiği onca zamanı kıskanıyordum. Yani, senden önce sadece Erin ve ben vardık. Sonra sen girdin ve sanki diğer yarısını bulmuş gibiydi. Sen onun hep istediği ama olmaktan korktuğu her şeyi temsil ediyorsun. Kulağa klişe geliyor ama sen onu tamamlıyorsun. Ve senin için çok minnettarım Skylar. Ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsin."

Bana sarılmak için eğiliyor ve ben de onun kollarında eriyorum. Onun sözleri karşısında gözyaşlarımın yüzümden akmasına izin verdim. Korktuğum her şey; her şey

Merak ettiğim, tereddüt ettiğim her şey bir şekilde hayatımı onayladı. Ve bir an için kadere inanıp inanmadığımı merak ettim. Belki de Erin haklıydı. Belki de bu dünyaya onu bulmak ve onunla arkadaş olmak için gelmiştim, böylece birlikte vakit geçirebilecektik. Belki de yaptığım şey anlamlıydı.

Sherry gitmeye hazır olduklarını bağıyor ve beni serbest bırakıyor. Sonra beni yanağımdan öpüyor ve kalbim küt küt atıyor. Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor ve genellikle ardından gelen suçluluk duygusunu hissetmeden bu hissin tadını çıkarmaya çalışıyorum. "Hadi yapalım şunu," diyor. Başımı sallıyorum, altı ay önce ilk kez söylediğimden çok daha fazla anlam ifade eden bu sözler karşısında sarsılıyorum.

~~ ~

Odada tek bir kuru göz yok. Ultrason teknisyeni bile neler olup bittiğini anladı ve bizimle birlikte sessizce ağlıyor. Dört çift göz ekrandaki minik bir bebeğe odaklanmış durumda. Üç boyutlu ultrasonda görebildikleriniz inanılmaz. On sekiz haftalıkken bebeğin bu kadar mükemmel biçimli minik bir insan olacağını hiç düşünmemiştim. Sonraki 22 hafta boyunca yaptığı tek şey büyümek. Her parmağı, her ayak parmağı, yüzünün her kıvrımı zaten yerinde. Ve ekran Bean'in erkeklik organlarıyla dolduğunda, Erin çığlık attı.

"Biliyordum!" diye ağlıyor. "Bu bir erkek. Bir oğlun olacak."

Elini tuttum. "*Oğlumuz* olacak."

Başını sallıyor, gözleri hala monitöre yapışmış bir şekilde onun kıpırdanışını izliyoruz. Bir ara başparmağını bile emiyor gibi görünüyor. Ultrason teknisyeninin prosedür için normal süre olduğundan emin olduğumdan çok daha uzun süre izlememize izin vermesine minnettarım.

"Ona senin adını vermeliyiz Erin," diyorum elini sıkarak.

"Ne? Bir çocuğa benim adımlı veremezsin."

"Elbette yapabiliriz. A-a-r-o-n," diye heceliyorum. "Bu mükemmel."

Gözleri nihayet monitörden ayrılıp benimkilerle buluşuyor. Eli kalbinin üzerine gidiyor ve yüzündeki minnettarlık ifadesi beni şaşkına çeviriyor. Sonra iç geçiriyor. "Hayır. Yapamazsın. Bu hastalıklı bir şey. Onun adını her andığında beni düşünürsün."

Griffin ve Erin'in arasına bakarken gülüyorum. "Evet, mesele de bu zaten. Seni düşünmek *istiyorum*. Sen bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaş ve en iyi eşsin. En iyi anne de sen olurdun. Bunu herkes biliyor. Tüm bunların sebebi sensin. Sen olmasaydın o var olamazdı bile. İçimde büyüyor olabilir ama o *senin eser*in. Tabii ki ona senin adını vermek istiyorum. Tabii siz de kabul ederseniz."

Ona göz kırpan Griffin'e bakıyor. Sonra tekrar monitöre bakarken bir elini karnıma koyuyor. "Seninle tanışmak bir zevk, Aaron Pearce."

Odadaki herkesle birlikte hıçkıra hıçkıra ağlıyor olsam da, ona Griffin'in soyadını vermesini kaçırmıyorum. Aynı şeyi duyduğuna şüphe olmayan Griffin'e bakıyorum. Omuz silkiyor ve Erin'in başına bir öpücük kondurmaya devam ediyor. Sonra elini Erin'in elinin üzerine koyuyor ve her ikisi de karnımın yan tarafında, ultrason çubuğunun yolundan uzakta, oğlumuzla birkaç dakikanın daha tadını çıkarırken dinleniyorlar.

Oğlumuz.

Yüce Tanrım. Bir bebeğim olacak.

~~ ~

Konağa geri döndüğümüzde Griffin Erin'i zahmetsizce ön merdivenlerden yukarı ve yeni yatak odasına taşıyor. Ön kapıdan geçerken özlem dolu bakışlarını kaçırmıyorum. Bunun son kez olacağını biliyor. Onu hastane yatağına yatırırken teknisyenin kendisi için bastırdığı birkaç fotoğrafa tutunuyor.

Yokluğumuzda daha fazla çiçek teslim edildi. Erin ve benim aramda özel bir şaka haline geldi.

ona beyaz zambaklar gönderecek kadar cesur. Sempati çiçeği. Ölüm çiçeği. Griffin bile onları getirmez. O daha geleneksel gülleri ve bazen de Baylor gibi orkideleri seçiyor. Ben seçmiyorum. Ona asla beyaz zambaktan başka bir şey almayacağım.

Eve vardktan bir saat sonra Baylor ve Mason konağa geldiler ve Erin'le birlikte Griffin ve beni, sorulana kadar eve dönmememiz konusunda kesin talimatlarla anlamsız işlere gönderdiler. Neden dışarı atıldığımızdan emin değilim, çünkü hiçbirini bunu tartışmıyor. Aklıma gelen tek şey, Erin'in Griffin ve bana en yakın olanlardan yardım istediği ve böylece o gittikten sonra görevini sürdürebilecekleri.

Hava karardıktan kısa bir süre sonra Griffin ve ben eve çağrıldık. Erin beni odasına çağırdı. Yüzünde o bakış vardı. O bakışı biliyorum. İşte o an geldi. Planlarımın ne olduğunu soracağı an. İşte o zaman onun kalbini kıracağım çünkü geleceğin ne getireceğini tam olarak bilmiyorum. Bu, muhtemelen son kez kalp kalbe konuştuğumuz zaman.

Yattığı yerin yanındaki yatağa vuruyor. Üzerine çıkıp onunla birlikte uzanıyorum, yanımda acı içinde kıvrandığını duyduğumda gözlerimde sessiz yaşlar birikiyor. Bunu her gece verandada bir kadeh şarabını içtikten sonra yapıyoruz. Burada pijama partisindeki gençler gibi uzanır, her şeyden ve her şeyden konuşuruz. Bir şey hariç.

"Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?" Huysuz bir çocuk gibi soruyorum.

Bana her şeyi bilen bir anne gibi gülümsüyor. "Ya şimdi ya da asla."

Onun bu açıklaması karşısında kalbim sıkışıyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?

Erin mi? Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun ve bunu yapmak istiyorum. Gerçekten istiyorum, sadece bunu doğru nedenlerle yaptığımı bilmem gerekiyor."

"Disney World," diyor rastgele.

Başka bir kafa karışıklığı durumuna girdiğini düşünerek başımı sallıyorum. "Disney Dünyası mı?" Tekrar ediyorum.

"Aaron'ı oraya götür. Beklemeyin. Onu küçükken götürün. Mickey Mouse ve Donald Duck'ı şahsen gördüğünde yüzünün aydınlanmasını izlemek büyü olacaktı. Ve Noel Baba... Lütfen, elinizden geldiğince uzun süre inanması için elinizden gelen her şeyi yapın. Onu özel okula göndermeyin. Züppe zengin çocukları içindir. Ve hatta

Zengin olsa da öyle davranmasına asla izin vermeyin. Verici olduğundan emin olun, alıcı değil. Annesinin kim olduğunu gördükten sonra bunun bir sorun olmayacağını biliyorum. Tanıdığım en büyük verici sensin Skylar." Tek yapabildiğim bu söz karşısında gözlerimi devirmek. Hayal görüyor ama şimdi ona bunu söyleyecek değilim. "Bir bayana nasıl davranacağını bildiğinden emin ol. Griffin harika bir örnek ama Aaron'a bunu her gün hatırlatmalısın. Tembelleşmesine izin verme. Ona nasıl araba kullanacağını öğret. Şehirde yaşıyor olsanız bile, her çocuğun on altı yaşına geldiğinde ehliyet almanın özgürlüğünü hissetmesi gerekir. Ona sarılın ve öpün. Çok yaşlı olduğunu söylese bile. Bunun onu utandırdığını söylese bile. Ne derse desin, onu sevdiğinizi bilmeye ihtiyacı var. Ve onu benim için öp. Her gün. Ona koruyucu meleğinin her zaman onu izleyeceğini söyle."

Erin, Aaron'la yapmamı istediği her şeyi sıralarken sözcükleri geveleyerek konuşmasını dikkatle dinliyorum. Hiç aklıma gelmeyecek şeyler. Sadece iyi bir annenin çocuğu için yapacağından emin olduğu şeyler. Onu bana nasıl emanet edebilir? Sonunda konuşmaktan yorulduğunda elini tutuyorum. "Erin, tüm bunları yapmaya çalışacağıma söz veriyorum ama beklentilerini karşılayabileceğimi düşündüren ne? Söylediğin her şey, senin olabileceğin anneden ne kadar farklı olduğumu görmemi sağlıyor. Aaron'ı en iyi benim yetiştirebileceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sanki deliymişim gibi başını bana doğru sallıyor. "Skylar Mitchell, seni tam altı aydır tanıyorum. Kalbime girmen bu sürenin sadece iki saniyesini aldı. Lise de gördüğüm muamele yüzünden yeni arkadaşlara kapalı olduğunu düşündüğüm kalbime. Ama taburenden düştüğün anda çok iyi arkadaş olacağımızı anladım. Dünyamı yeni insanlara, yeni deneyimlere, yeni aşklara açtın ve sadece benim için yaptığın bu hayattan daha büyük şeyden de bahsetmiyorum. Başka bir insanı sevme kapasitenizin sonsuz olduğunu kanıtladınız. Son haftalarda benim için yaptıklarına b i r bak. Kendini tamamen başka bir insana teslim etme ve onun dünyasını harika bir yer haline getirme yeteneğinden nasıl bir an bile şüphe duyabilirsin?

"Anne olmaya layık olmadığını düşündüğünü biliyorum. Griffin'e layık olmadığını düşündüğünü biliyorum. İki konuda da yanılıyorsun. Ailesi olmanı istemezdim.

yapabilirdim. Bunu yapması *gereken* tek kişinin sen olduğunu düşünmeseydim. Griffin'in seni sevebileceğini düşünmeseydim."

Bunu söylerken sesi çatlıyor ve bizi birlikte düşünmenin onu öldürdüğünü biliyorum. "Erin ..."

Sağlam koluyla beni sıkıca çekiyor. "Hayır Skylar, sorun yok. Seni sevmesini istiyorum ama buna izin vermelisin. Sizi birlikte gördüm. Birbirinize çekiliyorsunuz. Ama benim yüzümden buna karşı koyuyorsun." Karnıma dokunuyor. "Sizi ömür boyu birbirinize bağlayacak inanılmaz bir bağınız var. Bunun ona ne yaptığını görüyorum. Başta bebek sahibi olmayı kabul etmemiş olabilir ama seni izlediğini görüyorum. Sen onun çocuğunun annesisin. Ve çok güzel, eğlenceli ve seksisin. Onun ihtiyacı olan şey sensin. Senin ihtiyacın olan şey de o. Ama her şeyden çok, ikiniz de Aaron'ın ihtiyacı olan şeysiniz.

"Bana söz ver Skylar. Hayatı dolu dolu yaşayacağına ve bir günün bile pişmanlıklarla geçmesine izin vermeyeceğine söz ver. Eyfel Kulesi'ni görmek istiyorsan, Paris'e git. *Bir gün* deme. *Bugün* de. Griffin'i sevmek için bekleme. Onu *bugün* sev. Ona her şeyin yolunda olduğunu göstermen gerek. Bunun olmasına izin veren sen olmalısın. Bunu yapmayacak. Bana olan saygısından dolayı yapmayacak. Bunu yapmanı istiyorum Skylar. Bir dakika daha bekleme. Griffin ve Aaron'ı alıp ailen yapacağını bilerek ölmeme izin ver."

Ona sarılıyorum, arkasından kaşıkliyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. Bu imkansız durumda gerçek bir en iyi arkadaşın söyleyebileceği tek şeyi. "Tamam, Erin. Söz veriyorum. Dileğini yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Sen hayatım boyunca başıma gelen en iyi şeysin, bunu biliyor musun?"

Kollarımda gevşedi. Duymuş olması için dua ediyorum. Benden duyduğu son sözler bunlarsa, bunların doğru olduğuna inanması için dua ediyorum.

Kapı aralığından bir ses duyuyorum ve Griffin'in çerçeveye yaslandığını görmek için dönüyorum. Bana bakarken gözünden bir damla yaş süzülüyor. Sonra tek kelime etmeden uzaklaşmak için döndü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Meğer Erin'in benden duyduğu son sözler bunlarmış. En azından benim tanıdığım Erin'in. O gecenin ilerleyen saatlerinde hafif bir komaya girdi. Görünüşe göre son birkaç günde böyle bir şey olması alışılmadık bir durum değil. Hızla soluyor. Erin zamanı geldiğinde beslenme tüpünü reddeden kağıtları imzaladı. Sırf ölümüyle uğraşmak zorunda kalmayalım diye hayatını uzatacak bir şey istemedi. Şimdi anlıyorum, bunu neden yaptığını anlıyorum. Korkunç bir şey. Uyumadığı zaman, tamamen tutarsız oluyor. Hatta kavgacı. Bizim kim olduğumuzu ya da kendisinin kim olduğunu bilmiyor.

Yine de Griffin ve ben onun yanında nöbet tutuyoruz. Aile üyeleri gelip gidiyor ama benim dışımda, son anlarında yanında hiçbir arkadaşını istemedi. Nasıl olacağını biliyordu. Kimsenin onu son birkaç gündür olduğu gibi hatırlamasını istemiyordu. Burada istediği ailesiydi. Şimdi bunun bir parçası sayılacak kadar şanslıyım.

Griffin ve ben mola verdik, ikimiz de uykusuzluktan bitkin düşmüştük. İkimiz de en sonunda onunla birlikte olmayı özleyebileceğimizi bildiğimiz için ondan birkaç dakikadan fazla ayrılmak istemiyoruz. Talimatları açtı. Zamanı geldiğinde Griffin ve beni yanında istiyor, başka kimseyi istemiyor. Diğerleri yakında kaçınılmaz olarak gerçekleşecek olan şey için daha fazla düzenleme yaparken Erin'i Sherry ve bazı kız kardeşleriyle bırakıyoruz. Arka verandalarında Erin'in en sevdiği şaraptan bir şişe açıyoruz. Dışarı soğuk. Islak da. Ama burası onun huzurlu yeri, teselli alanıydı, her gece gelip çocukluk hikayelerini ve geleceğe dair umutlarını paylaştığı yeri. Aaron'un geleceği. Onun şerefine kadeh kaldırmak için dışarı çıktık. Arkadaşımın şerefine şaraptan bir yudum aldım ve sonra olanlara güldüm.

Sürekli küçük çırpınışlar karnımı kemiriyor. Fasulye hıçkırarak yasak içkimi protesto etmeye karar verdi. Hızlı ve

Yumuşak küçük pislikler beni gülümsetiyor. Her zaman oluyor ve şu ana kadar hamile olmakla ilgili en sevdiğim şey bu.

Griffin bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Böyle bir zamanda nasıl gülebileceğimi merak ettiğini biliyorum. Ama aniden, çarpık bir şekilde, mutlu oldum. İçimde küçük bir hayat hissediyorum. Diğer odada hayat akıp gidiyor ama Aaron burada, büyüyor, güçleniyor ve bana her gün hayatın ne kadar değerli olduğunu hatırlatıyor.

"Aaron'un hıçkırığı var," diyorum karnıma bakarak. Verandadaki salıncağa oturuyorum ve anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

Yanımda oturan Griffin'in ağırlığı altında salıncağın sallandığını hissediyorum. "Hissedebilir miyim?" diye fısıltıyla soruyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerim hala kapalıyken uzanıp elini tutuyorum ve ceketimin altından karnımın üzerine koyuyorum. Sessiz bir dakika boyunca bu şekilde oturuyoruz.

Hissettiği anda anlıyorum çünkü boğuluyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum ve oğlunun hareket ettiğini hissettiği ilk anın tadını sessizce çıkarmasına izin veriyorum. Tekrar tekrar '*İnanılmaz*' diye mırıldandığını duyuyorum. Eli karnımın üzerinde donup kalıyor. O an geçmişte kaybetmekten korktuğu için elini hareket ettirmek istemediğini söyleyebilirim.

Ama hıçkırıklar kesiliyor ve sonra Sherry kafasını kapıdan uzatıyor ve son bir aydır korktuğumuz sözleri söylüyor. "Vakit geldi."

İkimiz de gecenin karanlığında acı dolu bir inilti çıkarıyoruz. Sonra kendimizi toparlar ve yapmamız gerekeni yaparız. Hayatımızı tek başına değiştiren kadına veda etmeye gidiyoruz.

Mutfağın etrafında toplanmış, sessizce ağlayan ailesinin yanından geçiyoruz. Onlara bakmamaya çalışıyorum. Bu son anlarda güçlü olmak istiyorum. Erin'in muhtemelen beni duyamayacağını biliyorum. Beni görmeyecek bile ama yine de onun için güçlü olmalıyım. Daha sonra dağılabilirim. O gittikten sonra. Şu anda onun için burada olmalıyım. Griffin için.

Odasına girdiğimizde gördüğüm şey karşısında şaşkına döndüm. Gözleri açıktı. Hiç görmediğim kadar berrak ve maviler. Yatağının kenarına doğru hareketimizi takip ediyor. Ben bir tarafa geçiyorum,

Diğeri Griffin. Bunu okumuştum. Bazı ölümcül hastaların ölmeden önce nasıl son bir kez idrak ettiklerini okumuştum.

Vücudu rahatlamış ve elinin önünde kıvrılmadığını hemen fark ediyorum. Saçları nihayet sevdiğim o görkemli sarı sarmallara kavuşmuş. Beslenme eksikliğinden kaynaklanan koyu halkalara, silik çizgilere ve çukur yanaklara rağmen yüzü huzurlu. Solunumları yavaş ve aldığı her nefes arasındaki süre uzuyor. Konuşmuyor ama gözleri çok şey anlatıyor. Griffin'e başımı sallıyorum. Veda etmesi gerekiyor.

"Tatlım, ben buradayım. Skylar da öyle," derken titrek sesi çatlıyor. "Tanrım, seni çok seviyorum. Hayatıma büyük bir neşe kattın. Benim için ne ifade ettiğini anlatmaya başlayamam bile. Ailem yokken beni yanına aldın ve kendinin bir parçası yaptın. Kimse inanmazken sen bana inandın. Şimdi bile, babamı asla affedemeyeceğimi düşündüğümde, bizi bir araya getirmeyi başardın." Son kelimeleri güçlükle söyleyebiliyor ama onun kendisini duymasına ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden zorluyor. "Sen yapman gereken her şeyi yaptın. Bundan sonrasını bize bıraktın. Teşekkür ederim bebeğim. Karım olduğun için teşekkür ederim."

Başını eğiyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. Sonra gözyaşları arasında bana başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve bunu yıkılmadan atlatmak için dua ediyorum. "Erin Pearce, sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Dünyanın öbür ucuna baksam bile senin gibi bir arkadaş bulamam. İnsanların içindeki iyiliği görüyorsun. Başkalarının göremediği şeyleri görüyorsun. Seni tanıdığım kısa süre içinde hayatımı değiştirdin ve asla eskisi gibi olmayacağım. Sen orada olduğun için cennet daha güzel bir yer olacak. Aaron daha iyi bir hayata sahip olacak çünkü sen onun koruyucu meleğisin. Seni tanıdığım için daha iyi bir insan olacağım. Artık hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Biz seni koruyoruz. Seni seviyorum, Erin. En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Bizi duyup duymadığını söyleyemem. Belki de söylediğimiz sözler onun için olduğundan daha çok bizim içindir. Onu sevgimizle övmeye devam ediyoruz. Ona gitmesinin sorun olmadığını, iyi olacağımızı, Aaron'un iyi olacağını söylüyoruz. Ama gözleri aramızda dolaşıyor, sanki bizimle işi henüz bitmemiş gibi. Sanki bırakmaya hazır değilmiş gibi. Gözleri

Ellerimiz. Her birimizin elinde Erin'in ellerinden biri var. Sanki gevşek ellerinin bizimkilerin içinde hareket etmesini istiyormuş gibi bakışlarını onlara sabitliyor. Sonra Griffin boştaki eliyle yatağın diğer tarafına uzanıyor ve benimkini tutuyor. Ellerimizi göğsünün üstünde birleştirerek bir daire oluşturunuz, her birimiz diğerinin elini tutuyor.

Erin, yaşamı son nefesiyle birlikte bedeninden çıkarken derin bir iç çeker. Huzurla gözlerini kapatıyor ve kayıp gidiyor. En iyi arkadaşımın bu dünyadan ayrılışını izlerken, kaybımın içinde boğulmamaya çalışıyorum. Onun yerine, bir kez daha bir bütün olduğu için seviniyorum. Artık mahkûm edildiği kırık bedene hapsolmuş değil. Aaron'ın vasisi olmakta özgür. Paris'e gidebilir ve bir uçaktan serbest düşüş yapabilir. Bulutların üzerinde dans edebilir ve düzinelerce bebek sahibi olabilir.

Cansız bedenine bakarken yüzünün farklı göründüğünü fark ediyorum. Daha genç görünüyor. Birkaç dakika önce yüzünü delik deşik eden koyu halkalar ve çizgiler bile yok olmuş gibi görünüyor. Yaşarken olduğu gibi ölürken de çok güzel.

Elimi karnıma koyuyorum ve bir hayatın diğeriyle nasıl değiş tokuş edildiğini düşünürken Aaron'un içimde yer değiştirdiğini hissediyorum.

Griffin sessizce sabahlığına sarılıp ağlarken ben de ailenin yanına gidiyorum ve onlar gelip onu götürmeden önce Griffin'le son bir an geçiriyorum. Yavaşça mutfağa kadar yürüdüğümde bacaklarımın altımdan kayıp düştüğünü hissediyorum. Ama yere düşmeden önce güçlü kollar arkamdan dolanıyor ve beni kaldırıp merdivenlerden yukarı, benim olan odaya taşıyor.

Hatırladığım son şey Griffin'in bana her şeyin yoluna gireceğini söylediği idi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Oturup masanın üzerindeki vazoya bakıyorum. Bir kısmı bana emanet edilmiş olan bu vazo, bir kısmı bana verilmiş olan bu evde. Bunu ne için yaptı?

Baylor, Griffin ve bana Erin'in son isteklerini içeren mektubu okuduğundan beri ona milyonuncu kez lanet ediyorum. Daha dündü, cenazesinden bir gün önce. Mektupta cesedinin yakılacağı, gömülmeyeceği yazıyordu. Bunu biliyorduk ama mektupta küllerinin Griffin ve bana verileceği de yazıyordu. Külleri ne zaman ve nereye serpeceğimize birlikte karar verecektik. Mutluluk ve hayat dolu bir yer olması konusunda açıktı. Doğru zaman geldiğinde ne yapacağımızı bilecektik.

Mektupta ayrıca, Griffin'in düğün hediyesi olarak sadece onun adına olan konağın hem Griffin hem de benim üzerime tapulu olduğu da belirtiliyordu. Ne yaptığını biliyoruz elbette. Evin bizde kalmasını ve birlikte yaşamamızı istediğini açıkça belirtti.

Erin'in ailesiyle birlikte, o öldüğünden beri birkaç gündür burada kalıyorum. İlk başlarda başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Sonra ailesi, cenazesinden sadece saatler sonra, bugün burada düzenlenen resepsiyona yardım etmemi istedi. Cenaze töreni eminim şehirdeki son beyaz zambaklarla süslenmişti. Buna bayıldım. Başka kimse anlayamazdı. Başka hiç kimsede bu bağ yoktu. Törene girdiğimde her yerin Erin'in en sevdiği çiçekle süslendiğini görünce ölümü değil, yaşamı gördüm. Hayatı, erkek bebekleri ve uzun tabancaları gördüm. Erin'in gülümseyen yüzünü gördüm. Çok kısa bir an için, gelecek için umut bile görmüş olabilirim.

Erin'in mektubunun okunması ve cenaze töreninde görünmek dışında Griffin yatak odasına kapandı. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum. Eğer ona dokunursam, ona zarar vermeye çalıştığımı düşünebilir.

Erin'in yerini al. Eğer yapmazsam, ilgilenmediğimi düşünebilir. Erin'in son arzusunu yerine getirmeyi çok istiyorum. Ona aşık olmasaydım bile, bunu yapmak isterdim. Ama kocasıyla birlikte olmadan önce en iyi arkadaşının yasını tutmak için uygun zamanın ne olduğundan emin değilim.

Belki de biraz boşluğa ihtiyacımız var. Birlikte olmaya çalışmadan önce ayrı ayrı yas tutmak için biraz zamana. Bavullarımı toplayıp bu gece eve dönmeye karar verdim. Yapılacak en doğru şey bu. Erin'in ailesi törenden sonra ayrılıp White Plains'e dönecek. Evde sadece Griffin ve benim olmamızın garip olmasını istemiyorum.

Mitchell'in yemek kamyonu geldi, ardından Baylor'ın klanı. Arkadaşlar ve aile bütün öğleden sonra akın etti. Erin'in hayatını kutlamak için elimizden geleni yapıyoruz, bu yüzden Griffin'in stüdyosundaki resimleri getirmeyi kendime görev edindim. Erin'in son haftalarındaki en mutlu anlarını gösteren resimler.

Baylor küçük Jordan'ı bana verdi. Daha bir aylık bile değil. Baylor'un ne yaptığını biliyorum. Beni bebeklerle rahat ettirmeye çalışıyor. Ama bebekler beni sevmiyor. Jordan kıvranıyor, ağlıyor ve kollarımda acayip rahatsız görünüyor. Bunun bana doğal gelmediğini bilmek endişemi besliyor.

Griffin aşağıya iniyor, onunla ilgilenen herkesle havadan sudan konuşuyor ama kendini kapatmış durumda. Oturma odasının köşesinde oturmuş, dalgın kayrak grisi gözleriyle beni izliyor. Bunu nasıl yapacağını mı merak ediyor? Ya da belki de beni nasıl hayal kırıklığına uğratacağını merak ediyor. Erin'in sevdiklerinin arasına karışırken onun cezalandırıcı bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Batan güneşle birlikte yas tutanların çoğu ayrılıyor. Erin'in ebeveynleri arabalarını toplarken kız kardeşleri ve yeğenleri temizliğe yardım ediyor, kalan yiyecekleri Griffin'i bir ay boyunca besleyecek dondurucu kaplarına kapatıyor. Herkes gözyaşları içinde vedalaşırken yakında tekrar bir araya geleceğimize söz veriyoruz. Fasulye onların kan bağı olmasa da, ona öyle davranmamak akıllarının ucundan bile geçmedi. Beni kızları, teyzeleri, kız kardeşleri olarak kabul ettiler. Benim ikinci ailem ve Aaron için bir destek sistemi daha oldular.

Ailesinden son kişi de gittikten sonra ön kapıyı kapatıyorum. Birden ev kocaman gelmeye başladı. Griffin'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geri

Sanırım yatak odasında. Burada tek başıma olmak yanlış geliyor. Başka birine hiç şimdiki kadar ihtiyaç duymamıştım. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Büyüyen karnıma dokunuyorum ve kendime yalnız olmadığımı hatırlatıyorum.

Yatak odama çıktım ve eşyalarımı topladım. Bavullarımı ön kapının yanına koyuyorum ve gideceğimi söylemek için Griffin'i aramaya çıkıyorum. Yatak odasının kapısı aralıktı. "Griffin?" Kapıyı yavaşça iterek açıyorum. Gözlerimin odada gezinmesine izin verdim. Cenazede giydiği takım elbise yerde bir yığın halinde buruşmuş. Oturma alanındaki kanepenin üzerinde yastık ve battaniye var ve gözlerim mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı bulduğunda muhtemelen orada uyuduğunu anlıyorum. Onsuz orada uyumayı kendine yedirememiş. Acaba o alt kata taşındığından beri kanepede mi uyuyordu? Belki de artık herkes gittiğine göre, onun yerine misafir odasında uyuyabilir. Bir yanım benim kaldığım odayı seçmesini umuyor. Bir yanım benimle aynı yastığa uzanıp kokumu içine çekmesini umuyor. Tüm umudum Erin'in bunları istediğim için beni cennetten lanetlememesi.

Çocuk odasının önünden geçiyorum ve Aaron'ın burada büyüüp büyüyeceğini yüzüncü kez merak ediyorum. Erin tek bir ayrıntıyı bile atlamamış. Duvara bir duvar resmi yaptırmış. Bir beyzbol resmi. Beyzboldan nefret ederdi. Bir başka özverili hareket daha. Bu sporun Griffin ve benim için çok yakın ve değerli olduğunu bildiğinden, muhtemelen bu sevgimizi Aaron'la paylaşacağımızı umuyordu. Belirli takım isimlerini dekorasyonun dışında bırakması dikkat çekiciydi ve Griffin'in bu odayı ziyaret etmediği çok açık, aksi takdirde daha önce satın aldığım bir dizi minik Yankees kıyafetini fark ederdi.

Merdivenlerden iniyorum ve arka verandaya baktığımda boş olduğunu görüyorum. Üzülerek Griffin'in artık Erin'in en sevdiği yere sık sık gelmeyeceğini düşünüyorum. Olabileceği tek bir yer var. Stüdyosuna doğru ilerliyorum. Kapıda durduğumu fark etmedi, ben de sessizce onu izledim. Bir elinde bir resim tutuyordu. Diğer elinde de bir şişe Jack.

Vitrindeki Erin'in resmine bakıyor. "Benden ne istiyorsun lan?" diye bağıyor.

Uzaklaşmak için dönüyorum ama topuğum kapı aralığına takılıyor ve ben kaçamadan o dönüp beni görüyor. "Sana bağırıyordum Skylar."

"Biliyorum. Seni yalnız bırakayım. Sadece veda etmek istedim. Daireme geri taşıyorum." Yürüyüp gidiyorum.

"Bekle," diye sesleniyor arkamdan. "Burada kalmak için her hakka sahipsin. Burası senin de evin."

Başımı salladım. "Ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Evet biliyorsun." Bana doğru yürüyor. "İkimiz de biliyoruz. Ama benim bilmek istediğim, o genel mektubu bize nasıl bıraktığı. Lanet olası bir iş anlaşması. Bize veda edecek bir sözü yok muydu?" Jack'ten bir yudum alıyor ve şişenin hâlâ çoğunlukla dolu olduğunu görmekten memnun oluyorum. Odanın içinde volta atıyor. Üzerindeki gerginlik hissediliyor. "Küllerimi bölüşün. Lanet evimi bölüşün. Bu kadar mı?"

Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Belki beyzbol maçında o adama vurduğu zaman hariç. Hayır, bu daha kötü. Erin'e kızgın ve o kendini savunmak için burada değil. "Bu hiç adil değil Griffin. Geçen ayı bize veda sözleri söyleyerek geçirdi. Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Onun için ne ifade ettiğini biliyorsun. Doğrudan onun dudaklarından dökülen sözleri hatırlamak yerine bir mektupta yazıldığını görmeye gerçekten ihtiyacın var mıydı?"

"Evet!" diye bağırıyor. Parmaklarıyla aramızda işaret ediyor. "Sen ve ben, o son gün ona içimizi döktük. Hissettiğimiz her şeyi bilmeden gitmesini istemedik." Bir içki daha alıyor. "Ya fikrini değiştirirse? Ne yapacağımı nasıl bileceğim? Buradan nereye gideceğiz? Neden bize ne istediğini söylemeden bizi terk etmesinin sorun olmayacağını düşündü? Nasıl bu kadar bencil olabilir?"

Yanına gittim ve yüzüne bir tokat attım. Hayatımda ikinci kez ona tokat atıyorum. *Bu ne cüret?*

Elini kaldırıp yanağının kızarmış etine dokunduğunda tuttuğu resim yere düşüyor. Resmi yere düştüğü yere kadar takip ediyorum ve benim resmim olduğunu görüyorum. Central Park'ta çekilmiş olan. En sevdiği olduğunu söylediği.

"Bencil mi?" Ona bağırıyorum. "Onun bencil olduğunu mu düşünüyorsun? Hayatım boyunca daha az bencil bir insanla karşılaşmadım. Bana bebeğini verdi.

Bana kocasını verdi. Bunu kim yapar ki? O lanet olası bir azize. Yemin ederim ona bir daha bencil dersin dişlerini kırarım."

Aynı anda hiç bu kadar kızgın ve üzgün olmamıştım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama onları silemeyecek kadar kızgınım. Bulanık görüşüm sayesinde, onun da aynı iki duyguyu yaşadığını gördüğüme eminim.

Şişeyi duvara fırlatarak kırıyor ve sıvının karo zemine yayılmasına neden oluyor. "Lanet olsun Sky. Siktir deyip durma!"

"Neden, Griffin?" Kaşlarımı ona doğru çekiyorum. "Neden her zaman sik dememle ilgili bir sorunun var? Senin derdin ne?"

Uzun bir nefes üflüyor. "Benim sorunum bunun seni istememe neden olması, tamam mı? Böyle konuştuğunda tek yapmak istediğim seni yere atıp canına okumak."

Çenem düştü. Sessizliğe gömüldüm. Ayaklarımız bizi ileri itmeden ve vücutlarımız dudaklarımızdan hemen önce birbirine çarpmadan önce yaklaşık iki saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

Dudaklarımız buluştuğunda, ikimizin de acı içinde haykırdığına yemin edebilirim. Acı çünkü Erin gittiği için canımız yanıyor. Acı çünkü onu incittiğimiz için endişeleniyoruz. Hafifçe geri çekiliyoruz ve parlayan gözlerimiz buluşuyor. Buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Benim de buna ihtiyacım var. Belki de böyle olması gerekiyordu. Bandajı yırt.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağzını tekrar benimkine yaklaştırıyor. Dudaklarımız tereddütlü de olsa mükemmel bir şehvetli dansla birbirine karışıyor. Ama dillerimizin birbirine karışmasına izin verdiğimizde kendimi onun içinde kaybediyorum. Ortak kederimizin buna neden olduğunu biliyorum. Aldığı alkolün buna izin verdiğini biliyorum. Kalbimin bunu arzuladığını biliyorum. Şu anda kendime acıyı bırakma izni veriyorum ve kendimi tamamen ona teslim ediyorum.

Beni kaldırıyor ve bacaklarımı etrafına sarıyor. Dudaklarımız hala bir aradayken beni iki kat merdiven çıkarak yatak odama taşıyor. Beni yere bıraktığında, sanki dünya sona ermek üzereymiş ve birlikte olmak için son bir şansımız varmış gibi birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz.

Gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekiyor. İri elleri göğüslerimi kavıyor ve bunca zaman sonra bir erkeğin ellerini vücudumda hissetmek beni inletiyor. Bir erkeğin ellerinin çıplak bedenimde olması hiç bu kadar iyi hissettirmiş miydi? Sütyenimi çıkarırken titriyorum ve parmakları her bir meme ucumun üzerinde çalışırken göğüslerime bakıyorum. *Oh, Tanrım.* Çok hassaslar. Tüm vücudumun onun dokunuşuna tepki verdiğini hissettiğimde zevkli inlemelerimi kendime saklayamıyorum.

Kot pantolonunun düğmesini çekiştiriyorum ve ellerini vücudumdan sadece kalan kıyafetlerimizden kurtulmamıza yetecek kadar uzun bir süre için çekiyor.

Çıplak duruyoruz, gözlerimiz birbirimizin üzerinde geziniyor. Hararetli bakışları karnımda durduğunda soğuyor. Artık sırrımızı tüm dünyaya duyuracak kadar çıkıntı yapmış olan şişliğimi görünce kısa süreliğine gözlerini kapatıyor. Acaba unuttu mu? Her ne yapıyorsak onu durdurmak üzere mi?

Neredeyse hemen meme uçlarıma saldırmaya devam ediyor, bu sefer sadece ağzıyla. Beni yatağa doğru geri geri götürüyor ve göğsümle temasını hiç kesmeden beni aşağı indiriyor. Aynı anda bir eli zonklayan klitorisime uzanıyor ve ben "Tanrım, evet!" diye haykırıyorum.

Yalvarışlarım onun daha çok çalışmasını sağlıyor. Dili meme ucumun etrafında dönüyor. Yalıyor, emiyor ve ısırıyor. İçime bir parmağını sokuyor ve ne kadar ıslak olduğumla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. İçimdeki parmaklarının hissi beni daha yükseğe çıkarıyor. Bana ne yapmak istediğini söyleyerek lezzetli ve müstehcen sözler söylerken göğsüme değen sıcak nefesi, parmaklarını, ağzını ve sözlerini dünyayı sarsan bir orgazma doğru sürerken içimin titremesine neden oluyor.

Gözlerim tekrar odaklanabildiğinde, onu tam bir hayranlıkla bana bakarken buluyorum. "Kahretsin Sky. Bunu tekrar görmeliyim."

Gülümsüyorum ve sonra onun çelik gibi sert uzunluğuna doğru yol alıyorum. Bu kadar yumuşak bir şey aynı anda nasıl bu kadar sert olabilir? Ağzımı onun üzerine koymak için can atıyorum. Bu hiçbir zaman hayranı olmadığım bir şey, ama onu tatma düşüncesi beni arzuyla yakıyor. Elimi yukarı aşağı ovuşturuyorum, parmakları belirgin kıvrımlarımı keşfetmeye devam ederken sıkılaştıran taşaklarına dikkat etmek için zaman ayırıyorum. Gergin vücudundan aşağı inerek niyetimi açıkça belli ediyorum.

gövdesindeki her bir dalgalanmayı dokunarak incelemekten zevk alıyorum. Ona baktığımda gözlerinin kapalı ve cinsel ihtiyaçla dolu olduğunu görüyorum.

Onu ağızıma alıyorum ve adımı haykırıyor. Takma adımı. Ben ona zevk verirken o da ağır göğüslerimi okşayabilmek için beni kaydırıyor. Dilimi onun ucunda gezdiriyorum, sonra ağızımı onun üzerine daldırıyorum ve öğürmeden onu alabildiğim kadar içeri alıyorum. Parmaklarım taşaklarıyla ve perine bölgesinin ipeksi yumuşaklığındaki derisiyle oynuyor. Hayatımda duyduğum en ateşli iniltiyi çıkarıyor. "Eğer durmazsan ağızına boşalacağım."

Sözleri beni daha çok çalışmaya teşvik ediyor. Ağızımı onun etrafında pompalıyorum. Ve cesur bir hareketle, parmak ucumun kıcının büzülmesine baskı yapmasına izin veriyorum. Kalçalarını kıvırıyor, güçlü meni atışları boğazıma dolduğunda bağılıyor.

Başımı kalçasına yaslayıp iyileşmesini izliyorum. Göğsü öyle bir inip kalkıyor ki maraton koştuğunu sanırsınız. Kolunu başının üzerine atıyor ve derin nefesler alıyor. Sonra benimle göz göze geliyor, kaba sesi ihtiyaçtan gergin ve gergin. "Benim sıram," diyor.

Söyledikleri karşısında içim titriyor. Ağızını göğsüme yerleştiriyor ve aşırı hassas meme ucumdan yayılan hissin tadını çıkarıyorum. Dilinin her fiskeşi muhtaç klitorisime bir elektrik atışı gönderiyor. Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, ilerlerken çıkıntılı göbeğimi öpüyor.

Ağız nabız gibi atan sinirlerimle buluştuğunda bedenim titriyor. Bana karşı gülümsediğini hissediyorum. Dili açıklığını buluyor ve ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya dönmeden önce beni tadıyor. Parmakları kaygan duvarlarıma zahmetsizce girip çıkıyor. İçim o kadar sıkı sarılmış ki, şu anda orgazm olmazsam patlayacağımı hissediyorum. Sanki sessiz yakarışımı duymuş gibi, serbest elini meme ucumu çimdiklemek için yukarı kaldırıyor, beni uçurumdan aşağı gönderiyor ve parmaklarının etrafında titreşirken bir spazm nöbetine düşüyorum. "Griffin! Oh, evet!" Vücuduma ne yaptığını ifade etmeye çalışırken içimden karmakarışık, tutarsız kelimeler dökülüyor.

"Lanet olsun, Sky. Senin içinde olmalıyım. Şimdi." Vücudum daha kendini toparlayamadan sikini içime sokuyor, beni öyle bir dolduruyor ki

Tamamen. Sonuma geldiğinde ikimizin de nefesi kesildi. Durdu. "Hareket etme. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gülmemeye çalışıyorum. Henüz boşalmak istemiyor. Durmak için kendini zorlayacak kadar tahrik olduğunu bilmenin tadını çıkarıyorum. On dakika önce boşalmasına rağmen neredeyse tekrar boşalacak. Uzun bir aradan sonra ellerimi onun üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Parmaklarımla sırtındaki çıkıntıları keşfediyorum. Kıçını ellerimin arasına alıyorum ve altındaki güçlü kasların üzerindeki yumuşak deriyi yoğuruyorum. Omuzlarına ve nihayet muhteşem saçlarına doğru ilerliyorum.

Tanrım, saçına bayılıyorum. Griffin'in doğasında var. Onunla ilgili her şeyi anlatıyor. Asi, ama mükemmel bir şekilde tutulmuş. Şimdiye kadar saçını ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim. Acaba sadece parmaklarımı saçlarında gezdirerek tekrar orgazm olabilir miyim?

"Beni öldürüyorsun Skylar," diye nefes alıyor boynumun kıvrımına, kalçalarını yavaş ve kontrollü bir hareketle aşağı yukarı, ileri geri hareket ettirmeye başladığında yavaşça tekrar yükseliyorum.

Sırtından boncuk boncuk ter damladığını hissedebiliyorum. Ağırlığını üzerime vermemek ve karnımı ezmek için elinden geleni yapıyor. İticiliği daha talepkâr hale geliyor ve beni tamamen kontrol altına alırken dolaşan ellerimi tutup başımın yanına koyuyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve bir anı paylaşıyoruz. Bir acı anını. Bir anlık hüznü. Saf, katıksız bir sevinç anı. Duyguların o kadar karışık olduğu bir an ki, onları tam olarak anlayabileceğimizden emin değilim.

"Boşalacağım," diyor, şimdi kapalı olan gözlerinden bir damla yaş sızarak. Ağırlığını bir dirseğine veriyor ve klitorisimi okşamak için bir elini aramıza uzatıyor. "Sana ihtiyacım var. Kendini çok iyi hissediyorsun. Benimle gel. Buna ihtiyacım var. Tanrım, Sky, sana ihtiyacım var."

Üçüncü orgazmımda hak iddia ederken sözleri beni bir kez daha uçurumun kenarına itiyor. Birbirimizin omuzlarına doğru inerken onu titreşimlerle sağlıyorum. İnlemelerimiz karşılıklı hıçkırıklara dönüşüyor ve sanki ayrılırsak kayıp gidecekmişiz gibi birbirimize sarılıyoruz. İkimiz de yorgunluktan uykuya dalmadan önce birbirimizin kollarında ne kadar ağıladığımızı bile bilmiyorum.

~~ ~

Perdelerdeki bir dikişin arasından dans eden ışık beni uyandırıyor. Henüz kalkmaya hazır olmadığım için dönüyorum ve başımı yastığa gömüyorum. Nefes aldığımda hemen kaskatı kesiliyorum. İnkâr edilemez seks kokusu yastığa siniyor ve uykulu kafamda dün gecenin anıları canlanıyor. Dün gece Griffin'le seks yaptım. En iyi arkadaşımın kocasıyla dünyayı sarsan, sınır tanımayan, hayatımı değiştiren bir seks yaptım.

Cenaze günü.

Kalbim mideme batıyor ve tuvalete koşmam gerekip gerekmeyeceğini merak ediyorum. Hiçbir şey değişmedi. Ben değişmedim. Gördüğüm ilk fırsatta onunla yatağa atladım. Arkadaşımdan beni affetmesi için sessizce yalvarırken hâlâ onun kokusunu taşıyan yastığıma ağlıyorum.

Saatlerce yatağımda yatıyor, odamın dışından gelen sesleri dinliyorum. Griffin şimdi benim hakkımda ne düşünüyordur? İçki içiyordu. Belli ki üzgündü. Yas tutuyordu. Bundan faydalandım. Tam da geçmişte bırakmaya çalıştığım kişi oldum.

Ayağa kalkıp bornozumu giyiyorum ve bunu düzeltebilmek için onu aramaya çıkıyorum. Yatak odamın kapısını açıyorum ve neredeyse bavullarıma takılıyorum. Bunları dün gece ön kapının yanına koyduğuma yemin edebilirim. Biraz daha incelediğimde, üzerlerinde bir anahtar ve bir not görüyorum. Kalbim hızla çarparken katlanmış kâğıdı açıp okuyorum.

Skylar,

Senden faydalandığım için özür dilerim. Bu bir hataydı. Burada kal, burası senin. Bunu yapamam.

Griffin

YİRMİNCİ BÖLÜM

İki hafta oldu. Erin öleli iki hafta oldu. Griffin gideli iki hafta oldu. Şehir evinden dışarı adım atmayalı iki hafta oldu. İki haftadır Griffin'le yaptıklarım hakkında kimseye tek kelime etmedim.

Ondan hiç haber almadım. Tam bir telsiz sessizliği. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Mason bile. Telefonunu almamış. Hiç kıyafet almamış. Kamera çantasını bile almamış. Griffin kamera çantası olmadan hiçbir yere gitmez.

Bunu yapamam. Onun sözleri benim hislerimi yansıtıyor. Hâlâ Erin'in yasını tutuyorum. Griffin'in de yasını tutabilir miyim bilmiyorum. Ama telefon her çaldığında kalbim duracak gibi oluyor. Bu, Brooklyn Köprüsü'nden atladıktan sonra cesedinin kıyıya vurduğunu söyledikleri telefon mu olacak?

Tek umudum, Erin'in ölümüyle başa çıkmak için zamana ihtiyacı olması. Sadece onunla yatarak işleri ne kadar kötüleştirdiğimi merak ediyorum. Bıraktığı notu kaç kez tekrar okuduğumu söyleyemem. *Bir hataydı.* Benimle sevişmesi bir hataydı.

Hayır, sevişmek değil. *Sikişmek.* Olan buydu. Duygu alışverişi yoktu, bariz keder dışında onun tarafında gerçek bir duygu yoktu. En azından ne olduğunu söyleyelim.

Telefon çaldı ve sıçradım. Sonra Baylor'un günlük telefon görüşmesi olduğunu gördüm. Hep aynı şey. Beni işe geri döndürmeye çalışacak. Bunun yardımcı olacağını söyleyecek. Ama tek yapmak istediğim Griffin'in stüdyosunda oturup duvarlara bakmak ve bunu nasıl yapamayacağımı düşünmek. Anne olamam. En iyi arkadaşımın kocasına bile onun yasını tutmamıza yetecek kadar dayanamazsam nasıl bir anne olacağım? Her şeyi berbat ettim. Her şeyi mahvettim. Ve şimdi o gitti ve ben yalnızım.

"Bugün değil," diyorum merhaba yerine.

"Neden bugün değil?" diye soruyor. "İŖe geri dönmen için yarının bugünden daha iyi olacağını gerçekten dŖnyor musun?" Arka planda bebek sesleri duyuyorum, bana önümüzdeki zor kararları hatırlatıyor. "Dinle Skylar. Sadece birkaç hafta olduğunu biliyorum ama ondan önce Erin'in ölümüne hazırlanmak için altı hafta vardı. Hepimiz kendi yöntemlerimizle yas tutarız ve buna saygı duymaya hazırım ama onunla birlikte lmediğinin farkına varmalısın. Sence Erin orada oturup onun için gözyaşı dkmeni ister miydi?"

Başımı sallıyorum ve durduramadan ağzımdan çıkıyor. Sanki bir yanardağ patlayana kadar kaynar ve sonra da önüne çıkan her Ŗeye pskrrmŖ gibi ağzımdan kaçırıyorum. "Erin'in umurunda bile olmazdı. Benden nefret ederdi. Onunla yattım. Griffin'le yattım. Cenazesinin ertesi gününe kadar bile bekleyemedim Baylor. Bunu kim yapar? Kim olduğunu biliyorsun, *ben*. Çünkü ben hiç deęiŖmedim. DeęiŖmeye alıŖtım. Ama bir leopar asla beneklerini deęiŖtmez. Ben bir leoparımdır, Bay. Bununla yzleŖ. Kendime bile yardım edemedim. Kendimi kontrol edemiyorum. Ve Ŗimdi her Ŗeyi mahvettim. Hızlı bir seviŖme için."

Boğazım dklmemiŖ gzyaŖlarıyla doldu. Devasa yumruyu yutuyorum ve o tek kelime edemeden devam ediyorum. "Ama mesele Ŗu ki, benim için öyle değildi. Hayatımın en iyi seksiydi. O gece Griffin'le yaŖadıklarımın yanına hiçbir Ŗey yaklaŖamaz. Her gece rüyamda görüyorum. Her gün dŖnyorum. Ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı bile bile gelecekteki her karŖılaŖmamı onunla kıyaslayacağım. Bir daha baŖka biriyle birlikte olmanın ne anlamı olabilir ki?"

Telefonun diğer ucundan daha fazla bebek sesi geliyordu. "Peki Bean konusunda ne yapmam gerekiyor? Yapabileceğimi dŖnmŖtm. Bunun mümkün olabileceğini dŖnmŖtm. Griffin'le. İkimiz birlikte çözmeye alıŖırken. Ama Ŗimdi sadece ben varım. Bildiğim kadarıyla lmŖ olabilir. Bunu istemiyor. Aaron'ı istemiyor." Bir nefes alıyorum ve beni tamamen mahvedecek sözleri söylüyorum. "O beni istemiyor."

Suçluluk duygusu beni tketerken gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Baylor. Bir bebeği bytebileceğimi sanmıyorum. Onu evlat edinecek birini bulmam gerekecek."

Sessizlik. İtirafarımla onu şok ettim. Eminim söyleyecek kardeşçe bir şey bulmaya çalışıyordur ama bulamıyordur. Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilir ki?

"Gitmem gerek Skylar. Bir toplantım var. Ama seni sonra ararım ve konuşabiliriz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Tabii ki gitmek istiyor. Muhtemelen gerçekten söylemek istediği sözlerden pişmanlık duymak istemiyordur. "Sonra görüşürüz o zaman," diyorum. Telefonu kapatıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Erin'in fotoğraflarına bakmaktan kaçınıyorum. Bana baktığını biliyorum. Ne yaptığımı biliyor. Ne yapacağımı da.

Griffin'in babasıyla olan fotoğraflarına bakıyorum. Tüm stüdyosundaki tek fotoğrafı onlar. Genelde kameranın arkasında olur, önünde değil. Babası torun sahibi olacağı için çok mutluydu. Acaba o da benden nefret edecek mi?

Yanına gidip Griffin'in en sevdiği fotoğraf makinesini kutusundan çıkarıyorum. Fotoğraf makinesi onun bir uzantısı ve onu tuttuğumda kendimi ona daha yakın hissediyorum. Onu oturma odasına taşıyorum ve kanepeye kıvrılıyorum. Onun bu fotoğraf makinesiyle oğlunun fotoğraflarını çektiğini hayal ederek uykuya dalıyorum. Benim fotoğraflarımı çekerken. Olmamız gereken ailenin.

~~ ~

Kapı zili çaldı. Üç kere. Birisi sabırsızlanıyor. "Tanrım, geliyorum." Uykulu bacaklarım beni bodrumdan merdivenlere taşıırken, bugün kimin 'Skylar nöbeti' için gönderildiğini merak ediyorum. Yan pencereden bakıyorum. Baylor. Ve, oh harika, bebeği de yanında getirmiş. Tam da ihtiyacım olan şey.

Kapıyı açıyorum ve bir fincan kahve hazırlamak için mutfığa gidiyorum.

Baylor, Jordan'ın bebek arabasını kapıdan içeri iterken "Yardım etmeye falan zahmet etme, küçük kardeşim," diye somurtuyor ve sonra eğiliyor

bir sürü ıvır zıvır almak için. *Küçücük bir bebeğin bu kadar boka nasıl ihtiyacı olur?*

Bebek arabasını park ediyor ve konağın tavanına bakmaktan son derece mutlu olan kızını kontrol ediyor. "Biraz acil bir durum," diyor. "Ona göz kulak olmanı istiyorum."

Kahveye gerek yok. Artık tamamen uyanığım. "Ne? Hayır!" O daha iyi bilmeli. Ben bebek bakıcılığı yapmam. Çocuklar benden nefret eder. Ne istedikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Yirmi iki haftalık karnıma bakıyorum ve küçük Aaron'dan kendisine böyle boktan bir el dağıtıldığı için özür diliyorum.

"Yapmak zorundasın Skylar. Bunu başka kimse yapamaz. Herkesi aradım. Reklamcımın olan bu toplantıyı kaçıraramam." Saatini kontrol ediyor. "Otuz dakika içinde orada olmazsam beni bırakacak. New York'taki en iyi reklamcıdır. Haftalardır onu oyalıyorum ve şimdi çok kızgın. Bana yardım etmelisin."

Devasa bebek çantasından bir not defteri çıkarıyor. "Her şeyi yazdım. Sadece programı takip edin. Jordan çok kolay." Çantadan birkaç biberon çıkarıp buzdolabına koyuyor. "İki saat sonraki beslenmesine yetişemezsem diye pompaladım."

Gözlerim dehşet içinde kocaman oldu. "İki saat mi? Onu iki saatliğine mi bırakıyorsun? Onunla ne yapmam gerekiyor, Baylor?"

Baylor'un oğlu Maddox'a birkaç kez bakıcılık yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum. Ama tek hatırladığım küçük kız kardeşim Piper'ın onu tuttuğu, beslediği, altını değiştirdiği. Sanırım bir şeye ihtiyacı olana kadar onunla oynuyordum ve sonra onu ona devrediyordum. Bu konuda berbatım. Altı haftalık bebeği konusunda bana güvenmesi mümkün değil. Aklını kaçırmış.

"Oh, bilmiyorum. Belki onu tutarsın?" Baylor bana aptalmışım gibi baktı. "O daha yeni doğdu Skylar. Fazla bir şeye ihtiyacı yok. Ağlarsa bezini kontrol et. Kucağına al ve onunla dolaş. Bir de Erin'in çocuk odası için aldığı dünyanın en iyi sallanan sandalyesini kullan. İhtiyacınız olan her şey burada var."

Saatine bakar ve nefesi kesilir. "Kahretsin, gitmem gerek. İyi olacaksın. Tavsiyeye ihtiyacın olursa Long Island'daki annemi ara. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Ben daha bir şey söyleyemeden ön kapıdan çıkıp gitti.

Etrafıma bakıyorum. Belki de kandırılıyorumdur. Böyle bir şey olamaz. Akli başında hiç kimse küçük bir bebeği benimle bırakmaz. Jordan gıcırdayan bir ses çıkarıyor ve ben de bebek arabasında ona bakmak için yanına gidiyorum. "Annen deli, bunu biliyorsun, değil mi?" Bana öylece baktı. Sanırım gülümsüyor. Bu kadar küçük bir çocuk gülümseyebilir mi? Sonra korkunç bir ses duyuyorum. Patlayıcı ishal gibi bir ses. Ön kapıya doğru fırladım ve ön merdivenlerden aşağı koştum. "Baylor!" Metroya doğru bakarak bağırdım. Orada durdum ve bir şey olmasını bekledim. Herhangi bir şey.

Başımı eğdim ve konağa geri döndüm. Jordan şimdi gerçekten kıvranıyor. Ve burası cennete kadar kokuyor. Çantasını alıp omzuma koyuyorum. Sonra onu kaldırmak için eğildim ve ağır çanta kolumdan düştü. Beceriksizliğime gözlerimi deviriyorum. Çantayı kanepeye bırakıp küçük Jordan'ı kucağıma alıyorum. Onu bir kolumla sıkıca tutuyorum, Baylor'un bana gösterdiği gibi başını destekliyorum, bir yandan da çantayı diğer omzuma koyuyorum. Başardım. Tamam, bunu yapabilirim.

Kendimle gurur duyarak merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin dibinde durup yukarı bakıyorum. Ya ayağım takılır da onu düşürürsem? Ya ayağım kayarsa ve ikimiz de düşersek? Bir bebeğin odasının lanet olası merdivenlerin yukarısında olmasına kim karar verdi ki? Nasıl oldu da bu kadar çoğumuz hayatta kalabildi?

Tuttuğum nefesi verdiğim tepeye ulaşana kadar her seferinde yavaş bir adım atıyorum. Çocuk odasına giriyorum ve süslü alt değiştirme masasına bakıyorum. Bunun çok tehlikeli olduğuna karar verdim. Düşebilirdi. Jordan'u beşiğe yatırıyorum ve dolaptan bir battaniye alıp yere seriyorum. Sonra Baylor'un çantasından bir bebek bezi ve bir temizleme mendili alıp battaniyenin yanına koyuyorum. Jordan'ı tutarak dikkatlice battaniyenin ortasına yerleştiriyorum ve kıyafetlerini çıkarmaya başlıyorum. Küçük kollarını kıyafetten çıkarmak için uğraşırken, kasık çıtçıtlarını keşfetmeden önce bebek kıyafetlerinin sadist yapımcılarına lanet ediyorum.

"Öğrenmen gereken çok şey var Skylar," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bezini çıkardığımda nefesim kesildi. Hasta olmalı. Yapış yapış yeşilimsi sarı bir kaka yığını var. Oh, Tanrım. Nefes almaya çalışıyorum.

ağızımdan. Sadece bunu yapmalıyım ve sonra annemi arayacağım. Ya da bir doktoru.

Bezi çıkarıyorum ama Jordan'ın küçük ayakları iğrenç kakayı bacaklarına, ellerime ve battaniyeye bulaştırmadan önce değil. Mendile uzanıyorum, sadece bir tane çıkardığımı ve diğerlerinin tasarım bebek çantasının içinde olduğunu fark ediyorum. Tek mendille ve altındaki battaniyeyle elimden geldiğince onu siliyorum. O lanet şeyi atacağım. Etrafa saçtığı pis kakadan kurtulmak için her şeyi yaparım.

Onu yıkamam lazım. Dolaptan başka bir battaniye alıyorum, onu da mahvedeceğimi biliyorum ama bu noktada gerçekten umurumda değil. Dolaba girdiğimde küçük bir bebek küveti fark ediyorum. Kutunun üzerindeki resme baktım. Jordan'ın boyutlarında küçük bir bebek gösteriyordu. Suyun altına düşüp yığılmasın diye kafasının yanında bir şey var. Evet, bu işe yarar.

Saatler sonra, temiz bir bebeğim ama tren enkazı gibi bir banyom var. Bunu daha sonra halletmek üzere bırakıyorum. Jordan'ı dikkatlice merdivenlerden indiriyorum, her seferinde bir adım atarak bebek çantasını çocuk odasında bırakıyorum. Riske atmaya gerek yok. Baylor'u arıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Annemi aradım. Bana güldü. *Gülüyor*. Jordan'ın kakasının anne sütüyle beslenen bir bebek için gayet normal olduğunu söyledi. Tanrım, *böyle bir şey* olacaksa neden emzirmeyi tercih etsinler ki?

Ağlamaya başladı ve ben de saate baktım. Neredeyse tam iki saat. Baylor şimdiye kadar döneceğini sanıyordu. Not defterini alıyorum ve anne sütünü ısıtmak için talimatları takip ediyorum. Yedikten sonra, Jordan'ın sütün yarısını kusup en sevdiğim tişörtlerimden birini mahvedeceği gerçeğini atladığı için Baylor'a lanet ediyorum. Acaba onu tekrar beslesem mi? Baylor fazladan biberon getirmişti, belki de bu yüzden. Ama bir tanesini ısıtamadan Jordan uyuyakalıyor. *Tanrıya şükür*. Eminim Baylor o uyanmadan geri dönecektir.

Jordan bebek arabasında uyurken ben üst kata koşup banyoyu ve çocuk odasını temizliyorum. Bir bebek nasıl bu kadar dağınıklığa neden olabilir? Yıpranmış bir halde çamaşırhaneden eski bir tişört alarak gömleğimi değiştiriyorum.

Jordan ağlamaya başladığında nihayet bir fincan kahve almak için oturdum. Saate bakıyorum ve daha yeni indiğine yemin edebilirim ama zaman bana bir saatten fazla olduğunu söylüyor. İç çekiyorum ve sorunun ne olduğuna bakmak için yanına gitmeden önce birkaç yudum ılık kahve içiyorum. Karnı doyurulmuş. Temiz. Başımı biraz daha yaklaşıtıyorum - hayır, artık patlayan kaka yok. Telefonumu alıp Baylor'ı aradım. Sesli mesaj. Annemi tekrar aradım. Onu almamı söyledi. Onunla konuşmamı. Onunla oyna-bebeklerin ilgiye ihtiyacı vardır, sadece bakıma değil.

Bebek çantasına bakıyorum ve bir çeşit oyun matı çıkarıyorum. Minderi yere seriyorum ve Jordan'ı üzerine koyduktan sonra yan yatıp minderin üzerindeki cırt cırtlardan çıkan çingirakları ve ayıları gösteriyorum. Bu onu bir süreliğine sakinleştiriyor gibi görünüyor, ben de mutfığa girip hızlıca bir şeyler atıştırıyorum ve gittiğim süre içinde yuvarlanmayı ya da emeklemeyi öğrenirse diye her on saniyede bir onu kontrol etmek için dışarı çıkıyorum.

Sandviçimi çıkarıp Jordan'ın yanına oturuyorum ki telefonuma Baylor'dan düşündüğünden çok daha uzun kalacağını söyleyen bir mesaj geliyor. Saatlerce. Akşam yemeğine kadar dönmeyebilir bile.

Kahretsin!

Annemi aradım. "Gelip bana yardım etmelisin. Baylor saatlerce dönmeyebilir."

Daha fazla kahkaha. "Tatlım, burada tek başımayım, bir teslimat bekliyorum. Yerime bakacak birini bulup metroyla şehre inene kadar Baylor evde olacak. İyi gidiyorsun. Yeteneklerinden şüphe etmemelisin."

"Mo-om," diye sızlanıyorum.

"Oh, gitmem gerek. Teslimat geldi. Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni sonra ara. Hoşça kal, tatlım."

Ölü telefona bakıyorum. Öz annem beni kurumam için asmıştı. Mindy ve Jenna'yı aramayı deniyorum ama ikisi de telesekretere düşüyor. Jordan'a bakıyorum, mutlu bir şekilde küçük yumruğunu emiyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi salyalarını akıtıyor.

"Burada neler döndüğünü biliyorum," diyorum ona. "Hepsinin canı cehenneme. Beni lanet olası derinlere atıyorlar." Seçtiğim kelimeler karşısında gözlerimi deviriyorum. Jordan'a "Özür dilerim," diyorum.

Baylor Jordan'ı almak için geri döndüğünde saat akşam dokuzu geçiyordu. Jordan'a iki kez daha banyo yaptırmak ve hatalı bezi sızdırıp her tarafıma sıçtıktan sonra kendim duş almak zorunda kaldım. Korkunçtu. Onu duşumun yanına, Aaron'un odasından aldığım bir beşiğe koydum. Çıkardığı her seste kafamı dışarı çıkarıp tırmanmadığından ya da düşmediğinden emin olmak için kontrol ediyordum. İnsanlar bunu nasıl yapıyor?

Baylor bizi yatağımda uyurken buldu. Jordan'ın yattığı tarafa mobilya ve yastıklarla barikat kurmuştum. Onu Aaron'ın beşiğine koyabilirdim ama orada bırakmaya korktum. Ya uyanırsa ve ben onu duymazsam? Ya hastalanırsa ya da küçük kolları çitaların arasına sıkışırsa? Ama çok yorulmuştum. Ne olursa olsun uzanmak zorundaydım.

Baylor odama girdiğinde yarı uyanıktım. Ona bağırarak enerjim bile yoktu. Sadece defolup gitmesini söyledim.

~~ ~

Uyandığımda yanımdaki yastığın üzerinde bir mektup buldum. Üzerinde sadece benim adım yazıyordu. Üzerine yapışkan bir not iliştirilmişti ve notta *'Doğru zaman geldiğinde bunu sana vermem gerekiyordu'* yazıyordu. Baylor tarafından imzalanmış.

Mektubu açtım ve aklıma gelen ilk şey Griffin'in yanıldığı oldu. Veda sözleri bırakmış. Erin'den bir mektup. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve Bean sanki vücudumda dolaşan adrenalini hissediyormuş gibi hareket ediyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Nefes alıp veriyorum. Nefes alıp veriyorum. Yastığıma yerleşiyorum ve onun sözlerini okuyorum.

Skylar,

*Bunun size verilen ilk mektup mu yoksa son mektuplardan biri mi olduğundan emin değilim. Eğer bu gereksizse, özür dilerim.
Baylor ve*

Mason'da benim tarafımdan yazılmış bir dizi mektup var. Belirli durumlarda bunları size ve/veya Griffin'e vermeleri talimatı verildi.

Şu anda, tam şu saniyede, seviniyorum. Hâlâ yaşıyor ama farkında değilsem, bir yıldır ölmüşsem ya da yakın zamanda vefat etmişsem fark etmez. Fark etmez, çünkü eğer bu mektubu okuyorsanız, Griffin'le birlikte olma yolunda bir adım atmışsınız demektir. Senin için umutsuzca istediğim aile olma yolunda bir adım. Birlikte olduğunuzda etrafınıza yayılan sevgi ve şefkate doğru bir adım.

Seksten bahsediyorum. Sen ve Griffin'in sevişmesinden. Eğer bunu okuyorsan, olmuş demektir. Ama eğer bunu okuyorsan, bir şeyler ters gitmiş demektir. Keşke geleceği görebilseydim. Ama göremiyorum. Ben sadece insanım, belki de bu noktada bir meleğim. Tek yapabileceğim kendimi sizin yerinize koymak. En iyi arkadaşımın kocasıyla yatmış olsaydım nasıl hissederdim?

Sadece ağır bir suçluluk yükü taşıdığınızı hayal edebiliyorum. Utanç. İhanet. Bunu en iyi arkadaşınıza nasıl yapabildiniz?

Söyleyecek tek bir şeyim var. KESİN ŞUNU!

Seni oraya ben koydum Skylar. Kendini bulduğun bu duruma seni ben soktum. Birbirinize karşı bir şeyler hissetmeniz için ikinizi bir araya ben getirdim. Burada suçlanması gereken biri varsa, o da benim. Mükemmel bir şekilde düzenlediğim tuzağa düştün.

Yalan söyledim, söyleyecek başka bir şeyim var. GEÇ BUNLARI.

Suçluluk duygusunu bırak. Senden yapmanı istediğim şeyi yapıyorsun. Son dileğimi yerine getirmeye çalışıyorsun. Kendine mutluluk şansı veriyorsun. Ve sana bir şey söyleyeyim Skylar, bunu hak ediyorsun. Griffin'in sana bahsettiği her sevgi dolu dokunuşu hak ediyorsun. Sana fısıldadığı her şefkatli kelimeyi. Sana verdiği her harika çocuğu. Ve ben her saniyesinde sana gülümseyeceğim. Buna ihtiyacınız yok, ama herhangi bir nedenle ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, yine de söyleyeceğim - iznimi aldınız. Bunu sana tüm kalbimle veriyorum, şimdi

ve her zaman. Onu sevmeniz, yaşamanız ve onunla mutlu olmanız için sizi kutsuyorum.

Duygularınızla savaştığınız siz mi yoksa Griffin mi ya da her ikiniz mi olduğunu bildiğimi sanmıyorum. Dikmiş olabileceğiniz duvarları yıkacak sihirli bilgelik sözlerine sahip olduğumu sanmıyorum. Bozulmuş olabilecek şeyleri düzeltebilecek ilahi güçlere sahip olduğumu da sanmıyorum.

Tek söyleyebileceğim bu.

İnancınız olsun. Ve onları

sevin. Çok sevin.

Onları sonsuza dek sev.

*Dünyadaki ve cennetteki en iyi arkadaşın,
Erin*

Notu katlayıp zarfa geri koymadan önce bir kez daha okudum. Sonra haftalardır yapmadığım bir şeyi yapıyorum. Gülümsüyorum. Omuzlarımdan bir yük kalktı. Kalbimden. Bu, Griffin'in gittiği ve asla geri dönmeyeceği gerçeğini değiştirmeyebilir. Ama suçluluk duygusunun benden çekildiğini hissediyorum, sanki Erin ona cennetten bir ip bağlamış ve onu her gözeneğimden aktif bir şekilde çıkarıyormuş gibi.

Sonra farkına varıyorum ve öyle büyük bir nefes alıyorum ki sanki on dört gün boyunca vücuduma girmesine izin verdiğim ilk havaymış gibi geliyor. Jordan dün on iki saat boyunca benimleydi ve hayatta kaldı. *Ben hayatta kaldım.*

Elimi büyüyen karnımın üzerine koydum. "Beni biraz rahat bırakman gerekebilir Aaron. Ama bunu yapabilirim." Odamın etrafına bakıyorum. Neredeyse bir ay önce benim olan misafir odama.

Anneler misafir odasında yatmaz.

Ayağa kalkıp koridorda yürüyorum ve Griffin'in yatak odasının kapısını iterek açıyorum. Takım elbisesi hâlâ yerde buruşuk bir şekilde yatıyor. Erin'in bir bardak suyu hâlâ komodinin üzerinde buharlaşıyor. Yastıkları hâlâ yattığı dekoratif kanepenin üzerinde duruyor. Elim geniş yatağın zengin meşesine koyuyorum. Üzerine çıktığımda onu yerinden bile oynatamayacağımı görüyorum. Telefonumu alıp bir arama yapıyorum.

"Mason, kasabadaki evde yardımına ihtiyacım var."

Telefonu kapattıktan sonra aynada kendimi görüyorum ve gülüyorum. Dün duştan sonra küçük Jordan'ın yanına dönmek için acele ederken yanlışlıkla Griffin'in hain beyzbol tişörtlerinden birini giymiştim.

Gülmek iyi hissettiriyor. Gülümsemek iyi hissettiriyor. Hayatımın geri kalanının önümde olması iyi hissettiriyor.

Mindy'yi arıyorum ve birkaç işi hallettikten sonra hafta sonunda işe döneceğimi söylüyorum. Yaptığım son arama Baylor'a. Ona söyleyecek tek bir şeyim var. "Teşekkür ederim."

Telefondan gelen rahatlama sesini duyuyorum. "Ne zaman istersen, küçük kardeşim."

Merdivenlerden inip kanepeye oturuyorum ve şöminenin üzerinde duran vazoya bakıyorum. Onu neden oraya koymaya karar verdiğimden emin değilim. Belki de bizi izlemesi için en iyi yer orasıdır. Biz onun gerçekten nereye ait olduğuna karar verene kadar.

İç çekiyorum. *Biz. Biz* diye bir şey yok. Sadece *ben varım*. Ve bir şekilde, bir şekilde, bundan en iyi şekilde yararlanacağım.

Vazoya bakıyorum. "Merak etme, Erin. Ben hallederim."

ikinci bölüm

griffin

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yüksek sesler beni uyandırıyor, kafatasıma balyoz gibi iniyor. Sesleri bastırmak için başımı bir yastıkla örtüyorum, perdelerin arasından sızan ışıkla birlikte.

Bekle. . . sesler?

Ayağa kalkıyorum, sonra çok hızlı hareket ettiğim için kendime lanet ediyorum, zaten delici olan baş ağrıma daha da fazla acı ekliyorum.

Bir süredir kaldığım süitin bir parçası olan, artık tanıdık gelen yatak odasına göz gezdiriyorum. Farklı bir şeyler var. Ve kapının dışında konuşan kim? Cevap bulmak için odaya bakıyorum. Ne yazık ki, onları buluyorum.

Kahretsin. Sonunda başardım.

Yere bakıyorum, bir yığın kadın kıyafeti var. Bir elbise. Bir çift yüksek topuklu ayakkabı.

Tekrar uzandım, çarşafı vücudumdan kaldırdım. *Çırılçıplak*. Başımı sallıyorum. Bu dibe vuruş mu? Önce ailemi terk ettim. Yani, bir nevi ailemi. Sonra kendimi bir şişenin içinde kaybettim. Ve şimdi de rastgele bir yabancıyla yatıyorum. Sonunda babam mı oldum?

Gözlerim yerde bir kare paket arıyor. *Orada yok*. Yavaşça bağlantıdaki banyoya yürüyorum ve çöp sepetini kontrol ediyorum. *Yok*.

Aynada kendimle göz göze geliyorum. Artık kendim gibi bile görünmüyorum. "Ne yaptın lan sen?"

Yüzüme biraz su çarpıyorum ve sonra ağzımı musluğun altına tutup uzun bir yudum içiyorum.

Üzerime bir şeyler geçirip diğer odanın kapısını açmadan önce tereddüt ediyorum, diğer tarafta ne bulacağımı merak ediyorum. Bir saniye dinliyorum. Sonra tanıdık bir erkek sesi duyarak kapıyı açıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

Mason beni tepeden tırnağa süzüyor. Görülmeye değer biri olduğumu biliyorum. Elim yüzümdeki uzun kılların üzerinde geziniyor. En son ne zaman tıraş olduğumu hatırlamıyorum. Son zamanlarda duş aldığımdan bile emin değilim. Onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyor. "Bu soruyu *sana* benim sormam gerekmiyor mu, dostum?"

Onu görmezden geliyorum ve kadına bakıyorum. Benim gömleğimi giyiyor. Dizlerine kadar iniyor ve yakası çıplak omzundan sarkıyor. *Ona* benziyor. Ona çok benziyor. Bu yüzden mi onu seçtim?

Elini uzatırken bana sempatik bir bakış atıyor. "Tammy. Memnun oldum, Griffin."

Kafam karışmış bir şekilde onunla Mason'ın arasına bakıyorum. "Dün gece tanışma faslı yapmadık mı?"

Sadece gülümsüyor ve kendine bir fincan kahve alıyor. "Umarım burada kalmamın bir sakıncası yoktur. Araba kullanacak durumda değildim ve buradaki odalar bu çalışan kızın bütçesini aşılıyor."

Gözlerim kocaman oldu ve kan basıncım tavan yaptı. *Bir fahişe mi tuttum?*

Lanet olsun. Dibe vurdum.

Kanepeye uzandım ve başımı dizlerimin arasına koydum. Kendimi hasta hissediyorum. Ona baktım. Fahişe gibi görünmüyordu. "Siz kızlar korunmak konusunda ısrarcı değil misiniz?"

Kıkırdıyor. "Tatlım, dün gece o kadar sarhoştun ki, onu bir yelkenle bile kaldıramazdın. Mason beni doğru yola getirene kadar adının 'Finn' olduğunu sanıyordum."

Rahatlamış bir nefes alıyorum. *Tanrı'ya şükür.* Şu ana kadar başka biriyle yattığımda kendimi ne kadar kötü hissedeceğimi bilmiyordum.

Arkamdan Mason'ın çatırdadığını duyuyorum. Tam ona sorununun ne olduğunu soracaktım ki Tammy'nin yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. Yüksek sesle gülüyor ve Mason'a dönüyor. "Özür dilerim, hiçbir zaman iyi bir poker oyuncusu olamadım."

Bir tür özel şakayı paylaşırlarken aralarına bakıyorum. "Bekle, sen fahişe değil misin?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, hayır. Sadece dün gece otelin barında tanıştığınız bir ilaç satış temsilcisi."

"Kendine ait bir odayı bile karşılayamıyorsan pek de iyi bir oda değil," diye tükürdüm yanlış yönlendirilmiş bir öfkeyle.

"Dostum!" Mason huysuzluğum için beni azarlıyor.

Tammy elini kaldırır. "Sorun değil. Bunu hak ettim. Göze göz."

"Hayır, özür dilerim," diyorum ona. Ellerimi kirli saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kahvaltı için aşağıya çağırabilir miyim? En azından bunu yapabilirim."

Kahvesinden bir yudum daha alarak beni başından savıyor. "Hayır. Kahve iyidir. Gitmem gereken bir toplantı var. Ama sorun olmazsa duşu kullanacağım."

"Tabii ki." Yatak odasına girip kapıyı kapatmasını izliyorum.

Suyun aktığını duyunca Mason'a döndüm. "Sen neden buradasın? Ve beni nasıl buldun?"

"Biraz zaman aldı, kardeşim. Yalan söylemeyeceğim." Küçük yemek masasından bir sandalye çekip üzerine oturdu ve dirseklerini masanın arkasına dayadı. "Postanede beni tanıyan bir kız buldum ve bana senin postalarının gönderildiği adresi verdi. Ona gelecek sezonun açılışına birkaç bilet vermek zorunda kaldım çünkü bu yüzden işini kaybedebileceğini söyledi."

Sinirden kaşlarım çatılıyor. "Bu bir tür federal suç değil mi?"

"Mesele bu değil," diyor.

"Peki, amaç tam olarak nedir?"

"Mesele şu ki, sen kaçtın Griffin."

Koltuktan kalktım ve kendime bir fincan kahve koydum. Başım çatlayacak gibi ve Mason Lawrence'la dertleşecek havada değilim. Ya da herhangi biriyle, bu konuda. Sadece rahat bırakılmak istiyorum.

Başını yatak odasına doğru sallıyor. "O kadar sarhoşmuşsun ki ona gözlerinin gökyüzü kadar yeşil olduğunu söyleyip duruyormuşsun."

Kahve fincanımın kenarından ona boş boş bakıyorum.

"Ona benziyor," diyor. "Tıpkı Skylar Mitchell'a benziyor. Burada yaptığın şey bu mu? Skylar'a benzeyen kızları tavlayıp, onunla yattığın için duyduğun suçluluk duygusunu bastırmak için onları becermek mi?"

"Ne? Nasıl-"

"Uzun zamandır yoktun dostum. Çok uzun zamandır. Skylar ve ben arkadaş olduk. Olabildiğince çok arkadaşla ihtiyacı var. Bilirsin, en iyi arkadaşını kaybettikten ve sonra senin zavallı kığın tarafından kurumaya bırakıldıktan sonra ona biraz destek vermek için."

"Ben de bir şeyler kaybetmedim değil, Dix."

"Elbette değil. Erin'i ne kadar çok sevdiğini hepimiz biliyoruz. Karının yasını tutmak için zamana ihtiyacın olduğu için kimse seni suçlamayacak. Ama şimdi endişelenmen gereken bir çocuğun var. Hiç durup bunu düşündün mü? Miami Beach'te düzüşmeyi bırakıp *bunun onu* nasıl etkileyebileceğini biraz olsun düşünebilir misin?"

"Burada hiçbir şeyi becermiyorum. Tammy'nin ilk olduğunu sanıyordum."

"Küçük iyilikler için şükürler olsun." Gülüyor. "Ve gevşek sikler."

Tammy yatak odasından çıktığında, Mason kahvaltı siparişi verirken ondan özür diliyorum. Onu dışarı çıkardıktan sonra tekrar oturdu. Benim baktığım yeni dövmeme bakıyor.

"Yeni mürekkep,
ha?" Başımı
salladım.

"Dinle. Bunu atlatmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama New York'a geri dönmelisin. Sorumluluklarınla yüzleşmelisin. Skylar'la yattığın için kendini suçlu hissetmeni anlıyorum, bu onu da parçaladı."

Gözlerim ona kayıyor. Sonra kalbim mideme yerleşiyor ve karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. Bunun bir hata olduğunu düşündü. "Kahretsin, Dix, hiç de öyle değil."

"Onunla yattığın için suçluluk hissetmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bunu kendi zihnimde binlerce kez gözden geçirdim. Kendim bile anlamıyorken ona nasıl açıklamam beklenebilir ki?

"Her neyse, bana söyleyebilirsin, G. Birlikte çok şey yaşadık, sen ve ben. Sorun yok, dostum. Seni yüzüstü bırakmayacağım."

Ona söylersem işleri daha ne kadar kötüleştirebilirim? Korkunç sözlerime verdiği tepkiye bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum. "Rahatlamıştım. Erin öldüğünde tek hissettiğim rahatlamaydı." Parmaklarımı ovuşturuyorum

yeni dövmemin karşısında. Bulmak için gözlerimi açmama gerek yok. Kolumda tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

"Elbette rahatlamıştın Griffin. Son aylarda vücudunun ona yaşattığı tüm o korkunç şeylerden kurtulmuştu. Böyle hissetmen normal."

Başımı salladım. "Bundan daha fazlasıydı. O öldükten sonraki ilk günlerde, kendimi yatak odama kilitlediğimde. Orada ağlamıyor ya da yas tutmuyordum. Bunların hepsini o ölmeden önce yapmıştım. Ondan, Skylar'dan saklanıyordum. O yanımdayken vücudumun ona verdiği tepkiden. Onu istemeden yanında olamayacağımı biliyordum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu da biliyordum. Hasta karım öldükten iki saniye sonra vücudumun tek arzusunun onun en iyi arkadaşının pantolonuna girmek olmasının beni ne kadar aşağılık bir koca yaptığını biliyordum.

"Cenazeden sonra içmeye başladım. Skylar beni stüdyomda bulduğunda kendime engel olamadım. Onunla birlikte olmalıydım. Erin'i düşünmedim bile. Bir kere bile. Hemen sonrasına kadar." O geceyi hatırlayarak burnumun kenarını çimdikliyorum. "Korkunçtu, Dix."

Mason ne dediğimi anlamış gibi başını sallıyor. "Kötü seks, ha? Ben de yaşadım."

"Hayır. Hiç de öyle değil. Ve sorunun bir parçası da bu. Hayatımın en iyi seksiydi. Karımı yeni gömmüştüm ve doğruca Skylar'ın kollarına koştum ve her dakikasına bayıldım. Bunu kim yapar ki? Ve daha da kötüsü, o günden beri her gün bunu düşünüyorum. İki ay oldu ve ölen karım için hiç ağlamadım. Cenazesinin olduğu geceden beri." Yanımdaki koltuk minderine vurdum. "Tam bir ahmağım."

Derin bir nefes üfledim. "Onunla yattığım için kendimi suçlu hissetmiyorum dostum. Ama aynı zamanda hissediyorum. Karım öldü ve yaptığım ilk şey en iyi arkadaşıyla birlikte olmak için onu unutmak oldu."

Dövmeme tekrar başını sallıyor. "Ama Erin'i unutmamışsın. O tam orada, kolunda. Tıpkı annen gibi. Her zaman seninle olacak." Gülüyor. "Bir hiç uğruna kendini hırpalıyorsun. Bunu o istedi. Bunu o *istedi*."

Çantasını aldı ve bazı postaları karıştırdı, bir zarf çıkardı ve üzerine iliştirilmiş yapışkan bir notu yırttı. O

yanıma geldi ve yüzüme doğru itti. "Al, bunu okumalısın."

El yazısının Erin'e ait olduğunu hemen anladım. *Aman Tanrım*. Benim için bazı son sözler bırakmış. Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor.

Mason gitmek için döner. "Oda servisi çok uzun sürüyor. Ben yan taraftaki waffle dükkanına gideceğim. Sen bunu okumak için biraz zaman ayır. Ve duş al. Domuz gibi kokuyorsun dostum."

Bunu söyledikten sonra dönüp odadan çıkıyor ve beni üzerinde adımın yazılı olduğu zarfa bakarken bırakıyor.

Önümdeki masanın üzerine koydum. Açmak için kendimi zor tutuyorum. Erin beni şimdi görseydi hayal kırıklığına uğrardı. Okumadan önce duş almaya ve tıraş olmaya karar veriyorum. Belki tuhaf ama kendimi temizlemenin beni bir şekilde onun son sözlerine daha layık kılacağını hissediyorum.

Duştan çıktığımda yemek gelmişti. Önemli değil. Son yemeğim olsa bile şimdi yiyemezdim. Oturdum ve zarfı yırtarak açtım.

Griffin,

Bunun size verilen ilk mektup mu yoksa son mektuplardan biri mi olduğundan emin değilim. Bu yüzden eğer gereksizse, özür dilerim. Mason ve Baylor'da benim tarafımdan yazılmış bir dizi mektup var. Belirli durumlarda bunları size ve/veya Skylar'a vermeleri talimatı verildi.

Eğer bu mektubu okuyorsanız, siz ve Skylar birlikte olma yolunda bir adım atmışsınız demektir. Seviştiniz. Ve ben hala hayatta olsam da, cennette olsam da seviniyorum. Ama eğer bu mektubu okuyorsan, bir şeyler ters gidiyor demektir.

Öncelikle özür dilemeliyim. Hayatıma girdiğin günden beri benim bakıcım oldun. Eminim annenin başına gelenlerden kaynaklanıyordur, ama on yedi yaşındaki bir çocuğun sorumlu olması gerekenin ötesinde benimle ilgilenmene izin vermeye çok istekliydin.

Sen benim en iyi arkadaşımdın. Sevgilimdin. Kocamdın. Ama ben saf değilim. İkimiz de ne kadar istersek isteyelim, asla

ruh eşleri.

Buna rağmen, sonsuza dek benimle kalacağını biliyorum. Birbirimizi elimizden geldiğince seveceğimizi biliyorum. Ve bunun için seni her zaman seveceğim. Sadakatin seninle ilgili en harika şeylerden biri.

Kendini Skylar'a vermeyi denediysen, muhtemelen bana ihanet etmiş gibi hissettiğini de biliyorum. İyi dinle Griff. Bana ihanet etmenin tek yolu kalbinin sesini dinlememektir. Seni ve Skylar'ı birlikte gördüm. Ona bakışın her kadının bakması gerektiği gibi. Onun hakkında konuştuğumuzda yüzünün aydınlanması ve gözlerinin onun her hareketini takip etmesi, her kadın böyle saygı görmeli.

Tohumu ben ekmiş olabilirim ama ikinizin arasında bir şeyler olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Harika bir şey. Büyük bir şey. İkinizin de kabul etmesini ve keşfetmesini her şeyden çok istediğim bir şey.

Sen asla benim ruh eşim olmadın, Griff. Ama garip bir şekilde Skylar'ın öyle olduğunu düşünüyorum. Bence o ikimizin de ruh eşi. Sanki üçümüz birlikte mükemmel bir çift olmuşuz gibi. Kader onu bize getirdi. Kader onun senin çocuğunu taşımasına izin verdi. Kader onu sana aşık etti.

Kader hakkında her zaman ne söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?

ONUNLA UĞRAŞMA!

Kalbinin sesini dinle, Griff. O seni doğru yöne götürecektir. İnançlı ol. Bana karşı duyduğun suçluluk duygusunu bırak. Ona git, çocuğuna git. Sevginin ve hayatın seni kuşatacağı yerde ol.

Onlarla ilgilenerek, benimle ilgilenmeye devam ediyorsun. Onları severek, beni sevmeye devam ediyorsun.

O yüzden lütfen onları sevin.

Çok sevin.

Onları sonsuza dek sev.

Dünyadaki ve cennetteki en iyi arkadaşın,
Erin

Mektubu masaya geri koydum ve ona baktım. Bunu mahvedeceğimi nasıl bilebilirdi ki?

Annemin bana yazdığı ve cenazesinden sonra bana verilen mektubu düşünmeden edemiyorum. O zaman sadece on beş yaşındaydım. Benden de benzer şeyler istemişti. Onun hastalanmasından dolayı hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulmamı istemişti. Babama karşı duyduğum nefreti bırakmamı istedi. Babamın bildiği tek şekilde yas tuttuğunu söyledi. Babamla olan ilişkiyi onarmamı ve onu sevmemi istedi. Hayatımın bunun için daha iyi olacağını söyledi.

Ölmekle ilgili herkesin affetmek, unutmak ve dünyayı kocaman mutlu bir kumbaya haline getirmek istemesine neden olan şey nedir? Öldükleri için kızmak yerine, diğer herkesin hayatını düzeltmek istiyorlar.

Erin'in mektubunu bir kez daha okudum. Bunu bana söylemek için iki ay beklemiş olmasına üzülmemeye çalışıyorum. Sonra tekrar, kaçan bendim. Eğer burada kalsaydım, Mason mektubu bana hemen verebilirdi. Kendimden başka kızacak kimsem yok. İki ay boyunca kendimden nefret etmekten, kendime acımdan ve Tanrı bilir kendimi daha başka nelere bulaştırmaktan kurtulabilirdim.

Gözlerim mektupta bir delik açabilecek kelimelere odaklanıyor. Suçluluk duygusuna, kendinden nefret etmeye ve içki içmeye katkıda bulunan kelimelere.

Sanki üçümüz birlikte mükemmel bir çift oluşturuyoruz.

Bu sözleri kendi kafamdan da koparmış olabilir, çünkü onları defalarca düşündüm.

bölüm yirmi iki

Skylar'ı ilk gördüğümde odadaki havanın çekildiğini hissettim. Zümrüt yeşili gözleri benimkilerle buluştuğunda nefes almayı unuttum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, Erin'le tanıştığımda bile. Dünyanın en iyi süper modellerinden bazılarıyla birlikte olduğumda bile.

Çok gergin görünüyordu. Sert bir dış görünüş sergilemeye çalıştığı her halinden belliydi. Ama konuşmaya başladığında ve o yumuşak, melodik sesi dolgun dudaklarından çıktığında, daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey duymadığımı düşündüm.

Sonra tabureden düşüp kollarıma geldiğinde, yemin ederim ki saçma sapan piliç filmlerinde gördüğünüz tüm o şeyleri hissettim. Bunu anlamaya bile başlayamadım. Mutluydum. Güzel karım ve hayallerimdeki işimle mutluydum. Başka bir kadına ihtiyacım ya da isteğim yoktu. Asla bir kadın aramıyordum. Ve ona karşı fiziksel tepkim ne kadar güçlü olursa olsun, asla harekete geçmeyeceğimi biliyordum. Erin benim karımdı. O benim hayatımdı.

Başlarda Skylar'a karşı biraz hıyar gibi davrandığımı fark ettim, bakışlarımın masum olduğunu söylüyordum ama öyle olmadığını biliyordum. Hatta kendimi onun karışık bir geçmişi olduğu gerçeğini kıskanırken buldum. Bu çok saçmaydı. Bu kız üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Ama yaşadığım tepkiyi dokuz ay ya da daha fazla yaşamak istemediğimi biliyordum. Yani, ben de insanım.

Erin kader hakkında konuşmaya başladığında tüm toplantıya bir son vermek üzereydim. Bir bebek istiyordu. Hem de çok istiyordu. Birkaç yıldır evlat edinmeye çalışıyorduk ve ancak ondan önce birkaç yıl benim üzerimde çalıştıktan sonra. Çocuk sahibi olmayı hiçbir zaman tam olarak istemedim. Ben tek çocuktum ve boktan aileme ne olduğuna bir bakın. İşler ters gider. İnsanlar ölür. Babalar terk eder. Bu yükü bir çocuğa yükleme riskini almak istemedim.

Ama o bunu çok istiyordu. Ve ben kimdim ki Erin'den bir şey esirgeyecektim? Onunla tanıştığım günden beri sadakatimi kazanmıştı. Ve sonsuza dek buna sahip olacağını biliyordum. Ne olursa olsun.

Toplantımızın sonunda, sineye çekmeye ve erkek olmaya karar vermiştim. Zaten o kadar çok dahil olmayacaktım. Hamilelik kadın işiydi. Mesafemi koruyacaktım ve o da Erin'e hayallerinin bebeğini verdikten sonra hayatımızdan çıkacaktı.

Erin ve Skylar'ın en iyi arkadaş olacaklarını hesaba katmamıştım. Erin'in daha önce kimseye böyle bağlandığını görmemişim. İlk başta bunun bebek yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ama Skylar'ın etrafında ne kadar çok olursam, aralarındaki çekimi o kadar iyi anlıyordum. Birçok yönden Erin'in tam tersiydi. Sadece fiziksel olarak da değil. Her gözeneğinden macera, bağımsızlık ve dostluk fışkırıyordu. Alingan ve açık sözlüydü. Aklından geçenleri çekinmeden söylerdi. Ve lanet olsun, küfrettiğinde tek yapmak istediğim onun dudaklarını kendi dudaklarımla kapatmaktı. İşkence gibiydi.

İlk birkaç ay uzak durarak iyi bir iş çıkardım. Ama sonra Erin bizi bir araya getirmeye başladı. Çocuğumu taşıyan bu muhteşem kadınla vakit geçirmem için beni zorlamasının delilik olduğunu düşündüm. Sadece bebeğime hamile olduğu için genetik olarak ona ilgi duymaya yatkın olduğumu düşünmeye çalıştım. Ancak, birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça ona daha fazla ilgi duymaya başladım. Ve Erin'in tek istediği ondan bahsetmektir. Bana Skylar'ın ne kadar harika olduğunu anlatıyordu. Büyüyen vücudunun ne kadar sevimli olduğunu. Ne kadar sadık bir arkadaş olduğunu.

Sonra Erin ölümcül kanser bombasını patlatıp bize son arzusunu söylediğinde, asla harekete geçmeyeceğim uygunsuz düşüncelerimle çarpık bir şekilde hastalığına neden olduğumdan emindim.

Ne tür bir eş kocasına ve en iyi arkadaşına takılma izni verir? Yine de, durumumuz en başından beri tipik değildi. İsteğini anlıyordum. Bekâr ebeveynler tarafından büyütülen pek çok çocuk görmüştüm. Aaron için bunu istemiyordu. Ben de ona söz verdim. Ve sonra onu hayal kırıklığına uğrattım.

Hayatımda ilk kez kaçarak Erin'i hayal kırıklığına uğrattım.

Süitin kapısı açıldı ve beni korkuttu. Mason içeri girdi ve ben başımı salladım. "Sana lanet olası bir anahtar mı verdiler? İçine giremeyeceğin bir şey var mı?"

Gülüyor. "Kadınların kendilerini bana atmalarına engel olabilir miyim?" Bana ikinci bir anahtar kartı gösteriyor. "Aslında bana iki tane verdi. Onunla orada buluşmak istersem, molasının öğlen olduğunu söyledi."

Çenem düştü.

"Ne? Sanki sana daha önce hiç otel anahtarı verilmemiş gibi." Bana gözlerini deviriyor ve sonra ikinci anahtarı çöpe atıyor. "Senin ve benim gibi adamlar; hem kutsanmış hem de lanetlenmişiz. Bu bakışların bir bedeli var."

Açıklamasına gerek yok. Hangi fiyattan bahsettiğini çok iyi biliyorum. Her hafta sonu ve çarşamba günleri onu ziyarete geliyor. Futbol sezonunda daha da az. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bu yıl playoff yok mu?"

"Topu atmadığım zaman ne bekliyorsun ki?" Şaka yapıyorum ama kaşlarını çatıyor. İkimiz de biliyoruz ki bu yıl Giants'ın ilk oyun kurucusu o olmalıydı. Bu yüzden Clemson'daki ilk yılında seçildi. Johnny Henley'nin son dakikada emekliliğini geri çekmesi onun suçu değildi. Ancak Mason sinir krizi geçirmek ya da serbest bırakılmayı istemek yerine, yedek oyun kurucu pozisyonunu kabul etti ve başlangıç pozisyonunu hak edeceğini iddia etti.

"Olacak, Dix. Günün birinde olacak."

Bana başını salladı. "Ocak ayı çok sıkıcı geçer. Ama belki birkaç gün seninle burada takılırım. Bronzlaşmaya çalışırım."

"İstersen burada takılabilirsin. Süitin ücreti ay sonuna kadar ödendi." Kalktım ve masaya doğru yürüdüm, aniden acıkmıştım. "Bir uçak bulur bulmaz eve döneceğim."

Mason bana ödüllü bir gülümseme veriyor. Kına yakmak üzere olduğunu biliyorum. Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "O mektuptu, sen değil, seni sik kafalı."

Bana sırtıyor. "Mektup, ha? 'Hayatının en iyi seksi' ile bir ilgisi yok mu?"

Ona kuru bir waffle attım.

"Buraya geldiğinizden beri gerçekten de etrafta dolaşmadınız mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ılık yumurtadan bir ısırık alıyorum. "Denedim. Ama ne zaman onlarla bir yerlere gelmeye başlasam onu aldatıyormuşum gibi hissediyordum." Onunla gözlerimi kilitliyorum. "Sky'ı aldatmak. Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Gökyüzü mü?" Bir kaşını kaldırıyor. "Bu lakaptan nefret ettiğini sanıyordum."

Gülüyorum. "Öyle. Muhtemelen onu kullanmamın nedenlerinden biri de bu."

"Siz ikiniz birbirinizi yanlış yöne çekmekten zevk alıyorsunuz, değil mi?" Gülümsüyor. "Bana gerçek aşk gibi geldi," diye şaka yapıyor.

Aşk. Erin'in Skylar'ın bana aşık olduğuna dair yorumu aklıma geldi. Eminim bu da onun başka bir manipölasyon taktiği idi. Çoğu zaman Sky'ın benden nefret ettiğini düşünüyorum. Ve muhtemelen onu terk edip gittiğimde, bunun bir hata olduğunu söyleyerek anlaşılmayı mühürledim. Bunu telafi etmek için ne kadar uğraşmam gerektiğini merak ediyorum. "Bana tam olarak ne kadar kızgın?"

"Kızgın mı?" diyor. "Kızgın olduğunu söyleyemem. Olaylarla elinden geldiğince başa çıkmaya çalışıyor. İkiniz de yıkıcı bir darbe aldınız, ama şimdi ona hiç sahip olamayacağını düşündüğü bir çocuk kaldı." Uzun bir nefes verdi. "Ama dinle, bir an önce oraya dönsen iyi olur. Eşyalarını topla, ben de seninle havaalanına geleyim."

"Bronzlaşmaya ne oldu?" Ben soruyorum.

Gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Tekrar içine girmek üzere olduğun şeyin bir saniyesini bile kaçırmazdım."

Kaşlarımı şaşkınlıkla çiziyorum. "Kızgın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Olmayabilir de. Ama tanıdığınız diğer herkesten bir bok fırtınası gelmeyeceğini söylemedim."

Bavulumu almak için yatak odasına gitmeden önce ellerimi saçlarımda **g e z d i r i y o r u m .**

~~ ~

Mason her yerde uyuyabilir. Bir keresinde, iş çıkış saatinde metroda uyuyakalmıştı. Yere yığıldı ve horlamaya başladı. Kafamda çok fazla şey var. Erin olmadan şehirde olmak nasıl bir şey olacak? Onunla ilgilenen adam değilsem ben kimim? Nerede kalacağım? Evime dönmem hoş karşılanacak mı?

Ama en çok da pencereden dışarı, aşağıdaki yastık gibi bulutlara bakarken Gökyüzü'nü düşünüyorum.

En önemsiz gibi görünen anları hatırlıyorum. Çöp sepetine kusarken saçlarını tuttuğum anlar gibi. Ya da önlüğünü bağlamak için kollarını bana doladığında. Ve beyzbol stadyumunda o sürüngeyi uzak tutmak için kolumu ona doladığım zaman. Bu dokunuşların her biri masumdu, ancak her birinde vücudumda bir tür elektrik akımının ilerlediğini hissettim. Her dokunuş midemin çukuruna çarpıyor ve onun etrafında olmaya devam edersem akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyordu.

Sonra, elbette, beni neredeyse mahveden dokunuşlar vardı. Elimi karnına koyduğunda Aaron'ın ilk kez hareket ettiğini hissettim. Erin'in ölümünden sadece birkaç dakika önceydi. Hayatımın en güzel anlarından birini en kötü anlarından birinden ayıran dakikalar.

Birlikte uyuduğumuzda ise duygularımı bir ibne gibi dışa vurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Onunla birlikte olmak gerçeküstü bir şeydi. Biraz sarhoş olduğumu biliyorum, ama bu onun dokunuşunu hissetmemi engellemiyordu. Onun süt beyazı teninin benimkine karşı verdiği inanılmaz hissi azaltmadı. Yüzündeki her nüansın, vücudunun her kıvrımının ve teninin her tadının hatırasını bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Elimi cebime atıyorum ve bayram kâğıdına sarılmış küçük dikdörtgen kutuya sarıyorum. Bunu ona verip vermeyeceğimden hâlâ emin değilim. Niyetimin bunu ona vermek olduğundan bile emin değilim ama almamak için fazla mükemmel görünüyordu.

Elimi çantama atıyorum ve ayrıldığım sabah Erin'in odasından aşırıldığım ultrason resmini çıkarıyorum. Parmağını emerken çekilmiş bir fotoğraf. Küçük yüzündeki kırışıklıkları görebiliyorum ve

Minik parmaklarındaki kırısklıklar. Resme dokunuyorum, başparmağımla yüzünün izini sürüyorum. Henüz doğmadığına seviniyorum. Ne yaptığımı anlayacak yaşta olmasından nefret ederdim. Kendi babandan nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Uçak JFK'ye doğru alçalırken Queens sokaklarını kaplayan yılbaşı ışıklarını hâlâ görebiliyorum. Bu bana Erin'i ve onun Noel'i ne kadar sevdiğini düşündürüyor. Her yıl her şeyi yapar, evimizi sanki basit bir aile yemeği değil de bir gala düzenliyormuşuz gibi dekore ederdi. Ağacın altına güzelce paketlenmiş hediyeler koyar ve üzerlerine '*Noel Baba'dan*' yazardı. Her yıl ona gözlerimi devirirdim ama o her zaman gerçekmiş gibi davranırdı. Odada sadece bizim olmamız önemli değildi. Bu onun en sevdiği tatildi.

Bir tane daha görecektim kadar uzun kalamadığı için üzgündüm. Bütün günü sarhoş bir halde, kalabalığın içinde kaybolmuş bir şekilde, tatil yapan ailelerle çevrili sahilde oturarak geçirdim. Aaron'ın gelecek Noelleri nasıl geçireceğini merak ettim. Skylar, Erin'in geleneklerini devam ettirecek miydi? Babam bana hediye gönderdiğinde yaptığım gibi hediyeleri doğrudan çöpe atmayıp almasını umarak hediyeler gönderecek miydim?

Birdenbire bana çarptı. O kadar sert vurdu ki oturmasam düşecektim. Çocuğuma iyi bir hayat vermek için her şeyi yaparım. Skylar'ın da bunun bir parçası olması için her şeyi yapacağım. Erin'in son arzusunu yerine getirmek ve bir aile olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

bölüm yirmi üç

Gece çökerken, kaldırımda durup evimin kapısının merdivenlerine bakıyorum. New York'un keskin ve soğuk havasının sıcak nefesimi hızlı dumanlara dönüştürmesini izliyorum ve ne kadar gergin olduğumun farkına varıyorum. Merdiven sahanlığını kaplayan taze kar, daha dün üzerinde yürüdüğüm sıcak kumsaldan çok farklı. Artık benimmiş gibi bile hissettirmeyen konağın dış cephesine bakıyorum. Sadece iki ay oldu. İki ayda çok şey değişebilir. Ocak ayının ortasında olmamıza rağmen ön kapıyı süsleyen büyük bir çelenk dışında binanın dışı aynı görünüyor. Gülümsüyorum. Belki Skylar da Noel'i Erin kadar seviyordur.

Yirmi yedi yaşımda hiç hissetmediğim kadar büyük bir korkuyla merdivenleri tırmanıyorum. Ön kapıyı çevreleyen yan lambalardan gelen yumuşak bir ışık parıltısı bana onun evde olduğuna dair umut veriyor. Geleceğimi ona haber vermedim. Ona beni durdurma şansı vermek istemedim. Tek umudum özrümü kabul etmesi ve hayatına geri dönmeme izin vermesi.

Soğuk havaya rağmen terliyorum. Nemli avuçlarımı kotumun kenarlarına silerken çiçekleri bir elimden diğerine geçiriyorum. Sonra cebimdeki kutuyu hatırlıyorum. Ona vereceğimden emin değilim. Noel haftalar önceydi. Belki doğum gününe saklarım.

Kahretsin. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Tıpkı ne tür çiçek getireceğimi bilmediğim gibi. Skylar Mitchell hakkında öğrenmem gereken çok şey var.

Derin bir nefes alıyorum ve kararan gökyüzüne bakıyorum. Nedenini bilmiyorum ama bunu yapmak bana kendimi daha iyi hissettiriyor. Belki de Tanrı'dan bunu atlatmama yardım etmesini istiyorum. Belki de Erin'den istiyorum. Her iki durumda da, muhtemelen alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var.

Zili çaldım. Hâlâ konağın yarı sahibi olduğumu biliyorum ama yaptığım şeyden sonra anahtarımı kullanma hakkımı kaybettiğimi düşünüyorum. Vücudum geriliyor. İlk aşkını arayan ergen bir çocuk gibi hissediyorum. Neyim var benim böyle?

Yan pencereden baktığımda bir hareket görüyorum. Işığı açıp tam görüş alanına girdiğinde nefesim kesiliyor. Gözlerim anında onun mükemmel yuvarlak karnına takılıyor ve sonra yüzüne doğru ilerliyor. Ne beklediğimden emin değilim. Şimdiye kadar daha büyük olacağını biliyordum ama daha güzel olmasını beklemiyordum. Koyu sarı saçları uzun ve aşağıya doğru, her adımda omuzlarının etrafında sallanıyor. Giydiği taytların içinde bacakları sıkı ve biçimli görünüyor ve dar yeşil bluzu büyüyen göğüslerini vurgulayarak artık küçük bir futbol topu büyüklüğünde olan karnını ortaya çıkarıyor.

Verandanın karanlığında, ona baktığımı göremediğini biliyorum. Bu iyi bir şey, çünkü gözlerimi ayıramıyorum. O kadar güzel ki. Soğuktan olmadığına emin olduğum ürpertiler omurgamdan aşağı akıyor.

Verandanın ışığı yanıp sönüyor ve pencereden bana bakıyor. Tam emin olamıyorum ama sanırım nefesi kesildi. Elini karnına götürüyor ve benimle göz göze gelmeden önce omzunun üzerinden kısa bir bakış atıyor. O gözler ki giydiği tişört onları olduğundan daha da çarpıcı bir yeşil yapıyor.

Aniden onun fotoğrafını çekme isteği duydum. Bu aylardır hissetmediğim bir arzu. Erin'in ölümünden önceki günlerden beri hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin fotoğrafını çekmedim.

Şu anda ellerimi tekrar bir fotoğraf makinesine dolamak için sabırsızlanıyorum. Parmaklarım odağın etrafında dolaşmak ve Skylar'ı kadraja almak için ağrıyor. Yüzündeki o ifadeyi yakalamak istiyorum. Tam olarak anlayamıyorum ama sanırım kendisiyle savaşıyor. O zümrüt gözlerin ardında iki farklı duygu gördüğüme yemin edebilirim. Rahatlama ve ... öfke? Her neyse, birbirleriyle çelişiyorlar.

Gözleri elimdeki çiçek buketine takılıyor. Gözle görülür bir iç çekişle bakışları yumuşuyor ve beyaz zambaklara şöyle bir bakıyor

Başını bir tarafa eğdi. Sürgünün kilidini açmak için uzanırken gözlerini benimkilere çeviriyor.

Kapıyı açıyor ve üzerime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Kollarını vücuduna sarıyor ve bunun soğuktan mı yoksa sadece kendini korumak için mi olduğunu merak ediyorum. İkimiz de sessizdik. Uçakta ne söyleyeceğimi binlerce kez prova etmişim. Ama şimdi, burada dururken, beynimin onun duymasını istediğim kelimeleri oluşturabileceğinden emin değilim.

Sessizce kaşlarını kaldırıyor. Çok inatçı. İlk sözleri onun söylemesinin tatminini bana yaşatmayacak. O haklı. Özür dileyecek bir şeyi yok. Hepsi benim suçum. Zihnim söylenecek uygun şeyi bulmak için koşuşturuyor. Terk ettiğiniz ve aynı zamanda ölen eşinizin en yakın arkadaşı olan ve bebeğinizi taşıyan kadına ne söylenir? Ağzımdan filtrelenmemiş kelimeler dökülürken bir adım öne çıkıp çiçekleri ona doğru itiyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Yüzü düştü. Çok daha fazlasını bekliyordu ve ben onu yine hayal kırıklığına uğrattım. *Onları hayal kırıklığına uğrattım*. Hayal kırıklığına uğramış gözleri uzattığım elimdeki çiçeklere kayıyor. Bir an için onu üzenin zambaklar mı yoksa onları tutan adam mı olduğunu merak ediyorum. Tek kelime etmeden, kapıyı kapatmak için kolunu uzattı.

Ayağımı kapı aralığına koyuyorum ki üzerime kapatmasın. "Bekle! Yanlış söyledim. Yani, evet, bunu yapmak istiyorum ama özür dilemeliyim. Önce özür dilemeliyim. Seni o şekilde terk ettiğim için çok özür dilerim."

Endişeyle arkasına bakıyor ve sonra zar zor açılan kapıya yaklaşıyor. "Sen gittin, Griffin." Başını iki yana sallar. "Onu sevdiğini biliyorum ve benim acımın seninkinden daha kötü olduğunu iddia etmeye hakkım yok. Hatta eminim kıyaslandığında daha hafif kalır. Ama sen gittin. Notta söylemen gereken her şeyi söyledin. Bu bir hataydı. Bunu yapamazsın. Şimdi, iki ay sonra ortaya çıkıyorsun. Öleceğinden ölesiye korktuktan sonra. Ya da Erin'in umutsuzca istediği çocuğu bırakıp gideceğinden, onu kendi isteğinle terk edeceğinden. Ve şimdi geri gelip basitçe "hadi yapalım" mı diyorsun? Ayaklarına kapanmamı mı bekliyorsun? Tam olarak ne istiyorsun Griffin?"

Ona cevap vermeye başlayamadan, rahatsız edici bir erkek sesi duyuyorum. Nefret edeceğim bir adama ait olduğunu zaten bildiğim bir ses. "Her şey yolunda mı Skylar?"

"Evet, her şey yolunda." Tanıştırmak için kapıyı açar. "John, bu Griffin. Karısı ölmeden önce burada yaşıyordu."

Az önce rakip olduğunun farkında bile olmayan adama bakıyorum. Kısa saçları var, düzgün ve kulaklarının üzerinde kesilmiş. Gözleri soluk kahverengi ve mütevazı. Benden daha kısa ve tıknaz. Temiz kesimli askeri bir görünümü var ve bir an için erkeklerini bu şekilde mi tercih ettiğini merak ediyorum. Onunla ilgili değerlendirmemi bitirirken elimi kaldırıp dalgalı yelemde gezdiriyorum.

John yüzünü buruşturdu ve sonra elimi sıkmak için uzandı. "Ah, dostum. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Hikayenin tamamını bilmediği fikrine kapıldım. Ona dik dik bakıp defolup gitmesini söylemek istiyorum. Skylar'ın benim bebeğimi taşıdığını ve burada olmaya ne hakkı olduğunu. Neden konuşmadığımdan emin değilim. Geçmişte erkekleri uzaklaştırmak için yapmıştım. Ama sağduyu beni ele geçiriyor ve onu olduğundan daha fazla üzme potansiyeli olan herhangi bir şeyi ağızımdan kaçırmamı engelliyor.

"Teşekkürler. Sadece birkaç şeye ihtiyacım var. Fotoğraf makinelerim. Telefonum. Onları alsam sorun olur mu?"

Rahat bir nefes aldı. Ona söyleyeceğimi sandı. Randevusunu ya da her neyse onu mahvedeceğimi. Yemek masasının iki kişilik olduğunu ve ortada mumların yandığını görmek için boynumu uzatıyorum. *Randevu. Kahretsin.*

Neden bunun olmayacağını düşündüm? Hamile olduğu için mi?

Kenara çekildi ve beni içeri buyur etti. "Tabii ki."

Birden elimde tuttuğum çiçekleri hatırlıyorum ve onu habersizce rahatsız eden bir pislik gibi hissediyorum. Yolumun üzerindeki giriş masasına umursamazca yerleştiriyorum.

John arka kapıya doğru yürür. "Biftekleri kontrol etsem iyi olacak. Memnun oldum Griffin."

Vücudumda yabancı bir his dolaşırken çenemi ona doğru sallıyorum. Arka *kapımdan* verandama doğru yürüyordu, kontrol etmek için.

ızgarada pişirdiği biftekler. Onu dışarı kadar takip edip masum kafasını beton duvarıma çarpmaktan başka bir şey istemiyorum. Daha önce hiçbir şeyi şu anda onu sahiplenmek istediğim kadar çok sahiplenmek istememiştim. O benim çocuğumu taşıyor, lanet olsun.

Skylar'ın gözleri yumruk yaptığım ellerimi buluyor ve kaşlarını kaldırarak onları sorguluyor.

Yanına gitmeden önce onları rahatlatmak için her şeyimi harcıyorum. "Bir dakikaya geliyorum," diyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve odama koşuyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkabilirsem o kadar iyi. Ebeveyn süitinin eşiğine geldiğimde duruyorum. Oda değişmiş. Erin ve benim burada kullandığımız mobilyaların hepsi gitmiş, yerlerine misafir odasından bazı parçalar, stüdyomdaki kanep ve Skylar'ın eski evinden tanıdığım bazı eşyalar gelmiş. Onun çiçekli parfümünün hafif kokusu bana çarparken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Gözlerim onun yatağına takıldı. Seviştığımız yatağı. Çarşaf lar buruş buruş ve bir an dizginlenemez bir öfkeyle John'un yatağı girip girmediğini merak ediyorum.

Sonra komodinin üzerindeki fotoğrafı gördüm. Erin ve Skylar aynı tonda kahverengi saçlara sahipken piknikte çektiğim bir fotoğraf. Skylar ayakta durmuş, yanında diz çökmüş olan Erin'e bakıyor ve zar zor görünen bebek yumrusuna dokunuyor. Bu, hamile karısına hayran hayran bakan bir kocanın görmeyi bekleyeceğiniz türden bir fotoğraf. Yine de aralarındaki özel dostluğı dair çok şey anlatıyor. Sanırım Erin ikisinin ruh eşi olduğu konusunda haklı olabilir. Bu fotoğraf da bunun bir kanıtı. Bir profesyonel olsam bile, sergilemek için daha iyi bir fotoğraf seçemezdim.

"Özür dilerim," diyor Skylar, arkamdan yaklaşarak. "Eşyalarımı burada görmeyi senin için zor olduğunu biliyorum."

"Sorun yok." Keşke bilseydi. Ona hiç de öyle olmadığını söyleyebilseydim. Tepkimin bu oda artık Erin'in olmadığı için değil, sadece Skylar'ı kollarıma alıp onunla bir başka inanılmaz gece daha geçirmekten başka bir şey istemediğim için olduğunu söyleyecek cesarete sahip olsaydım. Ama bu sefer kaçmayacaktım. Kalır ve onun her bir santimine tekrar tekrar tapardım. Ama bunu söyleyemem. Özellikle de o merdivenlerin hemen aşağısındayken.

"Mason'a eşyalarını koridorun aşağısına taşıttım ve Erin'in kıyafetlerini kutulayıp bodruma taşıdım." Dönüp ona baktım ve zar zor fısıldayarak "Onlarla ne yapacağımı bilemedim" dedi.

"Biliyorum. Sorun değil." Yatağa son bir kez bakarak yanından geçip gidiyorum. Misafir odasına giderken çocuk odasının önünden geçiyorum. Kapı aralığında duraklıyorum ve Erin dekore ettiğinden beri hiç değişmediğini görüyorum. Mobilyalarımı görmek için misafir odasına doğru ilerliyorum. Erin'in yeni evimizdeki ilk mobilya parçası olarak almamız için ısrar ettiği bu büyük, meşe, sayvanlı yatak odayı kaplıyor.

Yatağın benim tarafımdaki komodini gördüğümde - *artık bir tarafım var mı ki?* - Erin'in gençken ve kemoterapi görürken çekilmiş fotoğrafını gördüğümde nefesim kesiliyor. Skylar bu odayı aynen eskisi gibi hazırlamıştı. Cep telefonum hâlâ fişe takılı ve okuduğum kitabın üstünde duruyordu.

Telefonumu ve şarj cihazımı alıyorum ve en sevdiğim gömleklerden birkaçını almak için dolabı açıyorum. Koridora çıktığımda Skylar'ın duvara yaslandığını görüyorum. "Daha fazlası için başka zaman gelirim."

Tek kelime etmiyor, sadece başını sallıyor.

Merdivenlerden inerken, Erin'in duvarımızda büyük bir zevkle sergilediği aile fotoğraflarına bakıyorum. Skylar hiçbirini kaldırmamış. Düşünümüzden bir fotoğraf hâlâ duvarın ortasında göze çarpan bir yerde duruyor. Ancak Skylar'ın ailesinin fotoğraflarını da içeren yeni eklemeler var. Hatta Erin ve benim ultrason fotoğrafını tuttuğumuz bir resim bile var. Bu, gerçekten hasta görünmeye başlamadan önce çekilen son fotoğraflarından biriydi, bizden daha fazla fotoğrafını çekmememizi istemeden hemen önce.

Oturma odasında yürürken, şöminenin üzerindeki gümüş vazo gözüme çarpıyor ve olduğum yerde durmama neden oluyor. Yanına gidip parmağımla Erin'in kazınmış ismini izliyorum.

"Onu ne yapacağımı ben de bilmiyordum," diyor Skylar'ın yumuşak sesi arkamdan. "Kıyafetleriyle birlikte depoya kaldırmaya dayanamadım. Doğru gelmiyordu."

"Hayır, daha iyi bir yer bulana kadar burası mükemmel bir yer." Son birkaç aydır küllerini nereye serpeceğimi çok düşündüm. Bir fikrim var. Ama bu tamamen benim vereceğim bir karar değil.

Arka kapıdan bakınca John'un muhtemelen çoktan pişmiş olan bifteklerle ilgileniyormuş gibi yaptığını görüyorum. Paltosuz dışarı çıktığı için titriyordu. Ona içeri gelmesinde bir sakınca olmadığını söylemeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bırakalım dışarıda taşakları donsun. Soğuk taşaklar, sert biftek, istenmeyen ziyaretçi. Bana sorarsan kötü bir randevu olur.

Bodruma iniyorum. Stüdyom birkaç istisna dışında aynen bıraktığım gibi duruyor. Yatak odamdaki kanepeler bir zamanlar burada olan kanepeler ile değiştirilmiş. Kanepenin üzerinde benim bir fotoğrafım var. Skylar'ın piknikte babamla beni çektiği bir fotoğraf. Yanında da en sevdiğim fotoğraf makinem duruyor. Onu orada bırakmadığımdan eminim.

Fotoğraf makinesini elime alıyorum ve onu ve diğer fotoğraflarımı koymak için büyük bir spor çantası buluyorum. Fotoğraflarla dolu duvara bakıyorum. Erin'in resimleri. Skylar'ın resimleri. Hepsi beni mutlu ediyor. Hepsi beni üzüyor. En sevdiğimi arıyorum ama orada değil. Sonra yerde fark ettim.

Doğru; o gece Skylar'ı öpmeye başladığımda oraya düşürmüştüm. O da orada bırakmış. İki ay boyunca, onu yerde bıraktı. Unutulmuş bir çöp parçası gibi atılmış. Böyle mi hissetti? Nasıl hissediyor? Benim dikkatsizce attığım bir şey gibi mi? Ona bakıyorum. Çimlerin üzerinde öyle güzel yatıyor ki, küçük elini zar zor görünen karnının yan tarafına bastırılmış. Ve yüzündeki ifade, şimdiye kadar çektiğim hiçbir fotoğrafta böyle bir ifade yakaladığımdan emin değilim. Aaron'un onun içinde hareket edip etmediğini merak ediyorum. Hiç kimseyi görmediğim kadar huzurlu görünüyor.

Onu aldım ve çantama koydum.

Skylar'ı hatırlamak için bir resme ihtiyacım olduğundan değil. Kalp şeklindeki yüzünü. Sarı olmak istediği kadar kahverengi de olmak isteyen dalgalı saçları. En paha biçilmez mücevherleri bile utandıran zümrüt gözleri. Hepsi hafızama kazındı.

Fotoğrafları görünce cebimde ne olduğunu hatırladım. Kutuyu çıkarıp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Çantamı omzuma atıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Son birkaç basamağı fark edilmeden çıkarken John, "Belki de gitsem iyi olur Skylar," diyor.

Evet, John. Git. Skylar'la aramızdaki gerilimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Eminim sert dış görünüşüne ve temiz tıraşlı yakışıklı suratına nüfuz edecek kadar kalındır.

"Hayır, gitme. Sadece bir dakika sürecektir, eminim."

Lanet olsun. Çıkışı yapmadı. Belki de bebek babası kartını oynamam gereken zamandır. Ondan sonsuza dek kurtulurum. Köşeyi döndüm, elimi oynamaya ve sonuçlarına katlanmaya hazırdım. Sonra adamın elini kızın kolunda görüyorum, kız adamın gözlerinin içine bakarken aşağı yukarı ovuşturuyor. Birbirlerinden hoşlanıyorlar. Bu ilk randevu değil. Belki ikinci bir randevu bile değildir. Şu anda tek düşünebildiğim, birini bulduğu konusunda beni uyarmadığı için Mason'ın çenesine yumruk atmak. Benim yerime geçecek birini. Aaron'ı büyütecek biri. Çünkü şu anda ona bakış şekli, benim ona bakmak istediğim şekilde. Ona bu şekilde dokunmak istiyorum.

Beni fark ediyor ve kolunu ondan uzaklaştırıyor, bu da onu dehşete düşürüyor. Gözleri karnına düşmeden önce aramızda bir ileri bir geri bakıyor. Acaba her şeyi yeni mi anlıyor? Suçlu gözleri benimkileri bulurken, sahiplenici bir kolla onu sarıyor. Gözleri bana ne anlatmaya çalışıyor? Onunla birlikte olduğunu ama olmak istemediğini mi? Hayatına devam ettiğini ama bunu göstermek istemediğini mi?

Belki de hamile ve bekâr bir kadını kabul edebilecek tek kişi odur.

Bu saçma düşünce karşısında başımı sallıyorum. Yirmi sekiz haftalık hamile olsa bile, muhtemelen onunla çıkmak için sıraya giren erkekler vardır. Erkekleri kendine çekmek ve onları büyüğü altına almak gibi esrarengiz bir yeteneği var. Uzaklaştırmak zorunda kaldığım onca erkek hakkında hiçbir fikri yok. Gözlerin onu her yerde takip ettiğinden haberi yok. Kitleleri uzak tutmak için yaptığım korkutucu bakışlar, tehditler ve hatta yumruklar hakkında hiçbir fikri yok.

Skylar beni ön kapıya kadar takip ederken John mutfakta kalıyor. Kapıdan geçmeden önce hediyesini girişteki masanın üzerine koyuyorum. "Bana hayatımızdaki her iki 'Erin'i de hatırlatan bir şey buldum. Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Kutuya bakıyor, temkinli. Başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Kapıyı açıp içeri giriyorum. "Konuşmaya hazır olduğunda beni ara Sky."

Arkama bakmadan çıktım. Takma adını kullanmamın onu mutlu mu ettiğini yoksa kızdırdığını mı bilmek istemiyorum. Kutuyu açmak için eline alıp almadığını bilmek istemiyorum. Başka bir adamın kollarına geri dönüp dönmediğini bilmek istemiyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mason'ın dairesinin kapısından içeri giriyorum, böylesine değerli bir bilgiyi sakladığı için onu azarlamaya hazırım ki küçük bir çocuğun kıkırdamalarını duyuyorum. Dersim beklemek zorunda kalacak. Mason'ın on sekiz aylık kızı beni görünce kıpır kıpır ona doğru yürüdü. Onun için bir yabancıyım. Onunla geçirdiği hafta sonları genelde uzak duruyorum. Kızımı eve sürüklemek için hafta sonunun bir kısmını onunla geçirdiğini bildiğim için birden kendimi aptal gibi hissettim.

Küçük kollarını uzatıyor ve Griffin bir eliyle onu tutup yukarı kaldırıyor ve kalçasına doğru sallıyor. "Sorun yok, tatlı bezelye, bu benim arkadaşım, Griffin."

"Merhaba, Hailey." Kısa dalgalarının sol gözünün iki yanına düşmesine neden olan öndeki kakülüne kadar onunkinin bir kopyası olan platin sarısı saçlarını karıştırıyorum.

Mason bir kahkaha atarken Hailey başını Mason'ın göğsüne saklıyor. Sonra ikisini oynarken izliyorum. Bu iki yüz elli kiloluk oyun kurucunun kızıyla birlikte yere oturup bloklardan bir kule inşa edişini izliyorum. Sonra sırt üstü yatıp minik kızı ayaklarının üzerinde dengelemesini, uçak sesleri çıkararak havada dönmesini izliyorum. Sonra kızım kıkırdayıp onunla birlikte şarkı söylemeye çalışırken onun patty cakes ve midilli gezintileri hakkında gülünç derecede utanç verici şarkılar söylemesini izliyorum, ama çoğunlukla sadece yüzünü okşuyor ve parmaklarını ağzına sokmaya çalışıyor, o da öpüyor.

Mutfaktaki bir tabureye oturup biramı yudumlarırken saatlerce onları izliyorum. Hiç kıkırdamıyorum, kızım adamın göğsünde uyurken bile. Uyurken küçük dudaklarının titrediğini ve şapırdama sesleri çıkardığını görüyorum. Ağırlığını onun üzerine verdiğinde ellerinin içgüdüsel olarak onu sardığını görüyorum.

Sonra Hailey'nin annesi yatmadan önce onu almaya geldiğinde kalbinin kırıldığını görüyorum. Yüzündeki acıyı görüyorum.

Hareket. Bu hissedilebilir bir şey ve odanın öbür ucundan bile hissedebiliyorum. Küçük kızının babasını çağırırken gidişini izleyen kırık bir adam.

Bunu kendim yaşamamak için her şeyi yaparım.

Yanımdan geçti ve ben şakayla karışık ona bir mendil uzattım. Elimi geri itti. "Siktir git," diyor ve bir bira almak için buzdolabına uzanıyor.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Bunu izlemek acı vericiydi, dostum. O gittiğinde hep böyle mi olur?"

Sadece başını sallıyor ve sonra birasının yarısını yudumluyor.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Ne diyeceğim, Hailey gittiğinde bazen bebek gibi ağladığımı mı?" Bunu bir şaka olarak söylüyor, ama içinde bir gerçeklik payı olduğuna eminim ve bu beni çok üzüyor.

"Hayır, bana Skylar'ın biriyle görüşüğünü söyle." Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum ve o merdivenlerden çıkıp ellerini onun üzerinde gördüğümde neler hissettiğimi düşünüyorum. "Lanet olası bir randevunun tam ortasına girdim."

Gülüyor.

"Bunu bu kadar komik bulmana sevindim."

"O kadar da ciddi olduğunu sanmıyorum," diyor. "Sana söyleseydim bir şey değişir miydi?"

Başımı salladım. "Sanırım değil."

"O zaman sana bu yüzden söylemedim," diyor, sanki bu her şeyi açıklığa kavuşturuyormuş gibi.

"Kim o, Dix?"

"John bilmem ne." Omuzlarını silkiyor.

"Adını biliyorum, dangalak. Onunla bu gece tanıştım. O da kim?"

"Birlikte çalışıyorlar ama o Mitchell's'in personeli değil. Sanırım yiyecek ya da içecek tedarikçisi. Adamla hiç tanışmadım, o yüzden size söyleyebileceğim pek bir şey yok."

"Onunla hiç tanışmadın mı?" Ona en iyi bakışımı *atıyorum*. "Hamile kadınların peşine düşüp bebeklerini alan dengesiz bir herif olmadığını nereden biliyorsun?"

Yine gülüyor. "Dostum, sarhoşken çok fazla televizyon izlemiştin. O iyi. Baylor onun iyi bir adam olduğunu söylüyor."

yıllardır ailesinin restoranlarında çalışıyor."

Biramı bitiriyorum ve tezgaha koyduktan sonra boş şişeye bakıyorum. "Onunla olan şansımı mahvettim mi, dostum?"

İç çekti. Sonra önüne bir bira daha koydu. "Hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor. Senin hakkında konuştuğumuzda yüzünün hüzne bürünmesinden anlayabiliyorum."

"Benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

"Tabii ki var. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sen onun bebeğinin babasısın. Sadece Erin'i değil, seni de kaybetti. Desteğe ihtiyacı vardı. Ayrıca, koca kış mobilyalarını taşımak için benim yardımına ihtiyacı vardı."

Gülüyorum. "Evet, o yatak çok büyük. Erin onu alırken ne düşünüyordu bilmiyorum. Onu yukarı taşımak için üç adam gerekti."

Şehir evindeki o ilk geceyi asla unutmuyacağım. Yatak teslim edildikten sonra yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplamıştı. O zamanlar yirmi iki yaşındaydık ve tramboline binmiş küçük bir kız gibi görünüyordu. O kadar mutlu, kaygısız ve canlıydı ki.

"Ne oldu?" Mason sorar.

Kulağımdan kulağıma gülümsediğimi fark ediyorum ve az önce Erin'i üzülmekten düşündüğümü anlıyorum. Mutlu anıların kötü olanlara sızmasına izin verdim. "Bilmiyorum. Sanki ben-"

"Devam etmeye hazır mısın?" diye araya giriyor.

Suçlulukla bira şişemin boynuna bakıyorum. "Bu beni bir pislik mi yapar? İki ay sonra başka biriyle birlikte olmak istemem? Dürüst olmak gerekirse, iki aydan çok daha kısa bir süreydi. Ya yeterli zaman değilse? Ya bunu yanlış sebepler için yapıyorsam?"

"Bana cevap ver, Griffin. Eğer bebek olmasaydı, Skylar'ı hâlâ istiyor olur muydun? Yoksa kederini atlatmak için onu kullanmaya mı çalışırdın?"

"Ne oluyor, Dix?" Biramı alıp oturma odasına doğru yürüyorum, böylece ona yumruk atmamış oluyorum.

Gülümseyerek beni takip ediyor. "Gördün mü, bunu önererek bile seni kızdırdım, değil mi? O kadını bebekli ya da bebeeksiz istiyorsun. İki ay ya da iki dakika, fark etmez. Birinin yasını tutmak için belirli bir zaman yoktur. Özellikle de sizin durumunuzda. Erin'in o mektupta ne yazdığını bilmiyorum ama tahminimce sana

Skylar'ı istediğın için kendini suçlu hissetmeni istemedi. Sizi bir araya getirmek için elinden gelen her şeyi yaptığını ve onunla birlikte olmanın sorun olmadığını bilmeni istediğini söyledi." Elindeki bira şişesini bana doğrulttu. "Yaklaştım, değil mi?"

Başımı salladım.

"O zaman aptallık etme. İstedığının peşinden git, G. Skylar da bunu istiyor, biliyorsun, ama ikinizin de birbirinize ihtiyaç duyduğunuz bir zamanda onu incittin. İşler yine ters giderse yanında olacağın konusunda sana güvenemeyebilir. Ve onu kim suçlayabilir ki?"

Birkaç bira daha içtik ve futbol konuştuk. Sonra benim cüssemde bir adamın yatması için yapılmamış kanepeye uzanıp uyumaya çalışıyorum ve tek yapabildiğim beni içeri almasını sağlayacak bir yol bulmak.

~~ ~

Mitchell's'a doğru caddede yürüyüşünü izliyorum. Saatlerini biliyorum. Yakında geleceğini biliyordum. Yine de buraya bir saat erken geldim, caddenin karşısındaki kafede onun işe gelmesini bekliyordum. Fotoğraf makinemi aldım ve onun birkaç fotoğrafını çektim. Topuğu bir kaldırım ızgarasına takılıyor ve nefesimi tutup dengesini bulmasını izliyorum. Kendine gülüyor. *Şak*. O anı filme alıyorum. Takıldığını gören var mı diye etrafına bakmıyor. Umurunda bile değil. Gözlerim her iki yöne doğru hareket ediyor, o yürürken başlarını çeviren erkeklerin içine işliyor.

Büyüyen karnı artık kışlık paltosunun altından belli oluyor. Ancak bu bile bakışları üzerinde toplamasına engel değil. O yaklaştıkça ve ben daha da yakınlaştıkça, onu görüyorum. Ona verdiğim madalyonu. Güneş vurduğunda elmasın parlmasını görebiliyorum. *Çek*.

Bırakın giymeyi, hediyei açıp açmayacağını bile merak ediyordum. Acaba hayal ettiğim gibi içine Erin'in bir resmini koymayı düşündü mü?

Noel'den birkaç gün önce Miami Beach'te bir köşede durduğumu hatırlıyorum. Caddede el ele yürüyen mutlu çiftleri izliyordum, ağacın altına ne koyacaklarına dair vitrin alışverişi yapıyorlardı. Anneler ve babalar dondurmacılara ve restoranlara girip çıkıyor, küçük çocuklarını aralarında sallıyorlardı. Yarı ailesini terk etmiş bir ezik gibi değil de ortama uyum sağlamış biri gibi görünmeye çalışarak ben de vitrinlere bakmaya başladım.

Madalyon neredeyse mavi kadifeden fırlayıp beni ısıracaktı. Çarpıcı bir ip zincire asılı, üzerine çiçek işlenmiş gümüş bir madalyon vardı. Kendimi bunun bir zambak olduğuna ikna ettim. Çiçeğin tomurcuğu bir elmastı -Nisan'da doğacağı için Aaron'un doğum taşı olacaktı. Bunu almamam mümkün değildi. Tek yaptığım onu kutusunda saklamak olsa bile. Mükemmeldi. Skylar'ın buna bayılacağını hemen anlamıştım. Sadece benim hediyem olsaydı sevip sevmeyeceğini bilmiyordum.

Ama işte orada, ona verdiğimden sadece birkaç gün sonra takıyor. Kapıya uzanmadan önce, eli madalyona dokunmak için kalktı. *Şak.* İçimde bir şeyler kıpırdıyor. *Umut mu?*

Bir süre daha oturuyorum, Skylar'ın restoranı dolaşırkenki bakışlarını yakalıyorum. Gitmek için eşyalarımı toplarken John'un restoranın ön kapısından içeri girdiğini görüyorum.

Kıskançlık her gözeneğimden sızıyor. Karnına dokunmasına izin verdi mi? Bebeğimin hareketini hissetmesine? Bunu ister miydi ki, hasta ruhlu piç? Gözlerim kısılıyor ve yumruklarım o kadar sıkılıyor ki tırnaklarım avuç içlerimin derisini kırıyor. Başka hiçbir şey düşünemiyorum; geçen gece ellerini onun kollarında aşağı yukarı ovuşturduğu görüntülerden başka bir şey *göremiyorum*.

Benim bile olmayan bir şey üzerinde hak iddia etmek için caddenin karşısına geçmek yerine sandalyeye yapışıp kalmak için tüm gücümü harcıyorum; John gibi başka bir adam gelip yerimi alabilsin diye vazgeçtiğim şey.

Restoranın kapısı açılır ve Skylar içeri girer, onu John takip eder. Kadının üzerinde ceket yok ama John'un var. Güzel, adam gidiyor ve Skylar onunla gitmiyor. Tuhaf bir yüz ifadesi takınır ve madalyona dokunmak için uzanarak onu sorgular. Koşup elini madalyondan çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ona küçük bir gülümseme verirken omuzlarını silkerek başını sallıyor. Duvarda bir sinek olmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Adam eğilip onu yanağından öpüyor ve sonra el sallıyor. Tüm bu süre boyunca madalyonu sağ elinin parmakları arasında tutuyor.

Birden bana döndü ve kafenin camından gözlerimin içine baktı. Sanki burada olduğumu biliyormuş gibi. Kısa bir süre gözlerini kapattı ve başını gökyüzüne doğru eğdi. İki tarafa da bakıp caddenin karşısına geçmeden önce gözle görülür bir şekilde nefes alıyor.

Çabucak hesabı ödüyorum ve onunla kafenin önünde buluşuyorum. Tıpkı geçen gece yaptığı gibi kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. İlk konuşanın ben olmamı istiyor.

"Kahve?"

Kaşlarını şüpheyle kaldırıyor. "Yeterince kahve içmedin mi, Griffin?"

Burada olduğumu biliyordu. Meşhur kuyruğumu bacaklarımın arasına aldım ve ona masum bir omuz silkme hareketi yaptım.

"Garsonlarımın hepsi senin kim olduğunu biliyor," diyor. "Mindy seni saatler önce fark etti. Burada ne işin var?" Her konuştuğunda sıcak nefesinin soğuk havayla buluştuğunu görüyorum.

"Üşümüş olmalısın. İçeri gel."

Başını iki yana sallar. "Restorana dönmem gerekiyor. Sadece madalyon için teşekkür etmek istedim. Çok güzelmış. Ama bunun işe yarayacağını sanmadığımı da söylemek istedim." İkimizin arasında bir hareket yapıyor ve sonra serçe parmağındaki yüzüğü gergin bir şekilde çeviriyor. "O şekilde ayrıldığın için kendini kötü hissetmeni anlıyorum. Aaron'ın yanında olamadığın için kendini suçlu hissediyorsun. Birlikte yattık. Bu oldu. Hayatımda yaptığım en iyi seks olması bile önemli değil. Bunu kederimizden yaptık ve bu şekilde bir ilişki kurulmaz. Bu yeterli değil. Aaron bundan daha fazlasını hak ediyor. Ve hayatımda ilk kez, sanırım ben de hak ediyorum."

Omzunun üzerinden Mitchell'a bakıyor. "Artık geri dönmeliyim. Evine, her neresiyse oraya git. İşine geri dön Griffin. Hayatında Aaron'ın gurur duyacağı bir şeyler yap."

Uzaklaşmaya başladı ama ben kolundan tutup onu geri
d ö n d ü r d ü m . Gözleriyle beni sorguluyor.

"En sevdiğin çiçek hangisi?" diye sordum.

"Ha?" Bana şüpheyle bakıyor.

"Çiçekler. En sevdiğin hangisi? Bu kolay bir soru Skylar."

Hüzünlü bir gülümsemeyle madalyona dokunmak için uzanıyor.
"Zaten biliyorsun." Karşıya geçmeden önce trafiği kontrol ediyor. Bir
taksi camının yansımasında yüzünde gerçek bir gülümseme gördüğüme
yemin edebilirim, ama bu sadece benim aşırı aktif hayal gücüm olabilir.
Yemekçi adamı terk edip bana bir şans daha vermesini sağlayan aynı
hayal gücü.

Bana bakmak için bir kez bile arkasını dönmeden uzaklaşmasını
izliyorum.

Üzgün olmalıyım. Ama üzülmedim.

*"Yaşadığım en iyi seks "*ten sonra söylediği tek kelimeyi
duyduğumu sanmıyorum.

bölüm yirmi beş

Gavin önüme bir bira daha koydu. O ve Mason beni bir şeyler içmeye götürmeye ve kışımı Mason'ın hantal kanepesinden kurtarmaya karar verdiler.

Onu biraz rahat bıraktım. Bu hafta başındaki kahve dükkanından beri onu takip etmedim. Belki tekrar benimle olma fikrine alıştığında, kendine gelir.

Gavin başını bana doğru sallıyor. "Diğer Mitchell kardeşlerden birini geri kazanmak zorunda kalan biri olarak sana söyleyebilirim ki hepsi çok inatçı. Baylor'un beni hayatına geri alması aylarımı aldı ve ben senin kadar bile çuvallamadım." Birasını bana doğru uzattı. "Ayların yok Griffin. Çocuğun gelmeden önce hemen bir şeyler yapmalısın. Benden söylemesi, çocuğunun doğumunu kaçırmak istemezsin. Bu asla geri alamayacağın bir şey."

Biramı yere bıraktım, dakikalar önce barın üzerinde bıraktığı ıslak halkayla mükemmel bir şekilde eşleştirmeye çalıştım. "Benimle konuşmak için parmağını bile kıpırdatmadı. Ne yapmam gerekiyor?"

Mason ve Gavin birbirlerine ve bana bakıyorlar. "Telefonu açmasını mı bekliyorsun?" Gavin soruyor. "Ona geri dönmen için sana yalvarmasını mı? Aptal olma. Seni ekmesine izin verdin ve sonra da çekip gittin, dostum. Ne düşünmesi gerekiyordu ki? Ne dedikleri umurumda değil. Kadınlar kovalanmak ister. Büyük bir jest falan isterler."

Mason başıyla onaylar. "Ona göstermelisin, G. Sadece söylemekle kalmamalısın. Onun hayatına tekrar girmeye çalış. Beklenmedik bir şey yap. Senin olana sahip çık. Erin'e bakmak için gerekeni yapmaktan asla çekinmedin. Skylar için neden farklı olsun ki?"

Bu saçmalığa gülüyorum. "Çünkü Skylar ilgilenilmesi gereken bir kadın değil."

"Bu saçmalık," diyor. "Tüm kadınlar, erkeklerinin ne olursa olsun kendileriyle ilgileneceğini hissetmek ister. Onlar için dünyalarını alt üst edeceğinizi hissetmek isterler."

Yirmi iki yaşındaki bekâr arkadaşşıma şüpheyle bakıyorum. "Nasıl olur da bir kız arkadaşın olmaz, Dix?"

"Hailey şu anda hayatımda olması gereken tek kız." Omuz silkiyor. "Başka herhangi bir şey sadece bir komplikasyon olurdu."

"Peki, ne yapacağım o zaman? Bilirsin, onu sahiplenmek için?"

Gözlerim Gavin ve Mason arasında gidip geliyor. "Siz iki uzmanın herhangi bir önerisi var mı?" "Pazar günü brunch'a gelerek başlayabilirsin," diyor Gavin.

"Long Island'daki yeni restoranda."

Kaşlarım saç çizgime değıyor. "İdam mangasının önüne çıkmak mı? Delirdin mi sen?"

Gavin güler. "Hey, onun ailesiyle birden fazla kez karga yemek zorunda kaldım. İnan bana, hepsi senin neler yaşadığını anlıyor. Bu kalkıp gittiğin için üzgün olmadıkları anlamına gelmez. Ama onları tekrar kazanmak için fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum. Ve bence bu, onun gözüne tekrar girmen için uzun bir yol kat etmeni sağlayacaktır."

Biramdan uzun bir yudum alıyorum. "Babası çok korkutuyor Ben."

Gavin sırtımı sıvazlıyor. "Onun havlaması onun ısırtığı, dostum. Bunu o yollardan geçmiş birinden dinle."

Başımı salladım. Sonra barmenin peçeteye bir şeyler yazdığını ve üçümüze doğru ittiğini fark ediyorum. "Eğer ilgileneniniz varsa saat ikide çıkıyorum." Bize göz kırpıp uzaklaşırken beyaz kâğıda karalanmış telefon numarasını görüyorum.

Üçümüz bir kahkaha attıktan sonra elimdeki bira şişesini peçetenin üzerine bırakıyorum ve rakamlar tamamen okunamaz hale geliyor.

~~ ~

Hiçbir zaman özellikle endişeli bir insan olmadım. Hayatımdaki kadınlar elimden kayıp giderken bile. Şanslıydım ki her şeyi kabullenebiliyor ve yıkılmıyordum. İşimde, şeytanlarından kurtulmaya çalışmak için uyuşturucu, seks ve hatta suça yönelen birkaç kişiden daha fazlasını gördüm. Hayır, beni yıkmak için hastalıktan, ölümden, hatta babam tarafından duygusal olarak terk edilmekten daha fazlası gerekti. Skylar Mitchell'ın, sahip olmak istediğimi bile bilmediğim bir çocukla hamile kalması gerekti. Onu o kadar çok istemekten dolayı duyduğum suçluluk duygusu yüzünden, sanki o benim solumam gereken havanın ta kendisi haline gelmişti.

Midtown'dan Massapequa'ya giden 7 numaralı trene binerek bir saat süren yolculuk boyunca oturuyorum, beyaz çiçeklerin uçlarının nasıl titrediğine bakarak büyüleniyorum, trenin hareketinden değil, beni ona yaklaştıran her kilometrede ellerim daha hızlı titrediği için. Ailesine daha yakın. İşleri yoluna koymam gereken herkese daha yakın.

Durağıma vardığımda, kafamı boşaltmak ve içine gireceğimden emin olduğum şeye hazırlanmak için zamana ihtiyaç duyarak yavaşça Mitchell'e doğru yarım millik bir yürüyüş yapıyorum.

Kapıları açıp restorana adım attığımda, bana bakan ilk çift göz, rüyalarımın giren zümrüt yeşili gözlerin aynısı. Ancak bu gözler hayalini kurduğum kıza ait değil. Babasına aitler. Bruce Mitchell göz korkutucu bir orospu çocuğu. Ama o yürüyen bir çelişki. Neredeyse benim kadar büyük ve üç kızının onun lanet olası hayatı olduğunu ve onlara zarar verirsiniz zavallı vücudunuzdaki her kemiği kıracağını herkesin bilmesini sağlıyor. Yine de tanıdığım en iyi insanlardan biri.

Ona getirdiğim şarap şişesini uzatıyorum ve benden alırken sessizce başını sallıyor.

İşte böyle anlarda karşımda bacak kıran mı yoksa dev bir oyuncak ayı mı olduğunu sorguluyorum. Beni dirseğimden tuttuğu şu ana kadar hiç bu kadar altıma işeyecekmişim gibi hissetmemiştim. "Benimle gel, evlat."

Oğlum mu? Bana oğlum dedi. Bu, beni kesip et dolabına koymayacağı anlamına geliyor olmalı. Rahat bir nefes almaya çalışıyorum ama elleri beni kavrayıp arkasından çekerken çok zor.

restoranın ofisine girdik. Skylar'ı hiçbir yerde göremiyorum, ama bana sempati dolu bakışlar atan annesi ve kız kardeşinin yanından geçerken kendimi kesime götürülen bir kuzu gibi hissediyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor, kapıyla benim aramda durarak kaçma ihtimalini ortadan kaldırıyor. "Nasılsın, Griffin?"

"Uh . . . Ben iyiyim, efendim. Siz nasılsınız?"

Bakışlarıyla beni azarlıyor. "Oğlum, ben bunu sormuyorum." Başını sallayarak odanın içinde yürüyor. Arkasına yaslanıyor, ağırlığının altında gıcırdayan büyük masanın kenarına dayanıyor. "Karıınız öldü ve baba olmak üzeresiniz. Her şeyle nasıl başa çıktığınızı soruyorum."

Bir nefes veriyorum. Beni tehdit etmiyor. Bana bağırıyor. Benim iyiliğim için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyor. Sanırım bu mantıklı, ben onun torununun babasıyım. Cevabımda da aynı şekilde samimi olmaya karar verdim. Kaybedecek bir şeyim olmadığını anladım.

"Her şeyi berbat ettim, efendim."

Başını sallıyor ve arkamdaki sandalyeyi işaret ediyor. Çiçekleri yanımdaki yere koyarak oturuyorum. Öne doğru eğilirken dirseklerim dizlerime değiyor ve onunla göz teması kurmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Aniden ayrılarak Skylar'ı incittiğimi biliyorum. Çok uzun süre uzak kaldığımı biliyorum. Şansımı mahvetmiş olabilirim. Kırdığım şeyleri onarmak için yapmam gereken çok şey olduğunun farkındayım. Ama bunu yapmaya tamamen niyetliyim."

Bana şüpheyile bakıyor. "Neden?"

Alnımdaki çatıklıkla ona soru soruyorum.

Masanın arkasına doğru yürür ve oturur. "Buraya lafı dolandırmaya gelmedim. Kızıyla ilgili niyetiniz tam olarak nedir? Torunumla?"

"Ben ... şey, onların hayatında olmak istiyorum. Çocuğumun babasız büyümesini istemiyorum. Skylar'ın bunu tek başına yapmak zorunda kalmasını istemiyorum."

Derin iç çekişinden hayal kırıklığı akıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Demek bütün mesele bu?" Yerde yanımda duran çiçeklere başıyla işaret ediyor. "Doğru şeyi yapmak mı?"

"Evet. Hayır."

"Peki, hangisi evlat?" Gözlerini bana dikmiş, cevabımı bekliyor.

Kahretsin, bu adam korkutucu.

Tam bir aptal gibi görünmeden ona kendimi nasıl açıklayabilirim? "Hem Erin'e hem de Skylar'a saygısızlık etmiş gibi görünmeden bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Ama efendim, sanırım kızınıza aşık oluyorum."

"Sence?" Gözleri benimkileri yakıyor, sonuçları ne olursa olsun gerçeklerden daha azını kabul etmek istemiyor.

Skylar'ın yüzünü hayal ederken gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. İpeksi saçlarının yumuşak dalgaları. Gerçekten mutlu olduğunda burnunu kırıştıran ve gözlerinin yanındaki küçük kırışıklıkları ortaya çıkaran gülümsemesi. Oğlumu taşıyan karnının yuvarlaklığı.

Başımı salladım. "*Biliyorum*, efendim, ama-"

"Ama karın kısa süre önce vefat etti ve sen hayatına devam etmek için çok erken olduğunu düşünüyorsun."

Yere bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Karının yerini almaya çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor. Gözlerim ona kayıyor. "Hayır, efendim. Ben asla-"

"Skylar'ın karının yerine geçmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?" Onu savunmak için "Hayır, tabii ki hayır," diyorum.

Arkasındaki duvarda asılı bir resmi işaret ediyor. Bu bir aile resmi. Bir anne, baba ve on yaşlarında küçük bir çocuk. Benzerliği hemen fark ediyorum. Çocuk Skylar'a benziyor. Bu onun fotoğrafı olmalı. Bir an oğlumuzun buna benzeyip benzemediğini merak ettim.

Resimdeki kadına hayranlıkla bakarken gururla "Bu benim annem," diyor.

"O çok güzel," diyorum.

Yanındaki başka bir fotoğrafı işaret ediyor. İki kez bakmam gerekiyor çünkü aile aynı görünse de daha dikkatli bakınca kadının farklı olduğunu görüyorum. "Bu da benim annem," diyor, resme ilkiyle aynı hürmetle bakarak. "Biyoloji öyle olmadığını söylüyor ama bu umurumda bile değil." Tekrar ilk fotoğrafı işaret ediyor. "Ben daha dokuz yaşındayken sarhoş bir sürücü onu bizden aldı."

Tekrar ikinci fotoğrafı göstererek devam ediyor: "Üç ay sonra babam Hannah ile çıkmaya başladı."

o zamanki sınıf öğretmenim. Annemin ölümüyle başa çıkmamda bana yardımcı oldu. İlk buluşmalarından sadece iki ay sonra evlendiler. Bugün hâlâ mutlu bir evlilikleri var." Bana bakıyor. "Annemin ölümünden bu kadar kısa süre sonra mutluluğu bularak ona saygısızlık ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"O zaman neden aynı şey için kendini lanetliyorsun? Özellikle de, anladığım kadarıyla, karınız sizin ve kızımın birbirinize karşı hisler geliştirmenizi tamamen amaçladığından beri."

Ayağa kalkıyor, masanın etrafında dolaşıyor ve eğilerek yerdeki çiçek buketini alıyor. "Ee, ne bekliyorsun evlat? Ya sıç ya da lanet olası otu bırak." Çiçekleri elime tutuşturup kapıyı açıyor ve beni şaşkın bir sessizlik içinde bırakarak içeri giriyor.

Duvardaki resimlere bakıyorum, iki aile arasında gidip geliyorum. İkisi de mutlu. İkisi de gerçek. İkisi de sevgi dolu görünüyor. Bir kadın diğerinin yerini almamıştı. Bir insanın yeri asla doldurulamaz. Ama hayat devam ediyor. Bana bunu söylediğini biliyorum. Erin'in de bana bunu söylediğini biliyorum. Sadece aklımın ve kalbimin onlarla aynı fikirde olmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Tekrar ana odaya çıktığımda gözlerim hemen Skylar'a takılıyor. Baylor'un bebeğini tutuyor. Üç aylık Jordan'a bakarken gözlerinin parlaması ve yüzünün yumuşaması nefesimin kesilmesine neden oluyor. Onun bir çocuğa böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim. Skylar çocuklar söz konusu olduğunda hep soğuk davranırdı. Uzakta olduğum aylar içinde bir şeyler değişti.

Beni onları izlerken yakalamak için yukarı baktığımda, kalbim gümbür gümbür atıyor. Kesinlikle muhteşem. Büyüyen karnını ortaya çıkaran beyaz elbisesine bakıyorum. Dizlerinin hemen üstüne kadar iniyor ve bisiklet kullanmaya devam ettiğinin kanıtı olan sıkı bacaklarını ortaya çıkarıyor. Göğüslerinin arasına neredeyse mükemmel bir şekilde düşen madalyonun vurguladığı cömert göğüs dekoltesini fark etmemek zor. Uzanıp ona dokunmaktan, parmaklarımı her kıvrımında gezdirmekten başka bir şey istemiyorum.

Pantolonum daha da sıkılaşımadan önce ailesinin huzurunda olduğumu kendime hatırlatmak için bir an duruyorum.

"Griffin, bize katılman çok hoş."

Yorumun gerçek mi yoksa alaycı mı olduğunu anlamaya çalışırken Skylar'ın annesini görmek için arkamı dönüyorum. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Teşekkürler, Bayan Mitchell. Beni kabul ettiğiniz için size minnettarım. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Bana Jan de." Çantamı işaret ediyor. "Ve eğer orada bir kameran varsa, birkaç fotoğraf çekebilirsen çok sevinirim. Resmi bir şey değil, sadece birkaç kare."

"Elbette. Sorun değil." Bir dakika daha konuşuyoruz ama benim aklım başka yerde. Özellikle de kolunu Skylar'a dolamış olan pisliğin elinde. Adam uzun boylu ve lanet olası bir Mack Kamyonu gibi yapılı. Dikenli saçları ve iki kolunda dövmeleri var.

"Griffin?" Skylar'ın annesi dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Özür dilerim hanımefendi," diyorum ona bakmadan.

Bakışlarımı takip ediyor. "Bu Scott Carlson, Gavin'in L.A.'deki ortağı. Sanırım Skylar bir süre önce onunla çıkmış olabilir."

Yüzüm tekrar onunkine dönüyor ve kocaman bir gülümseme takınıyor. Bu gülümsemeye aşınayım. Skylar'ın gülümsemesi. Diğer her yönden daha farklı olamazlardı. Annesinin açık sarı saçları ve mavi gözleri var ve boyu 1.80'in üzerinde olsa şaşıırırdım. Ama kızıyla paylaştığı muhteşem gülümseme kusursuz. Bu onu eğlendiriyor, bunu söyleyebilirim. Ne halt yemeye geldim buraya? Cezalandırılıyor muyum? Tanrı aşkına, Gavin beni davet etti. Skylar'ın eski sevgilisinin olacağını bildiği bir brunch'a davet etti.

Dikkatimi Skylar'a veriyorum ve onun Thor'dan ayrılıp banyoya gidişini izliyorum.

"Bana izin verir misin, Jan?" Kızına bakışımı kesmeden söylüyorum.

"Elbette." Gülüyor. "İyi şanslar, Griffin." Beni merak içinde bırakarak uzaklaştı -ne için iyi şanslar?

Tuvalete giderken Gavin'i kenara çekiyorum, öfkeli tutuşumla muhtemelen kolunu zedelediğimi umursamıyorum bile. "Ne oluyor lan, Gav? Ailesi zaten benim lanet bir pislik olduğumu düşünüyor. Ama sen

eski sevgilisinin burada olacağını bilerek mi beni buraya getirdi? Bu çok yanlış, dostum."

Elimi kolundan sıyrıyor. "Evet, bunun için üzgünüm. Birkaç saat öncesine kadar şehirde olduğunu bile bilmiyordum. Stüdyoda üzerinde çalıştığımız bir proje için yarına kadar burada olmaması gerekiyordu. Her neyse, aslında onun eski sevgilisi değil."

"Gerçekten eski sevgilisi değil mi? Bu da ne demek oluyor?" Aklıma geldikçe ona dik dik bakıyorum. "Kahretsin. Onunla takıldığını söylüyorsun. Kaç kere?"

"Sadece bir gece olduğundan oldukça eminim. Geçen yıl Baylor ve ben Los Angeles'tayken ziyarete gelmişti. Büyütülecek bir şey değildi Griffin. O iyi bir adam. Bir oyuncu ama iyi bir adam."

Skylar'ın babası, "Herkes oturabilirse, biz hazırız," diye sesleniyor.

Masayı işaret ediyorum. "Siz önden gidin. Bir dakika içinde orada olacağım."

Gavin uzaklaşırken ben ıssız koridorda duruyorum, kadınlar tuvaletinin yanındaki duvara yaslanıp onun çıkmasını bekliyorum.

Kapı açıldı. Beni gördü ve iç geçirdi. "Griffin, merhaba. Ailemin gelebildiğine sevindiğini biliyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ya sen? Gelebildiğime sevindin mi?"

Elleri karnını ovmak için yukarı kalkıyor. Gözlerim hareketi takip edince durup ellerini iki yanına indiriyor. "Ah, tabii." Sesi kararsız ve hiç inandırıcı değil.

"Peki ya Scott Carlson. *Onun* da burada *olmasından* memnun musun?"

Dudakları büzülüyor ve yanağının iç kısmını çiğniyor. "Bu konuşmayı seninle yapmayacağım Griffin. Önceden nasıl biri olduğumu biliyorsun. Artık öyle değilim. Bunu sana açıklamak zorunda değilim."

"Artık öyle değil mi?" diye sordum. "Bu, yemekçi John'un yatağına davet edilmediği anlamına mı geliyor?"

Gözlerinden inatçı bir yanık fışkırıyor. "O bir içki dağıtıcısı. Ve onunla ne yaptığım seni ilgilendirmez Griffin." Uzaklaşmak için döndü.

Arkasından yaklaşırken hafifçe kolunu tutuyorum, sırtına bastırıyorum ve saçlarını bir tarafa doğru itiyorum. "Bunu kendi işim haline getirmeyi planlıyorum Sky," diye fısıldıyorum kulağına. "Planım

Hayatınla ilgili her şeyi benim işim haline getirmek. Aaron'ın hayatıyla ilgili her şey. Etrafında olmama alış çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

Nefesimin pürüzsüz teninde gezindiği boynunda tüylerim diken diken oluyor. Arkamdan bile, parmaklarının kalbinin üzerinde duran madalyona dokunmak için yukarı çıktığını söyleyebilirim. Ayakları tekrar hareket etmeye başlamadan önce uzun bir iç çektiğini duyuyorum. Arkasına bakmadan uzaklaşmasını izliyorum. Yine de vücudundaki her şey bana bunu istediğini söylüyor.

Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Masadaki herkese katılmadan önce Mason'a bu gecenin kanepesinde yattığım son gece olacağını söyleyen bir mesaj gönderiyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Fazla bir şeyim yok. Miami'den aldığım kıyafetlerle dolu bir bavul. Fotoğraf makinelerimle dolu spor çantam. Geçen hafta aldığım birkaç gömlek. Şehirdeki evime geri taşınmak kolay olmalı. Peki, neden şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeymiş gibi geliyor?

Geçen hafta buraya geldiğimde Erin'i düşünmüyordum. Yemekçi John, Skylar'a ellerini sürmüştü olmaz. Ancak bugün burada benden başka kimse yok. Ben ve Erin'in hayaleti.

Çalışma odasının girişinde duruyorum, Erin'in öldüğü odada. Eski haline dönüştürülmüş ama bir daha içine girebileceğimden emin değilim. Burası Erin'in oturup ikinci sınıf öğrencilerinin ödevlerine not verdiği yerd. Ders planları üzerinde çalışırdı. Hatta zaman zaman bir öğrenci geride kaldığında evde özel ders bile verirdi. Öğretmenlik ders kitapları hâlâ gömme kitaplığın raflarında duruyor. Beş yıllık ikinci sınıf sınıflarının resimleri ve kazandığı bazı öğretmenlik ödülleri kitap raflarını çevreliyor.

Skylar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Oda Erin için bir tapınak gibi. Acaba Skylar ana süiti devraldığı için kendini suçlu hissetti de bu odaya dokunmamaya mı karar verdi? Belki de tüm bu eşyaları kutuya koyup çalışma odasına kendi damgasını vursaydı herkes için daha kolay olurdu. O zaman eşiği geçebilir miydim?

Bavulumu yukarı taşıyıp misafir odasına yerleştirirken bir yandan da bir zamanlar Erin'le paylaştığım yatakta gerçekten uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyorum. Hiç yalnız uyumamıştım. Erin'i alt kata taşıdığımızda kanepede yatmıştım. Ama burada kanepesi yok. Oda yeterince büyük değil. Ya yatakta uyuyacağım ya da bodrumdaki stüdyomda.

Dikkatimi komodinin üzerinde duran resme veriyorum. Her zaman favorilerimden biri olmuştur. Erin sadece on sekiz yaşındaydı ve

Yakın zamanda kemoterapi görmüştü. Saçları yeni yeni uzamaya başlamıştı ama bir meleğin yüzüne sahipti ve saçları olmasa bile her zamanki kadar güzeldi. Yatağa oturdum ve resmi tuttum. *Bir melek*. O şimdi böyle mi? Beni görebiliyor mu? Neler olduğunu biliyor mu ve bunun üzerinde herhangi bir kontrolü var mı?

Suçluluk duygusunu bir kez daha bastırmaya çalışıyorum. Çocuğumu taşıyan kadınla *onun* evinde yaşadığım için duyduğum suçluluk. Yatağıma almaya çalıştığım kadınla, belki *bu* yatakta değil. Kendime Erin'in istediği şeyin bu olduğunu söyleyip dursam da, bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Skylar'ı istiyorum. İstediyimi biliyorum. Ama fırsatım olsa Erin'i bir saniyede geri alacağımı da biliyorum. Bu adil mi? İkisi için de adil mi?

Fotoğrafı komodinin üzerine geri koyuyorum ve çantama uzanıp diğer favori fotoğrafımı alıyorum. Onu Erin'in fotoğrafının karşısına koyup hayatımdaki en güzel iki kadına bakıyorum ve aynı anda iki kadını sevmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

~~ ~

Koşu bandının dijital ekranında kilometrelerin akıp gidişini izlerken kulaklıklarımdan müzik sesi yükseliyor. Gözlerim bodrumun köşesinde duran sabit bisiklete kayıyor. Onu sürdüğünü hayal ediyorum. Saçlarını kadınların zahmetsizce yaptığı o dağınık topuzlardan birine toplamış, dolgun göğüslerinin arasından ter damlarken nasıl görüneceğini neredeyse hayal edebiliyorum.

Aklımı ondan uzaklaştırmak için daha hızlı koşuyorum ama kapı aralığında duran Skylar'ı görmek için başımı kaldırdığımda neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Ağzı hafifçe açık ve gözleri çıplak göğsüme yapışmış. Bir parça eti değerlendiren aç bir hayvan gibi beni değerlendiriyor. Kahretsin, şu anda bana bakış şekli; onu rüyalarımda böyle görüyorum. Altımda yatarken onu böyle hayal ediyorum. Erin'in cenazesinde seviştığımız gece yüzündeki ifadenin aynısı. Beni her gördüğünde yüzünde olmasını istediğim ifade bu.

Sonunda kendini içinde bulunduğu durumdan sıyrıyor ve gözlerini benimkilere dikeyor. O an sona erdi. Bakışları hürmetten şaşkınlığa dönüşüyor. Duyamadığım kelimelerle hareket eden dolgun dudaklarından gözlerimi alamıyorum.

Hızımı yavaşlatıyorum ve kulağımdaki kulaklıkları çıkarıyorum. "Ne?"

Ellerini kalçalarına koyarak savunma pozisyonu alıyor, gözleri odada cevap arıyor. "Dedim ki, burada ne arıyorsun?"

Koşu bandının gücünü kesiyorum ve duvardaki kancadan bir havlu alıp yüzümü sildikten sonra boynuma geçiriyorum. "Son baktığımda buranın yarısı hâlâ bana aitti."

Gözlerini devirir ve iç çeker. Buna itiraz edemeyeceğini biliyor. Koşu bandını işaret ediyor. "Yani, gelip çalışmaya mı karar verdin?"

Sanırım üst kattaki misafir odasına bakmaya zahmet etmemiş. Başımı sallıyorum. "Ben burada yaşıyorum Skylar. Beş yıldır burada yaşıyorum. Burayı seviyorum. Bu bir sorun olacak mı?"

Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Belki de beni buradan nasıl çıkaracağını bulmaya çalışıyordur. Belki de bana karşı olan hislerini değerlendiriyordur. Belki de yemekçi John'un bebeğinin babasının tekrar buraya taşınması hakkında ne düşüneceğini merak ediyordur. Kaşlarımı kaldırıp konuşmasını bekliyorum.

Cevap vermeden önce dudağının kenarını çiğniyor. "Şimdi benden taşınmamı mı isteyeceksin?"

"Taşınmak istiyor musun?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve gözlerini yere indiriyor. "Sanırım daireme geri dönebilirim."

Gülümsememi tutmaya çalışıyorum. Mindy'nin çoktan başka bir oda arkadaşı bulduğuna dair güvenilir bilgilerim var. Skylar ona kalmasını söylememi istiyor. Sadece bunu bilmemi istemiyor.

Ona doğru yürüyorum ve yakın duruyorum. O kadar yakın ki meyveli şampuanının kokusunu alabiliyorum. Uzanıp onu kendime çekmek istiyorum. Onu kucağıma almak ve stüdyomdaki kanepeye götürmek istiyorum, orada o yeşil elbiseyi vücudundan sıyrıp atacağım. Bana yemek pişirme dersi verirken giydiğı elbisenin aynısı. O zaman bile

Gözlerimi ondan ayıramazdım. Ama sonra, bir karım oldu. Sevdiğim bir karım. Skylar yasaktı. Asla girmeyeceğim bir fanteziydi.

Gözlerim bu elbiseyi son gördüğümde çok daha dolgun olan göğüslerine takıldığında koşu şortum sıkışıyor. Aldığı her ağır nefeste yükselip alçalan göğüsler. Hala esnek boynundan sarkan madalyonu çevreleyen göğüsler. Uzanıp madalyonu parmaklarımın arasına alıyorum ve nefesinin kesilmesine neden oluyorum. "Kal," diye fısıldıyorum.

Geriliyor ama geri çekilmiyor. Gözleri kısa süreliğine kapanıyor ve neredeyse eminim ki o da benim kokumu en az benimki kadar içine çekiyor. Aniden bir adım geri atıyor ve madalyon bir kez daha göğsüyle buluşurken elim ondan uzaklaşıyor. "Bilmiyorum Griffin. Her şey çok karmaşık bir hal aldı. Yapmalı mıyım emin değilim. Ve sonra John var. Ve-"

Öne atılıp kollarımı duvara dayadım ve onu kollarımın arasında esir aldım. Ona doğru eğilirken yemekçi adama yaptığı göndermeyi görmezden geliyorum. Başparmağımın ucunu alt dudağına bastırarak, yüz ifadesi kararsızlıkla bükülürken dudağını dişlerinin arasından çıkarmaya zorluyorum.

Saçlarını kulağından uzaklaştırıyorum. "Kal," diye tekrarlıyorum. "Her şey yoluna girecek Sky. İnançlı ol."

O cevap veremedi arkamı dönüp merdivenlere yöneliyorum. Merdivenlere ulaştığımda arkama dönüp baktığımda vücudunun, kızı yere değene kadar duvardan aşağı kaydığını görüyorum. O sırada tavana bakıyor, yavaş ve kontrollü bir nefes veriyordu. Basamakları ikiye ikiye çıkıyorum, duşa giderken küçük zaferimin tadını çıkarıyorum.

~~ ~

Duştan sonra Skylar'ı oturma odasındaki kanepede uyuklarken buluyorum. İş kıyafetlerini çıkarmış ve üzerinde çok uzun bir tişört gibi görünen açık mavi, rahat bir elbise var. Dar kesim elbise vücudunun her kıvrımını vurguluyor. Karnına ikinci bir deri gibi yapışıyor.

Onu uyandırmamak için çıplak ayaklarımla sessiz adımlar atarak çantamı bıraktığım fuayeye doğru yürüyorum. Çantadan fotoğraf makinesini alıp onun güzel yüzüne zum yapıyorum. Kameranın tıkırtısı onu uyandırır korkusuyla ona daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemiyorum. Bunun ne kadar ürkütücü olduğunu düşünmeye çalışmadan, vücudunun her parçasının fotoğrafını çekiyorum. Dolgun dudaklarını yakından çekiyorum. Boynunun kıvrımlarını. Yastıkla desteklenmiş bacaklarını. Gözlerinin yeşiline boyanmış tırnakları görünen ayakları. Ona verdiğim madalyonu çerçeveleyen göğüsleri.

Hamile karnına yakınlaştığımda, hareket ettiğini gördüğümde neredeyse kamerayı düşürüyordum. Yavaşça ona doğru ilerliyorum, gözlerimin çektiği şeyi filme kaydetmeyi umuyorum. Sonunda kamerayı indirip sehpanın üzerine oturuyorum ve hareketlerden büyüleniyorum.

Minik bir ayağın, dirseğin ya da dizin kalça kemiğinden göbek deliğine doğru bir çizgi çizmesini izlerken, bir an için Sigourney Weaver'ın bir uzaylının karnını yarıp geçtiği filmini hatırlıyorum. Bu düşünceyi çabucak bir kenara itiyorum ve çocuğumun Skylar'ın içinde olduğu gerçeğini kabulleniyorum. Ve sadece benim için bir gösteri yapıyor.

Elimi uzatıp ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki. Belki oğlumu dürtmek ve onun da beni dürtüp dürtmediğini görmek. İki aydan fazladır karnına dokunmadım. Aaron'ın hareket ettiğini hissettiğim tek an Erin'in öldüğü geceydi. Skylar'ın içinden geçen gaz kabarcıklarını hissettiğimi hatırlıyorum. Böyle bir şey değildi.

Orada lanet olası bir insan var.

Boğazımdaki devasa büyüklükteki yumruyu yutarken kendimi gözyaşlarıma karşı koymak zorunda buluyorum.

"İstersen onu hissedebilirsin."

Skylar konuştuğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Uyanık olduğunu fark etmemiştim. Ne zamandır onu izlememi izlediğini merak ediyorum.

Ona doğru eğildim ve belli etmeden elimi uzattım. Elim tutuyor ve üzerine yerleştiriyor. Hemen altında bir hareket hissediyorum. Gözlerim irileşiyor ve sanırım şaşkınlıktan nefesim kesiliyor, ama o anın içinde o kadar kaybolmuşum ki masadan kalkıp önünde diz çöktüğümü ve iki elimle karnına sıkıca bastırdığımı fark etmiyorum bile. Hareket edemiyorum. Ellerimi hiç çekmek istemiyorum.

Ellerini ondan çek. Eğer ürkersem, durabilir. Ve ben bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, oğlumun tekmelerini ve ellerimin altında taklalar attığını hissediyorum. Dizlerim ağrıyor ve bacaklarım uyuşuyor ama tek bir kasımı bile oynatmaya cesaret edemiyorum.

Kafamı kaldırdığımda Skylar'ın gülümsediğini görüyorum. "Oldukça harika, değil mi?" diye soruyor.

"Siktir deme Sky."

Küfürlerinin beni ne hale getirdiğini hatırladıkça yüzü kızarıyor. "Bana Sky deme Griffin," diye takılıyor.

Oğlumuzun hareket ettiğini hissetmenin keyfini çıkarırken bakışlarımı tutuyor. Aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Ne hissettiğimi anlayabiliyor mu? Gözlerim ona bunu ne kadar çok istediğimi gösteriyor mu?

Masanın üzerindeki telefonunun vızıltısı mükemmel anı bozuyor. Telefonuna bakıyor ve benim gözlerim de onu takip ediyor. Ekranı okudum. *John McCormack*.

Yemekçi John.

Yüzünde bir sempati ifadesi beliriyor. "Özür dilerim," diyor ve bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle kendini koltuktan kaldırıyor.

Mutfağa giriyor ve bir bar taburesine oturuyor. "Hey, John," diye cevap verir.

Buzdolabından bir şişe su alma bahanesiyle arkasından gidiyorum. Onu dinlerken beni izliyor. Onu yalnız bırakmak için hiçbir girişimde bulunmuyorum.

Bar taburesinde rahatsız bir şekilde kayıyor. "Bunun artık iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Seninle orada buluşmama ne dersin?" diyor. Gözleri kısa süreliğine benimkilere kayıyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? . . Peki, tamam. Sen kazandın. Yedide görüşürüz. Bye."

Suyumu bitiriyorum ve boş şişeyi öyle sert bir şekilde yere bırakıyorum ki buruşuyor. "Yine o yemekçi çocukla mı çıkıyorsun?"

"İçki dağıtıcısı," diyor.

Şekli bozulmuş plastik şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım. "Ne?"

"O bir yemek adamı değil. O bir içki dağıtıcısı." Bana doğru yürüdü. buzdolabından kendi su şişesini aldı. "Ve evet. Beni dışarı çıkarıyor."

Sırtı bana dönük, ben arkasından yaklaşıırken uzun bir içki alıyor. Kollarımı iki yanına koyarak onu tezgâha yaslıyorum. Saçlarını yana tarıyorum ve tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum. "Tabii seni bundan vazgeçiremezsem," diye fısıldıyorum.

Konuşurken dudaklarım kulağına değiyor ama tamamen değil. Göğsüm neredeyse sırtına değiyor ama tam değil. Mikrodalga'nın cam kapağındaki yansımından kararlılığının neredeyse parçalandığını görebiliyorum

-Ama tamamen değil.

Gözleri kapanıyor. Dudakları ayrılıyor. Yavaşça nefes veriyor. Yüzündeki her nüansı görebildiğimi bilmiyor. Bu çelişkili duyguları benden sakladığını sanıyor.

Gözleri açıldığında, söylenmemiş bir arzuyla parlıyorlardı. Beni yansımada bakışlarını tutarken buluyor. Kollarımdan kaçmaya çalışıyor ama ellerimi beline indiriyorum ve yüzünü ellerimle kapamadan önce onu kendime doğru çeviriyorum. "Bu gece burada benimle kal Skylar. Konuş benimle. Senin hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki. Seni içten ve dıştan tanımak istiyorum. Doğum gününün ne zaman olduğunu bile bilmiyorum."

Nefesim dudaklarının üzerine düşene kadar her kelimedede ona biraz daha yaklaşıyorum. Kasıklarım karnıyla buluşuyor ve ona doğru bastırdığımda büyüyen ereksiyonumu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Gözleri ağzıma düşüyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Nefes alış veriş benimkiyle eşleşecek şekilde hızlanıyor.

Bunu istiyor. Bunu en az benim kadar istiyor.

"Gökyüzü . . ." Ağızlarımızı hâlâ ayıran boşluğu kapatıyorum. Benim dudaklarım onunkilere hafifçe dokunurken, onun dolgun dudaklarının yumuşaklığını hissedebiliyorum. Kalbim göğsümdede o kadar sert çarpıyor ki, eminim duyulabilir hale geldi ve diğer tek gürültünün buzdolabının hafif uğultusu olduğu bu odada yankılanıyor.

Birden geri çekiliyor ve çarpan kalbim mideme iniyor. "Hayır," diyor kolumun altından eğilip uzaklaşarak. "Anlamıyorsun işte."

Adımlarındaki tereddüt Aaron'un fazla kilolarından mı yoksa kararsızlığından mı kaynaklanıyor diye düşünürken onun merdivenleri yavaşça çıkışını izliyorum. Sözlerini düşünüyorum ve anlamadığımı düşündüğü şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca kendimi stüdyomdaki işime gömdüm. Bluetooth hoparlörümden müzik açıyorum ki yemekçi adam çocuğumun annesini lanet olası bir randevuya götürmek için geldiğinde kapı zilini duymayayım. Sonra yatakta uyanık bir şekilde uzanıyorum, bekliyorum ve o eve gelene kadar dakikaları sayıyorum. Hemen koridorun sonunda olduğunu bildiğim uykusuz bir gece ve beni mi yoksa *John McCormack'i* mi düşündüğünü merak ettiğim uzun, acı dolu saatler.

bölüm yirmi yedi

Objektiften gördüklerime gülmek istiyorum. Keşke fotoğraf editörüne ve mankenlik ajansına gerçek hamileliğin böyle görünmediğini söyleyebilseydim. Ama ben sadece fotoğrafçıyım. Benim fikrimi istemiyorlar. Sadece fotoğraflarımı istiyorlar.

Önümde gördüğüm şey acınacak halde. Anoreksiyanın eşiğindeki mankenler, daracık elbiselerinin altına takma göbekler bağlamışlar. Ameliyatla büyütülmüş göğüsleri, incecik bedenlerine yapışan sözde hamile kıyafetlerinin kenarlarından taşıyor.

Eğer gerçek hamile kadınlar böyle görünmeleri gerektiğini düşünüyorlarsa, taşıdıkları çocuklara acıyorum çünkü muhtemelen daha doğmadan açlıktan ölecekler.

"Merhaba Griffin," diyor üç model yanımdan geçerken hep bir ağızdan. Selamlamak için çenemi kaldırıyorum. "Hanımlar."

Bana üzgün bakışlar atarak uzaklaşırlarken içlerinden birinin ölmüş karım hakkında bir şeyler fısıldadığını duyuyorum.

Öğle yemeği için ara verdiğimizde, bu yılın yükselen 'o' kızlarından biri olan Katy Fields benim yanımdaki yönetmen koltuğuna oturuyor. Bebek havuçlar, üzüm ve tanımlayamadığım bir meyve parçasını mideye indiriyor, toplamda tatlı büyüklüğündeki tabağını ancak dolduruyor. "Karıza olanlara çok üzıldüm" diyor.

Hindili sandviçimden bir ısırık alıyorum, boşuk bir "Teşekkürler" demeden önce yutkunmaya bile zahmet etmiyorum.

"Seni tekrar çalışırken gördüğüme sevindim. Diğer fotoğrafçılardan bazıları tek kelimeyle berbat."

"Bu nasıl?" Ben soruyorum.

Kasıtlı olarak dizime dokunuyor. "Onlar sen değilsin Griffin. İşte böyle."

Ne kadar anlayışlı bir cevap. Onunla fazla konuşmak zorunda k a l m a m a k için bir ısırık daha alıyorum.

Elimi tutmak için uzandı. Sahte karnına doğru çekiyor. "Bebeğime dokunmak ister misin?" Kıkırdıyor.

Elimi elbisesinin altındaki yastığa koyamadan çekip alıyorum. Bana şüpheyle bakıyor. Bahse girerim güzel bir modele dokunma şansını reddedecek pek fazla erkek yoktur. Belki de ben ilkimdir. Başımı sallıyorum. "Sorun değil Katy. Evde gerçeğinden var."

Mükemmel şekilde toplanmış kaşları birbirine çarpıyor. "Uh . . . Karının öldüğünü sanıyordum."

"Yaptı," diyorum. "Ama hala bir bebeğim var. Uzun hikâye."

Katy bana şaşkın bir bakış atıyor ama ben daha açıklama yapamadan modeller yeniden rötuş için makyaja çağrılıyor. Katy, zar zor dokunduğu öğle yemeğinden arta kalanlarla dolu küçük yemek tabağını bana uzatıyor. "Bu benim. İyi şanslar Griffin."

Sonraki üç saat boyunca tek düşünebildiğim eve dönmekti. Skylar ile paylaştığım eve. Aaron'ı büyüteceğimiz yer olmasını umduğum ev.

Ancak oraya gittiğimde, keşke işte kalsaydım diyorum.

Mutfağa girmeden önce bile onu duyuyorum. Yemekçi adam. Onunla buluşmasının üzerinden bir hafta geçti. Ortak bakışlar, kazara dokunuşlar ve iyimser konuşmalarla geçen bir hafta. John'suz bir hafta. Açıkça sormamış olsam da belki de aramızdan ayrılmıştır diye düşündüm.

Onlara doğru yürüdüğümü gördü. Çıkmak üzere olduğuna yemin edebilirdim ama göz göze geldikten sonra arkasını döndü ve Skylar'a bir öpücük verdi. Dudaktan. Tutkulu bir öpücük değil. Dilli bir öpücük değil. Tamamen bendenizin gözünü korkutmak için tasarlanmış bir öpücük.

Sonra onun karnını okşuyor ve ben neredeyse o orospu çocuğunu yere seriyorum. Onu yere sermemek, içini açmamak ve iç organlarını soyut sanat eseri olarak duvarıma bulaştırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Skylar tepkimi görüyor ve onu hızla kapıya doğru götürüyor, o da iyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi arkasından geliyor.

"Halletmem gereken birkaç iş var, altı gibi seni almaya gelirim." Belli ki Skylar'la konuşuyor ama gözleri beni yakıyor. Beni düelloya davet ediyor. Kazanmaya niyetli olduğum bir düello.

Skylar'ın telefonu mutfakta çalar. Telefonu almaya giderken John'a dışarı çıkabileceğini söyler.

"Onu dışarı çıkaracağım," dedim.

Gözleri açılıyor ve telefonuna cevap verirken başını uyarırcasına bana doğru sallıyor.

John'u dışarı çıkarırken sırtını sıvazladım. Bu dostça bir okşama değil. Samimi bile değil. Bu bir dokun-bebeğime-bir-daha-ve-seni-öldüreceğim okşaması.

Sessizce kapıya kadar yürüyüp kapıyı açıyorum ve bir yandan ona bakarken bir yandan da el sallayarak içeri girmesini sağlıyorum. Tek kelime etmiyorum ama duygularımı erkek erkeğe açıkça ifade ettiğimden yüzde yüz eminim.

Kapıdan içeri adımını atar, sonra arkasını döner ve **k ü ç ü m s e y e r e k** şöyle der: "O artık büyük bir kız Griffin. Kendi kararlarını verebilir. Artık burada yaşıyor olabilirsin ama bu sana onu ya da bebeği kontrol etme hakkını vermez."

Yaklaşıp yüzüne doğru eğildim. "Eğer o inci gibi beyaz dişlerinle güzel çocuk yüzünü seviyorsan, bir daha benimle bebeğim hakkında konuşma." Sonra kapıyı çarpıyorum. Merdivenlerden inerken başını sallayarak dönüp uzaklaşmasını yan pencereden izliyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Arkamı döndüğümde Skylar'ın ellerinin kalçalarında olduğunu ve bir açıklama beklediğini görüyorum.

Masum bir omuz silkmeye omuzlarımı kaldırıyorum. "Sadece onu uğurluyordum."

"Ona bebek hakkında ne söyledin?"

"Sadece benimle onun hakkında konuşmamasını önerdim." Kaşlarını kaldırıyor. "Önerdin mi?"

"Yüzünü yeniden düzenlemekle ilgili bir şey eklemiş olabilirim. yaptı."

"Griffin!" Nefes nefese. "Etrafta dolaşıp her erkeği tehdit edemezsin. Ben çıkıyorum. Bu adil değil. Sana düşmez. Senin şansın vardı. Sen seçimini yaptın."

"Hayır, yapmadım." Ellerim kalkıp üç günlük saç diplerimin üzerinde geziniyor. "Kahretsin, Skylar. Ben seni seçtim. Seni ve Aaron'ı."

"Bunu yapamam, Griffin. Öylece çekip g i d e m e z s i n ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönmeyi bekleyemezsin."

"Karımın yasını tutmak için harcadığım zamanı bana çok mu görüyorsun?" Belden aşağı bir vuruş olduğunu biliyorum ama bir çıkış yolu bulmak için çaresiz kalıyorum.

Dehşete düşmüş görünüyor. "Tabii ki hayır!" diye bağıyor, vazoya bakarak. "Ama arayabilirdin. Mesaj ya da e-posta atabilirdin. O korkunç notu bırakmayabilirdin." Oturma odasında volta atıyor. "İki ay, Griffin. İki ay boyunca hayatının en büyük hatası olduğumu düşündüm ve sen şimdi bunu unutmamı mı istiyorsun?"

"Özür dilerim Skylar. Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Berbat durumdaydım. Yaptığım gibi ayrılmak bir hataydı. Hata *sen* değildin. Belki de yatmak için beklemeliydik ama pişman değilim. Bunu ben istedim. Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin."

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. "O zaman neden gittin?" diye bağıyor.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Tanrım, Sky. Hayatında bir kez olsun, siktir demeyi keser misin?"

"Elbette. Bana Sky demeyi bırakır bırakmaz."

Ona bu şekilde hitap etmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum. Ayrıca, gerçekte açıkça çelişmeme rağmen, onun pis ağzını sevdiğimi de biliyorum. Şu anda onu öperek susturmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ona doğru yürüyorum ve volta atmasını engelliyorum. Elim sırtının alt kısmına geliyor ve onu bana sabitliyor. Onu öpmek için eğildim, pes edip bana izin vereceğini umuyordum. Yaptığımız şey bu, değil mi? Kavga ediyoruz ve birbirimiz için yanıp tutuşuyoruz. Belki de bu bizim olayımızdır.

Dudaklarım onunkilere değmeden önce geri çekiliyor. "Anlamıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Neyi, inatçı bir kadın olduğun gerçeğini mi? Beni istediğini ama bunu kabullenemediğini mi?" Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Anlamadığım şey tam olarak ne Sky?"

"Ugh!" Ayağını yere vuruyor ve uzaklaşıyor. "Hiç erkek arkadaş istemediğime şaşmamalı. Erkekler çok kalın kafalı."

"Kalın kafalı mı?" Onu takip ederek bağıyorum. "Sanırım seni nasıl istediğim konusunda oldukça açık oldum. Aaron'ı istiyorum."

Ön kapı açılıyor ve Baylor içeri giriyor. Skylar ve benim aramda bir ileri bir geri bakarak, "Sizi verandadan duyabiliyorum," diye bizi uyarıyor. "Sizin neyiniz var?" Çantasını girişteki masanın üzerine bırakıp oturma odasına geliyor. "Erin bunu istemedi. İyi geçinmenizi istedi. Birbirinizi sevmenizi ve bir aile olmanızı. Her yerinde bu yazıyordu. Kelimenin tam anlamıyla."

Skylar ve ben birbirimize öfkelenmeyi bırakıp Baylor'a bakıyoruz. Aynı anda konuşuyoruz.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Skylar diyor ki.

Baylor'un gözleri kısılıyor ve "Dövme" derken burnunu kırııştırıyor.

Şaşkınlıkla Skylar'a bakıyorum ve onun da yüzünde benimle aynı ifadenin olduğunu görüyorum. Tekrar kız kardeşine dönüyorum. "Erin'in hiç dövmesi yoktu Baylor."

Baylor'un çenesi düşer. Sonra elini kaldırıp nefesini tuttu. "Sana hiç göstermedi mi?" Gözleri benimle Skylar arasında gidip geliyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Skylar soruyor.

"Ultrason günü," diye açıklıyor Baylor. "Erin'in Mason ve benimle geçirdiği öğleden sonra. Bize mektupları verdiği gün. Şehirdeki eve gelmek isteyen bir dövme sanatçısı bulmamızı sağladı. Sonra da bize gizlilik yemini ettirdi. Doğru zaman geldiğinde ikinize de göstereceğini söyledi. Ben sadece ..." Hüzünlü gözleri vazoya takıldı. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim. Unutmuş olmalı. Sana söylemeliydim."

"Neydi o?" Skylar soruyor. "Ne tür bir dövme yaptırmış?" Baylor başını sallar. "Bilmiyorum. Bize göstermedi.

Bunun özel olduğunu ve sadece senin için olduğunu söyledi." Skylar'ın karnını işaret ediyor. "Dördünüze."

"Bunu nasıl görmedik?" Ben sordum. "Neredeydi?"

Baylor, "Sırtının alt kısmına bulaştığından oldukça eminim," diyor.

Yüzüm şoka girdi. "Karım serseri damgası mı yemiş?" İnanamayarak soruyorum, odadaki iki kadının arasına bakarak. "*Karım*. Kusursuz cildine zarar vereceği korkusuyla 100 SPF olmadan dışarı çıkmayan ilkokul öğretmeni."

Birden üçümüz de kahkahalara boğulduk. Skylar o kadar çok gülüyor ki muhtemelen altına işlemek için bacak bacak üstüne atıyor. Baylor sulanmaya başlayan gözlerinin altını siliyor. Üçümüzün karımın yaptığı bu tamamen karakter dışı şey üzerine bağ kurmamızı izlerken beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Baylor nefesini tutmaya çalışarak, "Ölmeden önce yapılacaklar listesindeydi," diyor.

"Oh, kahretsin." Aklıma hemen ayılmamı ve dik durmamı sağlayan başka bir düşünce geliyor. "Bizim göremeyeceğimiz bir piercing yaptırmadı, değil mi?"

"Uh . . ." Skylar kaşlarını çatır. "Bunu fark edeceğini düşünmüyor musun? Biliyorsun, sen-"

"Skylar!" Baylor araya girerek ona kötü kötü bakıyor.

Onlara omuz silkiyorum. "Hayır. Fark etmezdim. Bir süre yapamadık... yapamadı... yapamadı."

"Çok özür dilerim," diyor Skylar. "Duyarsız davrandım." Yanına gidip şöminenin üzerindeki gümüş vazoya dokunuyor. "Tanrım, keşke dövmesini görebilseydik."

Kendi dövmelerime bakıyorum. Sürecin tamamen farkındayım. "Dövme sanatçısı kimdi?" Baylor'a soruyorum. "Saygın olanların hepsi sanatlarının kayıtlarını ve çizimlerini tutar. Eğer şanslıysak, dövmeyi yaptıktan sonra bir fotoğrafını bile çekmiş olabilirler."

Baylor sanatçının çalıştığı yerin adını yazıyor ve bana uzatıyor. Saatime bakıyorum ve neredeyse beş olduğunu görüyorum. Skylar'a dönüyorum. "Buna hazır mısın?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki evet!" Telefonunu çıkarır ve "Önce hızlıca bir arama yapmam gerekiyor" diye bağırarak diğer odaya girer.

Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. Griffin - 1

John-the-food-guy - 0

Tamam, yani teknik olarak John onunla benden daha fazla çıktı. Ama bana kalırsa, oyun şimdi başlıyor ve Griffin Pearce asla kaybetmez.

~~ ~

Gözlerimi resimden ayıramıyorum. Bu kesinlikle Erin'in beli. Fotoğrafta, seksi kalça sivilcelerinden birinin hemen yanındaki belirgin ben görülüyor. Parmağımı sonsuzluk sembolünü oluşturan kelimelerin ve isimlerin üzerinde gezdiriyorum.

Kader. İnanç. Aile.

Hep böyle şeylerden bahsederdi. Fotoğraf makinemi çıkardım ve fotoğrafın bir resmini çektim. Keşke bunu bize gösterseydi. Bunun kalıcılığı Erin'in bana yazdığı mektuptan bile daha anlamlı. Acaba bunu o zaman görseydik, her şey farklı mı olurdu? Neyi bekliyordu ve neden bize hemen göstermedi?

Bir kez daha, sonunda onu hafızasından yoksun bırakan kanseri lanetliyorum. Kişiliğini. Hayatını.

Skylar'ı dövme kalıbını tutarken buluyorum. "Çok güzel," diyor ve dikkatini sanatçıya çeviriyor. "Bunun bir kopyasını alabilir miyim?"

Dövme sanatçısı ve dükkân sahibi Spike, ki adını saçlarını kafasından her yöne doğru uzanan mavi sivri uçlarla süslemesinden aldığına eminim, şablonu ondan alıyor. "Neden olmasın anlamıyorum. Bu onun tasarımıydı."

Şaşkınlıktan çenem düştü. "Gerçekten mi?" Çubuk figürler yapmakta zorlanan kadından gelen taslağı inceliyorum. İkinci sınıf öğrencilerinin kendisinden daha iyi çizim yapabildiğinden yakınırdı. "Bunu o mu tasarladı?" Hayretle başımı sallıyorum.

"O yaptı." Başını sallayarak şablonu fotokopi makinesine götürdü. "Biraz basit ama temizlemeyi teklif ettiğimde hiçbir şeyi değiştirmeme izin vermedi."

İlköğretim. Spike ona bir kopya hazırlarken Skylar ve ben birbirimize bilmiş bir gülümseme verdik.

Ona uzatıyor. "Seninkini almak istediğinde buraya geleceğine söz verir misin?"

"Ben mi?" Skylar'ın sesi normalden bir oktav daha yüksek çıkıyor. "Hayır, bir tane almayacağım. Sadece bunu hatırlamak istiyorum - onunla ilgili hatıra defterime koymak istiyorum."

Binanın dışında taksi beklerken, o da tıpkı benim yaptığım gibi parmağını kelimelerin üzerinde gezdirerek şablonun kopyasına bakıyor. Omzunun üzerinden bakıp hayranlıkla izliyorum.

Gözlerini ondan kaçırmadan şöyle diyor. "Bu yıl doğum günüm yok."

Bir taksi kaldırıma yanaştı ve ben kapıyı onun için açık tuttum. "Ha?" Bana yer açmak için koltuğa doğru kayarken sordum.

"Geçen hafta doğum günümün ne zaman olduğunu bilmediğini söylemiştin. Bu yıl doğum günüm yok. Ben 29 Şubat'ta doğdum. Teknik olarak üç yıl daha doğum günüm olmayacak." Konuşurken pencereden dışarı, Manhattan'ın karanlık sokaklarına bakıyor.

Başının arkasını inceliyor, uzun dalgalı saçlarına bakıyorum. Uzanıp bir tutamını alıyorum ve parmaklarımın arasında ovalıyorum,

Aaron'un kendine özgü açık ve koyu renk saç karışımına sahip olup olmayacağını düşünüyor.

"Ve en sevdiğim renk siyah," diye sessizce ekliyor, sanki bu bilgiyi bana açıklamak benden kaçma kararlılığını bir şekilde tehlikeye atabilirmiş gibi.

"Siyah bir renk değildir," diyorum. "Aslında, rengin yokluğudur."

Pencereden dışarı bakmadan önce gözlerini devirecek kadar uzun süre bana bakıyor. "Her neyse, Bay Fotoğrafçı."

Gülüyorum. "Tamam, siyah olsun. Söylediğin için teşekkürler."

Ben dikkatimi telefonuma verirken o başını sallıyor ve dövmenin izini sürmeye devam ediyor. Hemen Mason'a mesaj atıp, şimdiye kadar görülmüş en iyi doğum günü olmayan partiyi yapmak için dört haftamız olduğunu bildiriyorum.

yirmi sekizinci bölüm

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı, Dix?" Son iki haftadır partiyi planlamama yardım etmesine rağmen, içki içmeye gittiğimizden beri ilk kez bir araya geliyoruz. Parti, Skylar'ın doğum günü olmayan partisinden daha fazlası haline geldi. Baylor'un önerisiyle bebek partisine de dönüştü.

"Anlatayım mı?" diye soruyor, paketlediğimiz son kutuları da bodruma indirirken.

Kutumu depolama alanına düzgünce yerleştiriyorum. Cebimden kalemi çıkarıp '*Erin'in okul eşyaları*' diye etiketliyorum. Mantıken, bunların hiçbirini saklamak için iyi bir neden olmadığını biliyorum. Çoğunlukla sınıf resimleri, yazışmalar ve sertifikalar. Ama hayatının beş yılını çöpe atmaya da gönlüm el vermiyor. Çalışma odasını temizlemek için kendimi zor tuttum.

"Yani, benden sakladığın başka sırlar var mı?" Kalemin kapağını yerine koyuyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Önce bana Erin'in yazdığı mektuplardan bahsetmedin. Sonra Skylar'ın biriyle çıktığı bilgisini sakladın. Şimdi de karımın dövme yaptırdığını mı öğreniyorum? Bilmediğim başka ne var? Hayatım hakkında benden daha çok şey biliyor gibisin."

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Erin bana gizlilik yemini ettirdi, dostum. Ne bekliyordun ki? O sözünden dönecek biri değil."

Suçluluk duygusu her gözeneğime nüfuz ediyor. Kaçarak verdiğim sözü tutmadığımı düşünüyorum. Erin'i bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Skylar'ı ve bebeği yüzüstü bıraktım. Benim için en önemli olan herkesi yüzüstü bıraktım. Destansı hatamı düzeltereğime yemin ettim. Belki de bu parti bunu yapmak için ihtiyacım olan şanstır.

"Kaç tane mektup var?" Aşağıya indirdiğimiz büyük masayı kaldırıp evin köşesine sığdırmaya çalışırken homurdanıyorum.

Bodrum.

Bana sempati dolu bir bakış atarak başını sallıyor. "Üzgünüm. Sana bunu söyleyemem. Durum gerektirdiğinde ve gerektirdiğinde onları alacaksın. Onun açık talimatları. Ona söz verdim. Scout'un onuru."

Merdivenlere doğru yürürken kafasının arkasına bir şaplak attım. "Sen hiç izci olmadın ki."

Saldırımdan kaçmaya çalışıyor, gülerek. "Skylar'la aranız nasıl bugünlerde?"

Burnumdan hava çekiyorum. "Kadın tam bir çelişki. Beni istediğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Kendini tutuyor ama nedenini anlayamıyorum. Ve o John denen pislik sürekli etrafta dolaşıyor. Keşke onu çoktan terk etse. Onu anlamıyorum, Dix."

Bir zamanlar çalışma odası olan çift kapılı girişte durmuş, el işlerimizi inceliyoruz. Odaya son rötuşları ben yaptım; diğer her şeyle birlikte daha önce teslim ettiğim çiçekleri de.

Mason astığımız bir resmi düzeltiyor. "Belki de Erin'in son arzusunu yerine getirdiğini düşünüyordur. Ona hiç aksini söyledin mi?" Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "O büyük jestin zamanı gelmiş olabilir, dostum."

"Bu partinin amacı da bu değil mi?"

Gülüyor. "Herkes bir parti planlayabilir, G. Önemli olan partide ne *yaptığındır*."

Telefonum cebimde titrediğinde onun sözlerini düşünerek başımı sallıyorum. Ekranda ismi gördüğümde gülümsüyorum. Cevap vermek için parmağımı yüzeyde kaydırıyorum ve hoparlörü açıyorum. "Piper. Beni geri aradığın için teşekkürler, geç olduğunu biliyorum."

"Skylar için planladığın bir parti hakkında benimle konuşmak istemişsin. İstanbul'dan buraya kadar ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Piper'ı şahsen tanımıyorum. Ama Skylar ve Baylor onun hakkında o kadar çok konuşuyorlar ki tanıdığımı hissediyorum. Bildiğim tek şey eve nadiren geldiği. Skylar buraya en son Baylor'un düğünü için geldiğini ve o zaman bile sadece iki gün kaldığını söyledi.

Düşük bir ihtimal olduğunu biliyorum ama yine de sordum. "Seni partide ağırlayarak Skylar'a sürpriz yapmak isterim."

"Yapamam Griffin" demeden önce uzun bir duraksama oluyor.

"Gidiş-dönüş uçak biletinizi ödemekten mutluluk duyarım. Aslında, bu konuda ısrar ediyorum, Piper. Burada olman harika olur."

"Hiç sanmıyorum," diyor. "Sorun para değil. Sadece yapamıyorum."

"Baylor'la konuştun mu? Sana bunun bir doğum günü partisi ve bebek partisi olduğunu söyledi mi? Gelebilirsen Skylar ve ailenin geri kalanı için çok şey ifade edeceğini biliyorum."

"Hayır, Griffin," diye sesini yükseltir. "Lütfen bırak artık. Hediyeler göndereceğim. Onu arayacağım. Ama gelemem. Üzgünüm."

Parlak bir fikri olup olmadığını görmek için Mason'a bakıyorum. Omuz silkiyor.

"Lütfen tekrar düşün," diyorum. "Seni buraya getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Telefondan ağır bir iç çekişini duyuyorum. "Bunu kaç farklı şekilde söyleyebilirim? Ben gelmiyorum. Bana yalvarmak için aradığında bunu Baylor'a zaten söyledim. Artık gitmem gerekiyor. Geç oldu."

Veda edemeden hat kesildi.

"Ne kaltak ama," diyor Mason, gitmek için eşyalarını toplarken. "Diğer iki Mitchell kardeşin bununla akraba olması nasıl mümkün olabilir? Orada ne olmuş böyle?"

"Bilmiyorum. Sesi hiç de anlattıkları gibi çıkmıyordu." Onu kapıya kadar geçirdim. "Hey, teşekkürler dostum. Yardımların için minnettarım. Sen iyi bir adamsın."

Eğildi ve bana ancak iki kendinden emin heteroseksüel erkeğin paylaşabileceği bir sarılma verdi. "Senin için her şeyi yaparım, G. Bunu biliyorsun."

~~ ~

"Baba, lütfen özür dilemeyi keser misin artık?" Gözlerimi deviriyorum çünkü babam onları telefonda göremiyor. Her konuştuğumuzda, ki bu son zamanlarda haftada bir kez oluyor, beni ve annemi terk ettiği için üzgün olduğunu söylüyor. Stüdyodaki kanepeye uzandım.

Temelde aynı şeyi yaptıktan sonra, şimdi onu affetmemenin nasıl ikiyeüzlü bir davranış olacağını düşündüm.

Tamam, belki o bizi yıllarca terk ederken ben sadece birkaç aylığına ayrıldım ama onu biraz rahat bırakmaya ve ilişkimizi elimden geldiğince onarmaya çalışıyorum. Birlikte aile tatilleri planladığımızı söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Ama biz ... dostuz. Hatta arkadaşça. Erin mutlu olurdu.

Mason'ı ve Johnny Henley'nin emekli olmayı reddederek ona sunduğu boktan sandviçi tartışmaya başlıyoruz. Elim kanepenin koluyla minder arasındaki çatlağa düşüyor. Bir şey beni dürtüyor. Uzandım ve bir avuç dolusu fotoğraf çıkardım.

Benim resimlerim.

Telefonu kapatmak için bahaneler uydururken bir yandan da fotoğraf yığınınını inceliyorum. Gelecek hafta öğle yemeği yemeyi ve sonra vedalaşmayı planlıyoruz.

Neye baktığıma inanamıyorum. Eşyalarımı almaya geldiğim gece kanepede bir fotoğrafımı gördüğümü hatırlıyorum. Ama o zaman pek önemsememiştım; stüdyom resimlerle doluydu. Ama bu... bu ciddi bir aşk yaşayan bir kadın tarafından saklanmış bir yığın resim. Sadece Erin'in pikniğinde çektiği birkaç fotoğrafım değil, daha eski fotoğraflar da var, Erin'in biz üniversitedeyken çektiği fotoğraflar. Doğum günlerinde, bayramlarda ve ödöl törenlerinde çekilmiş fotoğraflar. Bazı resimlerde Erin var ama çoğunda sadece ben varım. Skylar bunları Erin'in eşyalarını karıştırırken bulmuş olmalı.

Burada oturup onlara baktığını düşündükçe gülümsemem genişliyor. Beni düşündüğünü bilmemi istemiyor. Bir dosya dolabına gidip uzun zaman önce dosyaladığım bir resmi çıkarırken kendi kendime gülüyorum. Son sınıf fotoğrafım. On sekiz yaşındaydım. Saçlarım şimdikinden daha uzun ve asiydi ve bir tıraş bıçağım bile olmadığından oldukça eminim. Fotoğrafı kanepeye götürüyorum ve onları bulduğum yere geri koymadan önce yığınının ortasına koyuyorum. *Senin peşindeyim, Mitchell.*

Ön kapının çarparak kapandığını duyuyorum. Merdivenlerin başına vardığımda Skylar'ı gözlerini dikmiş eski çalışma odasına bakarken buluyorum. Arkasından geldiğimi duyduğundan bile emin değilim. O isteyken Mason'la yaptığımız her şeyi gözlerinin önüne getirirken bakışlarını takip ediyorum.

Odayı bir çocuk oyun odasına dönüştürdük. Yerde bir oyun minderi ve üzerinde de şu hareketli şeylerden var. Aaron büyüdüğü normal bir sandalye salıncağına dönüşecek bir beşik salıncağı. Bunun yanında, onu oyalayacak her türlü boncuk ve oyuncağın bulunduğu bir oyun tabağı var. Kitap rafları ebeveynlik kılavuzları, Dr. Seuss kitapları ve bebek mağazasının gönderdiği diğer ıvır zıvırla dolu. Köşeye bir salıncak daha koydurdum, böylece odasındakini kullanmak için her zaman üst kata çıkmak zorunda kalmayacağız. Odayı, yan tarafında alt değiştirme masası eklentisi olan küçük bir paket ve oyun beşiğiyle tamamladım.

Duvardaki resimlere baktı. Skylar'ın gece standındaki fotoğrafı büyütmüştüm. Erin'in piknikte karnına dokunduğu fotoğraf. Karşı duvarda, Erin'in dövmesinin resmini büyütmüş ve çiçek şeklindeki ferforje bir çerçeveye monte ettirmiştım. Sonunda gözleri sallanan koltuğun yanındaki küçük masanın üzerinde duran beyaz zambak vazosuna takıldı.

Arkamdan bile elinin madalyona uzandığını görebiliyorum. Bir adım daha yaklaştım ve sonunda beni duymuş olmalı çünkü irkildi. "Aman Tanrım, Griffin. Bunu nasıl yaptın? .. ne zaman yaptın?" Yüzünü bana dönüyor ama gözleri henüz benimkilerle buluşmuyor. Benden öteye, bu öğleden sonra arka bahçeye kurduğum yeni büyük oyun yapısına düşüyorlar.

Eliyle şaşkınlıkla ağzını kapatıyor. "Bütün bunları sen mi yaptın?" Gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Ona gülümseyip omuz silkiyorum.

Dışarıdaki salıncağı işaret ediyor. "Onu yıllarca kullanamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece teşekkür et Skylar."

"Teşekkür ederim," diyor, koluma dokunmak ister gibi uzanıyor ama temas etmeden önce geri çekiliyor. "Elbette, teşekkür ederim." Oyun odasına giriyor ve sallanan koltuğa oturuyor. "Her küçük şey için merdivenlerden inip çıkmak zorunda kalmamak çok güzel olacak. Ve resimler -" elini odanın içinde gezdiriyor "- mükemmeller, Griffin. Her şey mükemmel."

Buketten tek bir zambak koparır ve karnının üzerine yerleştirir. Sonra gözlerini kapatır ve yumuşak kayma sesiyle rahatlar.

Sandalyenin hareketi. Şu anda elimde fotoğraf makinem olması için neler vermezdim. O çiçeği tutarken karnının fotoğrafını çekmek için neler vermezdim. Sonra çiçeği tutan kadını öpmek ve ona şu anda vücudumda dolaşan her bir duyguyu anlatmak için neler vermezdim.

"Skylar." Sesim zımpara kağıdı gibi. Boğazımı temizliyorum ve reddetmesi için kendimi hazırlıyorum. "Şu anda senin bir fotoğrafını çekmeyi gerçekten çok istiyorum. Çekebilir miyim?"

Kıyafetine bakıyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Sonra başını sallıyor.

Ona düşünmesi için bir saniye bile vermeden, fotoğraf makinemi almak için stüdyoma koşuyorum. Saniyeler içinde geri döndüm ve fotoğraf üstüne fotoğraf çektim. Durup bir nefes almadan önce düzinelerce çekmiş olmalıyım. Sonra içimdeki fotoğrafçı devreye giriyor ve talimatları sıralamaya başlıyorum. "Bence tişörtünü biraz kaldırıp çiçeği karnına doğru tutarsan gerçekten dramatik bir siyah-beyaz olur."

Vizörden başımı kaldırıyorum ve onun kalkık kaşlarını yakalıyorum. İtiraz etmek istiyor ama o daha söze başlamadan, "Skylar, ben bir profesyonelim. İnan bana, daha sonra bana teşekkür edeceksin. Çok güzel bir fotoğraf olacak."

Tereddüt ediyor ama sonra çiçeği tutmayan eli yavaşça siyah gömleğini kaldırıp göğüslerinin altına sokarken razı oluyor. Gömlek garip bir şekilde toplanıyor, ben de ondan ayağa kalkmasını ve yan dönmesini istiyorum. Bir elini o tarafa, çiçeği bu tarafa hareket ettirerek düzinelerce fotoğraf daha çekiyorum. Bunlardan birinin yeni favori fotoğrafım olacağından hiç şüphem yok.

O muhteşem. Kesinlikle kusursuz. Nasıl oldu da hamilelikteki güzelliği daha önce hiç görmedim? Kameranin merceğinden gözüm karnının her belirgin kıvrımını izliyor. Yeni gerilmiş cildinin kanıtı olan her soluk çizgi. Gergin ellerinin h e r titreyişini.

Kamerayı yere bıraktım, kalbim çarpıyor ve nefesim hızlanıyordu. Ona doğru yürüyorum ve çıplak karnına doğru bastırıyorum kendimi. Birbirimize bakarken yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. Kanepede saklı olan fotoğrafları düşünüyorum. O bunu istiyor.

Gözlerim dudaklarına düşüyor ve eğiliyorum, bana verdiği her şeyi almaya istekliyim. Vermediği her şey için savaşmaya hazırım.

Gözlerindeki tereddütü görebiliyorum; vücudunda hissedebiliyorum. Sertleştiğimde dudaklarım onunkilere zar zor değiyor. Geri çekiliyorum ve bizi ayıran şeye bakıyorum. Oğlumza. Az önce kasıklarına hızlı bir tekme atan çocuk. Elim hemen şimdi açıkça görebildiğim kıpırdanmaları ve hareketleri hissetmek için karnına gidiyor.

Kıkırdarken karnı daha da hareket ediyor, aşağı yukarı zıplıyor. "Birisi bunu yapmaman gerektiğini düşünüyor," diyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve iki elimi hala çıplak olan karnına koyuyorum. İlk kez oğlumla konuşuyorum. "Dinle Aaron. Kendi babanı engellemene izin yok. Erkekler birbirlerine destek olmalı."

"Erkekler birbirlerine destek olmak zorunda mı?" Skylar tekrarlıyor. "Ona vereceğin ilk tavsiye bunlar mı?"

Kapı zili çaldı. Aile anımızı mahvettiği için sessizce zile ve zile basan kişiye lanet okuyorum. Skylar suçlu gözlerle bana bakıyor. "Um . . . Şunu alsam iyi olacak." Benden uzaklaşıyor ve tişörtünü aşağı çekiyor. Geçerken bana zambağı uzatıyor.

Kapıda kimin olduğunu sormama bile gerek yok. Zaten biliyorum. Her yerinde yazıyor.

Çiçeği diğerlerinin yanına koyduktan sonra rahatça kapının pervazına yaslanıp John'un içeri girişini izliyorum. John eşikten geçip ona yanağından bir hoş geldin öpücüğü verdikten sonra benim burada durup ikisine ters ters baktığımı görüyor. Skylar'ın gözlerini bana doğru takip ediyor. Çenesini bana doğru sallarken kahverengi gözleri soğuklaşıyor. "Pearce," diyor. Yanıtımı beklemeden Skylar'a dönüyor ve bir buket kırmızı gül uzatıyor. "Bunlar senin için."

Skylar'ın gözleri bir an için oyun odasındaki zambak dolu vazoya kayıyor. O kadar hızlı oldu ki, eminim John bunu fark etmedi bile. Zambakları John'un elinden alırken yüzüne sahte bir gülümseme yerleştiriyor. "Teşekkür ederim, John. Çok güzeller." Onları fuayedeki masanın üzerine bıraktı.

Skylar güllerden nefret eder. Çıktıkları onca randevudan sonra bunu nasıl bilmez? Belki de dikkatini vermiyordur. Belki onun hakkındaki diğer önemli şeyleri de bilmiyordur. Yalan söylerken sağ elindeki serçe yüzüğü nasıl çevirdiği gibi, şu anda yaptığı gibi. Ya da en sevdiği rengin aslında bir renk olmadığını.

Ya da bodrumda benim fotoğraflarımdan oluşan bir zulası olduğunu.

Gülüyorum, kız arkadaşımı çalmaya çalışan pislige bakıyorum. "Güller. Güzel dokunuş, dostum."

"Bu kadar komik olan ne, Pearce?" diyor uğursuz bir gülümseme ve kibirli bir kahkaha ile. "Ne de olsa onu bu akşam yemeğe çıkaran benim."

"O konuda," diyor Skylar, karnını ovuşturarak. "Bu gece dışarı çıkabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla Braxton Hicks kasılması yaşıyorum ve sadece ayaklarımı uzatıp rahatlamak istiyorum."

John ellerini hamile karnının üzerinde gezdirirken onu izliyor. Sonra dudakları ince bir çizgi oluştururken bana bakıyor. İç geçiriyor. "Sorun değil, evde kalabiliriz. Sana yemek yapmamı ister misin?"

Skylar başını sallar. "Hayır. Kalıp benimle ilgilenmene gerek yok. Dışarıdan sipariş veririm."

"Sorun değil, gerçekten." Ceketini çıkarmaya başlar.

"John, sanırım erken yatacağım. Yeniden planlayabilir miyiz?"

Kurtulmaya çalışan gülümsememi kontrol etmekte zorlanıyorum. Onu başından savıyor. Ping Pong turnuvası gibi ileri geri konuşmaları izliyorum.

"Emin misin?" diye sorar. "Koşup sana yiyecek bir şeyler getirmekten mutluluk duyarım."

"Eminim." Skylar ona doğru uzanıyor ve ceketini omuzlarına geri çekiyor. Bunu samimi bir hareket olarak yapmadığından eminim. Hatta bence bunu ondan kurtulmak için yapıyor. Ama ona dokunduğunu düşünmek bile kanımı kaynatmaya yetiyor.

Kapıyı açmak için arkasını döner. "Seni yarın ararım o zaman. Sakin ol, tamam mı?"

"Merak etme McCormack, onunla ben ilgilenirim," diyorum, hâlâ oyun odasının kapısında durarak.

Yeniden tasarlanmış odaya bakıyor, ne kadar farklı olduğunu yeni fark ediyor. Gözleri benimkilere takılmadan önce duvardaki resme bakıyor. Birinin gözlerinden hançer fırlatmak mümkün olsaydı, ölmüş, kapının pervazına kanlı bir şekilde asılmış olurdum.

Skylar onu dışarı çıkarmadan önce bana azarlayıcı bir bakış attı.

Akşam için planlarımın arasında çocuğumun muhteşem annesinin ayaklarını ovma olduğunu bilerek gidip kanepeye oturuyorum.

Griffin - 2

John-the-food-guy - 0

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bir ses beni uyandırdı. Karanlık yatak odamın etrafına bakıyorum ve saati kontrol etmek için telefonumu alıyorum. *Gece 2:00*. Üzerime bir eşofman geçiriyorum ve koridorun kapısını açıyorum. Sokaktan koridordaki penceremize vuran loş ışıktaki Skylar'ın yatak odasının kapısının açık olduğunu görebiliyorum. Eşikte duruyorum. "Skylar?"

Odasına girip banyoyu kontrol ettim. *Boştu*. Aşağıya indiğimde ocağın üzerindeki ışığın her zamanki gibi yandığını görüyorum. Skylar onu gece lambası olarak kullanıyor. Çocukken bir bardak su içmek için uyandığı zamanlardan kalma bir alışkanlık. Babası onu mutfığa götürürken çok fazla ayak parmağı çarpmış, bu yüzden her gece ocağın üzerindeki ışığı açık bırakmaya başlamış.

Buna ihtiyacımız yok. Elektrik direğinden gelen ışık ön kapının yanındaki pencerelerden giriyor ve ana katta yürüdüğünüz yeri görmenize yetecek kadar ışık yayıyor. Yine de her gece açık bırakıyor. Eğer unutursa, ben onun yerine açıyorum.

"Skylar?" Üzerinde uyuyup kalmadığını anlamak için kanepeye bakıyorum. Oyun odasına baktım. Paniklemeye başlıyorum ve odama koşup onu aramak için telefonumu almaya karar veriyorum. Bodrum merdivenlerinin önünden geçerken zayıf bir ışık görüyorum. Merdivenlerden iniyorum ve aşağıda bulduğum şeye gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kanepe minderlerinin arasından, benim bildiğimi bilmediği bir yığın fotoğrafı eleiyişini sessizce izliyorum.

Ona bakarken ayaklarım yere sağlam basıyor. Saçları toplanmış, uzun dallar başının tepesindeki dağınık topuzdan kaçıyor. Üzerinde bir omzundan hafifçe düşen kısa, ipeksi bir bornoz ve ona uygun spagetti askılı bir gecelik var. Lambanın yumuşak ışığında geceliğinin ne renk olduğunu anlayamıyorum. Umarım yeşildir. Gözlerini harika göstereceğini biliyorum.

Kanepeye yaslandı ve yastıklardan birini göğüslerinin üzerine çekti. Bu kanepe benim odamdayken üzerinde uyuduğum yastıklardan biri. Yüzüne götürüyor, gözlerini kapatıyor ve burnundan derin bir nefes alıyor.

Vay anasını. Beni kokluyor.

Gizli fotoğraf zulasına bakıyor ve beni kokluyor.

Boğazımı temizliyorum ve o da sıçırıyor. Elindeki resimlere bakıyor ve onları hızla kanepenin kenarına itiyor, yastığı da tam üzerlerine bırakıyor. Gerçekten onlara baktığını fark etmediğimi mi sanıyor?

Çok sessiz. Karışıma koyduğum son sınıf fotoğrafım hakkında hiçbir şey söylemedi. Belki henüz görmemiştir. Belki de buraya benden önce gelmiştir.

Doğrulup bacaklarını altına topluyor ve çıplak gövdeyi inceliyor. Açıkta kalan tenime duyduğu bariz hayranlık, King Kong gibi göğsüme vurma isteği uyandırıyor.

Aval aval bakmasından hiç etkilenmemiş gibi yanına gidiyorum. "İyi misin? Şu yalancı kasılma şeylerinden daha fazla mı yaşadın?"

Ona resimlerle ilgili bir şey söylemediğimden yüzüne bir rahatlama yayılıyor. Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Evet, ara sıra görüyorum ama buraya gelme nedenim bu değil."

Gülümsememeye çalışıyorum. Neden burada olduğunu biliyorum. Tam olarak neden burada olduğunu biliyorum. Beni görmek istedi. Beni koklamak. Beni istiyor, ama inatçı bir kadın olduğu için bunu kabullenemiyor ve bir şeyler yapmamıza izin vermiyor. Öpüşmek gibi şeyler. Ve dokunmak. Ve sevişmek. Ve daha fazla öpüşme.

Dolgun dudaklarına bakıyorum ve hamileliğin onları daha dolgun hale getirip getirmediğini ya da her zaman böyle olup olmadıklarını merak ediyorum.

Ellerini belirgin karnının üzerine koyuyor ve iç çekiyor. "Özlüyorum onu."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Şimdi doğrulayabiliyorum ki gece kıyafeti aslında yeşil. Uzanıp dokunmak istiyorum, muhtemelen teni kadar ipeksi olduğunu biliyorum. Dalgalı saçları kadar yumuşak. Aramızda sadece birkaç santim boşluk bırakarak yanına oturuyorum.

"Ben de," dedim. Belki de yanılmışımdır. Belki de Erin'in fotoğraflarına bakıyordu ve beni süzmüyordu.

Başını sallıyor. "O benim en iyi arkadaşımdı," diyor küçük sesi çatlayarak. "Benimkini de." Ellerini kendi ellerimle kavıyorum ve yere düşmelerine izin veriyorum.

Aramızdaki kanepeler.

Parmakları geriliyor ama geri çekilmiyor. "Hiç bu kadar samimi ve nazik birini tanımamıştım," diyor. "Erin benim için bir kız kardeş gibiydi. Bazen kendimi çok bencil hissediyorum, öldüğü ve artık arkadaşım olamayacağı için kızgınım. Harika arkadaşlarım olmadığından değil. Ama bu sadece ... Onun gibi başka bir arkadaşım olacağını hiç sanmıyorum." Burnunu çekiyor ve bir damla gözyaşını siliyor. "Onunla konuşuyorum, biliyorsun. Geceleri. Ona işimden, Bean'den, hayattan bahsediyorum." Bana bakıyor. "Sence duyuyor mudur? Sence burada neler olup bittiğini biliyor mudur?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Bazen ben de aynı şeyleri merak ediyorum."

"Sence bizi hayal kırıklığına uğrattır mı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Buna cevap veremem. Suçluluk duygusu üzerime çökmeden olmaz. Skylar'ı da suçlu hissettirmeden olmaz. Ona güven vermediğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama gerçek şu ki, bilmiyorum.

"Beni asla yargılamayan tek kişi oydu," diyor.

Gözyaşlarının yüzünden aşağı yuvarlanışını izliyorum, bazıları dudakları tarafından durduruluyor, sadece dili onları yakalamak için dışarı çıktığında uzaklaştırılıyor. Uzanıp onları silmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama karımdan bahsediyoruz. Ona bu kadar yakından dokunmak için uygunsuz bir zaman gibi görünüyor.

Elini sıkıyorum. "Seni asla yargılamadım Skylar."

Elini çekiyor ve erişimimi kısıtlamak için bacağının altına sokuyor. "Evet, yaptın."

"Ben mi yaptım?"

Başını sallıyor. "İlk tanıştığımızda. Taşıyıcı annelik süreci konusunda çok titiz davrandığınızı biliyorum ama benim karışık geçmişim hakkında küçümseyici bir yorum yapmıştınız."

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu söyledim. Ama onun düşündüğü sebepten değil. "Özür dilerim. Bunu söylediğim konusunda haklısın ama geçmişini yargıladığım için söylemedim."

Şüpheli gözleri beni sorgularken başını yana eğiyor.

"Bunu söyledim çünkü aptallık ediyordum. Çünkü seni gördüğümde içimde bir şeyler değişti." Başımı sallıyorum, hâlâ suçluluk duygusu taşıyorum. "Erin'i sevdim. Her zaman da seveceğim. Ve onu asla aldatmazdım. Ama sana olan anlık çekimimi inkâr edemezdim. Bu beni korkutuyordu ve duygularımı saptırmaya çalışıyordum."

Gözleri yumuşuyor ve neredeyse duyulmayan bir kahkaha atıyor. "Benim de itiraf etmem gereken bir şey var."

"Gerçekten mi?" Kolumu kanepenin arkasına koyarak ona doğru dönüyorum.

"Bu kanepede. Bana Erin'i hatırlattığı için yatak odasından kaldırmadım. Buraya taşıdım çünkü senin kokunu taşıyordu ve yukarıda olması dikkatimi dağıtıyordu." Gözleri bir kez daha göğsüme düşüyor. Acaba bana her böyle baktığında kalbimin nasıl daha hızlı attığını görebiliyor mu?

"Dikkat dağıtıcı, ha?" Sırıltışımı gizlemekte zorlanıyorum.

Yüz ifademi görmezden geliyor, kendini kanepeden itiyor. Stüdyoya doğru yürüdü. Masadan bir kağıt mendil aldı ve gözlerini sildi. Kağıt mendil kutusu ve altında duran dosya masadan sallanarak yere düşüyor.

"Ah, pardon," diyor ve yere saçılan fotoğrafları toplamak için eğiliyor. Ne olduğunu anlayamadan nefesi kesildi. "Bunlar da ne?"

Onları almaya çalışıyorum ama beni kenara itiyor. Onları masanın üzerine yayıyor ve daha iyi görebilmek için tepedeki ışığı açıyor. Fotoğraflara bakarken yüzünü bir şok kaplıyor. Bunlar haftalar önce kanepede uyurken çektiğim yakın çekim fotoğrafları. Vücudunun her bir parçasının samimi fotoğrafları. Bir de kafede beklerken çektiklerim var. Fotoğraflardan birkaçı madalyonu göğüslerinin arasında gösteriyor.

Eli madalyona dokunmak için kalkıyor. "Ne oluyor Griffin? Neden benim haberim yokken fotoğraflarımı çekiyordun?" Yüzünü bana dönüyor ve sanki savunmasızlığını koruyacak bir zırh katmanı ekleyecekmiş gibi bornozunu sıkıyor. "Bu fotoğraflar çok ürkütücü."

Ona gözlerimi deviriyorum ama kelime seçimiyle ilgili yorumlarımı kendime saklıyorum. "Ah, doğru ya. Ürkütücü olan benim." "Doğru. Ürkütücü olan benim."

ve zulasını çıkarıp görmesi için havaya kaldırıyorum. Onları karıştırıyorum ve piknikte çektiği birkaç tanesini alıyorum. "Sen de aynı şeyi yaptın Skylar. Benim fotoğraflarımı çektin."

"Ugh!" Sendeleyerek yanıma geldi ve resimleri elimden alıp çöp kutusuna attı. "Aynı şey değil."

"Değil mi? Ne o zaman? Neden o resimlere bakıyorsun?" "Çünkü Erin'i özlüyorum, seni pislik."

Çöp kutusuna gidip resimlerden birini çıkarıyorum. "Çünkü Erin'i özlüyorsun, ha?" Fotoğrafı onun önünde tutuyorum. "Şuna bak, yüzümün bu kadar yakından çekilmiş hali. Oturup ona bakıyor, kirli sakallarımın bacaklarının arasına sürünmesini hayal ediyor musun?"

Çenesi düştü. Resmi elimden kaptı ve ikiye böldü. "Neden bu kadar inatçısın kadın? Nasıl oluyor da

"Yatağında istediğin adamın ben olduğumu bile bile John'u oyuyor musun?"

"Sen mi?" Başını sallıyor. "Hatırladığım kadarıyla seni yatağıma *almıştım*. Sonra sen kaçtın Griffin. Neden bu hatayı tekrar yapmak isteyeyim ki?"

"Bu bir hata değildi. Birlikte olmamız gerekiyordu Sky!" Ona bağıyorum.

"Nasıl yani, Erin yapalım dedi diye mi? Ve bana Sky demeyi keser misin!" diye bağıyor.

"Bu kadar yeter," diyorum, onu kendime çekiyor ve dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum.

Tüm vücudu sertleşiyor ama beni itmiyor. Dudaklarını gevşetiyor ve onu öpmeme izin veriyor. Dolgun dudaklarını dudaklarımın arasına alıyorum, hafifçe emiyorum, onlarla oynuyorum, bana alışmasına izin veriyorum. Dilimi alt dudağının üzerinde gezdirmeme ve sonra ağzına sokmama izin veriyor. Öpüşmelerimiz yavaş ve çekingen başlıyor ama hızla daha talepkâr hale geliyor. Hatta tutkulu. Hayatımda basit bir öpücüğün bedenimi patlamanın eşiğine getirdiği başka bir zaman hatırlamıyorum. Onu kendime doğru daha sert çekiyorum, karnını aramıza sıkıştırıyorum. Başının arkasını tutuyorum ve öpücüğü derinleştirmek için ona açığı veriyorum. Yumuşak, isteksiz bir inilti çıkarıyor ama bu onu daha da çok arzulamama yetiyor. Bunu istediğini anlamama yetiyor.

Dillerimiz sanki bunu birkaç kez değil de binlerce kez yapmış gibi birbirine dolanıyor. Nefes alış verişlerimiz koreografisi yapılmış bir dansa dönüşüyor, o her nefesini benimkiyle mükemmel bir senkronizasyon içinde değiştiriyor. Kalp atışlarımız duyulabilseydi, eminim birbirimizle tam olarak aynı anda attığımızı görürdük. Milyonlarca kadınla öpüşsem, bunun kadar mükemmel başka bir öpücük bulamazdım.

Elleri omuzlarımı kavıyor ve sonra saçlarımda geziniyor, sanki can simidiymiş gibi kavıyor.

Ellerim parmak uçlarından boynuna kadar çıplak kollarının her santimini dolaşüyor. Ciğerlerim hava almak için çığlık attığında, onları dolduracak kadar geri çekiliyor, bir yandan da çene çizgisi boyunca kulağına kadar öpücükler bırakıyorum. "Sky," diye fısıldıyorum oraya vardığımda nefes nefese. "Seni çok istiyorum."

Sanki sesim onu bir rüyadan uyandırmış gibi, elini aramıza sokup beni itiyor. "Hayır. Bunu yapamam." Dönüyor ve merdivenlere doğru yürüyor.

"Neden olmasın Skylar?" Arkasından sesleniyorum. "Bana bunu hissetmediğini söyleyemezsin. Böyle bir öpücüğün tek taraflı olmasına imkân yok. O öpücük hayatımın en güzel öpücüğüydü. Ve bahse girerim seninkinin de en iyi öpücüğüydü."

Merdivenlere ulaşmadan önce bana dönüyor, gözleri benimkileri yakıyor. Başı sonsuz derecede sallanıyor. "Anlamıyorsun, Griffin."

Merdivenlerden yukarı kayboluşunu izledim. Neden bahsettiğini anlamak için beynimi zorluyorum. Stüdyodaki kanepeye oturup, aramızda geçen her konuşmayı kafamda yeniden canlandırıyorum. Üzgün olduğumu söyledim. Onu ve bebeği istediğimi söyledim. Onun için yeniden dekore ettim. Ona nasıl hissettiğimi göstermek için elimden geleni yaptım.

Öyle değil mi?

Mason'ın geçen günkü sözleri düşüncelerime sızıyor. Skylar sadece Erin'in dileğini yerine getirmek için onunla birlikte olmaya çalıştığımı mı düşünüyor? Eminim o öpücük aksini kanıtlamıştır. Bir an annemin ölmeden önce, bana tüm dünyevi bilgeliğini aktarmaya çalışırken söylediği bir şeye geri dönüyorum.

'Kadınlar her şeyi harfi harfine anlar, Griffin. Asla kızların ne istediğini bildiğini varsayma. Onlara her zaman söyle. Bizler aptal yaratıklarız ve

Bazen bunu bizim için hecelemeniz gerekir.

Duvardaki takvime bakıyorum. Partiye iki hafta var. On dört günüm var. Skylar'ı benimle birlikte olmaya nasıl ikna edeceğimi bulmak için on dört gün. Bunu ona anlatmanın bir yolunu bulmak için on dört gün. Aşık olduğumdan emin olduğum kadın için kalbimi nasıl ortaya koyacağımı planlamak için on dört gün.

Tavana bakıyorum. Gece gökyüzüne ve ötesinde ne olduğuna bakıyorum. Öldüğünden beri ilk kez Erin'le konuşuyorum. "Eğer oradaysan; eğer neler olduğunu biliyorsan; eğer ölüm dileğini -ve benim yaşam dileğimi- yerine getirmeme yardım edecek bir yolun varsa, şimdi bana haber vermenin tam zamanı."

Işığı kapatmaya gidiyorum ama yerdeki bir şey gözüme çarpıyor. Skylar'ın madalyonu. Öpüşürken çözülmüş olmalı. Eğilip aldım. Parmaklarımı kazınmış çiçeğin üzerinde gezdiriyorum. Madalyonu açarken farkında olmadan nefesimi tutuyorum.

Bir parça kağıt düşüyor. Küçük bir kare şeklinde katlanmış. Onu açıyorum. Erin'in dövmesinin küçük bir kopyası. Kalbinin yanında saklamayı seçtiği şey buydu. Düşündüğüm gibi Erin'in bir resmi değil. Umduğum gibi benim resmim de değil. Ama özlemini çektiği geleceğin bir temsili. Umutsuzca ona vermek istediğim geleceğin. Ve on dört gün içinde, bunu yapacak kişinin ben olduğuma onu ikna etmek zorundayım.

OTUZUNCU BÖLÜM

İnsanın iki kadını bu kadar koşulsuz sevebilme kapasitesini hiçbir zaman tam olarak anlayabileceğimden emin değilim. Erin'e olan hislerimi hiç sorgulamadım. Şüphesiz ona aşkıttım. Sanırım onu Skylar'ı sevdiğimden daha farklı seviyordum, hepsi bu.

Bazen Skylar'a baktığımda ve onu kollarıma alıp sevişmeyi çok istediğimde kendimi hâlâ suçlu hissediyorum. Ağırbaşlı kıvrıcık saçlı sarışın yerine inatçı yeşil gözlü bir güzel rüyalarımın girdiğinde kendimi suçlu hissediyorum. Bu suçluluk duygusunun tamamen yok olacağından emin değilim. Sadece kabullenmeyi öğrendim. Tıpkı Erin'in öleceğini kabul etmek zorunda kaldığım gibi.

Restoranın etrafına bakarken, Erin'in planladığım şeyden mutlu olacağını biliyorum. İyi bir partiyi severdi ve bu gece sonunda dileğine kavuşacağını umuyorum. Erin'in ailesinin masalara son rötuşları yapmasını izlerken, onun burada olduğunu hissedebiliyorum. Beyaz zambaklar, her masanın üzerinde sallanan soluk mavi balonların arasında bir orta süsü olarak duruyor.

Her şey mükemmel bir şekilde bir araya geldi. Şansa bakın ki, 1 Mart Skylar'ın izin gününe denk geldi. Tüm ailesi ve arkadaşları bu işin içinde. Baylor onu şaşırtmak için dün öğle yemeğine çıkardı ve ona küçük bir hediye verdi. Doğum gününden bile bahsetmeyerek cahil rolü oynadım. Dün gece evde herkesin yirmi beşinci doğum gününü unuttuğunu düşünerek somurttuğunda sırtışıma tutmak zorunda kaldım.

Mindy on dakika önce onu arayıp restorandaki acil bir durumdan bahsetmiş ve bir teslimat felaketini önlemek için hemen gelmesi gerektiğini söylemişti. Karanlıkta beklerken, Mitchell's özel parti için erken kapatılmıştı, her şeyin hazır olduğundan emin olmak için etrafta son bir tur atıyorum.

Bir ziyafet masası hediyelerle dolu, bazıları bebek partisi için, bazıları Skylar'ın doğum günü için. Başka bir masa açık büfe olarak kurulmuş-

dağlar kadar parmak yiyecek. Yemek masasının en önemli parçası Skylar'ın karnını çektiğim fotoğrafın çerçeveli bir kopyasıydı - beyaz zambağı ona doğru tuttuğu fotoğraf. En sevdiğim fotoğraf. Diğerlerini gölgede bırakacak bir fotoğraf.

Kurduğumuz geçici sahneye bakıyorum, akşam için planladığım şey konusunda hem gergin hem de heyecanlıyım.

Skylar kapıdan içeri giriyor, sinirli görünüyor. "Işıklar neden kapalı? Ve ne halt etmeye birisi kapalı-"

"Sürpriz!" diyoruz sakince ve hep bir ağızdan, onu korkutup erken doğuma sürüklememek için taktiksel olarak anlaşmıştık.

Etrafındaki tüm arkadaşlarına ve ailesine bakıyor, yüzündeki gülümseme kaşlarının çatılmasına neden oluyor. "Çocuklar!" diye haykırır. Gözleri hediyelerle dolu masaya takıldığında çenesi düşer. Balonlara, çiçeklere ve yiyeceklere bakarak etrafta dolaşırken herkese sarılır. Fotoğrafı gördüğünde dönüp beni arıyor.

Bana doğru yaklaşırken Baylor kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Skylar önümde durdu ve göğsümü dürttü. "Bunu sen mi yaptın? Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Biraz yardım aldım."

"Teşekkür ederim." Sarılmak için beni kendine çekti. Saçlarından bir koku alıyorum. Taze kokuyor, sanki gelmeden önce yeni yıkamış gibi. Burada durup bütün gün koklayabilirim. Gitmesine izin vermek istemiyorum. O çekilmeden önce elimi kolunda gezdiriyorum, tüylerim diken diken oluyor ve görmemi istediğinden emin olmadığım bir ürperti duyuyorum.

Yaşını gösteren kocaman bir balonu işaret ediyor. "Herkesin unuttuğunu sanıyordum. Yani, doğum günüm teknik olarak Şubat ayında olduğu için genellikle 28^{inde} kutlarız. Ama bu yıl, her şey olup biterken ..."

"İmkânı yok," diyorum başımı sallayarak. "Hiçbir şekilde kimse Doğum günün, Sky. Sen unutulmazsın."

Kızarıyor. Çok seksi. Gözlerimi kaçırıp odaklanacak başka bir şey bulmalıyım ki kanım güneşe doğru akmaya devam etmesin.

Sonraki bir saat boyunca güldük, yemek yedik ve Skylar'ı hediyelere boğduk. Tüm bebek eşyalarını görmek biraz bunaltıcı. Nasıl olur da küçücük bir

bebeğin bu kadar saçmalığa ihtiyacı var mı?

Erkekler toplanıp bira içerken kadınlar bir çeşit bebek partisi oyunu oynuyor. Ne olacağını bilerek bir tekila shot alıyorum. Her şeyi ortaya koymak üzere olduğumu bilerek.

Beşimiz ayrılıp mutfığa döndük ve bebek partisi sürprizi için hazırlıklara başladık. Bunun kimin fikri olduğundan bile emin değilim. Mason ve ben bir gece dışarıda içiyorduk ve parti fikirlerini tartışıyorduk ki bazı sarhoş öğrenciler Y.M.C.A.'nın komik bir karaoke versiyonunu yaptılar ve biz de partide böyle bir şey yapma konusunda şakalaşmaya başladık.

Müzik başlıyor ve ben Gavin, Mason, Skylar'ın babası ve Maple Creek restoranının müdürü Chris'le birlikte sahneye çıkıyorum. Beşimiz de uzun sarı peruklar takmıştık ve Britney Spears'ın '*Baby One More Time*' şarkısını kendi yorumumuzla söyleyip dans ederken her birimizin kıyafetlerinin altında sahte bebek şişlikleri vardı.

Kahkahalar restoranı dolduruyor ve gece bitmeden internette yayınlanacağından emin olduğum videoları çekmek için telefonlar ortaya çıkıyor. Ne zaman '*hit me baby one more time*' şarkısını söylesek, futbol sahasında kutlama yapan sporcular gibi dönüp sahte göbeklerimizi birbirimize çarpıyoruz.

Skylar'ı gözyaşlarını silerken ve gerçek karnının izin verdiği ölçüde kıkırdayarak iki büklüm olurken gördüğümde, hayatımın geri kalanında her gün istediğim şeyin bu olduğunu anlıyorum. Skylar'ı güldürmek. Onu o kadar mutlu görmek ki kendini zor tutuyor.

Şarkı sona erdiğinde peruklarımızı ve 'göbeklerimizi' çıkararak platformdan iniyoruz. İnsanlar yemek yemeye ve sohbet etmeye geri dönmeden önce alkışlıyor ve gülüyorlar. Bazıları bize yaklaşıyor, bebek şişliklerini denemek istiyor. Endişeyle etrafıma bakıyorum. Sahneye çıkıp dört kişiyle birlikte kendimi rezil etmek başka bir şey. Tek başına uçmak tamamen başka bir şey, özellikle de bu kadar çok şey buna bağlıyken.

Terli avuçlarımı kot pantolonuma sürtüyorum. Birkaç derin nefes alıyorum ve endişeden bayılmamayı umuyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Müziğin varlığını rencide etmekten korktuğum için duşta şarkı bile söylemem. Bırakın Jason Mraz'a benzemeyi, '*Happy Birthday*'in melodisini bile zar zor çıkarabiliyorum.

Yine de, ona şarkı söylemek için seçtiğim kişi tam olarak bu. Kadere ve şans eseri gökyüzüne göndermeler yapan bir şarkı.

"Buna hazır mısın, G?" Mason yanıma gelerek beni stres kaynaklı komadan çıkarıyor.

Geçici olarak başımı sallıyorum.

Sırtımın sıvazlandığını hissediyorum ve Skylar'ın babasını görmek için dönüyorum. "Bunu b a ş a r a b i l i r s i n evlat."

Sahneye çıkan üç basamağı tırmanıyorum ve hâlâ açık olduğundan emin olmak için mikrofona dokunuyorum. Karaoke makinesini çalıştıran Jenna bana başıyla onay veriyor ve müziği başlatmak için düğmeye basıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve *'I'm Yours'un* ilk birkaç ölçüsünü söylerken bacaklarımın altımdan kayıp gitmemesi için dua ediyorum.

Müzik ve benim titrek, eğitimsiz sesim dışında restoran sessizliğe bürünüyor. Tüm garsonlar bile durdu. Aşk ve büyük sikiş jestleri adına kendimi inanılmaz derecede aptal durumuna düşürürken tüm gözler üzerimde.

Ama ilk dizeden sonra diğer herkes arka planda kayboluyor ve tek gördüğüm o oluyor. Ona söyleyemediğim her şeyi anlatan şarkının sözleriyle içimi dökerken Skylar'ın eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor. Bunun bizim kaderimiz olduğuna dair dizeleri söylerken sesim çatladığında, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Şarkı boyunca ikimizin de göz kırptığından emin değilim.

Sol elim cebimde, son birkaç dizeyi söylerken gergin bir şekilde küçük kutuyu karıştırıyor. Müzik duruyor ve kalabalık odada iğne atsan yere düşmez. Herkes bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyor. *Onun* ne yapacağını.

Boğazımı temizliyorum, duymasını istediğim tüm kelimeleri hatırlamaya çalışıyorum. "Skylar, bilge bir kadın bir keresinde bana bir kızın dikkatini çekmek için onu hecelemem gerektiğini söylemişti. İşte ben de bunu heceliyorum; söyleyeceklerimi dinlemeni ve bana bir şans vermeni umuyorum." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Cebimdeki kutuya yapışmamış olan elimi. Skylar başını sallıyor ve ben devam ediyorum. "Geri döndüğüm gece bana ne istediğimi sormuştun, cevap verme şansım olmamıştı." Boştaki elimi odanın içinde gezdiriyorum. "Bunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Arkadaşlarımızı, aileni. Bebeğimizi. *Seni*. Hepsini istiyorum."

Restoranın kapısı açılıyor ve içeriye yemekçi John giriyor, zaten hızlı olan nabzım tavan yapıyor. Onun burada ne işi var? Onca gün içinde tam da şimdi ortaya çıkmayı seçmişti. Sahnede bana bakıyor, sonra hızla bir grup insanın arkasında durmaya gidiyor. Ama Skylar dikkatimi neyin çektiğini görmek için bakışlarımı takip etmeden önce değil. Sahneden inmeyi ve her şeyi ertelemeyi düşünüyorum. Bunu onun çıktığı adamın önünde yapmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Belki de bunu iyice düşünmedim. Belki de bunu özel olarak yapmalıyım.

Sempatik gözleri benimkilere geri dönüyor. Madalyonunu kavramak için elini kaldırıyor ve sonra gülümsüyor. Piknikte çektiğim fotoğraftaki gülümsemenin aynısı olduğuna yemin edebilirim. Çimlerin üzerinde uzanmış, eli karnında gökyüzüne bakarkenki gülümsemesi. O gülümseme, buraya yapmaya geldiğim şeyi yapmam için bana cesaret veriyor. Odadaki başka hiç kimseyi düşünmemeye çalışıyorum ve dikkatimi sadece ona veriyorum.

"Anlamadığımı söyledin. Belki de anlamamışımdır. Ama şimdi anlıyorum. Şarkıyı dinledin mi?" Parmağımla aramızda bir ileri bir geri işaret ediyorum. "Sen ve ben. Bu kader. Biz birbirimize aitiz. Bizim her zaman fasulyenin annesi ve babası olmamız gerekiyordu. Erin bunu başından beri biliyordu. Bu yüzden bizi bir araya getirdi. Tohumu bu yüzden ekti. Ama gerisini getirmek bize kalmıştı." Kendimi mikrofon standıyla destekliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Seni seviyorum Skylar Mitchell. Bir başkası sevmem gerektiğini söylediği için değil. Seni seviyorum çünkü sen bir odaya girdiğinde nefesim kesiliyor. Aslında ciğerlerime nefes almamı ve kalbimin atmaya devam etmesini hatırlatmam gerekiyor, çünkü seni gördüğümde dünyamdaki her şey duruyor. Seni seviyorum çünkü her gün sen yoksan bu dünyada olmak istemediğimi düşünerek uyanıyorum. Seni seviyorum çünkü bir daha kimse için böyle hissedebileceğimden emin değildim. Güzel yeşil gözlerini ve kararsız saçlarını seviyorum. Doğmamış çocuğumuza bakma şeklini seviyorum. İnatçı, pis ağzını bile seviyorum."

Ön kollarımı süsleyen dövmelerime bakıyorum. "Hayatımda oldukça inanılmaz kadınlar tarafından sevildim. Beni bugün olduğum kişi yapan kadınlar. Beni iyi bir baba olmaya hazırlayan kadınlar.

oğlumuza. Bana senin için nasıl daha iyi bir erkek olabileceğimi gösteren kadınlar."

Skylar'la tekrar göz göze geliyorum. Gözyaşları taşıyor, silebileceğinden daha hızlı akıyor. Elim cebimdeki kutuyu kavırıyor, onu çıkarmaya hazırlanıyorum. "Seninle olmak istiyorum Skylar. Seninle olmak *zorundayım*. Şimdi anlıyorum."

Sahneden inip ona doğru ilerliyorum ve kararlı adımlarla aramızdaki mesafeyi açıyorum. İnsanlar Kızıldeniz gibi sessizce ayrılarak ona ulaşmam için bana bir yol açıyor. Önünde duruyorum, elim hâlâ cebimde, hayatımı değiştirecek kutuyu sıkıca kavırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, dizlerimin üzerine çökmek için cesaretimi topluyorum ki boynuma dolanan yumuşak kolları hissediyorum.

Gözlerim tam zamanında açılıyor ve onun dudaklarını benimkilere ulaşmadan önce ıslattığını görüyorum. Ağızlarımız birbirine çarpıyor ama öpüşmekten çok gülümsüyoruz. Benden zar zor uzaklaşıp kulağıma konuşmak için uzandığında etrafımızdaki tezahüratları duyuyorum. "Teşekkür ederim. Vay canına. Bunları söylemene ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Senin kız arkadaşın olmaktan onur duyarım, Griffin." Başını eğdi ve bana gülümsedi. "Ağırdan alacağız, tamam mı? Her seferinde bir gün?"

Kız arkadaşım.

Hissettiğim şokun yüzüme yansımamasını umuyorum. Elim cebimdeki kutuyu sanki beni yakıyormuş gibi ölümüne kavırıyor. Acaba evlenme teklif edeceğimi biliyor muydu? Belki de babası ona haber vermiştir. Cevaplar için zümrüt gözlerine bakıyorum, orada görünmeyen herhangi bir suçluluk izi arıyorum.

En iyi arkadaşıma bakıyorum. Mason soru sormak için kaşlarını kaldırıyor. Benim bir cevabım yok. Sadece hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. O an sona erdi. İnsanlar konuşmalarına geri döndü. Kalabalık etrafımızda koşturuyor. Bu gece olmayacak. Kahretsin, şimdi Aaron bir ay sonra gelmeden önce gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ediyorum.

Ağırdan al. Sözleri kafamda yankılanıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, hâlâ bana gülümseyerek.

Hayır, bilmiyordu. Onu açık bir kitap gibi okuyabilirim. Dizlerimin üzerine çöküp ona karım olmasını teklif edeceğimden haberi yoktu.

Onu bir kez daha kendime çekiyorum ve fısıldamadan önce dudaklarından usulca öpüyorum: "Her şey mükemmel."

"O şarkıyı çok severim, bilirsin," diyor.

"Oh? Büyük bir Britney Spears hayranı olduğunu bilmiyordum." Kıkırdıyor. "O şarkıyı değil."

Gülüyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. "Biliyorum. Kulaklıklarından her çaldığında duyuyorum. Umarım bunu senin için mahvetmemişimdir."

"Şaka mı yapıyorsun? Harikaydı. Daha önce bir erkekle hiç şarkı söylememiştim. Sanırım bu bizim şarkımız olacak."

"Kesinlikle." Karnını okşuyorum, ilk kez izin istemeden bunu yaparken kendimi rahat hissediyorum. "Yakında pek çok şey bizim olacak."

Arkamızda biri boğazını temizliyor.

Arkamı dönmeme gerek yok. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Partiye dalan yemekçi adam.

"Bana bir dakika verir misin?" diye soruyor, gözleri olay çıkarmamam için yalvarıyor.

Elini dudaklarıma götürüp arkasına bir öpücük konduruyorum. "Evet, tamam."

Beni anlayışla sırtımı sıvazlayan Gavin ve Mason'a doğru ilerliyorum. "Sadece doğru zaman değildi," diyorum.

Gavin bana bir bira uzattı. "Bu Mitchell'in inatçı özelliği. Sanırım bizi terletmek için önceden programlanmışlar. Merak etme, olacak kardeşim."

Gözlerimi kapının yanındaki Skylar ve John'dan ayırmadan başımı sallıyorum. John onu kendine çekmeye çalışıyor ama Skylar direnmiyor. Ona o kadar dikkatle odaklanmışım ki sıkılı çenesindeki bir kasın kasıldığını görebiliyorum. Eminim onu, kendisi için neden benden daha iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Başını sallamaya devam ediyor ve sanırım dudaklarından birden fazla kez '*özür dilerim*' döküldüğünü görüyorum.

Elini kızın yanağına koyuyor ve kızın gözleri hızla benimkilere kayıyor. Başını hafifçe sallayarak beni bu işe karışmamam için uyarıyor. Yemin ederim, eğer yüzüğümü takıyor olsaydı, ona tek bir parmağımı bile sürdüğü için o pisliği indirirdim. Ama daha iki dakika önce kız arkadaşım oldu ve bunu mahvetmek istemiyorum. Yine de burada duruyorum.

Her hareketini izliyor, uygunsuz bir şey yaparsa üzerine çullanıp onu yerden yere vurmaya hazır.

Ona sarılıyor ve kanım kaynamaya başlıyor. Biramın kalanını yudumlarken gözlerim onun sırtındaki eline takılıyor. Ama ben bir tane daha içmek için uzanamadan, yenilmiş görünen John ön kapıdan çıkıyor ve Skylar bana gülümsüyor.

Griffin - 3

John-the-food-guy - 0

Ben kazandım.

İki saniye içinde onun önünde duruyordum. "Her şey yolunda mı?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak sordum.

"Her şey mükemmel," diyor, kendi sözlerimi bana geri atarak. "Ona bize bir şans vermesini bebeğe borçlu olduğumu söyledim."

Kalbim midemin çukuruna battı. Ona söylediğini hayal ettiğim onca şey arasında, bu onlardan biri değildi. '*Canın cehenneme, göt herif, Griffin Pearce'a aşığım*' ya da '*Ona olan* hislerimi daha fazla *inkâr edemem*' gibi şeyler daha çok aklımdan geçenlerdi.

Arkadaşlarımızın yanına dönerken uzanıp elimi tutuyor. Birbirine dolanmış ellerimizi, sağ elimi onun sol eliyle birlikte kaldırıyorum ve hâlâ boş olan yüzük parmağına bakıyorum. John'dan ayrıldığı için hissetmem gereken zaferin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim onun benim olmasını ne kadar çok istediğim.

Benimkini. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Skylar partiden yorgun düşmüş bir halde kanepeye uzandı. Ona hediye almak için yukarı koştum. Herkesin önünde açmasını istemedim. Tepkisinin ne olacağından emin değildim.

Sehpanın üzerine koyuyorum ve kanepede yanına oturuyorum, ayaklarını kucağıma çekiyorum, daha önce birçok kez yaptığım gibi kemerlerine masaj yapıyorum. Ama hiç erkek arkadaşı olarak değil.

Belki de bir gecede oda arkadaşlığından nişanlılığa geçebileceğimi düşünerek aptallık ettim. O haklı. Bunu yavaştan almalıyız. İkimiz de bir yere gitmiyoruz. Bir bebeğimiz olmak üzere. Dünya kadar vaktimiz var.

Gözleri kapalı, ayaklarındaki gerginliği yoğururken inliyor. Bu ses, uzun zamandır beslenmeyen libidomu bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Ayağını, gırtlaktan gelen seslerle bana ne yaptığını tam olarak hissedeceği noktaya götürüyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve bu gece ikinci kez kızarıyor. Omuz silkiyorum ve masanın üzerindeki hediyeye doğru başımı sallıyorum.

"Aç onu." "Benim için zaten çok şey yaptın," diye itiraz ediyor. "Parti harikaydı. Babamı hamilelik göbeğiyle sahnede dans ettirdiğine inanamıyorum." Gülüyor, karnı zıplıyor ve her nefesli kıkırdamayla aşağı.

"Benim için zevkti. İyi vakit geçirdiğinize sevindim." Hediyeye uzandım ve ona verdim. "Bu sadece senin için değil. Aaron için de. Ve benim için, eğer izin verirsen."

Kaşları bir araya geliyor ve o sevimli kırıksıklık burnunu kırııştırıyor. Paketi benden aldı. Küçük bir gömlek kutusu büyüklüğünde. Kağıdı yırtıp atarken gözleri sürekli benimkilere kayıyor. Onun için sorun olmayacağını umarak kalp atışlarım katlanarak artıyor.

Kutunun içindekileri çıkarır-broşürler ve kuponlar. Onları inceliyor ve sonra nefesi kesiliyor. "Paris mi? Beni Paris'e mi götürmek istiyorsun?"

Paris mi?"

Elimi karnına koydum. "İkinizi de oraya götürmek istiyorum. Kuponları istediğiniz zaman uçak bileti için bozdurabilirsiniz. Hazır olduğunuzda. *Biz hazır olduğumuzda.*" Odanın karşısındaki şömineyi işaret ediyorum. "Belki Erin'in küllerini oraya serpebiliriz diye düşündüm."

Son zamanlarda bunu çok düşündüm; onları nereye yayacağımı. Hep Paris'e gitmek isterdi. Ölmeden önce Imax'e gittiğimizde Skylar ona bir gün oraya gideceğine ve Erin'in hayalini kurduğu her şeyi yapacağına söz vermişti.

Skylar başını sallıyor, gözlerinde biriken yaşların taşmasını engellemek için başarısız bir çaba sarf ediyor. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel doğum günü hediyesi. Küllerini serpmek için mükemmel bir yer. Teşekkür ederim."

Başparmağımla gözyaşlarından birini yakalamak için uzanıyorum. Gözyaşını siliyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Yüzünü kendime yaklaştırıırken, bunun bir çift olarak paylaştığımız ilk gerçek öpücük olacağını fark ediyorum. Dudaklarına yaklaşmadan duruyorum. "Kız arkadaşımı öpsem sorun olur mu?"

Gülümsüyor. Sonra da baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını ısırarak, "Kız arkadaşın bundan çok hoşlanacaktır," diyor.

Saçlarını geriye doğru tarıyorum, iki elimle başının iki yanında tutuyorum. Beş saniye boyunca birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. On saniye. Hiç gariplik yok. Sadece hissediyorum. Duygu. Tutku. Ağızlarımız birbirine değmeden hemen önce gözleri kararıyor ve kapanıyor.

Dudaklarım onunkilere ulaştığında, tüm vücudumda elektriklenmiş bir nabız dolaşüyor. Nefesim kesiliyor. Kalbim binlerce kez atıyor. Ellerim titriyor. Ve hayatım üzerine bahse girerim ki aynı şeyler ona da oluyor.

Ellerini saçlarımdan arasından geçirerek öpüşmemizi derinleştiriyor. Birbirimizin dillerini ve dudaklarını uyuşana ve nefesimiz kesilene kadar yalayıp yutuyoruz. Kucağıma tırmanıyor, bana yaslanıyor, başını bana yaslıyor, boynumda emmek için bir nokta bulurken bebeği aramızda sertçe bastırıyor.

O üzerime abandıkça ben de onun altında sertleşiyorum. Göğüslerine dokunmak için uzanıyorum, ince gömleğinin içinden ne kadar dolgun ve esnek olduklarını hissettiğimde iniltimi tutamıyorum. Başparmaklarımı

dikleşmiş meme uçları üzerinde, derinlerinden cehennem gibi seksi sesler çıkarıyordu.

Dudakları tekrar benimkileri buluyor. Dili zorla ağızıma giriyor ve zorlu öpüşmelerimizin kontrolünü ele geçiriyor. Dilimi dudaklarıyla yakalıyor ve erotik bir şekilde emiyor. Gömleğinin V kısmını kenara çekiyorum ve göğüslerinden birine daha iyi erişebilmem için sütyenini aşağı doğru itiyorum. Meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırdığımda kucağımda sertçe kıvranıyor.

"Oh, Tanrım . . . Griffin." Sözleri cinsel bir ihtiyaçla örülü, ona olan arzumu daha da artırıyor.

Başını geriye atıp inliyor. Bu fırsatı değerlendirip çıplak göğsünü ağızıma alıyorum. Dilimle meme ucunu okşarken bir elimle ağırlığını destekliyorum. Yalarken, emerken, ısırırken o da kasıklarına biniyor, kucağımda dönüyor, uzun süren orgazmı boyunca adımı haykırıyor. Vücudundaki her seğirmeyi izliyorum. Sonunda sakinleşmeden önce dalga dalga ilerlerken güzel yüzünü geçen her duyguyu, başı omzuma düşüyor.

Keskin bir nefes alıyor, ellerini karnına bastırıyor. Endişeyle ona bakıyorum. "İyi misin?"

Gülümsüyor. "Hamilelik orgazmları en iyisidir. Ama fasulyeyi uyandırırılar."

Ellerimi karnına koyuyorum, sözlerinin tüm ağırlığını özümseyene kadar içinde nasıl hareket ettiğinden büyüleniyorum. Ona şüpheyle bakıyorum, sorunun cevabını bilmek istediğimden tam olarak emin değilim. "Hamileyken kaç kez orgazm oldun Skylar?"

"Bilmiyorum... yüzlerce mi?"

Çenem düştü ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. "Düşündüğün gibi değil."

Kaşlarım havaya kalktı. "Tam olarak ne düşünüyorum?"

"John'la yattığımı."

"Sen değil miydin?" Cevabını beklerken ağızımın kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. Ne dediğini anladığımda vücudumdaki her damardan rahatlatma fışkırıyor. Hayal gücüm çılgına dönüyor. Gülümsemem kocaman oluyor.

Kadın başını sallıyor. "Hayır. Uzun, çok uzun zamandır bu bedeni istila eden tek erkek sensin."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Yüzlerce... gerçekten mi?"

"O kanepede senin fotoğraflarınla ne yaptığımı sanıyorsun?" Söзlerinden utanarak başını omzuma gömdü.

Onun itirafını anlamaya çalışıyorum. Yüzlerce. Stüdyomdaki kanepede. Benim resimlerime bakıyor. Onu kucağımdan atıp ellerimi göğsüme vurmak istiyorum. Ben lanet olası Tarzan'ım.

Onu omzumdan çekiyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "O lanet olası kanepeden asla kurtulamayacağız."

Kıkırdıyor. "Siktir deme."

Bir kahkaha attım. "Bu benim repliğim." Ağzını kendime yaklaştırıp sözlerimi içine üflüyorum. "Bu seni de azdırıyor mu Sky?"

Kucağımdan iniyor ve pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyor. "Peki ya sen? O geceden beri kaç kez orgazm oldun?"

Aletimi ellerinin arasına alıyor ve soruyu hatırlamak için gerçekten çok uğraşmam gerekiyor çünkü küçük elleri beni sardığında saf cennet gibi hissediyorum. "Senin kadar çok," diyorum. "Ve aynı sebepten dolayı."

O kadar büyük gülümsüyor ki, güzel gözlerinin yanındaki küçük kırışıklıkları görebiliyorum. "Benimle seks yapmak ister misin, Griffin?"

Bir an için elinin beni okşadığını neredeyse unutuyorum. Sözlerini kafamda tekrarlarken çenem gevşiyor. '*Kahretsin, eve!*' diye bağırarak geliyor içimden, ama onun yerine şaka yapıyorum, "Yavaştan mı alıyoruz?"

Elini benden çekiyor ve utangaç bir şekilde karnına bakıyor. "Vücudumu geri kazanana kadar beklemek istersen sorun değil. Bunu anlayışla karşılarım."

Elini tutup zonklayan şaftımın etrafına yerleştiriyorum. "Beklemek istediğimi hissediyor musun Skylar?" Başını ellerimin arasına alıyorum ve onunla göz göze geliyoruz. "Şu anda seninle sevişmeyi bir daha başka bir kamerayı ellerimde tutmaktan daha çok istiyorum."

Özlem dolu gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Gömleğinin eteğini bulup yukarı ve başının üzerine doğru çekiyorum. Dalgalı bukleleri

Gömleğine takılıyor ve sonra göğüslerinin etrafından aşağı düşüyor, bir tanesi hala sütyeninin kabından dışarı taşıyor. Diğer kabı aşağı çekiyorum, çıplak etini okşamak için uzandığımda onu bağlı bırakıyorum, içinde derin bir yerden gırtlaktan inilti çıkarıyorum.

Gömleğimi çekiştiriyor ve ben de hemen arkama uzanıp onu çıkarıyorum. Göğsümün her santimi önce gözleri, sonra da gezinen elleri tarafından yutuluyor.

Kanepenin kenarından kayıyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum, çıkık karnının üzerine eğilerek dudaklarının kenarlarına, boynuna ve göğüslerinin etrafına öpücükler konduruyorum. Eteğini ve külotunu sıyırarak hamile vücudunu ilk kez görüyorum.

Bin yıl geçse de böyle bir manzaradan tahrik olacağımı düşünmezdim. Bebeği o kadar iyi taşıyor ki karnını görmeseniz hamile olduğunu bile fark edemezsiniz. Kalçaları ve baldırları mükemmel şekilde şekillenmiş. Kolları sıkı ve güçlü. Kalp şeklindeki yüzünde bir gram bile fazla kilo yok. Ama yine de, ona olan sevgim ve isteğim gözümü o kadar kör etti ki, görünüşü ne olursa olsun bana inanılmaz görüneceğinden eminim.

Kalçalarından tutup onu kanepenin kenarına çekiyorum. Başımı eğiyorum, dilimi merkezine yerleştirmeye ve eskisinden daha uzun ve daha sert boşalmasını sağlamaya hazırlanıyorum.

Omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimi onunkilere çevirdiğimde ateşli gözlerinin yerini endişeli gözlerin aldığını görüyorum. "Hayatta olmaz, Griffin." Başını sertçe sallıyor. "Bir aydan uzun süredir kasıklarımı göremiyorum. Orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Aşağıya bakıyorum, göbeğinin altından çıkan yumuşak buklelerin bir ipucunu bile zar zor görebiliyorum. Ağda mı yapmış, tüylerini mi yolmuş, tıraş mı olmuş ya da kızlar orada ne halt ediyorsa artık, umurumda bile değil. Aylardır onu tekrar tatmayı hayal ettim. Dilimin altında parçalandığını hissetmeyi. Parmağımı bacağına gezdiriyorum, kalçalarının tepesine kadar. Ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. Arzuyla sırılsıklam. Ereksiyonum arkamdaki masaya dayalı bacağına baskı yaparken bir parmağımı kolayca içine sokuyorum. "Skylar, çok güzelsin. Her santiminle."

Parmaklarımı itiyor, onları daha derine sokuyor. "Lütfen, Griffin. Seni içimde hissetmek istiyorum. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Kot pantolonumu hızla aşağıya doğru itiyorum ve tekmeleyerek vücudumdan çıkarıyorum. Kendimi onun girişinde tutuyorum, içine girmeden önce sessizce izin istiyorum.

"Evet," diyerek aramıza uzanıyor ve beni içine doğru yönlendiriyor.

Çok sıkı. Hatırladığımdan daha sıkı. Duvarları beni kavırıyor ve şu anda kendimi bırakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Gökyüzü," diye nefes alıyorum, onun içinde durgunlaşıyorum; kendimi sakinleştirmek için bir saniye ayırıyorum.

Hareket etmeye başladığımda, ellerini kendi ellerimle birleştirip parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Bu pozisyonda, o kanepeye sırtını yaslamışken, onu öpmek için karnını geçemiyorum. Ama bu sadece her hamlede birbirimize bakarken yaptığımız şeyi daha samimi kılıyor.

Ellerimi itiyor, beni daha derine götürmek için kendine kaldıraç sağlıyor. Sonuna geldiğimde nefesi kesiliyor. "Oh, Tanrım," diye inliyor. Gözleri kararıyor ve bakışlarımız sarhoş edici bir hal alıyor. Gözlerimiz, ağızlarımızın üretmekten aciz olduğu kelimeleri konuşuyor. Dünya yok oluyor ve bizden başka hiçbir şey yok.

Bu kadın benim yaşama sebebim oldu. Karanlığın içindeki ışığım. Benim açımdan eşi benzeri görülmemiş bir hareketle, partideki şarkının birkaç dizesini usulca söylüyorum. Bunun kaderimiz olduğunu anlatan dizeler. Ona bir kez daha onun olduğumu söyleyen sözler.

Gözleri parlıyor. Yaklaştı. Yaklaştım. Ellerimden birini onunkinden ayırıyorum ve şişmiş klitorisini buluyorum. Üzerinde küçük daireler çizerek ovuyorum, ağzının açılmasını ve başının arkasındaki minderde çırpınarak geriye düşmesini izliyorum.

"Griffin!" diye bağılıyor. "Oh, Tanrım, evet!"

Onun parçalanışını izlemek, duvarlarının beni sıkıca sıkıştırdığını hissetmek, beni de onunla birlikte uçuruma yolluyor. Hala, kendimi tamamen onun içine boşaltıyorum, karışık ecstasy kelimelerim onunkilere karışıyor.

Nefesimizi tuttuktan sonra Skylar kıkırdıyor ve ellerini karnına götürüyor. "Her seferinde," diyor. Elimi tutuyor ve

onunkinin altında. Ben hala onun içindeyken bile oğlumuz ellerimizin altında takla atarken gözlerimizi kilitliyoruz.

Yaşadığım sürece hatırlayacağım bir an.

Başımı hayretle sallıyorum. Bir ömürde böylesine inanılmaz iki kadına nasıl aşık olabildim? Kendimi altımdaki bu güzel yaratık olmadan nasıl yaşayabilirim? İkisini de. Bir elim hâlâ karnındayken diğer elim yüzünü kavriyor. "Seni seviyorum Sky."

Eli çeneme dokunmak için yukarı geliyor. Başparmağı dudaklarımda geziniyor. Gözleri aynı anda hem yumuşuyor hem de parlıyor. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum.

"Yalan söyledim, biliyorsun." dediğinde tekrar açılırlar.

"Yalan mı?" O açıklamadan önce kalbim yarım saniyeliğine boğazıma düğümleniyor.

"Sana John'a ne söylediğimi anlattığımda," diye açıklıyor. "Yalan söyledim."

Sonunda ondan ayrılıp kanepede yerimi aldığımda kaşlarım soru sorarcasına havaya kalktı. "Bize bir şans vermesini bebeğe borçlu olduğumu ona söylemedin mi?" Sehpadan birkaç mendil alıyorum ve cevabını beklerken onu nazıkçe temizliyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Ona sana aşık olduğumu söyledim."

Yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Birine yumruk atmak ve beşlik çakmak istiyorum.

"Seni bir süredir seviyordum, biliyorsun," diyor. "Erin ölmeden önce bile sana aşıktım." Oturduğu yerden kalkıyor ve çıplaklığını gizlemek için battaniyeyi ortasına kadar çekiyor. "Bunu senin için bu kadar zorlaştırdığım için özür dilerim Griffin. Sanırım en iyi arkadaşımın kocasına aşık olduğum için kendimi suçlu hissettim. Korkuyordum. Ona ihanet etmekten korktum. Bunu mahvetmekten korktum."

Madalyonuna dokunup parmaklarımin arasında gezdiriyorum. "Ben de korkmuştum." Madalyonu açıp küçük kâğıdı açıyorum ve gözlerimizin kelimeleri izlemesine izin veriyorum. "Artık korkmuyorum."

"Ben de öyle," diyor ve dikkatlice katlayıp madalyonun içine geri yerleştiriyor.

Kıyafetlerini yerden alıp giyinmesine yardım ettikten sonra elini tutup onu yukarı çıkarıyorum. "Sence çok mu erken

benim yanıma taşınmanı istemek için mi?"

Kıkırdıyor, beni ana yatak odasına doğru çekiyor, orada kollarımda onunla uyuyakalıyorum, elim kusursuz karnında uzanırken onu arkadan kaşıklıyorum.

bölüm otuz iki

Bir dirsek kaburgalarımı dürttüğünde ortalık hâlâ zifiri karanlıktı. Gözlerimi ovuşturup uyanmaya çalışırken Skylar'ın "Sana ihtiyacım var" dediğini duydum.

Anında canlanıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve saçlarının arasında kıkırdıyorum. "Kadın, sen doyumsuzsun."

Saniyeler sonra, yüzüme bir yastık indi. Sertçe. "O değil, seni hayvan." Işık yanıyor ve alışana kadar gözlerimi siper ediyorum. "Yalancı doğum yaptığımı sanıyordum ama şimdi ... ya yatağımı ıslattım ya da suyum geldi."

Endişe tüm varlığımı ele geçirirken ciğerlerimdeki oksijen çekiliyor. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor. Henüz hazır değiliz. Zamanı gelmedi. Hastane için çantamızı hazırlamadık.

Lanet bir baba olacağım.

"Korkuyorum, Griffin." Komodinin üzerindeki cep telefonuna uzanırken elleri titriyor.

O aramayı yapamadan, ellerini tuttum. İçten içe çıldırıyor olsam da dıştan sakın görünmeye çalışıyorum. "Sorun yok Sky. Bunu yapabiliriz. Bunu yapabilirsin."

"Ama daha çok erken," diye ağlıyor.

Başımı salladım. "Öyle değil. Neredeyse otuz altı haftalıksın. Milyonlarca bebek bu noktada sağlıklı doğuyor." Karnını okşuyorum. "Aaron mükemmel olacak, göreceksin."

Gülümsemeye çalışıyor ve sonra doktorunu arıyor.

Ne kadar süredir doğumda olduğu hakkında birkaç kelime konuştular. Sonra Sky bana döndü. "Yatağa bak. Çarşaflarda kan var mı?"

Üst çarşafı indirdim ve yatağın onun tarafını ararken nefesimi tuttum. Kan yoktu. İçimde bir tsunami gibi rahatlama hissettim. "Temiz görünüyor."

Bunu doktora iletiyor ve anladığım kadarıyla hastanede doğum uzmanıyla buluşmamız söyleniyor. Skylar telefonu kapattığında o kadar da solgun görünmüyordu. "Senin yaptığını söyledi. Muhtemelen tamamen iyi olacak."

Yataktan fırlıyorum ve yatağın yanında bir yığın halinde duran dün geceki kot pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum. Skylar bana dolabından bir çanta getirmemi söylüyor. Başından beri hazırlıklı olduğumu ama benim bunun bir parçası olmadığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Başka bir şeyi kaçırmayacağıma yemin ediyorum. Asla.

Bir kasılma onu vurduğunda giyinmeye çalışıyor. Telefonuna uzandı ve bana doğru itti. "Zaman tut!" diye bağıyor. Kronometre uygulamasının nerede olduğunu bulduğumda kasılma sona ermişti ve bana ters ters bakıyordu.

Omuz silktim. "Bir dakika kadar sürdüğünü söyleyebilirim."

"Belki de telefonunu *almalısın*," diyor kuru bir sesle, sıkılmış dişlerinin arasından. "En azından saati yaz ki ne kadar uzakta olduklarını bilelim. *Bununla* başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Gülmemeye çalışıyorum. Bunu duymuştum. Kadınlar doğuma girdiklerinde şirretleşıyorlar. En kibar sesimle, "Tabii Sky. Yazayım, sonra da gidip bir taksi çağırayım."

"Onlara doğumda olduğumu söyleme. Gelmeyeceklerini duydum!" diye bağıyor yatak odasından.

Buraya dönmemin ne kadar süreceğini bilmediğim için hemen kendi çantama bir şeyler atıyorum. Rekor bir sürede, bir fotoğraf makinesi almak için bodruma koşuyorum. Bunu filme çekmeyi asla kaçırmamalıydım. Onu almak için yukarı çıktığımda, elinde çantalarıyla merdivenlerden inmeye başlamıştı bile. İkişer ikişer yukarı koştum. "Delirdin mi Sky? Bunu kendi başına yapmaya çalışarak ne halt ediyorsun?"

Geriye dönüp baktığımda, doğum yapan bir kadına deli demenin uygun bir şey olmadığını anlıyorum.

"Bu kadar uzun sürmeseydi, yardım edebilirdin. Aşağıda ne yapıyordun ki? Kahvaltı mı ediyordun? Çamaşır mı katlıyordun?"

Çantalarını alıp onu ön kapıya kadar geçiriyorum, aptalca sorularına cevap verme zahmetine girmiyorum. "Kimi arayayım? Baylor'u mu? Anneni mi?"

"Hayır," diyor.

Yolda durdu ve kolumu tuttu. Sertçe. Telefonumu çıkardım ve saati kontrol ettim. Kronometremi başlattım.

Bir dakika sonra tekrar konuşabildiğinde, "Baylor doğum yaparken olduğu gibi bir sürü insanın odaya girip çıkmasını istediğimi sanmıyorum. Ayrıca, bu biraz zaman alabilir. Neden beklemiyorsun ve neredeyse zamanı geldiğinde onları aramıyorsun?"

Başımı salladım. "Kulağa bir plan gibi geliyor." Taksinin köşeyi döndüğünü görüyorum ve ben çantaları indirirken ona yerinde kalmasını söylüyorum. Taksici inip onları bagaja koyarken ben de Skylar'ın merdivenlerden inip arkaya geçmesine yardım ediyorum. "Mount Sinai Hastanesi."

Skylar'a bakıyor, gözleri onun karnında. "Kahretsin, gerçekten mi?" Başını sallayarak her zaman hamile olanları yakaladığından ve merkezde 'Bubba' adında birini nasıl öldüreceğinden bahsediyor.

Skylar'ın taksiciye bolca vaktimiz olduğuna dair güvence vermesine rağmen, taksici hastaneye on dakika içinde varıyor. Sanırım gecenin bir yarısı olmasının faydası oldu. Tüm barlar kapanmış ve Midtown sokaklarını aydınlatan tek şey tüm gece açık olan lokantalardaki 'Açık' tabelaları.

Banka kartımı okutuyorum ve doğumhaneye girmeden önce zavallı adama inanılmaz büyük bir bahşış bırakıyorum.

Dört saat sonra, Skylar'ın kasılmaları giderek şiddetleniyordu. Epidural için bekliyoruz ve hemşirelerden biri ona Lamaze nefesini kullanmasını söylüyor. Skylar başını salladı ve gece çantasını işaret etti. Onu yanındaki yatağa koyuyorum ve müsait olduğunda Erin'le birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafını çıkarıyor. Komodinindeki resmi. "Odak noktam," diyor. "Onu masanın üzerine koyabilir misin?"

Odak noktası mı? Lamaze nefesi? "Bütün bunları nereden biliyorsun?" Resmi onun gösterdiği yere koyarak söylüyorum.

"Lamaze sınıfından."

"Lamaze kursuna mı gittin? Ne zaman?"

"Aralık ayında. Baylor benimle gelmişti."

Bu muazzam şeyin bir parçasını daha kaçırdığım için kendimi azarlayarak iç çekiyorum.

Otuz dakika sonra, epidural etkisini gösterirken kafasını dağıtması için televizyonda bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Ancak, açık olan tek program sabah haber programları ve onlar da düpedüz iç karartıcı.

"Kapat şunu," diye rica ediyor. "Bana bir hikâye anlat." Rahat etmeye çalışmak için etrafında dönüyor. "Bana Erin'le ilk tanıştığın zamanı anlat."

Yatağının yanında oturuyorum, ona ilk aşkımı anlatırken her kasılmada elimi sıkmasına izin veriyorum. Ona nasıl farklı çevrelerde koştüğümü anlattım. Annemi kaybettiğim için daha yalnız biriydim. Hiçbir gruba ait değildim. Erin, yıllardır hoşlandığım ama hiçbir zaman yaklaştırmaya cesaret edemediğim popüler bir amigo kızdı. Sonra bir gün onu Ohio'daki küçük kırsal kasabamızda yolun kenarında durmuş, yardım için beni işaret ederken gördüm. Lastiği patlamıştı ve yedek lastiği yoktu. Onu eve bırakmayı teklif ettim. Sonra şans eseri, ya da şimdi bildiğim gibi ... *kader*, kendi arabam çalışmadı ve o toprak yolda saatlerce oturduk, konuştuk, başka bir arabanın geçmesini bekledik.

Skylar gülümsemeye çalışıyor ama parmaklarımı bir kez daha ezerken yüzünü acı kaplıyor. Doğum sancısı çekmenin aşırı derecede bi-polar olmak gibi bir şey olduğuna karar verdim. Bir an kafasının "*The Exorcist*" filmindeki kız gibi dönmesini bekliyorum, sonra tamamen normale dönüyor, kız kardeşlerinden ya da restorandan bahsediyor.

İri yarı bir hemşire odaya girer. Pembe ve mavi bohçalar taşıyan leyleklerle süslü önlük, etten rulolarını sıkıca geriyor. Skylar ona, "Bu epiduralin işe yaraması tam olarak ne kadar sürer?" diye soruyor.

Hemşire şaşırmış görünüyor. Yüzünde bir gülümsemeyle, "Tatlım, şimdiye kadar etkisini göstermiş olmalıydı. Doktorun gelip seni kontrol etmesini sağlayacağım, ama sende işe yaramamış olma ihtimali de var."

Skylar'ın gözleri dehşet içinde açılır. "İşe yaramadı mı? Şaka mı yapıyorsun?" diye bağıyor, şu anda bebek monitörü çıktısını kontrol etmekte olan hemşireye.

"Kadınların küçük bir yüzdesinde olur." Skylar'a sempatik ama pratik bir gülümseme fırlatıyor. "Merak etme tatlım, kadınlar

zamanın başlangıcından beri bunu epidural olmadan yapıyorlar. Tanrı böyle istedi. İyi olacaksın."

Skylar'ın gözleri odadan çıkan Hemşire Happy'yi takip eder. Eğer bakışlar öldürebilseydi, bu hemşire doğumhanenin çamaşır suyuyla sulanmış zemininde yatıyor olurdu. "Tanrı'nın istediği gibi mi?" Skylar bağırır. "Boş ver onu!" Kolumu tuttu. "Griffin, bana biraz ilaç getir. Bu acıtıyor. Gerçekten ama gerçekten acıtıyor. Ayak parmağını çarpmak ya da kolunu kırmak gibi değil, gerçekten acıtıyor, vücudumun ikiye bölünmesi gibi acıtıyor. İçimden akan sıcak lav gibi acıtıyor. Ahhhhhh . . . !" Başka bir kasılma onu kontrol altına alırken kolumu bir mengene gibi kavırıyor.

Boşta kalan kolumla sırtını ovuyor ve cesaretlendirici sözler söylüyorum. Kapiya bakıyorum, birinin gelip onu rahatlatmasını umuyorum. Sevdiğim kadını böyle acı içinde görmek beni parçalıyor.

Tekrar yatağa uzanıyor, ter saç çizgisini kaplıyor. Soğuk bir bezle sildim.

"Kendimi hasta hissediyorum." Karnının yanlarını ovuşturuyor. "Bir parça sakızın ya da şekerin var mı? Yemek yememe izin vermeyeceklerini biliyorum ama belki sakız iyi olabilir." Umut dolu gözlerle bana bakıyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, genellikle orada bulabildiğim sakız paketini arıyorum. Elim sert bir şeye çarpıyor ve dün gecedan kalma kot pantolonumu giyerken nişan yüzüğümün hâlâ yanımda olduğunu fark ediyorum. Diğer cebimden bir parça sakız çıkarıp ona verirken, seçimlerimi düşünüyorum. Ama aslında başka seçeneğim yok, çünkü Aaron'un bu dünyaya annesine ne kadar bağlı olduğunu bilmeden gelmesini istemediğimi tam burada, şu anda anlıyorum. Yüzüğün şu anda yanımda olması kesinlikle kaderdi. Kutuyu kavradım. "Skylar, artık kadere inanıyorsun, yani ikimiz de inanıyoruz, değil mi?"

Bana sert bir bakış attı. "Bu çocuğu ilaçsız doğurmamın kader olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülmemek için ağzımın içini ısırıyorum. "Sadece soruya cevap ver Sky. Kadere inanıyor musun, inanmıyor musun?"

Eli madalyonuna dokunmak için kalkıyor. Başını sallıyor. Başka bir kasılma onu kavrarırken, odak noktasına bakıyor ve bana yüzüğü kutudan çıkarıp dizine kadar indirmem için bir şans veriyor. Onun

Kasılmalar sadece birkaç dakika arayla oluyor, bu yüzden çok fazla zamanım yok ve her saniyeyi değerlendirmem gerekiyor.

Kasılma sona erdiğinde başı yastığa düşüyor ve gözleri kapanıyor. Uzanıp sol elini kendime doğru çektim. "Skylar."

Gözlerini açıyor ve sanki bir rüyadan uyanmış gibi hızla odaya bakıyor. Tek dizimin üzerinde dengede dururken duruşuma bakıyor. Sonra gözleri yüzüğe takılıyor ve nefesi kesiliyor. Onun için yaptığım yüzüğe bakıyor. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir nişan yüzüğü. Platin bir sonsuzluk sembolü, her dairenin içinde bir elmas var. Dövmeyi düşünerek tasarlamıştım.

Boğazımı temizliyorum, kelimelerimin çabuk ve acı onu tekrar ele geçirmeden önce gelmesi için dua ediyorum. "Bu inanılmaz küçük çocuğa sahip olmak üzereyiz. Onun bu dünyaya babasının annesini sevip sevmediğini merak ederek gelmesini istemiyorum. Kader bizi bir araya getirdi. Kader bana bu pantolonu giydirdi ki tam şu anda sana bu yüzüğü verebileyim." Sesim çatlıyor ve gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. "Ve kader bana seni ve Aaron'ı sonsuza kadar sevdirecek." Monitöre bakıyorum ve çizginin tekrar yükselmeye başladığını görüyorum, bu da başka bir kasılmanın yaklaştığını gösteriyor. Hızla, "Skylar Mitchell, benimle evlenir misin?" diye soruyorum.

Gülümsemesi irkilmeye dönüşürken gözlerinden yaşlar akıyor, elini çekip yatağının kenarlarını sıkıca kavrarken yüzü buruşuyor. Dişlerini sıkarak homurdanıyor: "Gerçekten de doğum sancısı çekerken seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Gülmemeye çalışarak, "Siktir deme Sky," diyorum.

Resme odaklanmak yerine, kasılma boyunca gözlerini bana diyor. Sessizce birbirimize bakıyoruz ve yemin ederim tek vücut oluyoruz ve onun gözlerinden, vücudunu parçalayan acıyı neredeyse hissedebiliyorum.

Acı geri çekildiğinde, elimdeki yüzüğü başıyla işaret ediyor. "Bu ne zamandır sende?"

"Haftalar önce yaptırmıştım. Dün gece partide evlenme teklif edecektim ama kısmet değilmiş."

Bir damla gözyaşını silmek için elini kaldırıyor. "Tanrım, Griffin. Sahneden inip y a n ı m a geldiğinde. Sen gidiyordun

O zaman doğru teklifte bulundun, değil mi?" Gözleri hüzünlenir. "Her şeyi mahvettim. Çok özür dilerim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin Sky. O zaman olmaması gerekiyordu." Yüzüğü ters çevirip yazıyı gösteriyorum. "Her neyse, dün gece yazıyı okumak için çok karanlıktı."

Gözlerini kısarak içine ne yazdığımı okuyarak gülümsüyor ve kâğıdı benden alıyor.

Kader~ İnanç~ Aile

Daha fazla gözyaşı yakalamak için uzandım. Gerginleşmeye başlıyor ve ben de monitöre bakarak bir kasılma daha olduğunu onaylıyorum. "Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

Cevap veren sırtışı, yaklaşan kasılma yüzünden yüzü buruşmadan önce beyaz dişlerini parlatıyor. "Evet," diye homurdanıyor. "Seninle evleneceğim, Griffin Pearce. Ahhhh..." Elimi o kadar sert sıkıyor ki, bir çeşit felç geçireceğimden eminim.

"İyi ki bu anı videoya almamışım. Çocuklarımıza asla gösteremezdik" diye şaka yapıyorum.

"Çocuklar mı?" diye acı içinde bağılıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Gülüyorum, kasılmalar azalınca yüzüğü parmağına takıyorum. Ayağa kalkıp yatağın üzerine eğiliyorum ve arkamdan odaya girenleri duyduğumda tuzlu dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Hadi," diye burnunun ucunu öpüyorum. "Hadi yapalım şunu."

~~ ~

On iki saatlik doğumdan sonra nişanlım çok ihtiyaç duyduğu uykuya kavuşuyor. Minik ama sağlıklı oğlum kollarımda hareketsiz yatıyor, ağzı büzülmüş ve uyurken küçük emme sesleri çıkarıyor. O Skylar'ın mükemmel küçük bir versiyonu. Kalp şeklinde bir yüzü ve rengine bir türlü karar veremediği dolgun saçları var. Tek umudum bebek mavisi gözlerinin bir gün yeşile dönmesi.

Aile ve arkadaşlar gelip gitmiş, mavi balonlar, oyuncak ayılar ve tabii ki beyaz zambaklarla dolu bir oda bırakmışlardır. Süslemelerle birlikte Erin'den gelen bir mektup da duruyor. Baylor'ın nişanlandığımızı duyar duymaz almak için eve koştuğu bir mektup. Hemşireler Aaron'ı temizlerken, Skylar ve ben mektubu birlikte okuduk, her ikimiz de Erin'in bir şekilde bu neşeli olayın küçük bir parçası olmasına sevindik. İkimiz de burada olamadığı için ağlıyorduk.

Skylar uykulu gözlerle Aaron'a ve bana bakarak, "O mükemmel," diye fısıldıyor.

"Tıpkı annesi gibi." Koluna dokunmak için uzandım.

Parmağındaki yeni yüzükle oynarken aklıma bir şey geliyor. "Sky, benimle bir randevuya çıkar mısın?"

Işıl ışıl gülümseyerek sessizce gülüyor. "Vay canına, her şeyi tersten yapıyoruz, değil mi? Önce hamile kalıyoruz, sonra nişanlanıyoruz, sonra da biriyle çıkıyoruz."

Ona kaşımı kaldırıyorum. "Eğer işi daha da ilginç hale getirmek istiyorsan, o randevuya gitmeden önce gidip evlenebiliriz. Eminim hastanede bir papaz vardır."

Eli göğsüne geliyor. "Ailem beni öldürür, Griffin. Ayrıca, Piper sadece eve gelmeye değil, eğer evlenirsem tüm düğünümü planlamaya da söz verdi. Bundan hiçbir şey için vazgeçmezdim. Düşünsene, küçük kız kardeşimle üç ay ya da daha uzun bir süre." Gözleri parlıyor.

"Seninle evlenmek için üç ay beklemek zorunda mıyım?" Şaka yapıyorum.

"Ya da daha fazlası," diye ekliyor gülerek. "Bunu sadece bir kez yapmayı planlıyorum Griffin, o yüzden senin için de uygunsa, doğru şekilde yapmak istiyorum."

"İyiden de öte." Uyuyan oğlumuza bakıyorum. "Mükemmel."

"Keşke şu anda senin bir fotoğrafını çekebilseydim," diyor Skylar, bana gülümseyerek. "Çok mutlu görünüyorsun."

"Mutluyum. Hiç olmadığım kadar mutluyum." Giydiği çizgili mavi şapkanın üzerinden küçük alnını öpmek için eğiliyorum. "Bunu hatırlamak için bir fotoğrafa ihtiyacım yok Skylar. Hayatımın geri kalanı için istediğim her şey burada, bu odada." Sağ kolumdaki dövmeyle bakıyorum ve bu sözleri ilk kez söylediğimi fark ediyorum

suçluluk hissetmeden. Erin'in de bunu isteyeceğini bilerek söyledim. Beni verecek kadar sevdiğini bilerek söyledim. Bu küçük çocuğun ve onu bana veren zümrüt gözlü muhteşem kadının Erin'in söylediği her şey olduğunu bilerek söyledim.

Benim kaderim.

Epilog

Sevgili Aaron,

Benim adım Erin Pearce. Sanırım senin adaşınım, ama lütfen kız olmamı kişisel algılama. İkimizin de güzel isimleri var. Ama bana Aziz Erin diyebilirsin. Çünkü bana göre ben bir mucize gerçekleştirdim.

Sana verebileceğim en büyük hediye, iki inanılmaz ebeveynin sevgisidir. Sen benim bir hayalim olarak başlamış olabilirsin ama seni büyütme onların kaderiydi. Seni sevmek. Her zaman senin için orada olmak.

Annene karşı sabırlı ol. O tanıdığım en inatçı kadın. Aynı zamanda en nazik kalbe ve en tatlı ruha sahip. Eğer büyüyünce onun gibi olursan, kendini şanslı bir adam olarak görmelisin.

Eminim şimdiye kadar babanın bir zamanlar benimle evli olduğunu biliyorsundur. Beni ve büyükanneni çok zor zamanlardan geçirdi. Hayatında işler kontrolden çıkmış gibi görüldüğünde ona güvenebilirsin. O senin kayan olacaktır. Sana olan sonsuz sevgisinden ve desteğinden asla vazgeçmeyecektir.

Hayat zorlaştığında, her şeyin olması gerektiği gibi yoluna gireceğine inanmanız gerektiğini hatırlamanızı istiyorum. Ailenizin yanınızda olacağına ve hayat boyunca size rehberlik edeceğine güvenin. Her zaman kalbinizin sesini dinleyin. Kadere inanın. Kader sizi bu dünyaya getiren şeydir. Anne ve babanızı bir araya getiren şeydir. Sizi olmanız gereken kişi yapacaktır.

Hepsinden önemlisi, her zaman sizi izleyen bir koruyucu meleğiniz olacağı gerçeğine güvenmenizi istiyorum.

Size verebileceğim tek bir tavsiye varsa, o da şudur: Ailenizin sizi sevmesine izin verin. Bırak seni sert sevsinler. Bırakın sevsinler

sonsuzu kadar.

Cennetteki arkadaşın,

Erin

2016 başında geliyor
Mitchell Kardeşler Üçüncü Kitap Piper'ın
Hikayesi
Siyah Güller

TEŞEKKÜRLER

Herhangi bir kitabı tamamladığımda, her şeyden önce evdeki kaosa katlandıkları için aileme teşekkür etmem gerekir. Çocukları üniversiteye taşıırken, on yaşındaki oğlumun sayısız beyzbol antrenmanına ve maçına katılırken ve on iki yaşındaki kızımın müzikal provalarını ve performanslarını koordine ederken bu kitapla uğraşmak özellikle zordu. Sadece bir ya da iki kez akşam yemeğinde pizza ya da sandviç (yine) yemekten şikayet ettiniz. Bir ya da iki hafta ara verdiğim süre boyunca en sevdiğiniz yemekleri pişireceğime söz veriyorum.

Editörlerim Jeannie Hinkle ve Ann Peters'a teşekkür ederim, onlar olmasaydı bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Ann, Erin'in dövmesini tasarlamamda bana yardımcı olduğun için yaratıcı becerilerine minnettarım. Erin gibi ben de çubuk figürlerden fazlasını çizemiyorum.

Özenli beta okuyucularım Janice Boyd, Debbie Weigel ve Tammy Dixon, dürüst ve titiz olduğunuz için hepinize minnettarım. Umarım benimle birlikte bu harika yolculuğun tadını çıkarmaya devam edersiniz.

Beyaz Zambaklar beşinci kitabım ve yayınlandıktan sonra beş kitabımı da on sekiz aydan kısa bir sürede yayınlamış oldum. Yavaşladığım bir zaman gelebilir, ama bu, tüm bu sinir bozucu karakterler geceleri beni uyandırmayı bıraktıktan sonra olacak, duyulmayı talep ediyorlar.

yazar hakkında

Samantha Christy'nin yazma tutkusu ilk romanı yayınlanmadan çok önce başladı. Nebraska Üniversitesi Ceza Adaleti bölümünden mezun olduktan sonra Wisconsin Yüksek Mahkemesi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birçok büyük üniversitede Bilgisayar Sistemleri Analisti olarak görev yaptı. Çoğunlukla Indianapolis'te yetişen yazar, Orta Batı'yı ve evinin değerlerini kalbinde yaşıyor ve üçüncü çocuğunun doğumundan sonra kendini tam zamanlı olarak ailesini yetiştirmeye adanıyor. Oradan buraya gelmek zaman alsa da, yazmak onun en büyük tutkusu olmaya devam etti ve evde kalan bir anne olmak bu hayalin peşinden gitmesini kolaylaştırdı. Yazmadığı zamanlarda, gemilerin yelken açtığı tüm Karayip adalarını gezmekle meşgul oluyor. Samantha Christy şu anda kocası ve dört çocuğuyla birlikte St. Augustine, Florida'da yaşamaktadır.

Samantha Christy'ye bu harika yerlerden herhangi birinden ulaşabilirsiniz:

Web sitesi: www.samanthachristy.com

Facebook:

<https://www.facebook.com/SamanthaChristyAuthor>

Twitter: @SamLoves2Write

E-posta: samanthachristy@comcast.net

İçindekiler

[birinci bölüm](#)

[önsöz birinci](#)

[bölüm ikinci](#)

[bölüm](#)

[bölüm üç bölüm](#)

[dört bölüm bölüm](#)

[bölüm bölüm](#)

[bölüm beş bölüm](#)

[altı bölüm yedi](#)

[sekiz bölüm dokuz](#)

[on on on on bölüm](#)

[on bir on iki on üç](#)

[bölüm bölüm](#)

[bölüm bölüm](#)

[bölüm bölüm](#)

[bölüm yirmion dört](#)

[beş altı on yedi](#)

[sekiz on dokuz](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[bölüm yirmi bir yirmi](#)

[bölümiki bölüm yirmi üç](#)

[yirmi yirmi bölümdört](#)

[bölüm bölüm yirmi yirmi](#)

[yedi bölüm beş altı bölüm](#)

[bölüm bölüm otuzyirmi](#)

[yirmi dokuz sekiz](#)

[otuz b rinci bölüm](#)

[otuz ikinci bölüm](#)

[sonsöz teşekkür](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

